Andrew Gross

VALUL ÎNTUNECAT

bestseller

Editor: Călin Vlasie

Redactor: Amalia Mărășescu
Machetare, tehnoredactare & prepress: ART CREATIV
Coperta colecției și ilustrația: Irina Bogdan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GROSS, ANDREW
Valul întunecat / Andrew Gross ; trad. de Smaranda Nistor. - Pitești: Paralela 45, 2009
ISBN 978-973-47-0670-9

I. Nistor, Smaranda (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Andrew Gross,
The Dark Tide

ANDREW
GROSS

Valul întunecat

Traducere din limba engleză
de Smaranda Nistor

PARALELA 45

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL

UNU

Ora 6:10 A.M.

Când razele soarelui de dimineață pătrunseră pieziș prin geam, Charles Friedman scăpă ștafeta.

De ani de zile nu mai avusese acest vis, dar iată-l că reapăruse: era iar puștanul slăbănog de doisprezece ani, în tabăra de vară, alergând al treilea schimb al probei de ștafetă de care depindea rezultatul bătăliei dintre Albaștri și Gri. Cerul era de-un albastru scânteietor, spectatorii îngrămădiți pe margine țopăiau nerăbdători – oameni cu obrajii înroșiți și părul tuns scurt, soldățește, pe care nu îi va mai revedea niciodată, decât în vis. Colegul lui de echipă din schimbul anterior, Kyle Bregman, se apropia vertiginos de el, pufăind ca o locomotivă și străduindu-se din toate puterile să-și mențină micul avans pe care-l avea în fața adversarului.

Întinde mâna...

Charles se propti mai bine pe picioare, pregătit să țâșnească în momentul când va primi ștafeta. Simți furnicături în vârfurile degetelor de la mână, în așteptarea atingerii din palmă.

Gata! Acum! Porni ca din pușcă.

Brusc, se auzi un geamăt lung, copleșitor.

Charles se opri și-și coborî îngrozit privirea. Ștafeta zăcea pe jos. Adversarii din echipa Gri făcură schimbul, sprintând pe lângă el către o victorie până atunci improbabilă, în timp ce suporterii lor săreau în sus de bucurie. Uralele triumfătoare amestecate cu huiduieli dezamăgite răsunară cu ecou în urechile lui Charles.

Atunci se trezi. Ca întotdeauna. Suflând greu, pe cearșaful ud de sudoare. Se uită spre mâinile lui – goale. Pipăi cuvertura, de parcă bastonul de ștafetă ar fi putut, nu se știe cum, să zacă ascuns acolo, după treizeci de ani.

Dar nu era decât Tobey, terrierul lor alb, fixându-l cu o privire plină de speranță în ochii larg deschiși, și stând călare peste pieptul lui.

Charles își lăsă capul să cadă înapoi pe pernă, cu un suspin.

Aruncă o privire spre ceas: era șase și zece dimineața. Mai erau zece minute până să sune ceasul. Soția lui, Karen, dormea încolăcită lângă el. El nu prea avusese parte de somn. Stătuse complet treaz între trei și patru dimineața, uitându-se la Campionatul Mondial de Culturism Feminin pe canalul ESPN2, cu televizorul dat pe mut, ca să n-o deranjeze pe Karen. Charles avea o mare greutate pe suflet.

Poate era din cauza investiției pe care o făcuse în petrol extras din nisipurile canadiene joia trecută și pe care o menținuse peste weekend – o mișcare extrem de riscantă, câtă vreme prețurile la petrol scădeau. Sau fiindcă se angajase să cumpere contracte pe șase luni la gaze naturale, intrând în paralel pe poziție scurtă cu contractele pe un an. Vineri, indicii bursieri ai titlurilor energetice continuaseră să scadă. Îi era frică să se dea jos din pat, îi era frică să se uite la ecranul televizorului în dimineața aceasta și să vadă ce va descoperi acolo.

Sau să fie din cauza lui Sasha?

În ultimii zece ani, Charles își administrase în Manhattan propriul fond de investiții în titluri energetice cu capital

privat protejat, cu un grad de îndatorare a capitalului propriu de opt la unu. Pe dinafară, părea mai degrabă tipul de funcționar de la serviciul de urbanism al primăriei – cu părul lui blond-cenușiu, ochelarii cu rame de baga și calmul pedant – sau de consultant fiscal, decât un om ale cărui măruntaie (iar acum și visele nocturne!) atestau faptul că trăiește într-un iad al volatilității bursiere.

Cu un efort de voință, Charles se ridică în capul oaselor și rămase câteva clipe cu coatele rezemate pe genunchi. Tobey i-o luă înainte, sărind din pat și ducându-se să zgârie febril cu ghearele la ușă.

— Dă-i drumul afară, se auzi vocea lui Karen, care se întoarse pe partea cealaltă și-și trase cuvertura peste cap.

— Ești sigură?

Charles se uită spre cățel. Avea urechile lăsate înapoi și lipite de cap, tremura din codița scurtă și sărea pe labele din spate plin de nerăbdare, parcă ar fi vrut să răsucească butonul clanței cu dinții.

— Știi ce-o să se întâmple.

— Hai, Charlie, e rândul tău în dimineața asta. Fie-ți milă și dă-i drumul bietului nenorocit...

— Zise ea, cu ultimele cuvinte...

Charles se ridică și deschise ușa care dădea spre curtea casei lor, o jumătate de hectar de teren împrejmuit cu gard, la o stradă distanță de malul oceanului, în Old Greenwich. Iute ca fulgerul, Tobey țâșni afară, luând repede urma vreunui biet animal, cine știe ce iepure sau veveriță care habar n-aveau ce-i paște.

Câinele începu imediat să latre ascuțit.

Cu perna trasă peste urechi, Karen scoase și ea un mârâit prelung.

Așa începea fiecare zi, cu Charles târându-și picioarele până-n bucătărie, unde dădea drumul la televizor pe CNN și punea de cafea, și cu câinele hămăind afară. Pe urmă Charles se ducea în birou, ca să verifice pe Internet cotațiile europene la vedere înainte de a se băga sub duș.

În dimineața aceea cotațiile „spot" la contracte cu livrare imediată nu prea erau de natură să-l înveselească – o medie de 72,10 dolari. Continuaseră să scadă. Charles făcu repede socoteala în cap. Încă trei contracte pe care va fi obligat să le vândă. Alte două milioane de dolari care s-au dus pe apa sâmbetei. Nici nu trecuse bine de ora șase dimineața și el avea deja probleme.

Afară, Tobey era în toiul unei serii de lătrături non-stop, care dura de obicei minimum trei minute.

Sub duș, Charles își făcu planul pe ziua respectivă. Trebuia neapărat să-și refacă pozițiile financiare. Avea de lămurit problema cu contractele astea pe nisipurile petrolifere din Canada, pe urmă o întâlnire cu unul dintre cei care-i împrumutau bani. *Nu cumva venise momentul să dea totul pe față?* Avea de făcut un transfer în contul pentru taxe al fiicei lui, Sam; la toamnă fata intra în ultimul an de liceu.

Moment în care-și aminti brusc. *La dracu'!*

Trebuia să ducă la service afurisita de mașină, taman în dimineața asta.

Revizia tehnică la douăzeci și cinci de mii de kilometri, pentru Mercedesul lor. După multă pisălogeală, Karen reușise în final să-l determine, săptămâna trecută, să fixeze o dată fermă. Ceea ce însemna că el va trebui să ia trenul spre birou. Asta îl va întârzia puțin. Sperase să poată fi la birou până-n șapte și jumătate, ca să-și rezolve pozițiile descoperite. În condițiile astea, Karen va trebui să vină și să-l ia de la gară cândva în cursul după-amiezii.

Îmbrăcat, Charles era de obicei deja în plină viteză la ora asta. O striga pe Karen să se trezească la șase și jumătate și ciocănea la ușile lui Alex și Samantha, ca să-i pună în mișcare pentru mersul la școală. Apoi privea în treacăt titlurile principale din *Wall Street Journal*, în pragul ușii de la intrare.

În dimineața asta, mulțumită poveștii cu mașina, îi mai rămânea un moment ca să-și soarbă cafeaua.

Locuiau într-o casă veche și călduroasă în stil colonial, complet renovată, pe o stradă umbrită de copaci, la distanță de doar un cvartal de brațul de ocean. Achitată în întregime, afurisita de hărăbaie valora probabil mai mult decât câștigase în toată viața lui tatăl lui Charles, un comis-voiajor din Scranton care vindea cravate. N-o fi putând el să se laude chiar ca unii dintre prietenii lor de familie, plini de bani, care-și cumpăraseră mega-case ceva mai sus, în North Street, dar se descurcase binișor. Luptase să-și facă loc la Universitatea Pennsylvania dintr-un grup de șapte sute de absolvenți de liceu, se făcuse apoi remarcat ca operator bursier în departamentul de titluri energetice de la Morgan Stanley, și luase cu el câțiva clienți când își deschisese propria firmă de administrare a investițiilor, Harbor Capital. El și Karen aveau o cabană în Vermont, taxele de studii superioare ale copiilor deja plătite, și își petreceau vacanțele în locuri exotice.

Așa că unde naiba greșise?!

Afară, Tobey zgrepțăna la ușa cu geam a bucătăriei, încercând să intre înapoi în casă. *Bine, bine*, oftă Charles.

Săptămâna trecută, Sasha, cealaltă cățelușă terrier pe care o aveau, fusese călcată de o mașină. Exact pe strada lor cea liniștită și chiar în fața casei. Charles fusese cel care o găsise plină de sânge și inertă. Toată lumea din casă era încă necăjită din cauza asta. Pe urmă venise bilețelul. Bilețelul care-i sosise lui la birou, într-un coș cu flori, chiar a doua zi după întâmplare. Îl trecuseră toate transpirațiile. Și apoi începuseră coșmarurile.

Ne pare rău pentru cuțulică, Charles. Ar putea urma copiii tăi?

Cum naiba se ajunsese atât de departe?

Charles se ridică și se uită la ceasul de deasupra plitei. Șapte fără un sfert. Cu puțin noroc, se gândi el, ar putea să termine la service până-n șapte și jumătate, să prindă trenul

de opt fără zece și, după alte cincizeci de minute, să fie la biroul lui din Strada 49 colț cu Bulevardul 3. Și să vadă ce e de făcut. Lăsă câinele în casă. Acesta țâșni imediat pe lângă el spre salon, cu un lătrat victorios, și apoi ieși din nou pe ușa principală, pe care Charles uitase, absent, s-o închidă după ce luase ziarul din prag. Acum o să trezească tot cartierul.

Potăița asta mică îi dădea mai mult de furcă decât amândoi copiii la un loc!

— Karen, am plecat! strigă el, apucându-și servieta de mâner și îndesându-și sub braț *Wall Street Journal*.

— *Pusi-pusi*, îi răspunse ea, înfășurată în halat și ieșind grăbită din baie.

El o găsea în continuare sexy, cu părul ei de culoarea caramelului ud de la duș și puțin ciufulit. Orice ai fi vrut să spui despre Karen, trebuia să recunoști că e frumoasă. Își păstrase silueta suplă și seducătoare. După ani de-a rândul de exerciții yoga pielea ei nu-și pierduse netezimea și ochii ei căprui aveau privirea aceea visătoare, care te prinde și nu te mai lasă să te desprinzi. Timp de-o clipă, Charles regretă că nu se întorsese lângă ea în pat, după ce Tobey zburase din cuib și le oferise șansa aceea neașteptată.

Dar așa, se mulțumi să-i strige ceva despre mașină – și că va lua trenul Metro-North spre birou. Și că poate-o să-i telefoneze el ceva mai târziu, ca să vină și să-l ia de la gară, iar pe drumul de întoarcere să recupereze și mașina.

— Te iubesc! îi strigă Karen peste zumzăitul uscătorului de păr.

— Și eu!

— După meciul lui Alex, ieșim la cină...

La naiba, așa e, Alex avea meci de lacrosse, primul în sezonul care tocmai începuse. Charles se întoarse și mâzgăli un bilețel pentru Alex, pe care-l lăsă pe blatul din bucătărie.

Pentru atacantul nostru nr. 1! Dă cu ei de pământ, campionule! MULTĂ BAFTĂ!!!

Se semnă cu inițialele, pe urmă le tăie și scrise *Tata*. Se uită lung la bilețel, câteva momente. Trebuia să-i pună capăt. Indiferent ce era cu povestea asta, nu va lăsa niciodată să li se întâmple ceva rău copiilor.

Apoi o luă spre garaj și, peste zgomotul ușii care se deschidea automat și al câinelui care lătra în curte, o auzi pe soția lui țipând să acopere uruitul uscătorului de păr:

— *Charlie, vrei te rog să bagi în casă afurisitul de cățel?*

CAPITOLUL

DOI

Pe la opt și jumătate Karen era la yoga.

Până atunci îi sculase pe Alex și Samantha din paturile lor, le pusese pe masă cutiile cu cereale și pâinea prăjită pentru micul dejun, depistase bluzița despre care Sam susținea că „a dispărut *cu totul*, mami" (în sertarul de la comoda fetei) și arbitrase două certuri pe tema a cine pe cine duce la școală cu mașina în dimineața aceea și ai cui sunt păduchii din chiuveta băii pe care o împărțeau cei doi adolescenți.

De asemenea, hrănise cățelul, se asigurase că uniforma de lacrosse a lui Alex era călcată și, când duelul ghionților în umăr și al semnelor cu degetul mijlociu ridicat degenerase într-o îmbrânceală cu schimb de insulte, le făcuse vânt amândurora pe ușă spre mașina lui Sam, o Acura, luându-și la revedere de la ei cu un pupic, obținuse o ofertă de preț de la firma Sav-a-Tree pentru unul dintre ulmii lor din curte care trebuia tăiat și bifase două mesaje e-mail către membrii comitetului de organizare pentru iminenta campanie de strângere de fonduri a școlii.

A mai început o zi, oftă Karen, dând din cap în semn de salut către cele câteva fețe familiare și grăbindu-se să li se alăture în exercițiile de Salutul Soarelui, la studioul Sportsplex din Stamford.

După-amiaza asta o să fie ca naiba.

Karen avea patruzeci și doi de ani și era drăguță; știa că arată cu cel puțin cinci ani mai tânără. Datorită ochilor ei căprui și ageri, și celor câțiva pistrui care încă-i mai stăruiau pe pomeți, lumea o compara adesea cu o versiune mai blondă a actriței Sela Ward. Își purta părul des, șaten-deschis, strâns în coadă la spate și, zărindu-și imaginea în oglindă, nu-i fu deloc rușine de felul cum arăta în colanți de yoga, mai ales că era o mamă care în ceea ce i se părea a fi o viață anterioară coordonase acțiunile de strângere a fondurilor pentru Compania de Balet a Municipalității.

Acolo se și cunoscuseră, ea și Charles. La un dineu în onoarea donatorilor importanți. Bineînțeles, el venise doar ca să ocupe o masă în numele firmei lui și n-avea habar de diferența dintre un plié și o piruetă. *Nici acum nu le deosebea*, îl tachina ea mereu. Dar era timid și modest – și, cu ochelarii lui cu ramă de baga, pantalonii prinși în bretele și claia de păr blond-cenușiu, aducea mai degrabă a profesor de științe exacte la politehnică, decât a broker la bursă, și încă o stea în plină ascensiune a departamentului pentru titluri energetice de la celebra bancă de investiții Morgan Stanley. Lui Charlie păruse să-i placă faptul că ea nu era de prin partea locului – urma vagă de accent sudist tărăgănat pe care-o mai păstra încă în voce. Mănușa de catifea cu care-și învelea pumnul de fier, obișnuia el să-i spună admirativ, pentru că nu mai cunoscuse pe nimeni, pe absolut *nimeni*, care să poată rezolva lucrurile cu atâta eficiență cum o făcea ea.

Mă rog, accentul tărăgănat dispăruse de mult, la fel ca zveltețea perfectă a șoldurilor ei. Ca să nu mai vorbim de sentimentul că ar avea vreo fărâmă de control asupra propriei vieți.

Pe-acesta îl pierduse cu doi copii în urmă.

Karen se concentră pe ritmul respirației, aplecându-se în față pentru o postură care pentru ea era destul de dificilă, focalizându-și atenția pe extensia brațelor și ținuta rectilinie a coloanei vertebrale.

— Spatele drept, Karen, spuse Cheryl, instructoarea lor de yoga. Donna, brațele sus pe lângă urechi. Karen, ai grijă la *postură*! Pune-ți femurul la treabă.

— *Care* femur, ăla care tocmai stă să-mi cadă?! bombăni Karen, clătinându-se pe picioare.

Câteva colege de suferință începură să râdă. Apoi Karen se îndreptă de spate și-și recăpătă echilibrul.

— *Perfect!* exclamă Cheryl, bătând din palme. Bravo!

Karen crescuse în Atlanta. Tatăl ei avea acolo un mic lanț de magazine de vopseluri și articole pentru renovarea locuinței. După liceu, Karen se dusese să studieze artele frumoase la Emory. Când împlinise douăzeci și trei de ani, plecase la New York împreună cu o prietenă bună, obținuse prima ei slujbă în departamentul de publicitate de la Sotheby's și lucrurile păruseră să meargă apoi de la sine. Nu-i fusese deloc ușor la început, după ce se căsătorise cu Charles. Să renunțe la cariera ei profesională, să se mute aici, într-un orășel mic, și să întemeieze o familie. Charlie era tot timpul la serviciu pe-atunci – sau era plecat din localitate – și chiar dacă era acasă, părea să aibă veșnic un telefon prins cu capse de una din urechi.

Lucrurile au fost cam pe muchie de cuțit, la început. Charlie făcuse câteva mișcări greșite, când își deschisese propria firmă, și a fost cât pe-aci „să intre la apă". Dar unul dintre mentorii lui de la Morgan Stanley intervenise și-l ajutase cu bani, iar de-atunci lucrurile merseseră chiar foarte bine. Nu trăiau pe picior mare, ca unele persoane din cercul lor de cunoștințe, care locuiau în ditamai castelele normande, la țară, aveau case în Palm Beach și ai căror copii nu călătoriseră în viața lor altfel decât cu avioane particulare. Dar cine și-ar fi dorit așa ceva? Aveau cabana din Vermont, o barcă cu motor la un club de iahting din Greenwich. Karen continua să-și facă singură cumpărăturile la supermarket și să culeagă cu mâna ei rahățeii de câine din curtea casei. Se ocupa de strângerea obiectelor pentru licitațiile de la Centrul

Adolescenților și de facturile casei. Bujorii din obrajii ei spuneau că e fericită. Își iubea familia mai presus de orice.

Și totuși, îi scăpă un oftat, în timp ce se instala în Postura Scaunului: ce bine că, măcar pentru un ceas, grija copiilor, a câinelui, a facturilor care se adunau teanc pe biroul ei era la un milion de kilometri distanță!

Atenția îi fu atrasă de ceva care se vedea dincolo de peretele din sticlă. Lumea începuse să se adune în jurul tejghelei de la recepție, cu privirile ridicate spre televizorul agățat deasupra.

— Gândiți-vă la un loc minunat, le îndemna Cheryl. Inspirați. Folosiți-vă de respirație ca să ajungeți acolo...

Karen se duse cu gândul la locul spre care-și îndrepta întotdeauna atenția. Un golfuleț retras de pe Insula Tortola, în Caraibe. Ea cu Charlie și copiii dăduseră întâmplător peste el, când navigau odată prin apropiere. Trăseseră la mal și petrecuseră o zi întreagă, nederanjați de nimeni, pe plaja cu nisip fin și în apa de culoarea turcoazului. O lume fără telefoane mobile și televizor. Nicicând nu-și mai văzuse soțul atât de relaxat. După ce copiii își vor lua zborul de acasă, spunea el mereu, după ce își va fi pus toate afacerile în cea mai bună rânduială, ei doi vor putea merge acolo. *Vezi să nu.* Karen surâdea întotdeauna în sinea ei. Charlie era condamnat la muncă pe viață. Îi plăcea la nebunie ceea ce făcea: să vândă și să cumpere la bursă, să riște. Golfulețul putea să mai aștepte, chiar și o viață întreagă, dacă trebuia. Ea era fericită. Își zări în treacăt fața reflectată în oglindă. Și zâmbi.

Brusc, Karen își dădu seama că mulțimea adunată la recepție sporise. Câteva persoane care alergau pe benzile fixe își ridicaseră privirea spre ecranele de pe pereți. Până și instructorii veniseră la recepție și se uitau.

Se întâmplase ceva!

Cheryl încercă să le recâștige atenția, bătând din palme.

— Dragii mei, concentrați-vă!

Dar fără rezultat.

Unul câte unul, toți cei din clasa de yoga își lăsară baltă pozițiile și începură să se uite lung spre ce se petrecea la recepție.

O femeie din personalul clubului se năpusti și deschise ușa sălii lor.

— *S-a întâmplat o nenorocire!* spuse ea, albă la față de îngrijorare. E un incendiu în gara Grand Central! *Au explodat niște bombe.*

CAPITOLUL

TREI

Karen se repezi pe ușa de sticlă și-și făcu loc cu greu în fața televizorului suspendat, ca să se uite.

Toată lumea făcea același lucru.

Un reporter transmitea de pe stradă din Manhattan, de peste drum de gară, confirmând cu vocea întretăiată că înăuntru avuseseră loc niște explozii, nu se știe de ce natură.

— *Posibil mai multe explozii...*

Pe ecran apărură apoi imagini luate de sus, din elicopter. Un vălătuc imens de fum negru se ridica spre cer din interiorul gării.

— Doamne, Dumnezeule mare, îngână Karen, holbându-se îngrozită la ecran. Ce s-a întâmplat?

— E ceva pe linii, spuse o femeie în maiou de balet care stătea lângă ea. Au zis că probabil a explodat ceva, un fel de bombă, foarte posibil într-unul din trenuri.

— Băiatul meu a venit în oraș cu trenul în dimineața asta, bâigui altă femeie, ducându-și o mână la gură.

O alta, cu un prosop aruncat pe după gât, abia ținându-și lacrimile:

— Și soțul meu la fel.

Karen n-avu timp să se gândească la nimic, fiindcă începură să apară vești proaspete. O explozie, *mai multe explozii*, pe liniile de tren, exact când un express Metro-North

intra în gară. Acolo izbucnise un incendiu teribil, spunea reporterul de la știri. Fumul se răspândea afară în stradă. Zeci de oameni erau încă prinși înăuntru. Dacă nu chiar sute. *Rău, rău de tot!*

— *Cine?* murmurau cei adunați în fața televizorului.

— Teroriști, din câte se pare, spuse unul dintre instructori, clătinând din cap. Dar nu se știe sigur...

Cu toții mai trecuseră o dată printr-un moment îngrozitor de același fel, nu cu multă vreme în urmă. Karen și Charlie cunoșteau amândoi oameni care-și pierduseră viața pe 11 septembrie. Într-o primă fază, Karen privi totul cu îngrijorarea plină de empatie a cuiva aflat în afara tragediei care tocmai se desfășoară. Anonimi fără chip pe care ea se prea poate să-i fi văzut de sute de ori înainte: lângă ea în tren, citind pagina de sport a ziarului, alergând după un taxi. Cu ochii fixați pe ecran, mulți dintre cei prezenți se prinseseră de mână, strângându-și unul altuia degetele.

Apoi, dintr-odată, realitatea o izbi pe Karen.

Nu ca o străfulgerare – ci ca o senzație de amorțeală, la început, în capul pieptului. Apoi intensificându-se, însoțită de sentimentul unei nenorociri iminente.

Charlie îi strigase ceva, chiar înainte de plecare – cum că va lua trenul în dimineața asta. Peste uruitul uscătorului ei de păr.

Cum că trebuie să ducă mașina la service și ea va trebui să vină și să-l ia de la gară mai târziu, în cursul după-amiezii.

Cerule mare!...

Karen simți o gheară în piept. Privirea îi fugi spre ceas. Înnebunită, încercă să-și reconstituie în minte niște repere orare. Charlie, la ce oră a plecat, cât e ceasul acum... Începea s-o sperie. Inima porni să-i bată din ce în ce mai repede.

La televizor apărură ultimele vești. Karen se încordă.

— Se pare că a explodat o bombă, anunță reporterul. La bordul unui tren Metro-North, chiar în momentul când intra în gara Grand Central. Tocmai s-a primit confirmarea. Era pe *linia de legătură cu Stamford.*

În complexul sportiv se auzi un geamăt prelung, colectiv.

Majoritatea abonaților erau din zonă. Toți cunoșteau pe câte cineva – rude, prieteni – care lua în mod regulat trenul acela. Fețele se goliră de sânge – șocate. Oamenii se întorceau unul spre celălalt, fără să știe măcar cine erau cei de lângă ei, dorindu-și pur și simplu alinarea din privirea semenilor lor.

— E groaznic, nu-i așa? spuse o femeie de lângă Karen, clătinând din cap.

Lui Karen îi fu peste puteri să răspundă. Un fior înghețat o cotropise pe neașteptate, săgetând-o prin toate oasele.

Trenul de Stamford trecea prin Greenwich.

Tot ce a putut face a fost să se uite îngrozită spre ceasul de pe perete: nouă fără un sfert. Pieptul îi era atât de încordat, încât abia dacă mai reușea să respire.

Femeia de alături îi aruncă o privire lungă.

— Draga mea, te simți bine?

— Nu știu..., îngână Karen cu ochii plini de groază. Cred că soțul meu s-ar putea să fie în trenul acela.

CAPITOLUL
PATRU

Ora 8:45 A.M.

Ty Hauck era în drum spre serviciu.

Reduse viteza la opt kilometri pe oră pentru manevrele de intrare cu barca sa de pescuit cu motor, botezată *Merrily*, în Portul Greenwich.

Hauck mai lua barca din când în când, dacă vremea era frumoasă. În dimineața *aceasta*, cu briza ei de aprilie limpede și răcoroasă, aruncă o privire circulară de pe puntea vasului și declară cumva solemn în mintea lui: *Trecem oficial la ora de vară!* Cele douăzeci și cinci de minute de navigație pe Canalul Long Island, de la locuința lui din apropiere de Cove Island, în zona Stamford, nu erau cu mult peste cât ar fi durat să vină la serviciu cu mașina, pe autostrada I-95, în traficul de melc de la această oră a dimineții. Iar vântul rece și proaspăt care-i biciuia părul îl trezea mult mai repede decât orice cafea dublă de la Starbucks. Dădu drumul la CD- playerul portabil. Fleetwood Mac. Una din vechile lui melodii preferate:

Rhiannon cântă-n noapte ca un clopoțel/Și n-ai râvni s-o poți iubi?

Era motivul pentru care se mutase înapoi acolo, acum patru ani. După accident, după ce căsnicia lui se destrămase.

Unii ziceau că fusese un mod de a fugi. De a se ascunde. Și poate că era, într-un fel. Doar puțin. *Ei și, ce dacă?*

Ty Hauck conducea Unitatea de Infracțiuni cu Violență din cadrul Poliției Greenwich. Oamenii se bazau pe el. *Și asta înseamnă tot fugă?* Uneori lua barca și ieșea pentru o oră, o oră și-un pic, înainte de serviciu, în calmul trandafiriu dinaintea zorilor, la pescuit de merlan și biban de mare. *Asta tot fugă se numește?*

Aici crescuse. În orășelul Byram, populat de familii din clasa mijlocie, lângă Port Chester de pe frontiera cu statul New York, la doar câțiva kilometri depărtare, dar la distanță de-o viață de impunătoarele domenii rezidențiale ce se aliniau acum de-o parte și de alta a șoselei, cu porți de care el trebuia să treacă în urmărirea câte unui puștan de bani gata care-și bușise Hummer-ul de șaizeci de mii de dolari.

Acum totul era altfel. Familiile de oameni liniștiți și așezați, care trăiseră aici în perioada tinereții lui, cedaseră locul proaspeților îmbogățiți ai noii ere, oameni care la nici patruzeci de ani erau deja miliardari din tranzacții cu fonduri de investiții și care dărâmaseră vechile case și-și construiseră castele enorme în spatele unor porți de fier, cu piscine de mărimea unor lacuri și săli de cinema pentru uzul propriu. Toți cei cu bani se îngrămădeau încoace. Acum începuseră și mogulii ruși – despre *ăștia* cine putea spune măcar cum își făcuseră averea? – să cumpere de-a valma terenuri întinse în Conyers Farm, dărâmând fostele ferme și instalându-și heliporturi.

Miliardarii îi dau la o parte pe milionari și le strică toată plăcerea. Hauck dădu din cap.

În urmă cu douăzeci de ani, era fundaș de linie ofensivă în echipa de fotbal american a Liceului Greenwich. De acolo mersese mai departe și jucase la Colegiul Colby, în divizia a treia. Deși colegiul nu era nici pe departe de talia celor mai mari și celebre, diploma lui „exotică" îl ajutase să avanseze rapid în programul intern de formare profesională a

anchetatorilor din Poliția Statului New York, umplându-l de mândrie pe tatăl lui, care toată viața lucrase la Serviciile de Gospodărie Comunală din Orașul Greenwich. Rezolvase vreo două două cazuri intens mediatizate și fusese avansat în funcție. Ulterior, ajunsese la Biroul de Informații al departamentului de poliție, când avusese loc atacul terorist asupra Turnurilor Gemene.

Deci acum se întorsese de unde plecase.

În timp ce pătrundea cu motoarele duduind surd în port, având în stânga peluzele imaculate ale cartierului Belle Haven, două bărci mai mici alunecară pe lângă el în sens invers. Proprietarii lor făceau același lucru pe care-l făcea și el, mergeau la serviciu, dar în Long Island, peste canal, la depărtare de jumătate de oră cu barca.

Hauck le făcu cu mâna.

Îi plăcea aici, acum, chiar dacă între timp își pusese amprenta asupra lui multă suferință.

Se simțea singur, de când el și Beth se despărțiseră. Mai scotea când și când în oraș câte-o femeie: o secretară drăguță de-a directorului mare de la General Reinsurance, o analistă de marketing care lucrase o vreme la Altria. Ba chiar și vreo două-trei fătuci din poliție. Dar nu dăduse peste nimeni altcineva cu care să-și împartă viața. Deși Beth își găsise un nou bărbat.

Ocazional, mai ieșea cu câțiva dintre vechii lui prieteni din școală, vreo doi care se umpluseră de bani construind locuințe, dar și câțiva care deveniseră doar instalatori sanitari sau brokeri de credite ipotecare, precum și un altul care-și înființase o firmă de amenajări exterioare. Toți continuau și acum să-l strige după porecla din liceu: „Leg", cu „g"-ul pronunțat moale, ca în „legendă". Nostalgicii locului, care încă-l mai țineau minte cum se ridicase din două placaje, fără să fi scăpat mingea din mână, și marcase eseul victorios împotriva celor de la Stamford West, câștigând cupa campionatului local Lower Fairfield County, continuau să toasteze

și acum în cinstea acelei faze antologice, afirmând că fusese cel mai bun meci jucat vreodată prin partea locului, de la Steve Young încoace, și-i făceau cinste lui Hauck cu bere.

Dar cel mai important era că se simțea pur și simplu liber. Și i se părea că trecutul nu-l urmărise până aici. În timpul zilei nu voia nimic mai mult decât să facă puțin bine în jurul lui, să-i lase pe oameni să respire. Să nu nedreptățească pe nimeni. Și o avea lângă el pe Jessica la sfârșit la săptămână – fetița împlinise deja zece ani, o lua cu el la pescuit, jucau fotbal european pe iarba de la Tod's Point și apoi făceau împreună grătare. Duminică după-masă o urca pe Jessica în Fordul lui Bronco vechi de opt ani și-o ducea înapoi acasă, unde locuia acum, în Brooklyn. Iarna, în serile de vineri, juca hochei în liga locală a veteranilor de peste patruzeci de ani.

Într-un fel, încerca să-l împingă câte-un pic înapoi, cu fiecare zi – timpul, adică – străduindu-se să se regăsească pe sine cel de dinaintea momentului când totul se prăbușise în jurul lui. Momentul acela de dinaintea accidentului. Dinainte ca mariajul lui să se destrame. Dinainte ca el să renunțe.

De ce să te întorci acolo, Ty?

Oricât de mult te-ai strădui, niciodată nu poți împinge lucrurile chiar atât de departe înapoi, până la capăt. Viața nu-ți dă voie.

Hauck zărea deja portul Clubului de Iahting Indian Harbor, unde managerul de debarcader, Hank Gordon, un vechi amic, îl lăsa întotdeauna să-și ancoreze barca. Luă de jos stația radio.

— Mă apropii, Gordo...

Dar managerul debarcaderului îl aștepta deja afară, pe chei.

— Ce naiba cauți aici, Ty?

Hauck strigă spre el:

— Ora de vară, băiete!

Băgă în marşarier şi aduse barca la mal cu spatele. Gordo îi aruncă o parâmă şi-l trase până la chei. Hauck opri motoarele. Se duse spre pupa, în timp ce barca se apropia încet de baliză, şi sări pe mal.

— E de vis la ora asta în larg.

— Un vis *urât*, poate, spuse Hank. Lasă-mă să mă ocup eu aici, Ty. Tu ai face bine să-ţi mişti naibii fundul încolo, la muncă.

Pe faţa managerului de debarcader se citea o expresie pe care Hauck nu prea ştiu cum s-o interpreteze. Aruncă o privire pe ceasul de la mână: nouă fără opt minute. De obicei, el şi cu Gordo mai stăteau la poveşti timp de câteva minute, vorbind verzi şi uscate, despre echipa Rangers sau ce trăznăi mai ajunseseră în catastiful poliţiei în ziua anterioară.

Atunci începu să sune telefonul mobil al lui Hauck. De la serviciu. *Doi-trei-şapte.*

Doi-trei-şapte era codul de urgenţă al departamentului de poliţie.

— Nu ţi-ai lăsat staţia radio deschisă, nu-i aşa? întrebă Gordon, legând strâns parâma.

Hauck dădu din cap buimac.

— Atunci înseamnă că habar n-ai ce s-a petrecut acolo, nu, domnule locotenent?

CAPITOLUL

CINCI

Karen nu și-a ieșit din minți la început. Nu-i stătea în fire. Și-a tot repetat să rămână calmă. Charlie putea fi oriunde. *Oriunde.*

Nici măcar nu știi sigur dacă era în trenul acela.

Ca acum câțiva ani, când Samantha avea patru sau cinci ani și crezuseră că au pierdut-o în magazinul Bloomingdale's. După o căutare înnebunită, cu inima strânsă de spaimă, încercând să-și aducă aminte pe unde trecuseră, apelând la managerul magazinului și începând apoi să accepte realitatea faptului că se întâmplase ceva îngrozitor – *că nu era o alarmă falsă!* –, iat-o și pe micuța lor Sammy, făcându-le cu mâna lui mami și lui tati din vârful unei grămezi de covoare orientale, unde răsfoia liniștită una din cărticelele ei preferate cu poze, nevinovată ca un îngeraș, de parcă era pe scena de la grădiniță!

Și acum s-ar putea să fie exact ca atunci, încerca ea să se liniștească singură. *Rămâi calmă, Karen. Fir-ar să fie, rămâi naibii calmă!*

Dădu fuga înapoi în sala de yoga, își găsi geanta și bâjbâi înăuntru după telefon. Cu inima bătându-i în gât, apăsă pe tastele de formare rapidă a numărului lui Charlie. *Haide, haide...* Degetele abia dacă o mai ascultau.

În timp ce aştepta să se realizeze conexiunea, îşi dădu toată silinţa să revadă rapid în minte programul soţului ei pentru dimineaţa aceea. Ieşise din casă pe la şapte. Ea tocmai îşi termina de aranjat părul. Zece minute ca să ajungă în oraş, zece minute la service ca să lase maşina şi să discute cu cei de acolo despre ce urmau să facă. Deci se făcuse cam cât: şapte şi douăzeci? Încă vreo zece minute sau cam aşa ceva până să ajungă la gară. La ştiri spuseseră că explozia avusese loc la ora opt şi patruzeci şi unu de minute. El ar fi putut să prindă un tren mai devreme. Sau chiar să fi împrumutat o maşină de la service, ca să nu mai ia trenul spre birou. Timp de o secundă, Karen îşi dădu voie să se simtă optimistă. Orice era posibil... Charlie era omul cel mai descurcăreţ pe care-l cunoştea ea.

Telefonul lui începu să sune. Karen văzu că mâinile îi tremurau. *Haide, Charlie, răspunde...*

Spre dezamăgirea ei plină de groază, intră căsuţa vocală. „Aţi sunat la Charlie Friedman..."

— *Charlie, eu sunt*, rosti Karen pe nerăsuflate. Sunt foarte îngrijorată pentru tine. Ştiu că ai luat trenul spre birou. Neapărat să mă suni, de îndată ce asculţi mesajul ăsta. Puţin îmi pasă ce faci acum, Charlie. Sună-mă cât poţi de repede, iubitule!...

Apăsă pe tasta de încheiere, simţindu-se complet neajutorată.

Apoi îşi dădu seama: avea şi ea un mesaj în căsuţa vocală! Cu sângele gonindu-i nebuneşte prin vene, rulă cât putu de repede meniul spre apeluri primite.

Era numărul lui Charlie! Slavă Domnului! De bucurie, mai că-i ieşi inima din piept.

Nerăbdătoare, Karen introduse codul de acces în căsuţa vocală şi-şi apăsă telefonul de ureche. Se auzi glasul lui familiar, şi era calm. „Auzi, iubito, mă gândeam că dacă tot trec prin Grand Central, aş putea să iau nişte fripturi marinate de-alea de care-ţi plac ţie, de la Ottomanelli, în drum

spre casă, și mai bine le facem noi la grătar, decât să mai ieșim în oraș... Ce zici? Sună bine? Dă-mi de știre. Pe la nouă o să fiu și eu la birou. M-au întârziat ăia de la service, parcă-i casă de nebuni la ei acolo. Pa!"

Karen se uită lung la ecranul de mesaje: *8:34. Se îndrepta spre gara Grand Central când o sunase pe ea. Încă era în tren.* Începură iar s-o treacă transpirațiile. Își aruncă privirea înapoi la monitorul de afară, la giulgiul de fum care se aduna peste gara Grand Central, la haosul și deruta de pe ecran.

Deodată, inima ei știu. Nu mai putea să nege evidența.

Soțul ei era în trenul acela.

Incapabilă să se mai controleze, Karen tastă numărul de apelare rapidă pentru biroul soțului ei. *Haide, haide*, îngână ea, iar și iar, în timpul celor câteva chinuitoare secunde cât durã pentru ca apelul să se conecteze. Într-un târziu, receptorul fu ridicat de Heather, secretara lui Charlie.

— Biroul lui Charlie Friedman.

— Heather, sunt Karen, spuse ea, încercând să se controleze. Soțul meu a sosit cumva?

— Încă nu, doamnă Friedman. Mi-a trimis mai devreme un e-mail, de pe BlackBerry-ul lui, spunând că a trebuit să lase mașina la service sau ceva de genul ăsta. Sunt sigură că nu peste multă vreme o să-mi dea de știre pe unde a ajuns.

— Știu că trebuia să ducă mașina la service, Heather! Tocmai de-asta sunt îngrijorată. N-ai văzut la știri? Spunea că o să ia trenul.

— *Doamne Dumnezeule!* exclamă secretara lui, începând să-și dea seama de realitate.

Bineînțeles că văzuse la știri. *Toți* văzuseră. Întreg biroul numai la asta se uita acum.

— Doamnă Friedman, lăsați-mă să încerc să dau de el la telefon. Sunt sigură că trebuie să fie o întreagă nebunie acolo, pe lângă Grand Central. Poate că e în drum spre birou, dar telefoanele pur și simplu nu funcționează. Poate că a luat trenul următor...

— *Am primit un mesaj de la el, Heather!* La opt și treizeci și patru de minute. Spunea că tocmai se pregăteau să intre în gara Grand Central...

Lui Karen îi tremura vocea.

— Asta era la ora opt și treizeci și patru, Heather! Era în trenul acela. Altfel ar fi sunat din nou. *Cred că era în trenul acela!...*

Heather o rugă să-și păstreze calmul și spuse că-i va trimite un e-mail lui Charles, și că e convinsă că nu peste mult timp vor avea vești de la el. Karen încuviință din cap, dar când lăsă telefonul din mână, pulsul i-o luă la goană și capul îi zvâcnea, și n-avea nici cea mai vagă idee ce-ar mai putea face în continuare. Își apăsă telefonul în dreptul inimii și apoi mai formă o dată numărul.

Haide, Charlie... Charlie, te rog...

Din fața gării Grand Central, un reporter confirma faptul că fusese vorba de cel puțin o bombă. Câțiva supraviețuitori se împleticiseră amețiți afară din gară. Acum stăteau adunați în stradă, buimaci, cu fețele mânjite de sânge și înnegrite de funingine. Unii îngânau ceva despre Linia 109, cum că avuseseră loc acolo cel puțin două explozii puternice și un incendiu violent, și o mulțime de pasageri erau încă prizonieri între fiarele contorsionate. Ceva sărise în aer undeva prin primele două vagoane.

Karen îngheță. Lacrimile începură în sfârșit să i se rostogolească pe față.

Acolo stătea Charlie de fiecare dată. Pentru el era ca un fel de ritual. Întotdeauna se instala în primul vagon!

Haide, Charlie... Karen se ruga în tăcere, uitându-se la ecranul de la recepție. *Oamenii încep să iasă. Uite, reporterii le iau interviuri.*

Îi formă iarăși numărul de mobil, trupul ei începând să cedeze în fața panicii atotcuprinzătoare.

„Răspunde dracului odată la telefon, Charlie!”

CAPITOLUL

ȘASE

Gândul îi zbură la Samantha și Alex. Karen își dădu seama că trebuie să se ducă acasă.

Ce Dumnezeu ar putea să le spună? Charlie întotdeauna se ducea cu mașina la birou. Avea un loc rezervat în garajul clădirii unde lucra. De ani de zile proceda așa.

Că, dintre toate zilele, tocmai în dimineața asta blestemată își găsise să ia trenul!

Karen mototoli tricoul de gimnastică, vârându-l în geantă, și ieși în fugă afară, pe lângă tejgheaua de la recepție și apoi pe ușile mari de sticlă de la intrare. Cu pași grăbiți, se apropie de locul unde-și parcase Lexusul în variantă hibridă, pe benzină și pilă electrică, pe care Charlie i-l cumpărase cu nici o lună în urmă. Înăuntru încă mai mirosea a mașină nouă. Apăsă pe butonul telecomenzii agățate de breloc, deschise portiera și sări înăuntru.

Casa ei se afla la zece minute distanță. Ieșind din parcare, Karen își lăsă telefonul mobil, conectat la cască, pe apelare automată a numărului lui Charlie. *Te rog, Charlie, te rog, răspunde odată la afurisitul de telefon!*

Inima continua să i se afunde în vârtejul disperării. „Ați sunat la Charlie Friedman..."

Lacrimile i se scurgeau în jos pe obraji, în timp ce ea continua să-și împingă undeva spre fundul minții cele mai

negre temeri. *Nu se poate, nu ni se poate întâmpla tocmai nouă!*

Luă o curbă strânsă la dreapta, ca să iasă din parcarea sălii Sportsplex, ieși pe Bulevardul Prospect, trecu pe roșu la colț și acceleră la intrarea pe autostrada I-95. Traficul era ținut pe loc, încetinind toate mașinile care se îndreptau spre centrul Greenwich-ului.

Apăreau tot felul de vești noi și contradictorii. La radio spuneau că avuseseră loc mai multe explozii. Că pe linii izbucnise un incendiu, pe care pompierii nu reușeau să-l aducă sub control. Că temperatura extraordinar de mare și riscul de inhalare a fumului toxic îi împiedicau pe pompieri să se apropie. Că numărul victimelor era destul de mare.

Începea s-o sperie de moarte pe Karen.

Charlie putea fi prizonier în iadul acela. *Oriunde.* Putea fi rănit sau ars, incapabil să iasă. Putea fi pe drum spre spital. Existau o sută de nenorocite de scenarii posibile, oricare dintre ele la fel de plauzibil. Karen apăsă iar pe tasta de apelare rapidă.

— Unde ești, Charlie, fir-ar să fie? *Răspunde, te rog!...*

Gândul îi zbură iar la Alex și Samantha. Ei probabil că n-au habar de ce se întâmplă. Chiar dacă le-a ajuns la urechi vestea exploziilor, nu le-ar da prin cap să se îngrijoreze pentru tatăl lor. Charlie se ducea întotdeauna cu mașina la serviciu.

Karen ieși de pe autostradă prin ieșirea 5, spre Old Greenwich, apoi se angajă pe Post Road. Brusc, telefonul din mașină începu să sune. *Slavă Domnului!* Inima aproape că-i sări din piept.

Dar nu era decât Paula, prietena ei cea mai bună, care locuia nu departe, în Riverside, la doar câteva minute distanță.

— Ai auzit ce s-a întâmplat?

În fundal se auzea sonorul televizorului, dat tare.

— Bineînțeles că am auzit, Paula! Eu...

— Au zis că trenul venea dinspre Greenwich. S-ar putea să fie oameni pe care noi...

— *Paula*, o întrerupse Karen, chinuindu-se din toate puterile să-și smulgă vorbele din gură. Cred că și Charlie era în trenul acela.

— *Ce?!*

Karen îi povesti despre problema cu mașina și-i spuse că nu reușea nicicum să dea de el. Acum ea se îndrepta spre casă și ar fi preferat să țină amândouă telefoanele libere, în caz că o suna el sau secretara lui.

— Sigur, dragă! Înțeleg. Kar, nu-ți face griji, o să fie totul în regulă. Charlie întotdeauna iese din încurcătură. Știi asta, Kar, nu-i așa?

— Știu, spuse Karen, deși era conștientă că se minte singură. *Știu*.

Karen traversă orașul, cu inima bătându-i nebunește, apoi intră pe Shore Road, în apropierea canalului. Pe urmă coti pe Sea Wall. La jumătatea străzii, trase de volan și băgă Lexusul pe aleea din fața casei. Mustangul de colecție al lui Charlie era parcat în spațiul al treilea al garajului, exact unde se aflase și acum o oră, când ea plecase de acasă. Traversă în fugă garajul și intră în bucătărie. Speranțele îi fură momentan renăscute la vederea ledului de mesaje care clipea pe afișajul telefonului fix. *Te rog...* se rugă ea în sinea ei, și apăsă pe tasta de redare, simțind cum îi pulsează tot sângele de teamă.

— Săru-mâna, doamnă Friedman, se auzi o voce ternă în difuzorul telefonului.

Era Mal, instalatorul lor, zumzăind monoton și la nesfârșit despre boilerul de apă caldă pe care ea îl rugase să-l repare și pe care el nu reușea nicicum să-l pună la punct din cauză că nu găsea să cumpere nu știu ce blestemată de piesă. Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Karen, iar picioarele n-o mai ascultară și ea se rezemă cu spatele de perete, lăsându-se să alunece neajutorată la podea. Tobey se apropie

dând din coadă și încercă să-și apropie boticul umed de chipul ei. Ea își șterse energic lacrimile cu podul palmelor.

— Nu acum, scumpule, te rog. Nu acum...

Ridicându-se în picioare, Karen bâjbâi după telecomanda de pe tejgheaua din bucătărie. Deschise televizorul. Situația se înrăutățise și mai mult. Pe ecran apăruse Matt Lauer – acum împreună cu Brian Williams – și veștile erau că se înregistraseră zeci de victime omenești pe liniile de tren de la intrarea în gară și că incendiul continua să se extindă, imposibil de ținut sub control. Că o porțiune din structura inferioară a clădirii gării se prăbușise, și, în timp ce cei doi jurnaliști discutau cu nu știu ce expert despre Al Qaeda și problema terorismului, ecranul se împărți în două, redând imagini cu norul negru de fum care se răspândea pe cerul Manhattanului.

I-ar fi sunat, își dădu Karen seama, măcar pe Heather la birou – dacă ar fi scăpat teafăr și nevătămat. Probabil chiar înainte s-o sune pe ea, pe Karen. Ăsta era lucrul care-o speria cel mai tare. Închise ochii.

Doar să fii bine, Charlie, oriunde te-ai afla. Doar să fii bine.

Afară se trânti cu zgomot o portieră de mașină. Karen auzi soneria de la ușă. Cineva o strigă pe nume și intră fugind în casă.

Era Paula. O privi fix pe Karen, care stătea grămadă pe podea, într-un hal în care n-o mai văzuse niciodată. Paula se lăsă și ea să cadă alături și amândouă se îmbrățișară strâns, cu lacrimile scânteindu-le pe obraji.

— O să fie bine, scumpo, spuse Paula, mângâind-o pe păr. Sunt absolut convinsă. S-ar putea să fie sute de oameni prinși acolo. Poate că nu merg telefoanele mobile. Poate-a avut nevoie de îngrijiri medicale. Charlie e un supraviețuitor. Dacă e să scape cineva cu viață, atunci în mod sigur el e acela! Ai să vezi, draga mea. Totul o să fie în regulă.

Iar Karen o aproba și ea din cap și repeta întruna „Știu, știu", ștergându-și lacrimile cu mâneca.

Amândouă au sunat și au tot sunat. Ce altceva ar fi putut să facă? Pe telefonul mobil al lui Charlie. La el la birou. De vreo treizeci, patruzeci de ori, dacă nu mai mult.

La un moment dat, Karen chiar reuși să zâmbească, smârcâind din nas printre lacrimi:

— Știi ce tare se enervează Charlie când îl sâcâi la birou?

Până la zece fără un sfert se instalaseră pe canapeaua din salonul unde familia își petrecea cea mai mare parte a timpului. Atunci au auzit mașina oprindu-se și portierele trântite. Alex și Samantha dădură buzna prin bucătărie, strigând:

— *S-a-nchis școala!*

Își vârâră amândoi capetele în camera unde era televizorul.

— Ați auzit ce s-a întâmplat? întrebă Alex.

Karen n-avu putere să-i răspundă. La vederea celor doi copii, inima i se umplu iar de groază. Le spuse să stea jos. Văzură amândoi, pe chipul mamei lor, că plânsese și că e îngrijorată. Era cât se poate de clar că ceva nu era deloc în regulă.

Samantha se așeză pe un fotoliu din fața canapelei.

— Mami, ce s-a întâmplat?

— Tata a lăsat mașina la service în dimineața asta, spuse Karen, ca să-i facă revizia.

— Da, *și?*

Karen înghiți cu greu un nod care i se pusese în gât, altfel știa sigur că ar fi început să plângă.

— După care – și aici făcu o pauză – cred că s-a dus în oraș cu trenul.

Amândoi copiii făcură ochii mari și priviră după ea ca atrași de un magnet, către ecranul televizorului.

— *Tati e acolo?* întrebă fiul ei. *La Grand Central?*

— Nu știu, scumpule. N-avem nicio veste de la el. Tocmai asta ne îngrijorează cel mai tare. M-a sunat și mi-a spus că e în tren. Asta se întâmpla la ora opt și treizeci și patru de minute. Nenorocirea s-a întâmplat la opt și patruzeci și unu de minute. Nu știu...

Karen se străduia din răsputeri să pară optimistă și încrezătoare și să nu-i alarmeze, fiindcă știa, cu o certitudine nestrămutată, că în orice moment Charlie putea să-i sune și să le spună că a reușit să scape de acolo, că n-a pățit nimic. Așa că nici măcar nu simți șiroiul de lacrimi care-i curgeau pe obraji și-apoi în poală, și nu văzu că Samantha se uită lung la ea, cu gura întredeschisă, cât pe-aci să izbucnească și ea în plâns. Și nici pe Alex – bietul ei Alex, care în general se străduia să pară bărbat, alb ca hârtia – cu ochii lipiți de vălătucul terifiant de fum care se ridica spre cerul Manhattanului.

O vreme nimeni n-a scos niciun cuvânt. Au stat pur și simplu și s-au uitat, fiecare prizonier în propria-i lume aflată la granița dintre negarea realității și speranță. Sam, cu brațele încolăcite moale pe după gâtul fratelui ei, cu bărbia rezemată de umărul lui. Alex, ținând-o strâns de mână pe Karen prima oară după ani de zile, uitându-se avid, așteptând să vadă chipul tatălui lor. Paula, cu coatele sprijinite pe genunchi, gata pregătită să strige și să arate cu degetul: *Uite-l, el e!* Să țopăie de bucurie. Așteptând, cu toată certitudinea din lume, să audă telefonul despre care era sigură că va suna curând.

Alex se întoarse spre Karen:

— Tati o să iasă teafăr de-acolo, nu-i așa? Nu-i așa, mami?

— Sigur că da, puiule, îl strânse Karen de mână. Doar îl cunoști pe tatăl tău. Dacă e să scape cineva dintr-o situație grea, atunci tatăl tău e acela. O să iasă cu bine și din asta.

Atunci au auzit cu toții un uruit sinistru. Pe ecranul televizorului, camera de filmat se clătină de reverberațiile încă unei explozii înăbușite. Spectatorii de la fața locului scoaseră un geamăt prelung, apoi începură să țipe, atunci

când încă un nor de fum negru și dens se văzu ieșind din clădirea gării.

Samantha începu să se tânguie:

— *Doamne, Dumnezeule...*

Karen simți un gol în stomac. Prinse în mâna ei pumnul lui Alex și-l ținu cât putu de strâns.

— O, Charlie, Charlie, Charlie...

— Explozii secundare, mormăi un comandant de pompieri care tocmai ieșea din gară, clătinând din cap cu un aer de resemnare. Sunt multe, foarte multe cadavre acolo. Nici măcar nu putem să ne apropiem.

CAPITOLUL

ȘAPTE

În jurul prânzului

Când se primise apelul, Hauck vorbea la telefon cu Unitatea Centrală pentru Situații de Urgență a poliției orașului New York.

Posibil incident 634. Părăsirea locului accidentului. *West Street cu Post Road.*

Toată dimineața urmărise atent tot ce era legat de nenorocirea care se petrecuse în oraș. Oameni panicați sunaseră întruna la poliție, neputând să ia legătura cu cei dragi și neștiind ce altceva să facă. Atunci când fuseseră lovite Turnurile Gemene, el lucra la Biroul de Informații al Departamentului de Poliție New York, și, săptămâni întregi după aceea, avusese sarcina să caute și să afle ce se întâmplase cu oamenii despre care nimeni nu mai știa nimic – întrebând prin spitale, chestionându-i pe cei care interveniseră printre primii la fața locului și apoi pe cei care lucrau la îndepărtarea molozului. Hauck încă mai avea prieteni acolo, la Informații. Se uită lung la lista victimelor cu domiciliul în Greenwich, pe care-o obținuse de la ei: Pomeroy. Bashtar. Grace. O'Connor.

Atunci, prima dată, din sutele de persoane a căror soartă nu se cunoștea, nu mai găsiseră decât două.

— Posibil incident 634, Ty! îl atenționă pentru a doua oară sergentul de serviciu din tura de zi.

Accident rutier cu victime și fugă de la locul accidentului. În jos pe Post Road, la intersecția cu West Street, în apropiere de restaurantele fast-food și concesiunile auto.

— Nu pot, îi răspunse Hauck polițistei de serviciu. Pune-l pe Muñoz să se ocupe. Eu am deja ceva de rezolvat.

— Muñoz e deja la fața locului, domnule locotenent. E un accident mortal. Se pare că aveți un cadavru acolo.

Nu i-au trebuit decât câteva minute lui Hauck să-și scoată din parcare automobilul Grand Corona, să țâșnească în sus pe bulevardul Mason, cu girofarul în funcțiune, să ocolească Parcul Greenwich Office, apoi să coboare pe Post Road spre West Street, până peste drum de concesiunea Acura.

Din moment ce îndeplinea funcția de șef al serviciului Infracțiuni cu Violență din poliția orașului Greenwich, acesta era un caz care-i revenea direct. Departamentul lui se ocupa în principal să-i despartă pe elevii de liceu care se încăierau în școală, dar mai primea ocazional câte-o sesizare de intrare prin efracție și intervenea la certuri violente între soți. Cadavrele erau rare aici în Greenwich.

Înșelăciunile financiare erau mult mai frecvente.

La capătul bulevardului, patru mașini de poliție blocaseră aglomerata arteră comercială, iar luminile lor scânteiau orbitor. Traficul era deviat pe o singură bandă. Hauck încetini, salutându-i din cap pe cei doi polițiști de patrulă pe care-i cunoștea. Freddy Muñoz, unul dintre detectivii din echipa lui, se apropie în timp ce Hauck cobora din mașină.

— Cred că-ți arde de glumă, Freddy, spuse Hauck, clătinând din cap a neîncredere. Taman azi, din toate zilele posibile...

Detectivul arătă, cu o expresie posomorâtă, către o grămăjoară acoperită din mijlocul străzii West, care intersecta Post Road și apoi continua în sus spre Railroad Avenue și autostrada I-95.

— Ţi se pare că glumim?

Maşinile de patrulă parcaseră în aşa fel încât să formeze un soi de cerc protector în jurul cadavrului. Sosise şi o ambulanţă, dar asistentul de pe ea rămăsese în picioare şi aştepta echipa medicală regională din Farmington. Hauck se lăsă într-un genunchi şi trase la o parte un colţ al prelatei din plastic.

Iisuse! Expiră zgomotos.

Tipul nu era practic decât un băieţandru – douăzeci şi doi, cel mult douăzeci şi trei de ani – alb, îmbrăcat într-o uniformă maronie şi cu părul lung şi roşcovan împletit mărunt în codiţe sârmoase adunate, în stilul jamaican *rasta*. Trupul îi fusese contorsionat în asemenea hal încât şoldurile i se răsuciseră puţin într-o parte şi stăteau ridicate deasupra asfaltului, în timp ce spatele îi rămăsese lipit de pământ, cu faţa în sus. Ochii îi avea larg deschişi, cu momentul impactului îngheţat în pupile. O dâră de sânge se scurgea până pe asfalt din colţul gurii victimei.

— Ai vreun nume?

— Raymond. Primul prenume, Abel. Al doilea, John. Toţi îl strigau AJ, din spusele şefului lui, de la atelierul mecanic de peste drum. Acolo lucra.

Un tânăr agent de poliţie în uniformă stătea la câţiva paşi de ei, în picioare, cu un carneţel de notiţe pregătit în mână. Pe ecusonul lui scria STASIO. Hauck presupuse că el ajunsese primul la locul accidentului.

— Tocmai ieşise din tură, spuse Muñoz. A spus că se duce să-şi ia nişte ţigări şi să dea un telefon.

Arătă cu mâna spre un local de peste drum şi adăugă:

— Se pare că se îndrepta spre restaurantul de colo.

Hauck aruncă o privire spre locanta despre care ştia că se cheamă Fairfield Diner, unde mai poposeau din când în când şi poliţiştii. I se întâmplase şi lui să mănânce de câteva ori pe-acolo.

— Ce ştim despre maşină?

Muñoz îl chemă pe agentul Stasio, care părea să nu fi ieșit de mai mult de-o lună de pe băncile Academiei de Poliție, și care citi, un pic emoționat, datele notate în carnețelul cu spirală.

— Se pare că mașina care a provocat accidentul era o sport-utilitară albă, domnule locotenent. Mergea spre nord pe Post Road și a cotit brusc pe West Street exact aici... A dat peste victimă în timp ce aceasta traversa strada. Avem doi martori oculari care au văzut toată întâmplarea.

Stasio arătă cu mâna spre doi inși, unul scund și îndesat, cu haină sport, mustăcios, așezat pe locul din față al unei mașini de patrulă deschise, scărpinându-se în creștet. Celălalt într-o bluză albastră din molton, stând de vorbă cu un agent în uniformă și dând din cap cu o expresie abătută pe față.

— Pe unul din ei l-am găsit în parcarea de la Arby's, acolo. Un fost polițist, din câte se pare. Celălalt a ieșit din clădirea băncii de vizavi.

Puștiul se descurcase să adune la un loc toate datele necesare.

— Ai făcut treabă bună, Stasio.

— Mulțumesc, domnule locotenent.

Hauck se ridică alene în picioare, simțind cum îi pocnesc articulațiile genunchiului. Un cadou primit la despărțirea de anii tinereții în care jucase fotbal.

Se uită lung înapoi spre asfaltul cenușiu de pe West Street: cele două urme prelungi de cauciucuri continuau încă vreo zece metri mai departe față de locul unde săriseră ochelarii și telefonul mobil al victimei. Urme de derapaj. Mult dincolo de locul impactului. Hauck trase scârbit aer pe nas, simțind cum i se contractă stomacul.

Ticălosul nici măcar nu încercase să oprească.

Își întoarse privirea spre Stasio.

— Ești în regulă, băiete?

Scria cu litere mari, de la un capăt la celălalt al feței agentului de poliție, că acesta era primul lui accident cu victimă decedată.

Stasio dădu din cap.

— Da, domnule locotenent.

— Nu-i niciodată ușor, îl bătu Hauck ușor cu palma pe umăr pe tânărul polițist. Chestie valabilă pentru oricare dintre noi.

— Mulțumesc, domnule locotenent.

Hauck îl trase deoparte pe Muñoz. Îl puse să privească spre sud de-a lungul șoselei Post Road ruta pe care venise cel de la volanul mașinii ucigașe, iar apoi urmele de cauciucuri de pe asfalt.

— Vezi și tu ce văd eu, Freddy?

Detectivul încuviință posomorât din cap.

— Jigodia n-a schițat nici cel mai mic gest să oprească.

— Cam așa ceva.

Hauck scoase din buzunarul jachetei o mănușă chirurgicală pe care și-o trase cu îndemânare pe degete. Îngenunchind iar, se aplecă peste trupul inert.

— OK. Să vedem ce ne spune victima...

Hauck ridică pieptul lui Abel Raymond doar atât cât să tragă afară un portvizit negru din buzunarul de la pantaloni al victimei. Un permis de conducere emis în statul Florida pe numele Abel John Raymond. Mai era și o legitimație laminată, de elev la Școala Postliceală Seminole, datând de acum doi ani. Același zâmbet vesel, cu ochi strălucitori, ca pe permisul de conducere, doar că părul era mai scurt. Probabil că băiatul renunțase la studii.

Mai era un MasterCard, pe numele lui, un card de la Sears, plus alte câteva: Costco, ExxonMobil, Asigurările Sociale. Patruzeci și doi de dolari bani gheață. Un bilet folosit, la finala Orange Bowl, a campionatului universitar de fotbal american din 1996. Între echipele Florida State și Notre Dame. Hauck își amintea meciul acela. Din peretele

despărțitor al portvizitului scoase fotografia-instantaneu a unei femei atrăgătoare, o brunetă ce nu părea să aibă mai mult de douăzeci și ceva de ani, ținând de mână un băiețel. Hauck i-o întinse lui Muñoz.

— Nu prea arată a soră.

Detectivul ridică din umeri. Victima nu purta verighetă.

— Iubită, poate.

Va trebui să cerceteze și să afle cine este.

— *Cineva* oricum n-o să aibă motive de bucurie astă-seară, oftă Muñoz.

Hauck băgă la loc fotografia în portvizit și pufni pe nas.

— Mă tem că lista va fi cam lungă, Freddy.

— Curată nebunie, șefu', spuse Muñoz, clătinând din cap; dar nu mai vorbea acum despre accidentul rutier. Știi, fratele nevesti-mii a luat trenul de șapte cincizeci și șapte, în dimineața asta. A ieșit din gară chiar înainte să se întâmple. Cumnată-mea își ieșise din minți. N-a reușit să dea de el decât după ce a ajuns la serviciu. Mai moțăi în pat câteva minute, rămâi blocat în trafic la un semafor, pierzi trenul cu care pleci de obicei... Îți dai seama ce noroc a avut?

Hauck se gândi la lista cu nume rămasă pe biroul lui, la glasurile emoționate și pline de speranță ale celor care sunaseră ca să întrebe de acești oameni dispăruți. Aruncă o privire spre martorii lui Stasio.

— Hai, Freddy, să vedem dacă putem identifica mașina.

CAPITOLUL

OPT

Hauck îl luă pe tipul cu jacheta sport, iar Freddy pe cel cu bluzonul de molton North Face.

Martorul lui Hauck se dovedi a fi un polițist ieșit la pensie din South Jersey, pe nume Phil Dietz. Pretindea că venise în zonă ca reprezentant comercial, încercând să promoveze din ușă-n ușă sisteme ultramoderne de securitate – „Cred că ați auzit și voi, case așa-zis «inteligente», cu acționare prin amprentă, senzori de identificare, mă rog, chestii de genul ăsta" – de care începuse să se ocupe cu trei ani în urmă, când își predase insigna și se retrăsese din poliție. Tocmai își lăsase mașina în parcare la Arby's, în susul străzii, pentru a se duce să-și ia un sandvici, când văzuse toată tărășenia.

— Mașina venea cu viteză destul de mare, spuse Dietz.

Era un individ scund și îndesat, cu păr încărunțit, un pic rărit pe creștet, și o mustață deasă, și gesticula animat cu mâinile scurte și dolofane.

— L-am auzit pe șofer cum ambalează motorul. A accelerat în josul străzii și-a luat colțul aici. – Arătă cu degetul spre intersecția dintre West Street și Post Road. – Jigodia dracului l-a lovit pe bietul băiat fără măcar să atingă frâna! N-am văzut chestia asta decât când era deja prea târziu.

— Ați apucat să vedeți ce fel de mașină era? întrebă Hauck.

Dietz încuviință din cap.

— O sport-utilitară albă, model nou. Marca Honda sau Acura, cred, sau ceva de genul ăsta. Aș putea să arunc o privire pe niște poze. Plăcuțele de înmatriculare erau și ele albe... scrise cu albastru, cred, sau poate verde. – Dădu din cap. – Era prea departe. Nu mai văd așa de bine ca pe vremea când eram și eu polițist. – Pipăi cu degetele un toc cu ochelari de citit pe care-l ținea în buzunarul de la piept. – Acum nu mi se mai cere să fiu în stare să citesc altceva decât comenzi de vânzare.

Hauck zâmbi, apoi își notă ceva în carnețel.

— Nu era un număr local?

Dietz clătină din cap.

— Nu. Posibil de New Hampshire, ori poate Massachusetts. Îmi pare rău, n-am putut să-l descifrez ca lumea. Nenorocitul n-a oprit decât o clipă... după! Am țipat la el „Alo, stai pe loc!" și am început să alerg în josul pantei. Dar el a demarat brusc și-a luat-o încolo. Am încercat să-i fac o poză cu telefonul meu mobil, dar totul s-a întâmplat prea repede. Până să scot telefonul, el dispăruse.

Dietz arătă cu mâna în susul pantei, spre terasamentul șoselei Railroad Avenue. West Street descria o curbă largă, trecând pe lângă parcarea în aer liber a unor concesiuni auto și o clădire de birouri. Odată ajuns acolo sus, mai aveai de parcurs doar un minut sau două până la autostrada I-95. Hauck știa că ar trebui să aibă mare noroc, ca să găsească pe cineva care să-l fi văzut pe șofer acolo sus.

Se întoarse spre martorul lui ocular.

— Ziceați că l-ați auzit accelerând?

— Exact. Tocmai coboram din mașina mea. Mă gândeam că am de omorât ceva timp înainte de următoarea întâlnire.

Dietz își apăsă cu degetele încrucișate ceafa și partea din spate a capului, apoi adăugă.

— Vânzare din ușă-n ușă... Dacă vreți un sfat din partea mea, iată-l: să nu ieșiți din poliție.

— Am să mă străduiesc, zâmbi Hauck, apoi îi redirijă atenția lui Dietz, arătând cu mâna spre sud.

–Venea din direcția aia? Ați reușit să urmăriți mașina cu privirea înainte să cotească?

— Da. Mi-a atras atenția în momentul când a început să mărească viteza, încuviință Dietz.

— Șoferul era un bărbat?

— Categoric da.

— Avem vreo șansă să ne dați o descriere?

Dietz clătină din cap.

— După ce mașina s-a oprit, individul s-a uitat înapoi pentru o clipă, prin geam. Poate a stat să se gândească puțin la ce făcuse. N-am putut să-i deslușesc expresia de pe față. Avea geamuri fumurii. Credeți-mă că-mi doresc să fi putut.

Hauck se uită din nou spre culmea colinei, urmărind în gând ceea ce își imagina că fusese traseul victimei. Dacă lucra la atelierul J&D Tint and Rims, trebuia să vină pe jos pe West Street și apoi să traverseze Post Road la semafor, ca să ajungă la restaurant.

— Ziceți că ați lucrat în poliție?

— La municipalitatea Freehold, spuse martorul, cu luminițe vioaie în priviri. În South Jersey. Lângă Atlantic City. Timp de douăzeci și trei de ani.

— Foarte bine. Deci, domnule Dietz, probabil că veți înțelege foarte bine ceea ce urmează să vă întreb. Ați reușit cumva să observați dacă autovehiculul se deplasa cu viteză mare, în mod relativ constant, pe porțiunea de dinaintea intersecției unde-a avut loc impactul? Sau și-a mărit viteza în momentul când victima a coborât pe carosabil?

— Aha, încercați să vă dați seama dacă a fost un accident sau un act intenționat?

Fostul polițist își înclină ușor capul într-o parte.

— Pur și simplu încerc să-mi fac o idee despre cum s-au petrecut lucrurile, îi replică Hauck.

— L-am auzit de-acolo de sus, arătă Dietz cu mâna spre porțiunea de stradă dinspre restaurantul Arby's. A coborât ca din pușcă pe pantă și pe urmă s-a învârtit ca un titirez, când să ia colțul... ca nebunul! După părerea mea, trebuie să fi fost beat. Pe urmă nu știu, am mai ridicat privirea doar când am auzit bufnitura. L-a târât pe bietul băiat ca pe-un sac de cartofi. Se văd și acum urmele. După care s-a oprit. Cred că puștiul era deja sub el, sub mașină, în momentul ăla, pe urmă a luat iar viteză și-a dispărut.

Dietz a mai spus și că primește bucuros să se uite la niște poze de SUV-uri albe, în încercarea de-a micșora raza de căutare pentru marca și modelul de mașină.

— Faceți tot posibilul să-l găsiți pe nemernicul ăsta, domnule locotenent. Dacă credeți că vă pot ajuta cu ceva, orice, nu trebuie decât să-mi dați de știre. Vreau să fiu ciocanul care-i vâră un cui în coșciug.

Hauck îi mulțumi. I-ar fi plăcut să aibă totuși ceva mai multe informații de plecare. Muñoz se apropie de el. Insul cu care stătuse de vorbă văzuse incidentul de peste drum. Un antrenor de cros din orășelul Wilton, aflat la vreo treizeci de kilometri de Greenwich. Pe nume Hodges. Și el identificase același autovehicul alb, tot cu numere pe alb, din alt stat.

— Parcă AD scria. Și cred că am văzut un opt...

Tocmai ieșea din clădirea băncii, după ce folosise bancomatul. Totul se petrecuse atât de rapid, încât nici el nu reușise să distingă prea multe detalii. În mare, descrisese și el cam aceeași turnură a evenimentelor pe care o schițase și Dietz.

Muñoz ridică din umeri decepționat.

— Nu prea avem cine știe ce date cu care să lucrăm, nu, șefu'?

— Nu, mormăi Hauck, strângând din buze a necaz.

Se întoarse la mașina lui și lansă prin stație un anunț de căutare. Un autovehicul sport-utilitar, alb, model nou, „posibil marca Honda sau Acura, posibil cu plăcuțe de New Hampshire sau Massachusetts, posibil începând cu AD8. Foarte probabil cu urme de tamponare în partea din față." Condus de un bărbat alb. Anunțul urma să fie difuzat spre toate unitățile de poliție și atelierele de reparații auto din regiunea de nord-est. Poliția îi va lua la întrebări pe toți cei care circulau la nord de strada West, ca să verifice dacă nu cumva l-a zărit cineva trecând în viteză. S-ar putea să existe și camere de supraveghere video undeva pe șosea, care să fi intrat în funcțiune dacă depășise viteza legală. Asta ar fi fost cea mai bună șansă a lor să-l găsească.

Asta, firește, dacă nu cumva se dovedea că lui Abel Raymond îi purta cineva sâmbetele.

În apropiere aștepta un tip cu o șapcă de baseball pe cap, inscripționată cu numele echipei Yankees; aerul rece îl făcuse să-și strângă capul între umeri și să-și frece brațele cu palmele. Stasio îl aduse în fața celor doi detectivi. Dave Corso, proprietarul atelierului auto la care lucra AJ Raymond.

— Era un puști de toată isprava, spuse Corso, dând vizibil amărât din cap. Lucra la mine-n atelier cam de vreun an. Un băiat talentat. Recondiționa singur, cu mâna lui, mașini mai vechi. Era de loc de prin Florida.

Hauck își aminti de permisul de conducere.

— Știți exact de unde?

Patronul atelierului ridică din umeri.

— Nu știu. Tallahassee, parcă, sau poate Pensacola... Mereu îl vedeai în câte-un tricou inscripționat cu Florida State Seminoles. Cred că i-a scos pe toți colegii lui de serviciu la o bere, când Seminoles au câștigat campionatul anul trecut. Mi se pare că tatăl lui era marinar sau ceva de genul ăsta.

— Adică lucra pe o navă? În marina militară sau comercială?

— Nu. Parcă pe un remorcher sau cam așa ceva. Îi ținea poza prinsă cu pioneze pe perete, în atelier. Și acum e tot acolo.

Hauck dădu din cap.

— Unde locuia domnul Raymond?

— Mai la nord, în Bridgeport, de asta sunt aproape sigur. Normal că avem adresa lui undeva la dosar, printre hârtiile firmei, dar știți cum e... lucrurile se mai schimbă. Ce știu sigur e că avea cont bancar la First City.

Le mai spuse că AJ primise un telefon, cam cu vreo douăzeci de minute înainte să plece. Vopsea o caroserie, abia dacă ajunsese la mijloc cu operațiunea. Pe urmă a venit și a spus că vrea să iasă din schimb mai devreme.

— Marty nu știu cum, parcă a zis tipul de la telefon că-l cheamă. AJ a spus că se duce peste drum, ca să-și ia niște țigări. De la restaurant, cred. Au acolo un automat de țigări.

Corso își aruncă privirea la grămăjoara acoperită cu prelată din mijlocul drumului.

— După care poftim... *chestia asta!* Cum mama dracului se poate întâmpla așa ceva?

Hauck scoase portvizitul victimei dintr-o pungă de plastic și-i arătă lui Corso fotografia fetei, cu băiețelul ei de mână.

— Aveți idee cine-ar putea fi?

Patronul atelierului auto ridică din umeri.

— Mi se pare că avea o iubită acasă... Sau poate la Stamford. A venit să-l ia de la muncă, o dată sau de două ori. Stați să mă uit mai bine... Mda, cred că ea e. Lui AJ îi plăcea să lucreze la mașini vechi, modele clasice. Adică le restaura. Corvette, LeSabre, Mustang. Mi se pare că și săptămâna trecută, în weekend, fusese la o expoziție de mașini vechi. *Măi, frate...*

— Domnule Corso, îl trase Hauck puțin la o parte. Vă vine în minte vreo persoană despre care v-ați putea gândi că i-ar vrea răul domnului Raymond? Avea cumva datorii?

Juca jocuri de noroc? Lua droguri? Orice lucru de genul ăsta, la care v-ați putea gândi, ne-ar fi de mare ajutor.

— Credeți că n-a fost un accident?

Patronul victimei făcu ochii mari.

— Trebuie să întrebăm, asta ne e meseria, spuse Muñoz.

— Drept să spun, n-am idee. Mi s-a părut un băiat de treabă. Venea la muncă. Lucra bine. Colegii lui îl simpatizau. Dar acum, că ați adus vorba de fata asta, nu prea știu ce să zic... Mi se pare că era măritată, sau se despărțise de curând de soțul ei. Țin minte că acum ceva vreme l-am auzit pe AJ pomenind ceva, cum că ar avea necazuri cu fostul ei soț. Mai bine l-ați întreba pe Jackie, el s-ar putea să știe. E înăuntru, la atelier. Era mai apropiat de AJ.

Hauck dădu din cap. Îi făcu semn lui Muñoz să se ocupe el de discuția cu Jackie.

— Dacă tot mergem la atelier, domnule Corso, aveți ceva împotrivă să verificăm și de unde a venit apelul telefonic pe care l-a primit domnul Raymond?

Instinctul de copoi îi spunea lui Hauck că ceva nu mirosea bine în povestea asta.

Se duse la marginea șoselei și privi înapoi, în josul pantei, spre locul accidentului. Era clar foarte vizibil. Ramificația West Street. Nimic care să obstrucționeze vizibilitatea. Mașina celui care lovise victima nu încetinise. Nu făcuse nicio manevră ca să oprească sau să-l ocolească pe puști. Un șofer în stare de ebrietate ar fi trebuit să fie beat turtă, într-o zi de luni la amiază, ca să-l lovească frontal pe băiat.

Echipa medicală din nord ajunsese în sfârșit la fața locului. Hauck coborî de pe vârful colinei. Ridică de jos telefonul mobil al victimei. Va verifica numerele recent formate. Nu l-ar surprinde deloc dacă se va dovedi că unul dintre ele era al celui care sunase la atelierul auto.

Cam așa se întâmpla, de obicei.

Hauck îngenunche o ultimă dată lângă trupul lui AJ Raymond, aruncând o privire lungă, concentrată, spre fața

puștiului. *Am să aflu cine a fost, fiule,* își jură el în gând. Gândul îi zbură o clipă la atacul cu bombe din tren. O mulțime de oameni din orășelul lui nu vor mai ajunge acasă diseară. Acesta nu era decât unul dintre ei. Dar pentru acesta măcar era în stare să facă ceva.

Acesta – Hauck fixă cu privirea șuvițele lungi și împletite de păr roșcovan, simțind cum se trezește în el durerea surdă a unei răni vechi și nevindecate – măcar avea o față.

Înainte să se ridice în picioare, Hauck mai căută pentru ultima oară în buzunarele victimei. În cele de la pantaloni găsi câteva monede și o chitanță de la benzinărie. Apoi vârî mâna în buzunarul de la piept, pe sub petecul de material brodat cu inițialele lui, AJ.

Pipăi cu degetele și scoase afară o bucățică de hârtie galbenă, un banal bilețel de hârtie autoadezivă Post-it. Pe el era scris un nume și un număr de telefon cu prefix local.

Se prea poate să fi fost persoana pe care AJ Raymond se dusese s-o întâlnească. Sau poate că bilețelul era acolo de nu știu câte săptămâni. Hauck îl lăsă să cadă în punga de plastic cu probe materiale, alături de celelalte obiecte pe care le găsise la fața locului – încă o verigă în plus de verificat.

Charles Friedman.

CAPITOLUL

NOUĂ

N-am mai primit niciun fel de vești de la soțul meu. N-am reușit nicicând să aflu ce s-a întâmplat.

Incendiile au făcut ravagii în tunelurile de la gara Grand Central până aproape de sfârșitul zilei. Atentatorii folosiseră o substanță catalizatoare a focului foarte puternică, împreună cu explozibilul. Patru explozii. Câte una în fiecare dintre primele două vagoane ale trenului care pleca la șapte cincizeci și unu din gara Greenwich, declanșate în momentul când trenul oprise. Celelalte bombe fuseseră amplasate în coșuri de gunoi de-a lungul peronului, câte patruzeci și cinci de kilograme de hexagen: suficient ca să demolezi o clădire cu etaj. O facțiune teroristă, au spus la televizor. Pentru Irak. Vă vine să credeți?! Charlie era total împotriva războiului din Irak. Au găsit nume, fotografii cu gara, urme de substanțe chimice acolo unde fuseseră confecționate bombele. Focul care a ars întruna aproape două zile la rând a atins o temperatură de peste o mie două sute de grade.

Noi am așteptat. Am așteptat toată acea primă zi, ca să auzim ceva. Orice. Vocea lui Charlie. Un mesaj de la vreunul din spitale, cum că era acolo. Ni se părea că sunasem peste tot, în toată lumea: la poliție, la linia fierbinte care fusese înființată special pentru asta. La congresmanul nostru local, pe care Charlie îl cunoștea personal.

N-am primit nicio veste, nicicând.

Au murit o sută unsprezece oameni. Inclusiv trei dintre teroriști, despre care se bănuiește că s-ar fi aflat în primele două vagoane. Acolo unde stătea și Charlie întotdeauna. Mulți oameni n-au putut nici măcar să fie identificați. Nu existau rămășițe identificabile. Pur și simplu au plecat la serviciu într-o dimineață și s-au evaporat de pe suprafața Pământului. Ca și Charlie. Soțul meu, cu care eram împreună de optsprezece ani. Pur și simplu mi-a strigat la revedere peste uruitul uscătorului meu de păr și s-a dus să lase mașina la service.

După care a dispărut.

Ceea ce au găsit, totuși, a fost mânerul servietei din piele pe care copiii i-o făcuseră cadou anul trecut – cu porțiunea superioară, arsă pe margini, încă atașată de mâner și împinsă la mare distanță de suflul exploziei, purtând monograma CMF din litere aurite imprimate în relief. Acest lucru a pus pentru prima dată un punct final speranțelor noastre și ne-a adus iar lacrimi în ochi.

Charles Michael Friedman.

În acele prime câteva zile, am fost convinsă că se va târî el afară, cumva, din toată nenorocirea. Charlie era în stare să iasă cu fața curată din orice situație. Dacă ar fi alunecat de pe acoperiș, în timp ce se căznea să repare afurisita de antenă satelit, în mod sigur ar fi aterizat ca o pisică, în picioare. Da, chiar atât de mult puteai conta pe faptul că va scăpa teafăr.

Doar că de data aceasta nu s-a întâmplat. N-a existat niciun telefon, nicio bucățică din hainele lui, nici măcar o mână de cenușă.

Și eu nu voi ști niciodată.

Nu voi ști niciodată dacă a murit din cauza exploziei inițiale sau a murit în flăcări. Dacă era conștient, dacă a simțit vreo durere. Dacă ultimul lui gând s-a îndreptat spre noi. Dacă ne-a strigat pe nume.

O parte din mine și-a dorit nespus o ultimă șansă de a-l putea apuca de umăr, ca să-i strige în față: „Cum ai putut să te lași să mori acolo, Charlie? Cum ai putut?"

Acum, însă, bănuiesc că nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să accept că s-a dus. Că nu se va mai întoarce niciodată. Deși e al naibii de greu...

Să accept că nu va mai apuca niciodată s-o conducă pe Samantha cu mașina la facultate, în prima ei zi de studenție. Sau să-l vadă pe Alex cum marchează în meciurile lui de lacrosse. Sau să-i vadă ce fel de oameni mari au ajuns. Lucruri care l-ar fi făcut să se simtă atât de mândru.

Ne pregăteam să îmbătrânim împreună. Să ne urcăm pe bărcuța noastră și să plecăm spre golfulețul acela din Caraibe. Acum el nu mai este, a dispărut ca fumul.

Optsprezece ani din viața noastră.

Optsprezece ani...

Și nu pot nici măcar să-mi iau rămas-bun de la el cu un sărut.

CAPITOLUL

ZECE

Câteva zile mai târziu – vineri, sâmbătă, Karen le pierduse șirul – un detectiv de poliție a venit la ei acasă.

Nu de la departamentul metropolitan. Cei de la Poliția Orașului New York și de la FBI fuseseră deja pe-acolo de câteva ori, încercând să stabilească un grafic al deplasărilor lui Charlie din ziua respectivă. Polițistul de acum era unul local. Mai întâi sunase și întrebase dacă ar putea discuta cu Karen, doar câteva minute, despre o chestiune care nu avea legătură cu bombele de la Grand Central. Ea spusese că da, bineînțeles. Orice lucru care o ajuta să-și mai ia gândul de la nenorocirea întâmplată era mană cerească pentru ea, acum.

Se afla în bucătărie, aranjând niște flori care sosiseră în dar de la un mic magazin din zonă, unde Charlie cumpăra cu toptanul, când se întâmpla să oprească pe-acolo.

Karen știa că arată cumplit. Dar nu prea îi ardea ei de păstrat aparențele în asemenea momente. Tatăl ei, Sid, care venise din Atlanta și care se arăta foarte grijuliu cu ea, îl conduse pe polițist în casă.

— Sunt locotenentul Hauck, spuse acesta.

Era bine îmbrăcat, pentru un polițist, într-un sacou sport din stofă de lână englezească, pantaloni comozi și o cravată de bun-gust.

— V-am văzut la întâlnirea de la primărie, luni seară. N-am să vă răpesc decât vreo câteva minute. Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

— Mulțumesc.

Karen dădu din cap și-și împinse părul cu mâna spre spate, în timp ce se așezau cu toții în salonul de zi cu pereți din sticlă, încercând să mai destindă atmosfera cu un surâs menit să-i exprime aprecierea.

— Fiica mea nu se simte prea bine, interveni tatăl ei, deci, dacă nu vă supărați, indiferent ce ați avea de verificat...

— Tată, e în regulă, nu mă deranjează.

Zâmbind, Karen clipi ironic-afectuos în direcția tatălui ei, apoi prinse privirea locotenentului de poliție.

— E OK. Lasă-mă un pic, să vorbesc cu domnul polițist.

— Bine, bine, spuse el. Eu am plecat. Dacă ai nevoie de mine...

Tatăl ei se întoarse în camera cu televizorul și închise ușa după el.

— Nici nu mai știe ce să facă, spuse Karen cu un suspin adânc. Nimeni nu știe. E foarte greu, pentru toată lumea.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, spuse detectivul. N-o să dureze mult. – Se așeză în fața ei și scoase ceva din buzunar. – Nu știu dacă ați auzit, dar a mai avut loc un incident aici, în orașul nostru, luni. Un accident de mașină cu victime, în josul colinei pe Post Road. A fost ucis un tânăr.

— Nu, nu știam, spuse Karen surprinsă.

— Numele lui era Raymond. Abel John Raymond.

Locotenentul îi întinse fotografia unui bărbat tânăr și surâzător, bine clădit, cu codițe roșcovane împletite în stil *rasta*, stând în picioare lângă o placă de surf, pe plajă.

— I se spunea AJ. Lucra la un atelier auto, aici, în oraș. Traversa West Street, când a fost lovit în plin de un SUV care făcea dreapta. Cine-o fi fost la volan nici măcar nu s-a

deranjat să oprească. Șoferul l-a târât pe băiat după el vreo douăzeci de metri, apoi a dispărut.

— Doamne, ce oribil, spuse Karen, uitându-se iar la fața din poză și simțind cum o săgetează o teribilă părere de rău.

Indiferent ce i se întâmplase ei, locuia totuși într-un oraș mic. Putea să fie oricine de acolo. Băiatul oricui. În aceeași zi în care și ea îl pierduse pe Charlie.

Își întoarse privirea spre polițist.

— Ce legătură are asta cu mine?

— Există vreo posibilitate să-l mai fi văzut vreodată pe acest om?

Karen își aruncă iar ochii pe fotografie. Un chip atrăgător, plin de viață. Codițele sârmoase, roșii ca para focului, nu te-ar fi lăsat să-l uiți prea ușor.

— Nu, nu cred.

— N-ați auzit niciodată de numele Abel Raymond, sau poate AJ Raymond?

Karen își fixă iar privirea pe poză, apoi scutură din cap.

— Nu, domnule locotenent, nu cred. De ce?

Detectivul păru dezamăgit. Își băgă iar mâna în buzunarul interior al sacoului, scoțând de data aceasta o bucățică de hârtie galbenă, un bilețel Post-it mototolit și vârât într-un săculeț din plastic.

— Am găsit asta în uniforma de serviciu a victimei, la locul accidentului.

Uitându-se la ce scria pe bilețel, Karen simți cum se încordează brusc pe dinăuntru și cum i se măresc ochii.

— Acesta este numele soțului dumneavoastră, nu-i așa? Charles Friedman. Și numărul lui de telefon mobil.

Karen ridică privirea, complet derutată, și încuviință din cap.

— Da. Așa este.

— Și sunteți sigură că nu l-ați auzit niciodată pe soțul dumneavoastră pomenindu-i numele? Raymond? Lucra

într-un atelier auto din Greenwich, se ocupa de colorarea geamurilor și vopsitorie specială.

— *Geamuri colorate?* clătină Karen din cap, surâzând numai cu ochii. În afară de cazul în care se pregătea să intre în vreo criză de andropauză, mie nu mi-a pomenit de așa ceva.

Hauck îi întoarse surâsul. Dar Karen își dădu seama că e decepționat.

— Aș vrea să vă pot fi de ajutor, domnule locotenent. Vă gândiți că a fost premeditat acest accident de mașină?

— Vreau doar să acopăr toate posibilitățile.

El luă înapoi fotografia și bucățica de hârtie cu numele lui Charlie. Era un bărbat bine, își zise Karen. Într-un fel mai aspru, dar perfect bărbătesc. Ochi albaștri, serioși. Dar cu o sclipire grijulie în ei. Trebuie să-i fi fost greu să vină azi aici. Era limpede că voia să-i facă dreptate acelui băiat.

Karen ridică din umeri.

— Destul de neplăcută coincidență, nu? Numele lui Charlie pe hârtiuța aceea. În buzunarul bietului băiat. În aceeași zi... obligându-vă să veniți aici.

— Una urâtă – încuviință el, forțându-se să schițeze un zâmbet chinuit – da. N-am să vă mai rețin.

Se ridicară amândoi în picioare.

— Dacă vă mai amintiți ceva, dați-mi vă rog de veste. Am să vă las o carte de vizită.

— Bineînțeles.

Karen luă cartea de vizită și se uită lung la ea: DETECTIV-ȘEF. INFRACȚIUNI CU VIOLENȚĂ. DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE GREENWICH.

— Îmi pare foarte rău pentru soțul dumneavoastră, repetă locotenentul.

Ochii lui părură să alunece în treacăt spre o fotografie înrămată pe care Karen o ținea pe etajeră. Ea și cu Charlie, îmbrăcați elegant, la patru ace. La nunta lui Meredith, verișoara

ei. Lui Karen îi plăcuse întotdeauna la nebunie cum arătau ei doi în fotografia aceea.

Surâse cu nostalgie.

— După optsprezece ani petrecuți împreună, n-am avut parte nici măcar de-un sărut de rămas-bun.

Timp de câteva clipe rămaseră amândoi tăcuți, ea dorindu-și să nu fi spus acest lucru, el mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, aparent ocupat să contemple nu știu ce, puțin încordat. Apoi, el spuse:

— Pe 11 septembrie eu lucram la Biroul de Informații al Departamentului de Poliție New York. Sarcina mea era să încerc să dau de urma celor care fuseseră declarați dispăruți. În fine, despre care se bănuia că au rămas prizonieri în clădiri, că s-au pierdut. A fost foarte greu. Am văzut o mulțime de familii – își umezi buzele – în aceeași situație ca a dumneavoastră. De fapt, cred că tot ce vreau să spun e că am cât de cât idee prin ce treceți acum...

Karen simți o înțepătură călduță în coada ochiului. Ridică privirea și se căzni să surâdă, neștiind ce să spună.

— Să-mi dați de știre, dacă credeți că vă pot ajuta cu ceva. – Făcu un pas spre ușă. – Încă mai am câțiva prieteni la poliția metropolitană.

— Apreciez gestul dumneavoastră, domnule locotenent. – Îl conduse prin bucătărie spre ușa din spate a casei, ca să evite mulțimea din față. – E groaznic. Vă doresc mult noroc, în găsirea autorului accidentului. Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta cu nimic.

— Aveți destule lucruri la care să vă gândiți acum, spuse el, deschizând ușa.

Karen se uită la el. În glas îi răsări o notă abia simțită de speranță.

— Și ați găsit până la urmă pe cineva? Când îi căutați pe cei dispăruți?

— Două persoane, răspunse el, dând din umeri. Una la spitalul St. Vincent. Fusese lovită de niște bucăți de moloz.

Cealaltă persoană, un bărbat, întârziase și nu ajunsese deloc la serviciu în dimineața aceea. Asistase ca spectator la ceea ce s-a întâmplat și pur și simplu n-a fost în stare să se întoarcă acasă timp de câteva zile.

— Niște șanse destul de mici, surâse Karen, uitându-se la el de parcă ar fi ghicit ce-i trece prin cap. Pur și simplu ar fi mai bine dacă aș avea ceva, cât de cât...

— Vă urez numai bine, doamnă Friedman, dumneavoastră și familiei dumneavoastră, încheie locotenentul, deschizând ușa. Îmi pare tare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

Ajuns afară, Hauck rămase câteva clipe nemișcat pe trotuar.

Sperase ca numele și numărul de telefon din buzunarul lui AJ Raymond să se dovedească mai de ajutor. Era cam tot ce-i mai rămăsese, în mare.

Verificarea convorbirilor de la telefonul atelierului unde lucra victima nu dusese la niciun rezultat. Apelul pe care Raymond îl primise – *de la Marty nu știu cum*, cum spusese managerul atelierului – provenea de la ceea ce compania de telefonie numea „apelant privat". Un telefon mobil cu cartelă. Imposibil de identificat acum.

Nici fostul soț al iubitei lui Raymond nu s-a dovedit o pistă relevantă. Insul era un nemernic, probabil genul de ticălos care își bătea nevasta, dar alibiul lui stătea în picioare. În momentul accidentului era la o ședință cu părinții, la școala copilului lui, și oricum conducea o Toyota Corolla bleumarin, nicidecum un SUV. Hauck verificase de două ori.

Acum nu-i mai rămăseseră decât două relatări cam contradictorii din partea celor doi martori oculari și ordinul de căutare pe care-l lansase pentru mașini sport-utilitare albe.

Aproape nimic.

Îl ardea pe dinăuntru. La fel ca părul roșu ca para focului al lui AJ Raymond.

Cineva comisese o crimă și avea să scape nepedepsit. Fiindcă el, Hauck, pur și simplu n-avea cum s-o dovedească.

Karen Friedman era o femeie atrăgătoare și cumsecade. Și-ar fi dorit s-o poată ajuta în vreun fel. Simțise o undă de regret, văzându-i încordarea și incertitudinea din ochi. Știind exact prin ce trecea. Și ce-o aștepta de acum încolo.

Hauck știa că greutatea pe care-o simțea apăsându-i sufletul nu are chiar atât de multă legătură cu victimele din 11 septembrie, așa cum afirmase. Ci cu ceva mai profund, ceva care niciodată nu era foarte departe de gândurile lui.

Norah. *Acum ar fi avut opt ani, nu?*

Amintirea ei îi reveni în minte ca o împunsătură de cuțit, așa cum se întâmpla întotdeauna. O copiliță în bluză de trening bleu și cu aparat dentar, jucându-se cu sora ei pe alee. Cu o jucărie Tugboat Annie.

Îi putea auzi și acum vocea cristalină ca un clopoțel.

Îi putea vedea și acum părul roșcovan, împletit în codițe.

Portiera unei mașini se trânti la marginea trotuarului, readucându-l brusc în prezent. Hauck ridică privirea și văzu un cuplu frumos îmbrăcat, cu flori în mână, apropiindu-se de ușa casei lui Karen Friedman.

Ceva îi atrase atenția.

În timpul scurs de când sosise el acolo, cineva deschisese una dintre ușile garajului. O menajeră trăgea afară un tomberon de gunoi.

Într-unul din spațiile garajului era parcat un Mustang de culoarea aramei – un model din 1965 sau 1966, din câte-și dădea Hauck seama. Decapotabil. Cu un abțibild roșu în formă de inimă pe bara de protecție din spate și cu o dungă albă, ca a mașinilor de curse, în părțile laterale ale caroseriei.

Pe plăcuța de înmatriculare scria CHRLYS BABY. Scumpa lui Charlie.

Hauck se duse mai aproape și îngenunche, trecându-și palma peste ornamentul din crom strălucitor.

Fir-ar să fie...

Cu asta se ocupa AJ Raymond! Restaura mașini vechi. Timp de o clipă, Hauck fu gata să izbucnească într-un hohot de râs. Nici nu știa prea bine cum să se simtă, dezamăgit sau ușurat, că ultima pistă care-i rămăsese se risipise în vânt.

Totuși, hotărî el în timp ce pornea spre mașina lui, parcată dincolo de alee, acum măcar știa de ce avea băiatul în buzunar numărul de telefon al lui Charles Friedman.

CAPITOLUL
UNSPREZECE

Pensacola, Florida

Uriașul tanc petrolier cenușiu își făcu apariția din ceață și opri motoarele chiar la intrarea în port.

Umbrele industriei grele: estacade cenușii din oțel, rezervoare de rafinărie, gigantice pompe hidraulice pregătite pentru țiței și benzină, toate așteptau tăcute să se apropie petrolierul.

O singură șalupă de pilotaj îi ieși în întâmpinare.

La cârmă, pilotul pe nume Pappy fixă direcția spre vasul aflat în așteptare. Ca adjunct al căpitanului de radă, în cadrul Autorității Portuare Pensacola, sarcina lui era să ghideze vapoarele de mărimea unui teren de fotbal printre bancurile de calcar nisipos care înconjurau capul Singleton Point, iar apoi prin păienjenișul firelor de navigație ale radei interioare, veșnic pline de trafic comercial pe tot parcursul zilei. Călăuzea nave mari ca aceasta încă de la vârsta de douăzeci și doi de ani – o muncă, practic aproape un ritual, pe care-o moștenise de la propriul lui tată, și el pilot de radă, care făcuse aceeași muncă de când avea *și el* douăzeci și doi de ani. Timp de aproape treizeci de ani, Pappy repetase de atâtea ori aceeași operațiune, încât acum putea să aducă un vapor în radă chiar și cu ochii închiși, ceea ce ar fi și făcut în acest moment, în

calmul neguros de dinaintea zorilor – dacă ar fi fost vorba de o dimineață normală și de un petrolier ca oricare altul.

Cam sus față de nivelul apei, remarcă Pappy, cu privirea concentrată pe corpul navei.

Prea sus. Linia de plutire era perfect vizibilă. Pappy își aruncă ochii pe sigla de la prora navei.

Mai văzuse și înainte vapoarele astea.

De regulă, adevărata măiestrie consta în a aprecia cam cât trăgea petrolierul impozant și a-l ghida să navigheze printre bancurile de nisip aflate la intrarea în port. Pe urmă, nu trebuia decât să urmezi culoarele de navigație, care pe la ora zece dimineața puteau fi chiar mai intens circulate decât porțiunea de centură de la intrarea în orașul New York, și să descrii un arc larg de cerc către Dana 12 – adică acolo unde scria în documentele de navlu că este desemnată să arunce ancora nava *Persefona*, încărcată ochi cu țiței venezuelean.

Dar nu și în dimineața aceasta.

Șalupa lui Pappy se apropie de petrolierul masiv dinspre babord. Pe măsură ce distanța se micșora, privirea i se concentră asupra siglei de la prora *Persefonei*, înfățișând un delfin în salt arcuit.

Dolphin Oil.

Se scărpină în barbă cu mâna uscățivă, bătută de vânt și ploi, și-și cercetă cu privirea propriile documente de intrare de la Controlul Maritim: 2,3 milioane de barili de țiței la bord. Vaporul parcursese distanța din Trinidad până aici în nici paisprezece ore. Rapid, remarcă Pappy, mai ales pentru un asemenea super-tanc din clasa super-gabarit, fabricat în 1970 – cu alte cuvinte, o rablă numai bună de aruncat la gunoi – și care mai era și tras în jos de-o încărcătură maximă.

Navele ăstora ajungeau întotdeauna foarte repede aici.

Dolphin Oil.

Prima dată, Pappy fusese pur și simplu curios. Vaporul sosise de la Djakarta. Iar el se întrebase cum naiba se poate ca un vas plin-ochi cu țiței să plutească la așa o înălțime

deasupra apei? A doua oară, în urmă cu numai câteva săptămâni, se furișase efectiv înăuntru, după ce nava trăsese la chei – intrase în burta petrolierului, trecând nonșalant pe lângă echipajul care era ocupat cu diverse alte chestii, și se uitase în rezervoare.

Erau goale. Ceea ce nu reprezentase nicio surpriză. Cel puțin pentru el.

Curate ca un fund de bebeluș.

Îi raportase ciudățenia căpitanului de radă, și nu o dată, ci de două ori. Dar acesta se mulțumise să-l bată ușurel pe spate, de parcă ar fi fost un nebun bătrân, și-l întrebase ce planuri are pentru când o fi să iasă la pensie. De data aceasta, însă, Pappy nu mai avea de gând să lase un birocrat plin de fumuri să îngroape toată povestea sub un teanc de hârtii. Avea și Pappy relațiile lui, oameni care lucrau exact unde trebuie. Oameni pe care i-ar interesa imediat o asemenea chestie. De data aceasta, după ce va fi adus nava la chei, va dovedi că nu vorbește prostii.

2,3 milioane de barili...

Pe dracu' milioane de barili, s-o spună ei lu' mutu'.

Pappy trase de maneta sirenei și-și alinie șalupa la nivel cu prova vaporului. Copilotul lui, Al, preluă cârma. De pe puntea principală a petrolierului fu coborâtă o pasarelă retractabilă. Se pregăti să urce la bord.

Atunci îi vibră telefonul mobil. Cu un gest grăbit, îl scoase de la curea. Era cinci și zece dimineața. Orice om sănătos la cap dormea la ora asta. Pe ecran scria NUMĂR PRIVAT. Un mesaj-text.

Mai bine zis, un fișier de imagine.

Pappy zbieră la Al să țină șalupa pe loc și sări înapoi de pe pasarela *Persefonei*. În lumina slabă de dinaintea zorilor, își miji ochii, ațintindu-și privirea pe ecranul telefonului.

Îngheță.

Era un trup de om. Răsucit și contorsionat pe asfaltul străzii. Cu o băltoacă întunecată sub cap, de care Pappy își dădu seama că era sânge.

Își aduse mai aproape de ochi ecranului telefonului și încercă să găsească un unghi mai bine luminat.

— O, Dumnezeule mare, nu!...

Privirea îi fu atrasă ca un magnet de imaginea șuvițelor împletite ale victimei, roșii ca focul. Pieptul îi fu săgetat de-o durere intensă, ca și cum l-ar fi înjunghiat cineva. Umerii i se gârboviră brusc; o menghină de fier îi strângea coastele, mai să i le crape.

— Pappy! strigă la el Al, din cabina șalupei. Ai pățit ceva? Te simți bine?

Nu. Nu se simțea bine.

— Ăsta-i Abel, murmură el, simțind că rămâne fără aer. *Ăsta e băiatul meu!*

Deodată, telefonul mobil începu iar să vibreze, anunțându-l că mai vine un mesaj.

La fel: NUMĂR PRIVAT.

De data aceasta nu erau decât patru cuvinte scânteind pe ecran.

Pappy își desfăcu cămașa la guler, încercând să respire. Dar durerea din suflet îl săgeta acolo, în piept, nu un atac de inimă. Și mânia – era furios pe propriul lui orgoliu.

Se prăbuși încet pe puntea șalupei, cu cele patru cuvinte clipindu-i incandescent în creier.

ACUM AI VĂZUT DESTUL?

CAPITOLUL

DOISPREZECE

O lună mai târziu – la câteva zile după ce organizaseră în cele din urmă o ceremonie memorială pentru Charlie, Karen încercând să se arate optimistă și cu fruntea sus, deși era greu, atât de greu – curierul de la UPS i-a lăsat un pachet la ușă.

Era în timpul zilei. Copiii erau la școală. Karen se pregătea și ea să plece de acasă. Avea ședință de comitet de organizare la școala copiilor. Se străduia din toate puterile să revină la un gen de rutină.

Rita, menajera lor, a adus pachetul înăuntru, ciocănind la ușa dormitorului.

Era un plic de dimensiuni mari, căptușit. Karen verifică adresa expeditorului. Pe etichetă scria că fusese trimis dintr-un punct de colectare din Brooklyn al firmei de curierat. Fără adresă de returnare, fără nume. Karen nu-și amintea să cunoască pe nimeni în Brooklyn.

Se duse în bucătărie, luă un coupe-papier și deschise plicul. Orice-o fi fost înăuntru, era cu grijă învelit în folie de plastic cu bule, pe care Karen o tăie atent cu cuțitul. Curioasă, scoase afară conținutul.

Era o ramă. Cam de douăzeci de centimetri pe douăzeci și cinci. Cromată. Cineva se străduise foarte mult.

Înăuntrul ramei era ceea ce părea să fie o pagină ruptă dintr-un fel de blocnotes, cu marginile carbonizate în câteva locuri, cu urme de murdărie pe ea și cu colțul smuls în partea din dreapta sus. Pe toată suprafața avea mâzgălite tot felul de cifre la întâmplare și un nume.

Karen simți că i se taie brusc respirația.

Pe foaia de hârtie scria *De la biroul lui Charles Friedman.*

Scrisul de mână era al lui Charlie.

— Esta un cado? întrebă Rita, cu accentul ei hispanic, adunând resturile ambalajului.

Karen încuviință din cap, aproape incapabilă să scoată vreun cuvânt.

— *Da.*

Îl luă în camera de zi cu pereți de sticlă și se așeză cu el pe pervazul lat, lângă geamul pe care ploaia de afară se scurgea șiroaie.

Era blocnotesul soțului ei. Un cadou pe care i-l făcuse chiar Karen, în urmă cu vreo doi ani. Foaia de hârtie era ruptă. Cifrele scrise acolo n-aveau niciun sens pentru ea, iar numele mâzgălit în grabă, Karen nu-l cunoștea. Megan Walsh. Un colț al paginii era ars. Arăta ca și cum ar fi zăcut multă vreme pe jos, undeva în aer liber.

Dar era Charlie – scrisul lui de mână. Karen simți că începe să aibă furnicături.

De ramă era lipit un bilețel. Karen îl desprinse de acolo și-l citi: *Am găsit asta, la trei zile după ce s-a întâmplat, în terminalul principal al gării Grand Central. Trebuie să fi zburat dusă de vânt acolo. M-am hotărât greu s-o trimit, pentru că nu știam dacă va fi de ajutor sau doar va adânci suferința cuiva. Mă rog la Dumnezeu să fie de ajutor.*

Fără semnătură.

Lui Karen nu-i venea să-și creadă ochilor. La știri auzise că se împrăștiaseră mii de bucăți de hârtie, în toată gara, după explozie. Așezându-se mai peste tot. Ca niște confetti după o paradă.

Karen privi intens scrisul lui Charlie. Nu erau decât niște grupuri de cifre fără niciun înțeles pentru ea și un nume de femeie, necunoscut, mâzgălit într-o dungă. Pagina fusese datată 22 martie, câteva săptămâni înainte de moartea lui. Un mănunchi de mesaje întâmplătoare, fără nicio îndoială.

Dar era al lui Charlie. Scrisul lui. Era o parte din el, din ziua în care a murit.

Poliția nu-i returnase niciodată fragmentul de servietă pe care-l descoperiseră salvatorii. Asta era tot ce mai avea de la el. Strângând în mână rama cu bucățica de hârtie, se simți pentru o clipă ca și cum el ar fi fost acolo.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— O, Doamne, Charlie...

Într-un fel, era ca și cum și-ar fi luat rămas-bun de la ea.

Nu știam dacă va fi de ajutor sau doar va adânci suferința cuiva, scrisese cel care-i trimisese pagina arsă.

O, da, mă ajută. Face mai mult decât să mă ajute... Karen strânse și mai tare la piept bucata de hârtie. *De-o mie de ori mai mult.*

Nu era decât o amestecătură de cifre idioate și un nume, mâzgălite de mâna lui. Dar era tot ce avea de la el.

Karen nu putuse să plângă la ceremonia memorială. Era prea multă lume de față. Și chipul lui Charlie, dintr-o poză mult mărită, planând cumva sumbru deasupra lor. Și toți își doriseră să fie un moment optimist, nu unul trist. Încercase să se arate tare și puternică.

Dar acum, stând aici lângă geam, cu scrisul de mână al soțului ei apăsat în dreptul inimii, simțea că poate da frâu liber adevăratelor ei sentimente. *Sunt aici, cu tine, Charlie,* își zise Karen. Și în sfârșit își dădu voie să plângă.

CAPITOLUL
TREISPREZECE

În josul străzii, un bărbat stătea ghemuit la volanul unei mașini cu toate luminile stinse, lăsând ploaia să se scurgă în voie pe parbriz. Fuma în timp ce ținea sub supraveghere casa și doar crăpa când și când geamul portierei, ca să scuture scrumul pe asfalt.

Furgoneta UPS abia plecase. Bărbatul știa că obiectul pe care-l adusese va stârni o furtună. Nu după multă vreme, Karen Friedman ieși în grabă pe ușa casei, cu un impermeabil tras deasupra capului, și se urcă la volanul Lexusului ei.

Lucrurile promiteau să devină interesante.

Mașina ieși cu spatele de pe alee, intră pe stradă, întoarse, și porni în direcția lui. Bărbatul din mașina întunecată se lăsă și mai tare în jos, când farurile Lexusului îi luminară frontal parbrizul, strălucind cu toată puterea în ploaie, în timp ce mașina trecea pe lângă el.

Motor hibrid, observă el, impresionat, uitându-se în oglinda retrovizoare după Lexusul care se îndepărta pe stradă.

Luă telefonul mobil, care odihnea pe locul din dreapta, lângă pistolul Walther P38, și tastă un număr privat. Privirea îi căzu pe mâinile proprii. Erau butucănoase și cu pielea aspră, mâini de muncitor.

A venit momentul să mi le murdăresc din nou, oftă el în sinea lui.

— Planul A nu pare să funcționeze, spuse în telefon, când vocea pe care o aștepta răspunse într-un târziu.

— Nu putem aștepta la nesfârșit, replică persoana de la celălalt capăt.

— *Exactamente.*

Bărbatul din mașină expiră. Învârti cheia în contact, scutură scrumul țigării prin crăpătura geamului de la portieră și demară fără grabă, în urma Lexusului. Apoi adăugă:

— Am trecut deja la planul B.

CAPITOLUL

PAISPREZECE

Unul din lucrurile pe care Karen le-a avut de rezolvat în săptămânile următoare a fost lichidarea firmei lui Charlie.

Ea niciodată nu se implicase prea mult în afacerile soțului ei. Harbor Capital era ceea ce legea numea „societate în comandită simplă", cu un comanditat general îndeplinind și rolul de administrator, iar restul asociaților comanditari cu răspundere limitată. Contractul de societate prevedea că, în situația de deces al comanditatului general sau incapacității acestuia de a-și îndeplini atribuțiile, patrimoniul societății urma să le fie redistribuit celorlalți asociați. Charlie administra un fond de dimensiuni modeste, cu active care nu depășeau 250 de milioane de dolari. Printre investitorii principali se numărau banca de investiții Goldman Sachs, unde Charlie își începuse cariera profesională cu mulți ani în urmă, și câteva familii bogate pe care el reușise să le atragă de-a lungul timpului.

Saul Lennick, primul șef al lui Charlie de la Goldman Sachs, care-l și ajutase să se lanseze în afaceri, îndeplinea rolul de depozitar al firmei.

Lui Karen nu i-a fost deloc ușor să treacă prin tot acest proces. Dulce-amar. Charlie nu avea decât șapte oameni în subordine: un operator bursier și o contabilă, Sally, care se ocupa de toate evidențele primare și care lucrase pentru el

de la bun început, de când își deschisese propria firmă. Secretara lui, Heather, se ocupa și de mare parte din treburile lor personale. Karen îi cunoștea practic foarte bine pe toți.

Avea să dureze câteva luni, o avertizase Lennick, până ce totul va putea să fie finalizat. Pe ea n-o deranja absolut deloc așteptarea. Charlie și-ar fi dorit ca toți angajații lui să fie bine tratați.

— La naiba, Saul, tu știi mai bine decât oricine că de-a lungul anilor și-a petrecut practic mai mult timp cu ei, decât cu mine, îi spusese ea cu un surâs plin de înțeles.

Oricum, nu banii erau problema ei cea mai mare acum. Din punct de vedere financiar, ea și copiii se puteau considera liniștiți. Aveau casa din Greenwich, achitată în întregime la bancă, și cabana de schi din Vermont. În plus, Charlie reușise, în timp, să pună deoparte și o sumă deloc neglijabilă.

Dar nu era deloc ușor să se uite cum firma lui, copilul lui de suflet, se dezintegrează. Pozițiile de investiții au fost vândute. Biroul din Park Avenue a fost scos pe piață. Unul câte unul, angajații și-au găsit alte slujbe și au început să plece.

Ceea ce a reprezentat, într-un fel, ultima picătură. Dispăruse și ultimul semn al amprentei lui personale.

Cam la vremea aceea, operatorul de bursă pe care Charlie îl adusese în firmă cu doar câteva luni înainte, Jonathan Lauer, a sunat-o acasă. Karen nu era acolo. El îi lăsase un mesaj pe robot: „Aș dori să discut ceva cu dumneavoastră, doamnă Friedman. Când vă găsiți un moment liber. Sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le știți."

Câteva lucruri... Indiferent despre ce-ar fi fost vorba, ea nu se simțea în stare să le facă față chiar în momentul acela. Jonathan era nou-venit; abia anul trecut începuse să lucreze pentru Charles, care-l ademenise să plece de la Morgan Stanley. Karen îi transmisese mai departe mesajul lui Saul.

— Nu-ți face probleme, mă ocup eu, îi spusese el. Apar tot felul de chestiuni spinoase, când se închide o firmă. Fiecare încearcă să-și protejeze propriile interese, fiecare e cu aranjamentele lui. Posibil să se fi discutat și niște eventuale acorduri de premiere. Charlie nu se dădea peste cap să le pună pe toate în scris. În clipa asta nu e cazul să-ți bați tu capul cu asemenea lucruri.

Avea dreptate. Nici nu *putea* să se ocupe de astfel de lucruri, în acest moment. În iulie plecase pentru o binemeritată săptămână de odihnă la casa Paulei și a lui Rick din Sag Harbor. Se înscrisese din nou la clubul de lectură, reîncepuse să meargă la studioul de yoga. Doamne, câtă nevoie avea de asta! Trupul ei își redobândise treptat alura de altădată și-și recăpătase vioiciunea. Încet, încet, și sufletul ei revenise la viață.

Venise și luna august, și Samantha obținuse o slujbă temporară la un club local de pe plajă. Alex plecase în cantonament cu echipa lui de lacrosse. Karen se gândea că poate n-ar fi o idee rea să-și ia autorizație de agent pe piața imobiliară.

Jonathan o contactase din nou.

De data aceasta, Karen era acasă. Totuși, nu ridicase receptorul. Ascultase același mesaj criptic, înregistrat de robotul telefonic: „Doamnă Friedman, cred că este important să stăm de vorbă..."

Dar Karen se mulțumi să lase banda să curgă mai departe. Deși nu-i plăcea să-i evite pe oameni. Charlie avusese întotdeauna numai cuvinte de laudă despre tânărul Jonathan Lauer. *Fiecare încearcă să-și protejeze propriile interese...*

Pur și simplu nu era în stare să-i răspundă. Auzindu-i vocea cum își ia stins la revedere, se simți prost.

CAPITOLUL

CINCISPREZECE

Era septembrie, copiii începuseră școala, când Karen a dat din nou peste locotenentul Hauck, detectivul de la Poliția Greenwich.

În pauza de la mijlocul meciului de fotbal american, din campionatul școlar, de pe terenul Greenwich Field. Echipa locală contra liceului Stamford West. Karen se oferise voluntară să vândă bilete la tombola organizată de Centrul pentru Adolescenți, în beneficiul departamentului sportiv. Nu mai găseai un loc liber nici să dai cu tunul. Era o sâmbătă dimineață răcoroasă, de toamnă timpurie. Pe teren intrase fanfara Huskies. Karen se dusese la bufetul în aer liber după o ceașcă de cafea fierbinte, ca să-și mai încălzească mâinile.

Mai să nu-l recunoască pe detectiv, la prima vedere. Era îmbrăcat cu un bluzon din polar bleumarin și blugi, iar pe umeri îi stătea călare o fetiță frumușică foc, căreia Karen nu-i dădu mai mult de nouă-zece ani. Se ciocniră nas în nas, în mijlocul mulțimii.

— Domnul locotenent...

— Hauck.

El se întoarse și se opri, cu o lucire de surpriză plăcută în ochi.

— Karen Friedman sunt, dacă mă mai țineți minte.

Karen dădu din cap a salut, punându-și palma streașină la ochi ca să-i ferească de soare.

— Sigur că mai țin minte.

El lăsă fetița jos de pe umeri și-i spuse:

— Jess, salut-o pe doamna Friedman.

— Bună, îngână fetița, făcându-i timid cu mâna. Îmi pare bine de cunoștință.

— Bună, scumpo, și eu sunt încântată să te cunosc, zâmbi Karen. Fiica dumneavoastră?

Locotenentul încuviință din cap.

— Uf, ce bine că ne-am întâlnit, oftă el, apucându-se cu mâinile de șale. Începe să fie deja o fetiță mare, nu prea mai rezist s-o duc atâta în spate. Nu-i așa, iubito? Ce-ar fi s-o iei tu înainte și să le găsești pe prietenele tale? Vine și tati imediat.

— Bine.

Fetița o luă la fugă și se pierdu printre oameni, îndreptându-se spre marginea îndepărtată a terenului.

— Nouă ani? ghici Karen, cu sprâncenele ridicate întrebător.

— *Zece!* Nu știu cum, dar încă mai insistă s-o iau „dii, căluț". Bănuiesc că mai am un an, maximum doi, în cel mai bun caz, până va începe ea însăși să se cabreze ca un căluț dacă voi mai îndrăzni vreodată să-i propun asta.

— Fetițele au întotdeauna o relație specială cu tații lor, scutură Karen din cap, cu un surâs ghiduș. Oricum, întreaga lor evoluție e ca o curbă în formă de clopot. La un moment dat, toți copiii revin de unde au pornit. Cel puțin așa mă consolează pe mine lumea. Deși *eu, una*, încă n-am observat vreo revenire la ai mei...

Mai rămaseră acolo câteva clipe, stând în calea șuvoiului de oameni. Un ins îndesat, purtând o bluză sport inscripționată cu Greenwich, îl bătu pe umăr pe Hauck, în timp ce trecea pe lângă el.

— Salut, *Leg*!

— Rollie! îi făcu locotenentul cu mâna.

— Tocmai mă duceam să-mi iau o cafea, spuse Karen.

— Dați-mi mie voie, se oferi Hauck. Aveți încredere, n-o să găsiți ceva la preț mai bun.

Se apropiară amândoi de standurile cu gustări și băuturi răcoritoare. O femeie care avea în grijă mașina de făcut cafea păru să-l recunoască.

— Salut, Ty! Ce mai faci, locotenente? Nu ne-ar strica deloc să te putem folosi azi pe teren.

— Mda, dacă-mi torni pe gât vreo douăzeci de cafele din astea, plus o injecție cu cortizon în amândoi genunchii, o să fiu numai bun de împins pe iarbă!

Hauck scoase din buzunar două bancnote.

— Din partea casei, domnule locotenent, îi făcu femeia semn să pună la loc banii. În cadrul programului de promovare.

— Mulțumesc frumos, Mary.

Hauck îi făcu cu ochiul, apoi îi întinse lui Karen un pahar de cafea. Era o masă liberă în apropiere. Hauck i-o arătă din cap și se așezară amândoi, fiecare trăgându-și câte un scaun de metal.

— Ați văzut? spuse el, sorbind o gură de cafea. Unul dintre puținele avantaje legale care mi-au mai rămas.

— Fiecare rang cu privilegiile lui, clipi Karen cu subînțeles, prefăcându-se impresionată.

— Da' de unde, ridică Hauck din umeri. N-are nicio legătură cu rangul. Am jucat fundaș de linie ofensivă pentru Liceul Greenwich. În 1975 am mers cu echipa până-n finalele pe stat. Lumea nu uită niciodată.

Karen râse. Își netezi cu mâinile părul, scoțându-l de sub hanoracul cu glugă inscripționat cu Liceul Greenwich, și-și făcu palmele căuș peste paharul cu cafea aburindă.

— Deci cum mai merg lucrurile? întrebă detectivul. Am vrut să vă dau telefon, serios, de vreo câteva ori. Ultima dată când ne-am văzut, situația era încă destul de sensibilă.

— Da, într-adevăr, spuse ea, ridicând iar din umeri. Așa stăteau lucrurile atunci. Acum sunt mai bine. Ce vreți, timpul nu stă pe loc...

Oftă, înclinând puțin într-o parte paharul de cafea.

— Precum bine se spune, replică locotenentul, făcând și el la fel și surâzând. Așa deci, aveți copii la liceu?

— Doi. Samantha termină liceul anul ăsta. Alex e în anul doi. Joacă lacrosse. Pentru el a fost foarte greu. Încă e foarte afectat.

— Normal, spuse locotenentul.

Cineva care trecea în grabă îl atinse pe spate. El dădu din cap, strângând din buze. Ce-ar fi putut spune?

— La vremea aceea anchetați un accident de mașină, spuse Karen, schimbând subiectul. Un șofer care-a lovit un puști din Florida și apoi a fugit. L-ați găsit?

— Nu. Dar am descoperit totuși de ce era numele soțului dumneavoastră în buzunarul victimei.

Îi povesti lui Karen despre Mustangul zărit în garaj.

— *Scumpa lui Charlie*, dădu ea din cap, zâmbind. Era de așteptat. Încă mai avem mașina aia. Charlie a cerut prin testament să nu o vindem. Ce părere aveți, domnule locotenent? Să-ți dorești propria emblemă americană, din singurul an în care au fabricat-o în culoarea numită Emberglow. Licăr de jăratic. Nu costă decât opt mii de dolari pe an, ca s-o scoți din garaj de vreo două-trei ori...

— Scuze. Emblema mea americană se cheamă cont de economii pentru taxele de colegiu, râse Hauck.

La megafon se auzi anunțul că echipele urmau să intre iar pe teren. Fanfara Huskies își făcu ieșirea pe acordurile unei versiuni „metalizate" a cântecului lui Bon Jovi, „Who Says You Can't Go Home?" Fetița locotenentului ieși în fugă din mulțime și strigă:

— *Tati*, hai odată! Vreau să stau lângă Elyse!

— Începe repriza a doua, spuse locotenentul.

— Foarte drăguță, spuse Karen. E cea mai mare?

— *Singura*, replică detectivul după o scurtă pauză. Mulțumesc.

Privirile li se întâlniră timp de câteva secunde. Karen avu senzația că se ascunde ceva în spatele ochilor lui afundați în orbite.

— Deci ce părere aveți de-un bilet la tombolă? întrebă ea. E pentru o cauză nobilă. În cadrul programului de promovare. – Chicoti amuzată. – Hai, ajutați-mă să nu rămân în urmă cu încasările.

— Mă tem că eu deja mi-am plătit contribuția, oftă Hauck resemnat, pipăindu-și cu mâna genunchii.

Ea rupse un bilet din cotor și trecu numele lui cu pixul.

— Din partea casei. Știți, a fost foarte frumos din partea dumneavoastră ce mi-ați spus atunci, când ați venit la mine acasă. Că vă puteți imagina prin ce trec. Bănuiesc că aveam mare nevoie de așa ceva, atunci. Am apreciat gestul.

— Uau, exclamă Hauck, dând din cap. Luă biletul de tombolă din mâna ei, degetele lor atingându-se fugar. Astăzi plouă cu daruri pe capul meu.

— Prețul pe care trebuie să-l plătiți pentru a fi făcut o faptă bună, domnule locotenent.

Se ridicară amândoi în picioare. Fetița polițistului îl strigă iar, impacientată:

— Tati, haide!

— Vă urez noroc cu biletele de tombolă, spuse el. Știți, ar fi bine dacă ați ajunge totuși să mai și *vindeți* câteva pe ziua de azi!

Karen începu să râdă.

— Mă bucur că ne-am întâlnit, domnule locotenent.

Își scutură pumnii ca o majoretă, fluturând niște pompoane imaginare:

— *Hai Huskies!*

Hauck își luă la revedere, făcându-i cu mâna și pierzându-se în mulțime:

— Ne mai vedem!

CAPITOLUL
ŞAISPREZECE

L-a luat prin surprindere în seara aceea, hotărî Hauck, aplicând tuşe de vopsea pe pânză, în căsuţa lui închiriată, cu două dormitoare, de pe Euclid Avenue din Stamford, cu vedere la plaja Holly Cove.

Încă o scenă marină. O goeletă într-un port, cu pânzele coborâte. Aproape aceeaşi scenă, văzută de pe terasa lui. Era singurul lucru pe care-l picta vreodată. Bărci cu pânze...

Jessie era în camera ei, uitându-se la televizor şi dând SMS-uri. Mâncaseră o pizza în oraş, la Mona Lisa, după care se duseseră să vadă noua premieră de desene animate. Jess pretinsese că s-a plictisit. Hauck se distrase de minune.

— Hai mă tati, astea-s pentru mucoşi de trei ani, se strâmbase Jessie, ridicând ochii în tavan.

— A, pardon, spusese el, încetând s-o mai tachineze. Mie pinguinii mi s-au părut mişto.

Lui Hauck îi plăcea aici. La o stradă distanţă de golfuleţul Holly Cove. Căsuţa lui cu etaj în stil Cape Cod, din anii şaizeci. Proprietarul o renovase cu grijă. De pe terasa exterioară a celui de-al doilea nivel, unde se afla camera de zi, puteai să vezi Canalul Long Island. Alături locuia un cuplu de francezi, Richard şi Jacqueline, restauratori de mobilă stil – atelierul lor era în spate, amenajat în garaj – care îl invitau tot timpul la petrecerile lor, pline de tot felul

de oameni cu accente dintre cele mai bizare și cu vin deloc rău.

Da, l-a luat prin surprindere. Ceea ce simțea. Felul cum remarcase ochii ei – căprui și seducător de mari. Cât de frumoși erau când râdea. Nuanța de accent tărăgănat din vorba ei, de parcă n-ar fi fost totuși din partea locului. Părul castaniu cu sclipiri arămii, strâns la spate într-o coadă de cal care-o întinerea.

Felul cum ea îi îndesase în buzunar biletul de tombolă și încercase să-l facă să zâmbească.

Spre deosebire de Beth. Atunci când lumea *ei* se prăbușise.

Hauck trasă o linie subțire dinspre catargul goeletei și-o lăsă să se piardă în albastrul oceanului. Se uită lung. Arăta ca naiba.

Nimeni n-ar fi făcut greșeala să-l confunde cu Picasso.

Ea îl întrebase dacă Jess era fetița lui cea mai mare, iar el replicase, după o pauză care păruse să dureze o veșnicie: *singura*. Ar fi putut să-i spună. Ea ar fi înțeles. Și ea trecea prin același lucru.

Haide, Ty, de ce trebuie să te întorci mereu la asta?

Pe-atunci avuseseră absolut totul. El și cu Beth. Îi venea greu să-și aducă aminte cât de îndrăgostiți fuseseră și ei odată. Cum ea îl considera cel mai sexy bărbat de pe pământ. Și viceversa.

Singura...

Ce uitase el să ia de la magazin, de se repezise înapoi? Pudding Snacks...

Se grăbise să oprească mașina și o lăsase fără frâna de mână trasă. De câte ori nu făcuse chestia asta – și nu se întâmplase nimic? De-o mie de ori? *De-o sută de mii de ori?*

— Aveți grijă, fetelor. Tati trebuie să iasă cu spatele din garaj...

În timp ce se îndrepta spre garaj, cu bonul de casă într-o mână și cu portmoneul în cealaltă, auzise țipătul. Vocea lui Jessie.

Ochii încremeniți de groază ai lui Beth – „Doamne Dumnezeule, Ty, nu!" – urmărind prin fereastra de la bucătărie cum o ia mașina la vale.

Norah n-apucase să scoată nici măcar un sunet.

Hauck lăsă pensula din mână. Își sprijini fruntea în podul palmei. Îl costase căsnicia cu Beth. Îl făcuse să-și piardă curajul de-a se mai privi vreodată în oglindă fără să înceapă să plângă și, pentru o veșnicie, puterea de-a o lua în brațe pe Jess și de-a o strânge la piept.

Pierduse totul.

Mintea lui se întoarse la dimineața de azi. La pistruii care dansau pe obrajii ei. Amintirea îl făcu să surâdă.

Trezește-te la realitate, Ty... Probabil că mașina pe care o conduce ea valorează cât tot fondul tău de pensii de la stat. Tocmai și-a pierdut soțul. Într-o altă viață, poate.

Într-un alt moment.

Luând iar pensula în mână, își dădu seama că totuși era surprins. De ceea ce gândea acum... de felul în care se simțea.

Trezit la viață.

Și asta era ciudat, decise el. Pentru că nimic nu mai era de natură să-l surprindă.

CAPITOLUL
ȘAPTESPREZECE

Decembrie

Viețile lor tocmai începuseră să reintre în normal. Sam trimitea cereri de admitere la colegiu, primele ei opțiuni fiind Tufts și Bucknell. Karen o însoțise în necesarele vizite preliminare.

Atunci au venit să-i bată la ușă cei doi bărbați de la Archer.

— Doamna Friedman? se interesase cel mai scund dintre ei.

Avea o față cioplită parcă cu dalta și păr deschis la culoare, tuns scurt, și purta un costum sobru, gri, pe sub impermeabil. Celălalt era înalt și uscățiv, cu ochelari în rame de baga, și avea în mână o servietă din piele cu catarame, de soiul celor pe care le folosesc avocații.

— Suntem de la o firmă privată de expertiză contabilă, doamnă Friedman. Vă deranjează dacă intrăm puțin?

La început, lui Karen i-a trecut ca fulgerul prin minte că s-ar putea să fie de la fondul pe care guvernul spusese că vrea să-l înființeze pentru ajutorarea familiilor victimelor unor atentate. Auzise prin intermediul grupului de sprijin comunitar din care făcea parte că oamenii de felul ăsta puteau fi destul de reci și oficiali. Deschise ușa.

— Mulțumim.

Insul mai blond vorbea cu un vag accent european și îi întinse o carte de vizită. Archer and Bey Associates. Din Johannesburg, Africa de Sud.

— Numele meu este Paul Roos, doamnă Friedman. Partenerul meu se numește Alan Gillespie. Nu vă vom răpi prea mult timp. Am putea să ne așezăm?

— Desigur..., spuse Karen, ezitând puțin.

Chiar se simțea ceva rece și impersonal în atitudinea lor. Aruncă o privire mai atentă pe cărțile lor de vizită.

— Dacă e vorba despre soțul meu, să știți că de supravegherea distribuirii fondurilor se ocupă Saul Lennick, de la Whiteacre Capital Group.

— Am luat deja legătura cu domnul Lennick, răspunse Roos, cumva în treacăt, și făcu un pas în direcția salonului. Dacă nu vă deranjează...

Ea îi conduse spre canapea.

— Aveți o casă foarte frumoasă, doamnă Friedman, îi spuse Roos, uitându-se în jur insistent.

— Mulțumesc. Spuneați că sunteți experți contabili, răspunse Karen. Mi se pare că de verificarea conturilor soțului meu se ocupau niște experți din New York. Ross and Weiner se cheamă firma... nu mai țin minte numele firmei dumneavoastră.

— Nu suntem aici în numele soțului dumneavoastră, doamnă Friedman, spuse sud-africanul, așezându-se picior peste picior, ci venim din partea unora dintre investitorii săi.

— Investitori?

Karen știa că, dintre investitorii fondului administrat de Charlie, de departe cel mai mare era banca de investiții Morgan Stanley. Pe urmă erau familia O'Flynn și familia Hazen, oameni pe care-i avusese alături încă de la înființarea firmei.

— Care dintre ei? întrebă Karen, nedumerită.

Roos se uită la ea cu un surâs ezitant.

— Doar... *niște investitori.*

Surâsul acela o făcu pe Karen să înceapă să se simtă stingherită.

Partenerul lui, Gillespie, își deschise servieta.

— Ați primit anumite sume bănești rezultate din lichidarea activelor firmei înființate de soțul dumneavoastră, nu-i așa, doamnă Friedman?

— Asta sună mai mult a audit financiar, spuse Karen, încordându-se. Da, într-adevăr. S-a întâmplat ceva? E ceva în neregulă?

Procedurile de valorificare tocmai fuseseră finalizate. Partea lui Charlie, după scăderea unor cheltuieli pricinuite de închiderea firmei, se ridicase la aproape patru milioane de dolari.

— Poate dacă mi-ați spune pur și simplu care e problema?...

— Verificăm încă o dată anumite tranzacții mai vechi, spuse Gillespie, lăsând să cadă în fața lui, pe măsuța de cafea, un raport gros, legat între coperți de plastic.

— Uitați care-i treaba, eu nu m-am implicat foarte mult, practic nu m-am implicat aproape deloc în afacerile soțului meu, răspunse Karen, pe care toată povestea începea s-o îngrijoreze. Sunt sigură că dacă luați legătura cu domnul Lennick...

— *Tranzacții pe minus*, de fapt, se corectă contabilul, cu o privire cercetătoare.

Lui Karen nu-i plăceau deloc oamenii aceștia. Nu înțelegea de ce se află aici. Scrută din nou cele două cărți de vizită.

— Spuneați că sunteți experți contabili?

— Experți contabili și judiciari, doamnă Friedman, îi spuse Paul Roos.

— Judiciari?...

— Încercăm să punem cap la cap anumite aspecte din activitatea desfășurată de firma soțului dumneavoastră, explică Gillespie. Evidențele contabile se dovedesc a fi un pic cam...

hai să zicem *nebuloase*. Sigur, ne dăm seama că, fiind vorba de un fond privat și independent de investiții, cu capital protejat, soțul dumneavoastră nu era constrâns de toate formalitățile legale la care se supun fondurile de investiții obișnuite.

— Știți ceva, cred că ar fi mai bine să plecați. Cred că ar fi mai bine dacă ați discuta această problemă cu...

— Dar ceea ce iese foarte limpede în evidență, continuă contabilul, și nu poate fi ignorat, este faptul că pare să *lipsească* o importantă sumă de bani.

— *Să lipsească?...*

Karen îl privi în ochi, stăpânindu-și cu greu mânia. Saul nu-i pomenise niciodată absolut nimic despre vreo sumă de bani care să fie lipsă.

— De-aceea ați venit aici? Ei bine, nu-i așa că aveți mare ghinion, domnule Gillespie? Soțul meu este mort, după cum probabil știți deja. A plecat la serviciu într-o dimineață, în urmă cu opt luni, și nu s-a mai întors nicicând acasă. Așa că, spuneți-mi vă rog – privirea ei îl străpunse pe Gillespie aidoma unui fascicul de raze X, și Karen se ridică în picioare – despre ce sumă vorbim, domnule Gillespie? Vreau să mă duc să-mi iau poșeta.

— Vorbim despre două sute cincizeci de milioane de dolari, doamnă Friedman, răspunse contabilul. Se întâmplă să păstrați o asemenea sumă în casă? În numerar?

Lui Karen mai să-i stea inima în loc. Se așeză iar, simțind cum vorbele o lovesc ca niște gloanțe. Expresia de pe fața contabilului rămase perfect neschimbată.

— Ce naiba vreți să spuneți?

Roos preluă încă o dată conducerea discuției, aplecându-se ușor în față.

— Ceea ce vrem să spunem este că lipsesc al naibii de mulți bani, care-ar fi trebuit să fie acolo, în conturile firmei soțului dumneavoastră, doamnă Friedman. Iar clienții noștri doresc ca noi să aflăm unde sunt.

Două sute cincizeci de milioane de dolari. Karen era mult prea năucită ca măcar să poată izbucni în râs. Procedurile de lichidare a firmei fuseseră încheiate fără nicio problemă. Întreaga valoare a afacerilor lui Charlie nu depășea decât cu puțin această sumă.

Se uită încă o dată în ochii lor parcă plictisiți, care nu-și schimbaseră nicio clipă expresia. Își dădea seama că voiau să sugereze un anume lucru la adresa soțului ei. Charlie era mort. Nu putea să se apere.

— Nu cred că mai avem ce discuta unii cu alții, domnule Roos și domnule Gillespie, spuse Karen, ridicându-se în picioare.

Voia să-i vadă plecați pe acești doi oameni. Voia să-i vadă afară din casa ei. Acum.

— V-am spus, eu nu m-am amestecat niciodată în afacerile soțului meu. Va trebui să vă adresați domnului Lennick, dacă aveți ceva de lămurit. Iar acum aș vrea să plecați.

Contabilii se uitară unul la celălalt. Gillespie luă dosarul, îl vârî la loc în servietă și acționă încuietoarea. Amândoi se ridicară în picioare.

— N-a fost în intenția noastră să vă insultăm în vreun fel, doamnă Friedman, spuse Roos, pe un ton ceva mai conciliant. Ceea ce aș vrea să vă spun, totuși, este că s-ar putea să fie demarată o investigație, de un fel sau altul. În locul dumneavoastră, eu nu m-aș apuca să cheltuiesc, deocamdată, niciun ban din beneficiile încasate în urma lichidării.

Zâmbi cu subînțeles, aruncând o privire circulară în jurul lui.

— Cum spuneam, aveți o casă foarte frumoasă... Dar mi se pare corect să vă avertizez. – Ajuns în dreptul ușii, se mai întoarse o dată spre Karen. – E foarte posibil să trebuiască investigate și conturile dumneavoastră personale.

Firișoarele de păr de pe brațele lui Karen se ridicară brusc, împinse de-un fior înghețat.

CAPITOLUL

OPTSPREZECE

N-au trecut decât câteva minute, dominate de înfrigurare ce-i drept, până ce Karen a reușit să-l găsească pe Saul Lennick la telefon.

Cei de la firma lui Lennick spuseseră inițial că nu-l pot contacta. Era plecat din țară, cu treburi de serviciu. Dar secretara lui personală simțise agitația din vocea lui Karen. În cele din urmă, reușise să dea de el.

— Karen?

— Saul, îmi cer scuze că te deranjez.

Mai avea puțin și izbucnea în plâns. Îi povesti despre vizita celor doi inși de la Archer, care-o dăduse complet peste cap.

— *Cine?*

— Ziceau că sunt de la o firmă care se numește Archer and Bey Associates. Sunt experți contabili și judiciari. Pe cartea de vizită scrie că au sediul în Africa de Sud. Ziceau că au vorbit deja cu tine.

El o puse să-i relateze din nou fiecare detaliu al discuției, intervenind doar ici și colo, punctual, cu întrebări precise despre numele lor și ce anume, exact, i-au spus.

— Karen, ascultă-mă! În primul rând, vreau să te asigur că nu trebuie să te preocupe absolut deloc povestea asta. Dizolvarea legală a societății Harbor decurge fără niciun fel

de problemă și îți dau cuvântul meu că totul se petrece sută la sută cum scrie la carte. Doar așa, de dragul discuției, da, într-adevăr, Charlie se prea poate să fi înregistrat niște pierderi la sfârșit. A investit masiv în niște contracte la termen pe livrări de petrol canadian, care s-a întâmplat să-și diminueze semnificativ valoarea.

— Cine sunt oamenii *ăștia*, Saul?

— Nu știu. Vreo firmă de audit contabil din străinătate, bănuiesc, dar am să aflu eu. Probabil că au fost angajați de unii dintre investitorii străini ai lui Charles, în speranța că vor reuși să țină pe loc procesul de lichidare.

— Dar vorbeau despre o sumă de sute de milioane de dolari, Saul! Știi bine că Charlie n-avea pe mână asemenea sume! Și au făcut tot felul de insinuări, m-au avertizat să nu mă apuc să cheltuiesc nimic din beneficiile încasate. Deși sunt banii lui Charlie, sunt banii munciți de el! Mi s-a făcut părul măciucă de groază, Saul. Mi-au spus că e foarte posibil să trebuiască să-mi cerceteze și conturile mele personale.

— Asta n-o să se întâmple, Karen. Uite care-i treaba, există unele detalii încă nelămurite până la capăt, pe seama cărora s-ar putea interpreta cum că există anumite probleme, dacă ar ține cineva neapărat să...

— Ce fel de detalii, Saul?

Era pentru prima oară când Karen auzea de așa ceva.

— Sunt anumite investiții pe care cineva le-ar putea pune la îndoială. Vreo hibă sau două în unul dintre contractele de împrumut pe care le-a încheiat Charlie. Dar n-aș vrea să mă pripesc cu concluziile. E prematur.

— Charlie e mort, Saul! Nu se poate apăra de acuzații. Vreau să spun că de atâtea ori l-am auzit făcându-și un milion de probleme, pentru că le-a promis ceva investitorilor, dar profitul lor n-a ieșit chiar cât ar fi vrut, e mai mic cu câțiva afurisiți de bănuți! O nenorocită de fracțiune dintr-un punct procentual! Ca să vină acum indivizii *ăștia*, cu insinuările lor mârșave... N-aveau niciun drept să vină aici, Saul!

— Karen, vreau să te asigur că nu există absolut nicio bază reală pentru chestiile despre care vorbesc ei. Indiferent cine-ar fi, nu încearcă altceva decât să stârnească valuri. Și pur și simplu au abordat problema într-un mod cu totul nepotrivit.

— Asta da, Saul, poți s-o mai zici o dată!

Furia din sângele lui Karen începuse să se risipească. Adăugă:

— Ai perfectă dreptate, Saul, au procedat cum nu se poate mai nepotrivit. Nu vreau să mai calce în veci în casa mea. Slavă Domnului că Samantha și Alex nu erau și ei aici.

— Ascultă, Karen, vreau să-mi trimiți prin fax o copie după cărțile lor de vizită. Am să fac niște cercetări de aici, de unde sunt acum. Îți promit, am să iau toate măsurile pentru ca acest lucru să nu se mai repete.

— Charlie avea o reputație fără pată, Saul. Tu știi mai bine decât oricine că era un om cinstit.

— Da, Karen, știu asta. Charlie mi-a fost ca un al doilea fiu. Îți dai seama că întotdeauna mă gândesc în primul rând la binele tău și că țin din tot sufletul să-ți apăr interesele.

Ea își împinse cu palmele părul căzut peste față, ca să-și mai răcorească obrajii înfierbântați.

— Da, știu...

— Trimite-mi prin fax cartea de vizită, Karen. Și vreau neapărat să fiu primul care află, dacă se întâmplă să te contacteze din nou.

— Îți mulțumesc, Saul.

Dintr-odată, ceva cu totul neașteptat o potopi pe Karen, un inexplicabil acces de plâns. I se întâmpla uneori așa, pe nepusă masă. Un val de lacrimi apărute din neant. Gândul de-a trebui să-și apere soțul. Lăsă să treacă vreo câteva clipe, fără să spună nimic, luptându-se să-și recapete controlul.

— Vorbesc foarte serios, Saul... Din tot sufletul meu, îți mulțumesc frumos.

Mentorul soțului ei îi spuse încet, cu blândețe:

— Nici măcar nu trebuie s-o spui, Karen.

N-avea destulă inimă să-i spună acum. Sau curaj.

Lennick puse la loc telefonul pe suport, în salonul Lumea Veche al hotelului Vier Jahreszeiten din München.

Cu o săptămână în urmă îl sunase omul lui de contact de la Royal Bank of Scotland, una dintre băncile finanțatoare pe care i-o găsise el lui Charlie și care îi avansa acestuia fonduri pentru afacerile firmei. Păruse o simplă discuție de formă. Dar în tonul vocii bancherului se simțea o notă de îngrijorare.

În atenția celor de la bancă ajunsese un raport de verificare prin sondaj, din partea unui funcționar vamal din portul Djakarta.

Lui Lennick mai să-i stea inima-n loc. Își schimbase brusc direcția și revenise la biroul lui.

— De ce?

— Nu știu ce discrepanță, explicase bancherul, în privința conținutului declarat al încărcăturii navei.

Care fusese consemnat în documente drept 1,4 milioane de barili de petrol.

Se constatase de către funcționarul vamal că vasul era gol, declară omul de la bancă.

Lennick se făcuse pământiu la față.

— Sunt sigur că-i vorba de o greșeală, atât și nimic mai mult, îi spusese bancherul scoțian.

Se pare că acei 1,4 milioane de barili de petrol, la prețul de șaizeci și șase de dolari pe baril, fuseseră angajați anterior de Charles Friedman ca garanție pentru împrumutul luat de la Royal Bank of Scotland.

Bancherul își dresese glasul.

— Există vreun motiv de îngrijorare?

Lennick simțise un fior de alarmă coborându-i brusc pe șira spinării. Va verifica personal chestiunea, îi spusese interlocutorului său, și aceasta fusese suficient ca să-l facă pe bancher să se simtă liniștit. Dar de îndată ce pusese telefonul la loc, Lennick închisese ochii.

Se gândise la pierderile recente ale lui Charlie, la presiunea la care fusese supus. La presiunea pe care o suportaseră cu toții. Cât de departe mersese cu gradul de îndatorare a capitalului firmei.

Charlie, idiot nenorocit. Lennick oftase. Se întinsese după telefon și începuse să formeze un număr. *Cum ai putut să fii atât de disperat, zevzec fără minte, atât de neglijent? Chiar ai uitat cu cine te pui, chiar nu-ți dai seama cu ce fel de oameni ai de-a face?*

Oameni cărora nu le plăcea deloc să atragă atenția. Sau să-și bage cineva nasul în afacerile lor. Acum totul trebuia reconstruit de la început. Totul, Charlie!

Chiar și acum, după o săptămână, în salonul elegant al hotelului münchenez, întrebarea mai mult decât plină de delicatețe a bancherului scoțian îl făcea pe Lennick să-și simtă gura uscată.

Există vreun motiv de îngrijorare?

CAPITOLUL

NOUĂSPREZECE

Era a doua zi de antrenament la hochei pe iarbă, spre sfârșitul lunii februarie. Sam Friedman își puse crosa în dulapul ei din vestiar.

Juca pe postul de înaintaș dreapta în echipa feminină. Pierduseră două dintre cele mai bune atacante ale lor de anul trecut, deci vor avea viață grea în sezonul următor. Sam își smulse din cui jacheta vătuită și scormoni puțin printre cărțile din dulap. Mâine avea lucrare de control la engleză, despre o povestire de Tobias Wolfe, un capitol de parcurs despre Vietnam. De când primise acceptul preliminar de admitere la Colegiul Tufts, în ianuarie, cam trăsese barca pe uscat, în materie de școală. În seara asta se întâlneau toată gașca la Thataways Café, la o porție de aripioare de pui și, eventual, o bere băută pe furiș.

„Sindromul lehamitei" din ultimul an de liceu își făcea simțită prezența pe toate fronturile.

Ajunsă afară, Sam se apropie cu pași grăbiți de SUV-ul ei albastru, marca Acura, pe care-l parcase în aripa vestică după prânz. Sări înăuntru și-și aruncă rucsacul pe locul din față, după care porni motorul. Apoi își conectă iPodul și căută din rotiță după melodia preferată.

„Și iar îți spun că n-am să plec...", intonă ea în gura mare, căznindu-se să se apropie de performanța lui Jennifer Hudson din *Dreamgirls*. Vru să o ia încet din loc.

În acel moment a simțit o mână cum îi acoperă brusc gura și-i trage capul înapoi, proptind-o cu ceafa de tetieră.

Samantha dădu ochii peste cap și încercă să scoată un țipăt înăbușit.

— Să nu scoți un sunet, Samantha! spuse o voce din spatele ei.

Cerule mare! Asta o sperie încă și mai tare, faptul că individul știa cum o cheamă. Simți un fior de spaimă pe șira spinării și privi disperată în toate părțile, încercând să zărească fața atacatorului în oglinda retrovizoare.

— Nici să nu te gândești, Samantha, mârâi atacatorul, îndreptându-i capul ca să rămână cu privirea înainte. Nu încerca să te uiți la mine. E mult mai bine pentru tine dacă nu mă vezi.

De unde știa cum o cheamă?

Asta era rău de tot. Samantha se chinui să-și aducă aminte ceva, orice, din milioanele de lucruri despre care auzise mereu că trebuie să le faci, atunci când ți se întâmplă așa ceva. *Nu te lupta cu el. Lasă-l să facă ce vrea. Dă-i toți banii pe care-i ai la tine, bijuteriile, orice, chiar dacă sunt lucruri importante pentru tine. Lasă-l să-și facă mendrele, nu te opune.*

Orice.

— Ți-e frică, Samantha, nu-i așa? întrebă individul, cu o voce potolită.

Îi ținea gura acoperită strâns cu mâna, sub ochii lărgiți de groază. Fata dădu anevoie din cap.

— Nici nu-i de mirare. Și mie mi-ar fi frică, în locul tău.

Ea aruncă o privire cu coada ochiului afară, rugându-se să treacă cineva. Dar era târziu, și întuneric. Parcarea era pustie. Îi simți răsuflarea fierbinte pe ceafă. Închise ochii. *O, Dumnezeule, se pregătește să mă violeze. Sau mai rău...*

— Dar azi e ziua ta norocoasă. N-am să-ți fac niciun rău, Samantha. Nu vreau decât să transmiți cuiva un mesaj. Vrei să faci asta pentru mine?

Da, dădu Samantha din cap, da. *Ține-ți firea, ține-ți firea*, se imploră singură în minte. *O să-ți dea drumul.*

— Un mesaj către mama ta.

Mama ei?... Ce legătură are mama ei cu toată chestia asta?

— Vreau să-i spui, Sam, că investigația va începe foarte curând. Și că totul va ajunge să fie cât se poate de personal. O să înțeleagă ea. Și că noi nu suntem genul de oameni care să aștepte răbdători... la nesfârșit. Cred că și tu îți dai seama de asta, nu? M-ai înțeles, dragă Sam?

Ea închise ochii. Tremurând. Încuviință din cap.

— Perfect. Ai mare grijă și nu uita să-i spui că timpul trece. Iar ea în niciun caz nu și-ar dori să ajungem la capătul răbdării, asta pot să ți-o garantez eu. Mă auzi, dragă Sam?

Insul își slăbi o idee strânsoarea mâinii de peste gura fetei.

— *Da*, șopti Sam, cu vocea tremurândă.

— Ai grijă și nu te uita după mine, spuse el. Acum o să mă strecor afară din mașină. – Individul purta un hanorac cu gluga trasă mult în jos peste față. – Poți să mă crezi pe cuvânt, cu cât vezi mai puține, cu atât mai bine pentru tine.

Samantha rămase înțepenită pe loc. Bărbia i se mișcă în sus și-n jos.

— Am înțeles.

— Foarte bine.

Portiera se deschise. Individul alunecă neauzit afară din mașină. Ea nu se uită peste umăr. Nici nu încercă să-l urmărească. Stătu acolo, nemișcată, cu privirea fixată înainte. Exact așa cum i se spusese.

— Ești fetița cuminte a lui tati, Sam, nu-i așa?

Ochii fetei se deschiseră larg.

— Să nu uiți suma. Două sute cincizeci de milioane de dolari. Spune-i mamei tale că nu vom aștepta foarte mult.

CAPITOLUL

DOUĂZECI

Karen își ținea strâns fata în brațe pe canapeaua din camera de zi. Samantha suspina, cu capul îngropat în umărul mamei ei, abia reușind să mai vorbească. O sunase imediat pe Karen, după ce individul coborâse din mașină, apoi venise panicată acasă. Karen sunase fără întârziere la poliție. Afară, strada lor liniștită era luminată toată de girofaruri care scânteiau intermitent.

Karen discutase situația cu primii polițiști în uniformă care apăruseră la ușa lor.

— Cum e posibil să nu existe niciun fel de pază la școala lor? Cum e posibil să lase chiar pe oricine înăuntru? – Apoi către Sam, cu o voce plină de necaz:

— Iubito, cum ai putut să lași mașina descuiată?

— *Nu știu, mami.*

Dar în sinea ei știa – degetele fetei încordate strâns și tremurând, fața ei mânjită de lacrimi – că aici nu era vorba de Samantha. Că problema nu era paza de la școală. Sau faptul că ar fi trebuit să încuie portiera mașinii.

Problema era Charlie.

Ceva ce făcuse el, mai demult. Un lucru despre care ei începea să-i fie din ce în ce mai teamă că el i-l ascunsese, îl ținuse tot timpul secret.

Ar fi putut-o găsi pe Samantha și la mall, sau acasă la cineva, sau la clubul unde lucra. Dar nu pe Samantha încercau ei s-o intimideze, iar Karen știa asta.

Încercau s-o intimideze pe ea.

Iar partea cea mai înfricoșătoare era că ea, Karen, n-avea nici cea mai vagă idee ce voiau oamenii aceștia s-o determine să facă.

Zărindu-l pe locotenentul Hauck cum intră pe ușa principală, trupul ei aproape că o trădă pe loc. Țâșni în picioare și se repezi în întâmpinarea lui. A trebuit să facă un efort de voință ca să nu-l îmbrățișeze.

El îi puse o mână pe umăr.

— Ce face Samantha, e bine?

— Da, încuviință Karen ușurată. Cred că da.

— Știu că deja a trebuit să povestească totul de cel puțin două ori, dar e nevoie să discut și eu cu ea.

Karen îl conduse spre canapeaua unde stătea fiica ei.

— În regulă.

Hauck se așeză pe măsuța de cafea, față în față cu Samantha.

— Sam, eu sunt locotenentul Hauck. Conduc departamentul de investigații din cadrul poliției locale, de aici din Greenwich. O știu puțin pe mama ta, de-atunci de când a murit tatăl tău. Aș vrea să-mi povestești de-a fir a păr ce s-a întâmplat.

Karen îi făcu fetei un semn cu capul, apoi se așeză lângă ea pe canapea și o luă de mână.

Înghițindu-și cu greu lacrimile, Samantha începu să spună iar de la capăt cum se petrecuseră lucrurile. Ieșise din sala de sport, după antrenament, urcase în mașina ei, conectase iPodul. Se trezise cu un bărbat pe bancheta din spate a mașinii, care o luase complet prin surprindere. Acoperindu-i gura cu o mână, ca să nu poată țipa, și vorbindu-i cu un glas atât de tăios, și atât de aproape de ureche, încât vorbele lui parcă-i alunecau ca niște cuburi de gheață pe spinare.

— Mi-a fost atât de frică, mami.

Karen o strânse de mână.

— Știu, scumpa mea, știu...

Fata îi spuse lui Hauck că nu reușise să-l vadă bine pe atacator.

— Mi-a spus să nu mă uit la el.

Ea fusese convinsă că e pe cale s-o violeze sau s-o omoare.

— Ai procedat corect, draga mea, spuse Hauck.

— A spus că investigația va începe curând. Și că va ajunge să fie la un nivel foarte personal. A pomenit ceva despre două sute cincizeci de milioane de dolari. – Samantha își ridică privirea spre Karen. – *Ce naiba voia să spună cu asta, mami?*

Karen scutură nervos din cap.

— Nu știu.

După ce terminară de vorbit, Karen se îndepărtă cu blândețe de fiica ei. Îl întrebă pe Hauck dacă n-ar vrea să vină puțin afară cu ea. Încă nu montaseră apărătoarea de soare de deasupra terasei. Era totuși prea frig. În întunericul de-afară se vedeau lumini scânteind pe ocean.

— Aveți idee despre ce vorbește fiica dumneavoastră? întrebă el.

Karen trase adânc aer în piept și dădu din cap:

— Da.

Și nu...

Îi făcu un rezumat al vizitei pe care o primise. Cei doi indivizi de la Archer and Bey, care-o presaseră în legătură cu niște bani, toți bani aceia care lipseau.

— Două sute cincizeci de milioane de dolari, recunoscu ea.

Iar acum, povestea asta.

— Nu știu ce naiba se petrece, scutură Karen din cap, cu ochii umezi. Depozitarul lui Charlie... un prieten de familie... mi-a dat cuvântul lui că tot ce s-a făcut și s-a desfăcut în

cadrul societății era sută la sută ca la carte. Și sunt convinsă că era. Dar oamenii ăștia... – Karen îi aruncă lui Hauck o privire stânjenită. – Charlie a fost un om bun. Niciodată n-a manevrat niște sume de bani atât de mari. Se pare că și-au luat drept țintă pe cine nu trebuia, domnule locotenent. Soțul meu n-avea decât o mână de clienți. Banca de investiții Morgan Stanley, vreo câteva familii mai înstărite, pe care le cunoștea de foarte multă vreme.

— Vă dați seama că va trebui să cercetez și pista asta, spuse Hauck.

Karen dădu din cap că da.

— Dar trebuie să vă spun că, fără o descriere a agresorului din partea fiicei dumneavoastră, va fi extrem de dificil. Există camere de supraveghere la intrările în incinta școlii. Poate găsim pe cineva care să fi observat o mașină. Dar era deja întuneric și, la ora aceea, nu prea mai rămăsese nimeni în școală. Și, indiferent cine-ar fi acești oameni, e clar că sunt profesioniști.

Karen dădu iar din cap.

— Da, înțeleg.

Se aplecă spre el, dintr-odată atât de copleșită de întrebări fără răspuns, încât se simți amețită, cu genunchii moi, gata-gata să se prăbușească.

Locotenentul îi puse o mână pe umăr. Ea nu se trase de sub atingerea lui.

Făcuse față morții lui Charles, lunilor lungi de nesiguranță și singurătate, desființării firmei lui. Dar asta era prea mult. Lacrimile îi năvăliră în ochi – arzătoare. Lacrimi de teamă și derută, care nu se mai opreau. Teama că și copiii ei se treziseră brusc implicați. Teama de necunoscut, de ceea ce ea nu știa. Tot mai multe lacrimi începură să curgă. Karen detesta această senzație. Această îndoială răsărită pe neașteptate, în legătură cu soțul ei. Îi detesta pe acești oameni care le invadaseră viața.

— Mă voi asigura că beneficiați de puțină protecție, spuse locotenentul, strângând-o ușor de umăr. Am să pun pe cineva de pază în fața casei. Și, o vreme, vom avea grijă să meargă cineva în urma copiilor la școală.

Ea se uită lung la el, respirând încordată.

— Am sentimentul că soțul meu se poate să fi făcut ceva, domnule locotenent. În afacerile cu firma lui. Charlie întotdeauna și-a asumat riscuri, iar acum unul dintre ele s-a întors ca să ne bântuie pe noi. Dar el a murit. Nu poate să descurce lucrurile pentru noi. – Își șterse ochii cu podul palmei. – El s-a dus, dar noi suntem în continuare aici.

— Voi avea nevoie de o listă cu clienții lui, spuse Hauck, cu mâna încă pe umărul ei.

— OK.

— Și va trebui să stau de vorbă cu acest domn Lennick, depozitarul soțului dumneavoastră.

— Înțeleg.

Karen se retrase, trăgând aer în piept, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. Rimelul începuse să-i curgă de pe gene. Se șterse la ochi.

— Nu se poate să nu găsesc eu ceva. Vă dau cuvântul meu. Voi face tot posibilul pentru ca să fiți în siguranță.

— Mulțumesc, domnule locotenent, spuse ea, rezemându-se de el. Pentru tot.

Scântei electrostatice pocniră mărunt, abia auzit, sub palma lui, în timp ce el își retrăgea mâna de pe puloverul ei.

— Știți ceva? zâmbi el. N-aș putea spune că-s expert în afaceri pe Wall Street. Dar ceva îmi spune că nu așa procedează cei de la Morgan Stanley când caută să-și recupereze banii de la datornici.

CAPITOLUL

DOUĂZECI ȘI UNU

Telefonul a sunat la unsprezece și jumătate în seara aceea. Limuzina abia îl lăsase pe Saul Lennick la apartamentul lui din Park Avenue, aducându-l de la un spectacol de operă. Soția lui, Mimi, era în baie, se demachia.

— Poți să răspunzi tu, Saul?

Lennick apucase doar să se descalțe de pantofi și să-și scoată de la gât cravata. Apelurile atât de târzii, știa prea bine la ce se referă de obicei. Ridicase plin de năduf telefonul. *Chiar nu se putea să aștepte până dimineață?!*

— Alo.

— Saul?

Era Karen Friedman. Vocea îi suna spartă și tulburată. El își dădu seama că ceva e în neregulă.

— Karen, ce s-a întâmplat?

Exasperată, ea îi povesti ce pățise Samantha la plecarea din parcarea școlii.

Lennick se ridică în picioare. Sam îi era aproape ca o nepoată. Fusese la ceremonia ei de bat mitzvah. Înființase conturi de economii și investiții pe numele ei și pe numele lui Alex, la firma lui. Fiecare os din trupul lui obosit înțepeni brusc.

— *Dumnezeule, Karen, a pățit ceva?*

— Acum e bine..., oftă Karen, înghițindu-și un suspin de necaz. Dar...

Îi povesti ceea ce spusese individul care o acostase pe fată, despre niște bani pe care cineva îi voia înapoi. Aceleași două sute cincizeci de milioane de dolari ca înainte. Partea cu „ești fetița cuminte a lui tati”.

— Ce naiba a vrut să spună cu asta, Saul? Ce-a fost asta, un fel de amenințare?

Doar în lenjerie de corp și ciorapi, Lennick se lăsă să cadă pe pat. Mintea îi zbură înapoi la Charles. La avalanșa pe care acesta o declanșase.

Idiot nenorocit ce ești. Clătină din cap și oftă.

— Se petrece ceva necurat, Saul. Acum vreo două săptămâni, te pregăteai să-mi spui ceva. Dar ai zis că nu era momentul potrivit... Ei bine, eu tocmai mi-am culcat fata în propriul meu pat, spuse Karen. – Vocea i se înăspri. – Era speriată de moarte. Ce părere ai, Saul, nu crezi că *acum a venit momentul potrivit?*

CAPITOLUL

DOUĂZECI ȘI DOI

Archer and Bey s-a dovedit a fi o firmă-fantomă.

Mai bine zis, doar un nume tipărit pe o carte de vizită. Un telefon dat unui vechi amic care lucra la Interpol, plus o scurtă căutare pe Internet în registrul societăților comerciale din Africa de Sud, stabiliseră clar acest lucru. Până și adresa și numărul de telefon din Johannesburg erau inexistente.

Cineva încerca s-o extorcheze pe Karen, își dădu Hauck seama. Cineva care știa foarte bine cu ce fel de afaceri se ocupase soțul ei. Chiar și Lennick, depozitarul lui, cu care Hauck vorbise ceva mai devreme și care părea să fie un om cinstit și de toată isprava, fusese de aceeași părere.

— *Mortier* pe traiectorie, domnule locotenent!

Apelul răsunase din secretariatul exterior sălii unde se adunau polițiștii, urmat de onomatopeea care imita șuieratul unui proiectil ce explodează.

„Mortier" era numele de cod pe care-l foloseau atunci când la telefon era fosta nevastă a lui Hauck.

Locotenentul stătu o clipă în așteptare, cu telefonul în mână, înainte să răspundă.

— Bună, Beth, ce mai faci?

— Bine, Ty, sunt bine. Tu?

— Ce face Rick?

— Îi merge bine. Tocmai i-au mărit teritoriul de vânzări. Acum se ocupă și de Pennsylvania, și de Maryland.

Noul soț al lui Beth era manager de district într-o firmă de intermediere a creditelor ipotecare.

— Asta-i chiar foarte bine. Felicitări! Parcă am auzit-o pe Jess pomenind ceva în sensul ăsta...

— Cam ăsta e și motivul pentru care te-am sunat. Într-un fel. Ne-am gândit că ar fi cazul să plecăm și noi într-o scurtă vacanță, pe care-o tot amânăm de nu știu când. Ții minte că i-am promis lui Jessie s-o ducem la Orlando? La parcul de distracții?

Hauck se îndreptă de spate.

— Dar știi că speram s-o pot duce eu, Beth, să facem chestia asta împreună, ea și cu *mine*.

— Mda, mă rog, știu că mereu spuneai asta, Ty. Dar... vezi tu, călătoria asta e pe bune, adică e de-adevăratelea, nu doar o promisiune.

Remarca ei acidă îl săgetă dureros în coaste. Dar probabil că avea dreptate.

— Și când vreți să faceți chestia asta, Beth?

Încă o pauză.

— Ne gândeam acum, de Ziua Recunoștinței, Ty.

— *De Ziua Recunoștinței?* – De data aceasta, săgeata se înfipse adânc de tot, până-n măruntaiele lui. – Credeam că am căzut deja de acord, Beth, că anul ăsta Ziua Recunoștinței îmi aparține mie. Voiam s-o duc pe Jess la Boston, acasă la sora mea. Să-și vadă verișorii. A trecut ceva vreme de când n-am mai dus-o acolo.

— Sunt convinsă că și ei i-ar plăcea, Ty. Dar a apărut ocazia asta. Și e vorba de Disney World, la urma urmei.

El pufni supărat.

— Ce, are Rick vreo ședință de vânzări acolo?

Beth nu-i răspunse la înțepătură.

— E vorba de Disney World, Ty. Iar tu poți s-o iei de Crăciun.

— *Ba nu!* replică el, dând cu pixul de masă. Nu pot s-o iau de Crăciun, Beth. Am discutat deja despre asta. Ne-am făcut deja planurile. De Crăciun plec și eu în vacanță.

Își făcuse planuri să meargă la pescuit în Bahamas, cu un grup de foști amici din școală, pentru prima oară după foarte, foarte multă vreme de când nu mai fusese plecat niciunde.

— Am mai discutat despre asta, Beth, și am stabilit deja.

— A, da, mă rog, oftă ea, de parcă tocmai acum își amintise, de parcă ar fi fost un amănunt neimportant. Ai dreptate. Acum mi-am amintit.

— De ce n-o întrebi pe Jess?

— Ce s-o întreb pe Jess, Ty?

— S-o întrebi unde i-ar plăcea *ei* să meargă?

— Nu trebuie s-o întreb pe ea, Ty. Sunt mama ei.

El fu pe cale să-i replice tăios: *La naiba, Beth, iar eu sunt tatăl ei*, dar știa prea bine unde-ar duce asta.

— De fapt, noi am cam rezervat biletele, sinceră să fiu. Îmi pare rău, Ty. Să știi că nu te-am sunat ca să ne certăm.

El expiră lung, exasperat.

— Știi cât de mult îi place lui Jess la Boston, Beth. La verișorii ei. Care deja ne așteaptă să venim. Și îi face și ei bine... să-i vadă măcar o dată sau de două ori pe an.

— Știu, Ty. Ai dreptate. Data viitoare așa o să se întâmple, îți promit. – Încă o pauză. – Bine, acum te las, și mă bucur că ești înțelegător.

Își luară la revedere. El se roti pe scaunul de la birou, privind fotografia cu Jessica și Norah, pe care o ținea în stânga, pe corpul mobil. Cinci și trei ani. Cu un an înainte de accident. Amândouă numai zâmbet.

Era greu să-și mai aducă aminte că el și Beth fuseseră odată îndrăgostiți unul de celălalt.

— *Hei, șefu'!*

Era Steve Christofel, care se ocupa de cazurile de escrocherie și fraudă.

— *Ce e*, Steve?

Detectivul ridică din umeri, cu un aer stânjenit, uitându-se la carnețelul pe care-l ținea în mână.

— Vrei să vin mai târziu, șefu'? Dacă am nimerit într-un moment nepotrivit.

— Nu, nu, e în regulă. Hai înăuntru. – Hauck își roti scaunul înapoi, supărat pe sine însuși. – Scuze. Știi cum se întâmplă de obicei.

— Mereu apare câte ceva, corect? Șefu', te superi dacă arunc și eu o privire pe dosarul ăla pe care-l ții tot timpul aici?

— Ce dosar?

— Știi tu, ăla pe care-l ții ascuns acolo, sub hârtiile de pe birou, râse detectivul. Cazul ăla mai vechi, cu fuga de la locul accidentului. *Raymond.*

— A, ăla, ridică Hauck din umeri cu un aer vinovat, de parcă s-ar fi dat de gol.

Îl ținea mai departe vârât sub un vraf de dosare ale unor cazuri în curs de cercetare. Nicidecum uitat, nicio secundă! Doar nerezolvat. Încă. Ridică teancul de dosare și scoase unul între coperți galbene.

— Care-i treaba?

— Poate-mi joacă memoria o festă, șefu', dar parcă apăruse la un moment dat un nume legat de accidentul ăsta. Marty? Marty nu știu cum?

Hauck dădu din cap că da.

Persoana care îl sunase pe AJ Raymond la atelier, chiar înainte ca acesta să plece de acolo și să traverseze strada. *Ceva gen Marty*, spusese șeful lui. Doar că pista asta nu dusese nicăieri.

— De ce întrebi?

— Tocmai am primit o informație, spuse Christofel, apropiindu-se și punându-și carnețelul de notițe pe biroul lui Hauck. Unii de la serviciul de urmărire a fraudelor prin cărți de credit au încercat să-i dea de capăt, după tot acest timp. O carte de credit Amex, aparținându-i unui anume

Thomas *Mardy*, cu „d" a fost folosită pentru plata unei deplasări cu o limuzină închiriată, de la New York la Greenwich. Clientul a fost lăsat în fața restaurantului Fairfield Diner cu puțin timp înainte de ora prânzului, șefu'. Pe nouă aprilie.

Hauck ridică privirea și pulsul începu să i se accelereze.

Nouă aprilie. Adică dimineața în care avusese loc accidentul mortal de mașină, cu fuga autorului de la fața locului. Mardy, nu Marty – asta se potrivește! Un anume Thomas Mardy fusese adus cu o mașină închiriată și lăsat vizavi de locul unde fusese ucis AJ Raymond.

Acum, fiecare celulă din corpul lui Hauck reveni brusc la viață.

— Există totuși o bubă, domnule locotenent, zise detectivul, scărpinându-se în cap. Fii atent aici: Thomas Mardy căruia îi aparținea cartea de credit Amex a *murit* în ziua de nouă aprilie. Și-a pierdut viața în atentatul cu bombă de la Grand Central. Era în trenul care-a sărit în aer...

Hauck se holbă la el.

— Ceea ce s-a întâmplat cu vreo trei ore bune înainte să aibă loc accidentul de mașină, spuse detectivul.

CAPITOLUL

DOUĂZECI ȘI TREI

În noaptea aceea, Hauck n-a putut dormi. Era puțin după miezul nopții. S-a dat jos din pat. La televizor era emisiunea lui David Letterman, dar n-o urmărise. S-a dus la fereastră și s-a uitat în depărtare la brațul de ocean. Un vânticel rece se încăpățâna să bată. Mintea lui Hauck se întorcea mereu la accident.

Cum?

Cum e posibil ca un om să fi murit în atentatul din gară, iar câteva ore mai târziu, cartea lui de credit să fi fost folosită pentru o deplasare cu mașina la Fairfield Diner? Exact locul în care fusese ucis puștiul acela, Raymond.

Cineva îl sunase pe băiat chiar înainte să plece și să traverseze strada. *Un tip pe nume Marty nu știu cum...*

Mardy.

Cum se putea face o legătură între Charles și AJ Raymond? *Cum?*

Lui Hauck îi scăpa ceva.

Își aruncă pe el un tricou și o pereche de blugi și-și trase în picioare o pereche de mocasini ponosiți. Afară, aerul era rece și te ciupea de obraji. Se urcă în vechiul lui Bronco. Strada era cufundată în întuneric.

Porni mașina.

Se făcuseră deja patru zile de când organizase măsurile de protecție. Trimisese o mașină care să stea în fața casei și o alta care îi urmărea pe copii la școală. Nu se întâmplase nimic. Nu era surprinzător. Poate că indivizii care-o sâcâiau se hotărâseră să dea înapoi... Lucrurile fuseseră deja împinse destul de departe.

Hauck părăsi autostrada pe Ieșirea 5. Old Greenwich. De parcă ar fi avut un sistem GPS interior.

O luă spre Sound Beach și pătrunse în oraș. Strada principală era într-un întuneric total și nu se vedea țipenie de om. Făcu dreapta pe strada Shore, spre malul oceanului. Și încă o dată la dreapta, pe Sea Wall.

Hauck opri cam la douăzeci de metri de casa ei. În seara aceasta era de serviciu Stasio, bobocul de la patrulă. Hauck zări mașina cu însemne alb-albastre, cu luminile stinse, parcată de cealaltă parte a străzii, în dreptul casei.

Se apropie și ciocăni în geamul mașinii. Tânărul agent de poliție coborî geamul, surprins.

— Domnule locotenent...

— Pari obosit, Stasio. Ești căsătorit?

— Da, domnule, răspunse bobocul. De doi ani.

— Du-te acasă și trage și tu un pui de somn, spuse Hauck. Rămân eu în locul tău.

— Dumneavoastră?! Domnule locotenent, mă descurc, protestă puștiul.

— E-n regulă. Du-te acasă, spuse Hauck făcându-i cu ochiul, amical. Apreciez că-ți faci datoria cum se cuvine.

Nu s-a putut fără un ultim protest, dar până la urmă, Stasio, depășit în grad și funcție, a cedat.

Rămas singur, Hauck își strânse mâinile pumn și le vârî pe sub tricoul gros, ca să le mai încălzească.

Peste drum, toate luminile din casă erau stinse, cu excepția uneia singure, la etaj, lucind firav printr-o perdea. El își aruncă ochii pe ceasul de la mână. Avea o întâlnire cu șeful poliției, comandantul Fitzpatrick, la ora nouă dimineața.

Schimbul lui Stasio va fi aici abia pe la șase. Trase în piept aerul umed și sărat care venea dinspre ocean.

Ești nebun, Ty.

Se duse înapoi spre mașina lui și deschise portiera. Tocmai când se pregătea să urce, observă că draperiile de la etaj se depărtaseră. Cineva se uita afară. Timp de o clipă, în întuneric, privirile lor se întâlniră.

Lui Hauck i se păru că deslușește conturul vag al unui zâmbet.

Sunt eu, Ty, rosti el neauzit, ridicând bărbia în direcția ferestrei. Îi stătuse pe limbă să-i spună acest lucru de fiecare dată când ea i se adresa cu „domnule locotenent".

Mă cheamă *Ty.*

Și în legătură cu soțul tău. Tot ce simți tu acum, toată suferința prin care treci... *eu le cunosc prea bine.*

Le cunosc al naibii de bine.

Îi făcu cu mâna deși nu era sigur că ea-l putea vedea. Apoi se trase în mașină și închise portiera. Când ridică iar privirea, draperiile fuseseră trase la loc.

Dar nu era nicio problemă.

El știa că ea se simte acum în siguranță, știindu-l pe el acolo. Cumva, și el se simțea la fel.

Se lăsă mai jos în scaun, cu umerii adunați, și deschise radioul.

Mă cheamă Ty. Chicoti ca pentru sine. *Asta-i tot ce voiam să spun.*

CAPITOLUL
DOUĂZECI ȘI PATRU

Aprilie

Și uite-așa se făcuse anul.

Un an fără soțul ei. Un an pe care-l petrecuse ocupată să-și crească singură copiii. Un an de când dormea singură în pat. O aniversare pe care Karen o așteptase cu groază.

Timpul le vindecă pe toate, nu? Asta spune mereu toată lumea. Și, la început, Karen nu-și îngăduise să creadă acest lucru. Totul îi aducea aminte de Charlie. Orice lucru pe care-l atingea în casă. Orice moment petrecut cu prietenii lor. Emisiunile de la televizor. Muzica pe care o asculta. Durerea era încă prea proaspătă.

Dar, de la o zi la alta, de la o lună la alta, durerea părea să se domolească. Pur și simplu se obișnuia cu ea. Aproape împotriva voinței sale.

Viața mergea pur și simplu înainte.

Sam s-a dus în excursie de absolvire la Acapulco, împreună cu colegii ei de clasă, și s-a distrat mai bine ca niciodată. Alex a marcat un gol care-a adus victoria echipei lui de lacrosse, cu crosa mult ridicată sus în aer. Era o binecuvântare să vadă pe fețele lor cum le revine însuflețirea de altădată. Karen trebuia să se apuce și ea de ceva. A hotărât să-și ia autorizația de agent imobiliar. Ba a mers și la întâlniri

romantice, o dată sau de două ori. Doi prosperi oameni de afaceri din Greenwich, divorțați, bine cotați în domeniul financiar. Nu prea erau însă genul ei. Unul vrusese s-o ducă la Paris în weekend. Cu avionul lui particular. După ce l-au cunoscut și ei, copiii dăduseră ochii peste cap: prea bătrân pentru ea, și votaseră împotriva lui.

Era încă prea devreme, prea ciudat... Pur și simplu părea nepotrivit.

Vestea cea mai bună era că situația cu indivizii de la Archer încetase de la sine. Poate că totul fusese adus la o intensitate prea mare. Poate că persoana care încercase să-i stoarcă de bani, indiferent cine-o fi fost, se speriase și dăduse bir cu fugiții. Încet, încet, situația se destinsese. Poliția contramandase acțiunea de protecție, iar temerile lor se risipiseră. Era ca și cum tot acel episod înfricoșător dispăruse pur și simplu în neant.

Sau cel puțin așa se ruga Karen în fiecare seară, atunci când stingea lumina.

Pe opt aprilie urma să se difuzeze la televizor un documentar despre atentatul cu bombe – în seara din ajunul zilei când urma să se împlinească un an. Filmat de o echipă de jurnaliști atașată pe lângă unul din plutoanele de pompieri care răspunseseră la apel și completat cu material filmat de amatori, oameni care se întâmplase să fie în trecere prin gara Grand Central la momentul incidentului, sau în apropiere, pe stradă.

Până atunci, Karen nu se uitase la absolut nicio emisiune despre ziua aceea.

Nu putea. Pentru ea nu era un simplu eveniment: era ziua în care fusese ucis soțul ei. Și tot timpul părea să i se aducă aminte de ea. La știri. În episoadele din serialul *Lege și ordine*. Până și la meciurile de fotbal.

Așa că au stat împreună de vorbă despre asta – în familie. Și-au făcut planuri să fie împreună în seara următoare, numai ei trei, ca să comemoreze moartea lui Charlie. Seara

din ajun n-ar fi făcut decât să le distragă atenția. Sam și Alex nu voiau să vadă documentarul, așa că au ieșit în oraș cu prietenii lor. Paula și Rick o invitaseră pe Karen la restaurant. Dar ea i-a refuzat.

Nici măcar nu știa prea bine să spună de ce.

Poate pentru că voia să-și demonstreze sieși că e destul de puternică. Să nu se ascundă. Charlie trecuse prin asta. Trecuse *de-adevăratelea.*

Așa că trebuia să poată și ea.

Poate că era și o dorință vagă, dar imperioasă, de-a lua și ea parte la ceea ce se întâmplase. Mai devreme sau mai târziu, tot va fi obligată să facă față realității. Așa că de ce să amâne momentul?

Indiferent care a fost motivul, Karen a rămas acasă în seara aceea și și-a pregătit o salată. A răsfoit vreo câteva reviste care se adunaseră necitite și a lucrat puțin pe calculator la niște liste comparative de oferte imobiliare. Cu un pahar de vin alături. În permanență, s-a simțit de parcă ar fi avut un ochi interior neliniștit, cu care se uita mereu la ceas.

Poți să faci asta, Karen. Să nu te ascunzi.

Puțin înainte de ora nouă, Karen a închis calculatorul. Butonând din telecomandă, a dat televizorul pe NBC.

Când emisiunea a început, Karen s-a simțit cuprinsă de neliniște. Dar și-a făcut singură curaj. *Charlie a trecut prin asta*, și-a spus în sinea ei. *Așa că și tu poți.*

Unul dintre prezentatorii de la jurnalele de știri a făcut o scurtă introducere. Emisiunea a început prin descrierea în stil „docudramă” a rutei parcurse de trenul care ajungea în gara Grand Central, începând cu plecarea din stația Stamford la ora opt fără nouă minute. Oameni citind ziare, dezlegând cuvinte încrucișate, discutând despre meciul echipei Knicks din seara anterioară.

Karen își simți inima cum începe să-i bată tare în piept.

Aproape că-l și vedea pe Charlie în primul vagon de la locomotivă, cufundat în lectura ziarului *Wall Street Journal.*

Apoi camera de filmat s-a mutat pe doi inși vizibil de origine arabă, cu rucsacuri, unul dintre ei îndesând o valiză pe raftul pentru bagaje. Karen îl luă în brațe pe Tobey și-l strânse mai aproape de ea. Simțea un gol în stomac. La urma urmei, poate că n-a fost o idee chiar atât de bună să se uite...

Apoi, pe ecran, ora indicată se transformă brusc în opt și patruzeci și unu de minute. Momentul exploziei. Karen își feri privirea într-o parte. *Dumnezeule mare...*

Una dintre camerele de supraveghere din Grand Central înregistrase momentul. O cutremurare, pe urmă un fulger de lumină orbitoare. Toate luminile din tren se stinseseră brusc. Telefoanele cu cameră video din vagoanele aflate mai la capătul trenului înregistraseră mai departe. Un tremur. Întuneric. Oameni țipând.

Betoane prăbușindu-se sub explozia a cincizeci de kilograme de hexagen și catalizator – vâlvătaia incendiului depășind o mie de grade, vârtejul de fum năpustindu-se în sala principală a gării și apoi în stradă. Imagini luate din aer de elicopterele de la circulație, care dădeau roată pe deasupra. Aceleași imagini pe care Karen le văzuse în dimineața aceea de groază. Oameni panicați, împleticindu-se anevoie afară din gară, tușind. Trâmba ucigătoare de fum negru învolburându-se spre înaltul cerului.

Nu, am greșit, n-am forța necesară. Karen își încleștă pumnii și scutură din cap. Îl strânse mai tare pe Tobey, simțindu-și ochii inundați de lacrimi. *A fost o greșeală.* Nu putea să se uite la așa ceva. Mintea îi zbură la Charlie, în mijlocul întregii nenorociri. Doamne, prin ce infern trebuie să fi trecut! Karen rămase acolo, stană de piatră, brusc transpusă înapoi la oroarea acelei prime zile. Era aproape de nesuportat. Oamenii mureau acolo. Soțul ei murea și el acolo...

Nu. Îmi pare rău, dragule, nu pot s-o fac.

Se întinse după telecomandă și vru să apese pe buton.

În momentul acela imaginile filmate începură să redea exteriorul, nivelul străzii. Intrarea în gară de la intersecția dintre bulevardele Madison și Forty-eighth. Secvențe surprinse de amatori: oameni care se clătinau pe trotuar, în stare de șoc, tușind și înecându-se, murdari de funingine și de cenușă, prăbușindu-se pe jos. Unii plângeau, alții doar se uitau fix, bucuroși să fi scăpat cu viață.

Oribil. Nu putea să se uite.

Se pregătea să apese pe butonul care stingea televizorul, când ceva îi atrase atenția.

Clipi.

Fu doar o clipă – o imagine, trecându-i rapid prin fața ochilor. Vederea îi juca feste. Era o păcăleală crudă. Nu se poate, *n-are cum...*

Karen apăsă pe butonul de derulare al telecomenzii, cu degetul mare, așteptând cele câteva secunde necesare pentru ca filmul să se deruleze din nou. Apoi apăsă din nou „play", dându-se mai aproape de ecran. Oameni care se împleticeau afară din gară...

Simți cum îi îngheață fiecare celulă din corp.

Înnebunită, Karen dădu iar filmul înapoi, cu inima bătându-i repede și, în cele din urmă, aproape oprindu-se de tot. Când ajunse pentru a treia oară la momentul căutat, inspiră adânc și apăsă pe butonul de pauză.

O, Doamne Dumnezeule!...

Ochii i se lărgiră la maximum, de parcă pleoapele i-ar fi fost trase în sus și fixate strâns, să nu se mai miște. O gheară paralizantă îi cuprinse pieptul. Se ridică în picioare, simțindu-și gura uscată, și se trase mai aproape de ecranul televizorului. *Nu se poate...*

Era un chip.

Un chip despre care mintea ei țipa înnebunită că nu poate fi adevărat.

În exteriorul gării. În mijlocul haosului de afară. *După* explozie. Ferindu-se de camerele de filmat.

Chipul lui Charlie.

Karen simți că i se ridică stomacul în gât.

Probabil că nimeni nu l-ar fi remarcat vreodată, nimeni altcineva decât ea. Iar dacă ea s-ar fi întâmplat să clipească tocmai în momentul acela, să-și fi mutat privirea în altă parte doar pentru o secundă, ar fi trecut neobservat.

Dar era absolut real. Captat acolo. Oricât de mult ar fi încercat ea să nege acest lucru!

Chipul lui Charlie.

Karen se holba la soțul ei.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL

DOUĂZECI ȘI CINCI

Dimineața era senină și luminoasă, șoseaua din suburbia New Jersey-ului practic pustie, liberă de orice fel de trafic, cu excepția celor vreo treizeci de bicicliști pedalând la unison în tricourile lor viu colorate.

Ajungând aproape de vârful de pluton, Jonathan Lauer aruncă rapid o privire peste umăr, căutând din ochi tricoul verde-aprins al prietenului lui, Gary Eddings, operator pe obligațiuni la Merrill. Îl zări în fugă, prins la înghesuială între alți cicliști. *Șansa ideală!* Arcuindu-și spinarea în față peste ghidon, Jonathan începu să pedaleze cu toată forța, croindu-și drum prin labirintul celor care conduceau plutonul. Când în sfârșit văzu cum se deschide o cale liberă în fața lui, se desprinse de ceilalți.

Lauer, exclamă în capul lui un comentator imaginar, *ce mișcare îndrăzneață, sigură*!

Chiar dacă nu erau decât un grup de tătici, trecuți de treizeci de ani, care încercau să dea jos surplusul de calorii în fiecare duminică dimineață, el și cu Gary aveau un anume joc doar între ei doi. Mai mult decât un joc: un duel al ambiției. Întotdeauna se forțau unul pe altul să vadă cât rezistă. Se întreceau unul cu celălalt pe porțiunea dreaptă finală. Aștepta fiecare din partea celuilalt să facă prima mișcare. Învingătorul primea dreptul de-a se lăuda o săptămână întreagă și de-a îmbrăca simbolicul tricou galben. Învinsul plătea berile.

Pedalând încordat, aplecat mult în față peste ghidonul LeMondului nou-nouț, din fibră de sticlă, Jonathan își adjudecă o marjă de vreo douăzeci de metri, după care se lăsă să alunece liber în curbă, cu tălpile ridicate de pe pedale.

Linia de finiș, la intrarea în serpentina de după intersecția cu șoseaua 287, era la vreo opt sute de metri în față.

Uitându-se înapoi, Jonathan îl zări în treacăt pe Gary cum încearcă să se desprindă din pluton. Sângele începu să-i gonească prin vene, accelerând treptat pe măsură ce drumul de țară se transforma într-o linie dreaptă perfectă pe ultima jumătate de kilometru. Făcuse mișcarea exact la țanc!

Pedalând crâncen acum, Jonathan simțea cum îi iau coapsele foc. Nu se gândea deloc la noua slujbă pe care o începuse cu doar câteva săptămâni în urmă, în departamentul de titluri energetice de la Man Securities – una din firmele de brokeraj cu adevărat mari de pe piață: o șansă pentru el de-a câștiga niște sume consistente, după nenorocirea de la Harbor Capital.

Nu se gândea nici la depoziția pe care trebuia s-o facă în săptămâna următoare. În fața unui auditor de la Royal Bank of Scotland și a unui avocat de la Parker, întrucât Kegg îl forțase să depună mărturie împotriva fostei lui companii după ce încasase un foarte atrăgător pachet de compensare atunci când firma se închisese.

Nu, în mintea lui Jonathan nu era nimic altceva în dimineața aceea decât gândul de-a trece imaginara linie de finiș înaintea prietenului lui. Printr-o manevră iscusită, Gary reușise să iasă din pluton și să recupereze o parte din distanță. Intersecția era la doar câteva sute de metri în față. Jonathan se angajă în forță pe ultima porțiune, cu mușchii dureros de încordați și plămânii în flăcări. Mai trase pe furiș cu coada ochiului înapoi. Gary se ridicase în șa. Jocurile fuseseră făcute. Restul grupului de cicliști abia dacă se mai vedea în depărtare. Imposibil să-l mai prindă din urmă acum.

Jonathan se lăsă să alunece în voie pe sub pasarela de intrare pe șoseaua 287 și pedală fără grabă de-a lungul

volutei largi a serpentinei, ridicând brațele într-un gest triumfător.

Îl făcuse praf pe Gary!

La puțin timp după aceea, Jonathan pedala spre casă prin hățișul străzilor rezidențiale din Upper Montclair.

Traficul era lejer. Mintea îi zbură alene la un algoritm complicat de interpretare a indicilor energetici pe care-l descrisese careva mai alaltăieri la serviciu. Gusta din plin sentimentul victoriei și de pe-acum exulta de plăcere, gândindu-se cum îi va povesti lui Stevie, puștiul lui de opt ani, felul în care „bătrânul" lui le-o arătase celorlalți pe ziua de azi.

Pe măsură ce se apropia de cartierul lui, străzile deveneau ceva mai șerpuite și urcau ușor. Coborî pe porțiunea dreaptă de pe Westerly, apoi o luă pieptiș pe Mountain View, ultima colină de parcurs. Pufni pe nas, amintindu-și că-i promisese lui Stevie că-l duce să-și cumpere niște ghete de fotbal european. Casa lui era doar la vreo patru sute de metri distanță.

În momentul acela a zărit mașina. O namilă neagră cât o casă, probabil un Lincoln Navigator sau un Ford Escalade, ceva de genul ăsta, cu un grilaj cromat lucios în față.

Venea drept spre el.

Timp de o secundă, Jonathan Lauer se enervă. *Frânează, idiotule.* Se aflau pe o stradă rezidențială. Era suficientă distanță între ei doi. Nu se vedea nimeni în jur. Îi trecu fulgerător prin minte că poate a luat curba nițel cam prea larg.

Dar nu auzi niciun scârțâit de frâne.

Auzi cu totul altceva.

Ceva nebunesc, ce-i transformă iritarea într-un cu totul alt sentiment. Ce sporea pe măsură ce grilajul SUV-ului negru se apropia din ce în ce mai mult.

Auzi un zgomot de accelerație.

CAPITOLUL

DOUĂZECI ȘI ȘASE

În următoarele câteva zile, Karen s-a uitat probabil de cel puțin o sută de ori la secvența aceea cu durata de nici două secunde.

Îngrozită. Derutată. Incapabilă să înțeleagă ceea ce vedea.

Chipul omului lângă care trăise timp de optsprezece ani. Al bărbatului pe care-l jelise, după care tânjise și din cauza căruia plânsese de-atâtea ori. A cărui pernă și-acum o mai strângea uneori în brațe noaptea, al cărui nume încă îl mai murmura cu dor.

Era Charlie, soțul ei, surprins într-un cadru neașteptat, în timp ce obiectivul camerei video rătăcea la întâmplare peste fețele celor de pe stradă.

În exteriorul gării Grand Central. După atentat.

Cum naiba se poate să fii tu, Charlie?...

Karen nu știa ce să facă. Cui ar fi putut să-i spună? S-a dus la jogging cu Paula, prietena ei cea mai bună, într-o dimineață, pe Tod's Point, și, ascultând-o cum pălăvrăgește despre nu știu ce petrecere la care fuseseră ea și cu Rick, într-o casă absolut fabuloasă din zona veche, în stil colonial, a cartierului Stanwich, tot timpul nu și-a dorit altceva decât să se oprească în loc. S-o privească în față pe prietena ei și să-i spună: *Paula, l-am văzut pe Charlie.*

Copiii? I-ar fi distrus, să-l vadă pe tatăl lor acolo. Ar fi murit pe loc. Părinții ei? Cum ar fi putut să le explice așa ceva? Câtă vreme nu știa nici ea?

Saul? Cel căruia Charlie îi datora totul. În niciun caz.

Așa că n-a spus nimănui. S-a uitat la momentul acela captat pe film, iar și iar, până ce-a simțit că-și iese din minți. Deruta se transformase treptat în mânie. Iar mânia în durere și umilință.

De ce? De ce, Charlie? Cum se poate să fii tu acolo? Cum ai putut să ne faci așa ceva, Charlie?

Karen mai trecu o dată în revistă ceea ce știa. Numele lui Charlie era pe foaia de evidență a service-ului Mercedes. Salvatorii îi găsiseră rămășițele servietei făcute bucăți în timpul exploziei; și mai era fragmentul rupt din blocnotesul lui, cu marginile arse, pe care îl primise ea prin curier. El o sunase de pe mobil, la ora *opt și treizeci și patru de minute!* Toate astea n-aveau niciun sens pentru Karen.

El fusese în trenul acela!

La început, încercase să se convingă singură că n-avea cum să fie el. Niciodată, sub nicio formă, el n-ar fi putut să-i facă una ca asta. Ei sau copiilor. Nu, Charlie nu era un asemenea om... Și ce motiv ar fi avut? De ce-ar fi făcut-o? *De ce?* Se uita lung la imaginea din film. Oamenii mai seamănă între ei. Propriii ochi, speranțele pe care ți le faci – pot să-ți joace niște feste teribile. Imaginea era nițel cam neclară. Dar de fiecare dată când se întorcea la cadrul acela, reluând probabil pentru a mia oară imaginea pe care-o salvase în memoria receptorului – chipul lui era acolo. De neconfundat. Și o treceau toate apele. Acuzația îi sfârteca măruntaiele. Genunchii i se muiau ca gelatina.

De ce?

Zilele au trecut. Ea încerca să pretindă că nu s-a întâmplat nimic cu ea, dar experiența îi dădea o asemenea stare de rău și de confuzie, încât nu se simțea în stare de altceva decât să se ascundă în dormitor, să zacă în pat. Le-a spus copiilor

că probabil luase vreun virus. Comemorarea morții lui Charlie. Toate acele sentimente care-o copleșeau din nou. Într-o seară, bieții copii chiar i-au adus cina la pat. Supă de pui, pe care-o cumpăraseră de la supermarket, și o ceașcă de ceai verde. Karen le-a mulțumit și s-a uitat în ochii lor luminoși, care încercau s-o încurajeze. „Hai, mami, o să te faci bine." De îndată ce i-a văzut plecați, a izbucnit în plâns.

Apoi, mai târziu, când ei dormeau sau erau plecați la școală, ea dădea roată prin casă, studiind chipul soțului ei în fotografiile prezente peste tot. Pozele care însemnau totul pentru Karen. Tot ce mai avea de la el. Cea în care Charlie purta o cămașă înflorată și ochelari de soare Ray-Ban, pe care o măriseră pentru ceremonia memorială. Cea în care el și Karen se îmbrăcaseră de gală, pentru nunta verișoarei ei. Lucrurile personale pe care ea nu le strânsese nici acum de pe dulăpiorul din debaraua lui: cărți de vizită, chitanțe, ceasurile lui de mână.

N-ai fi putut să-mi faci una ca asta, Charlie, nu-i așa? Să ne faci nouă una ca asta...

În niciun caz tu...

Trebuia să fie o coincidență. O coincidență dementă. *Am încredere în tine, Charlie... Ți-am acordat încredere când trăiai, așa că blestemată să fiu dacă n-o să am încredere în tine și acum.* Nici într-un milion de ani el n-ar fi putut s-o facă să sufere în felul ăsta!

Karen continua să revină iar și iar la acel lucru, singurul care-i mai rămăsese de la el. Bucata de hârtie ruptă din carnetul lui de notițe, pe care cineva o găsise în gara Grand Central. *De la biroul lui Charles Friedman.*

Îi simțea prezența în hârtia aceea. Acolo încrederea trebuia să aibă câștig de cauză. Încrederea câștigată în optsprezece ani. Indiferent ce-ar fi văzut ea în cadrul acela de film, știa al naibii de bine în adâncul sufletului ei ce fel de om fusese soțul ei.

Pentru prima oară, Karen s-a uitat la bucata de hârtie. S-a uitat atent, realmente atent. Nu doar ca la un suvenir. Megan Walsh. Numele necunoscut mâzgălit acolo, cu scrisul de mână al lui Charlie, aproape ilizibil. Numărul de telefon trecut alături: 964-1650. Și încă un număr, subliniat de mâna lui cu două linii groase și ferme:

B1254.

Karen a închis ochii.

Nici prin cap să nu-ți treacă așa ceva, s-a admonestat singură, simțind cum suspiciunea i se furișează parșiv în suflet. *Nu era în firea lui Charlie. În niciun caz n-ar fi putut.*

Karen se trezi însă deodată uitându-se fix, cu ochii larg deschiși, la cifrele mâzgălite pe hârtie. Îndoielile se încăpățânau să-i sfâșie inima. Îi văzuse chipul acolo, în imaginea de pe ecran. Era ca o fărâmă din trecutul lui, o verigă de legătură cu el – unica legătură.

Oricât de nebunește ar suna, trebuie să mergi până la capăt și să suni, Karen.

Chiar și numai ca să te ajute să te oprești, înainte de a-ți pierde mințile de tot.

CAPITOLUL

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

A avut nevoie să-și adune tot curajul, ca s-o facă.

Într-un fel, se simțea de parcă l-ar fi înșelat, de parcă i-ar fi trădat amintirea. Și dacă nici măcar nu era *el*, în cadrul acela de film? Și dacă totul nu se petrecea decât în închipuirea ei, pusă în mișcare de cineva care doar arăta la fel ca el?

Soțul ei era mort de mai bine de un an!

Dar a format numărul de telefon, rugându-se în sinea ei ca la capătul celălalt să nu-i răspundă recepția unui hotel, iar B1254 să nu fie o cameră de acolo, pentru că de-acum înainte așa îi va rămâne soțul ei în amintire. Îndoieli dintre cele mai stranii îi trecură lui Karen prin minte în acel moment.

— Banca JP Morgan Chase, filiala Fortieth cu Third Avenue, îi răspunse o voce de femeie.

Karen răsuflă lung, ușurarea fiindu-i amestecată cu o notă de rușine. Dar, dacă tot ajunsese atât de departe, putea foarte bine să meargă până la capăt.

— Aș vrea să vorbesc cu Megan Walsh, dacă se poate, vă rog.

— Un moment, vă rog.

Se vădi că Megan Walsh era șefa departamentului de conturi pentru persoane fizice al filialei. Iar după ce Karen i-a explicat că soțul ei decedase și că ea era acum unica beneficiară a succesiunii, a reieșit că B1254 era numărul unei cutii

de valori, un seif personal de depozitare închiriat în cadrul băncii cu câțiva ani mai înainte.

Pe numele lui Charles.

Karen s-a dus cu mașina în oraș a doua zi de dimineață. Sucursala băncii se afla într-o clădire mare, înaltă, la doar câteva cvartale distanță de biroul lui Charlie. Megan Walsh era o femeie atrăgătoare, de vreo treizeci de ani, cu părul lung, negru, și îmbrăcată într-un taior de bun-gust. O conduse pe Karen în biroul ei, despărțit cu paravane de șirul spațiilor de lucru ale celorlalți manageri.

— Mi-l amintesc pe domnul Friedman, îi spuse ea lui Karen, țuguindu-și strâns buzele într-o expresie de compasiune. Eu însămi i-am deschis contul când a venit la noi. Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

— Încercam doar să pun ordine prin niște lucruri de-ale lui, spuse Karen. Cutia de valori nici măcar nu era trecută pe lista masei succesorale. Nici măcar nu știam de existența ei.

Directoarea de la bancă studie atent certificatul de deces al lui Charlie și certificatul de moștenitor al lui Karen. După care îi puse două întrebări de verificare: mai întâi, numele câinelui lor. Karen surâse. (Se vădi că el o numise pe Sasha.) Numele de fată al mamei lui. Apoi o luă pe Karen și o duse într-o încăpere izolată de lângă tezaurul securizat.

— Contul a fost deschis cam cu vreo optsprezece luni în urmă, în luna octombrie a anului trecut.

Doamna Walsh îi întinse lui Karen documentele. Semnătura pentru cutia de valori era clar a lui Charlie.

Probabil simple chestii legate de afacerile lui, presupuse Karen. O să vadă ce este acolo și, indiferent ce-ar fi, îi va înmâna totul mai departe lui Saul.

Megan Walsh se scuză și reveni după scurt timp cu o cutie metalică destul de mărișoară.

— Nu trebuie să vă grăbiți, puteți rămâne aici cât timp doriți, îi explică ea. – Așeză cutia pe masă, descuindu-o cu propria-i cheie-duplicat în prezența lui Karen. – Dacă aveți nevoie de ceva, sau dacă intenționați să transferați ceva

de aici în vreun cont, voi fi încântată să vă dau o mână de ajutor, după ce terminați.

— Mulțumesc, dădu Karen din cap.

Ezită să deschidă cutia, timp câteva minute după ce ușa se închisese și ea rămăsese singură cu această părticică din ființa soțului ei pe care el nu i-o împărtășise niciodată.

Întâi fusese șocul de a-i vedea chipul pe ecranul televizorului. Acum cutia aceasta, care nu fusese nicicând menționată ca parte din bunurile lui și nici măcar nu apăruse pomenită în vreuna din evidențele firmei lui Charlie. Își trecu o mână peste muchiile din metal, nițel circumspectă. *Ce Dumnezeu ar fi putut el să țină aici, departe de ochii ei?*

Karen trase în sus capacul cutiei și aruncă o privire înăuntru.

Făcu ochii mari.

Cutia era plină cu teancuri frumos aranjate de bani. Pachete de bancnote de o sută de dolari, prinse cu banderolă. Certificate de obligațiuni la purtător, prinse cu benzi elastice și având deasupra o foaie de hârtie cu evidența valorică, notată cu scrisul de mână al lui Charlie: 76 000 $, 210 000 $. Karen scoase afară vreo două asemenea pachete, ținându-și respirația.

Aici sunt cel puțin două milioane de dolari.

Își dădu seama pe loc că nu era în regulă. De unde-ar fi putut Charlie să pună mâna pe o asemenea sumă? Ei doi împărțeau tot. Parcă amorțită, lăsă teancurile de bani să cadă înapoi în cutie. De ce a preferat el să țină ascunsă de ea această mică avere?

Stomacul i se strânse. Își aminti cu o străfulgerare de cei doi inși de la Archer, de-acum două luni. *Lipsește o sumă considerabilă de bani.* Și incidentul cu Samantha, în propria-i mașină. *Două sute cincizeci de milioane de dolari.* Aici nu era decât o infimă parte din suma aceea.

Încă se mai holba uluită la conținutul cutiei – acum începea s-o sperie. *Ce dracu se petrece, Charlie?*

Dedesubt, către fundul recipientului, mai era ceva. Karen scormoni cu mâinile și dădu peste un plic mare, din hârtie groasă. Desfăcu clama metalică și lăsă să alunece pe masă ceea ce era înăuntru. Nu-i veni să-și creadă ochilor.

Un pașaport.

Nou, nefolosit. Karen îl răsfoi. În poză era chipul lui Charlie.

Chipul lui *Charlie* – dar un alt nume. Un nume fals.

Weitzman. Alan Weitzman.

Pe lângă asta, mai scoase afară câteva cărți de credit, toate emise sub același nume fals. Karen simți că i se face rău. Începu s-o doară surd capul. *Ce ascunzi tu de mine, Charlie?*

Complet dezorientată, Karen se lăsă moale în scaun. Trebuie să existe un motiv pentru toate acestea, o explicație logică. Poate că fața pe care o văzuse în filmul acela nu era *de fapt* a lui Charlie.

Dar uite ce-a găsit aici... Brusc, i se păru imposibil să mai pretindă altceva. Își trecu repede privirea, din nou, peste fișa de istoric al contului. Cutia de valori fusese închiriată în urmă cu doi ani. Cu un an înainte ca el să moară. Semnătura lui Charlie, limpede ca lumina zilei. Toate operațiunile fuseseră autorizate de el. Vreo două la puțin timp după închirierea cutiei. Apoi, o dată sau de două ori pe lună, se pare cu regularitate de ceasornic, aproape de parcă el s-ar fi pregătit pentru ceva. Karen sări spre final, fixându-și privirea pe ultima intrare din fișa de evidență.

Iată semnătura lui Charlie. Iscălitura lui grăbită, cu literele aplecate spre dreapta.

Dar data... *9 aprilie*. Ziua atentatului din gara Grand Central.

Ochii i se fixară ca un magnet pe ora tranzacției: unu și treizeci și cinci, după-masă. Karen simți cum încep s-o treacă toate transpirațiile.

Asta fusese la patru ore și jumătate după presupusa moarte a soțului ei.

CAPITOLUL

DOUĂZECI ȘI OPT

Karen se abținu cu greu să nu vomite.

Se simțea amețită. I se învârtea capul. Se prinse strâns cu mâinile de marginea mesei, ca să-și mențină echilibrul, incapabilă să-și dezlipească privirea de ceea ce văzuse scris pe hârtie.

Ora unu și treizeci și cinci.

Brusc, nu păru să mai existe ceva care să aibă vreun sens pentru Karen. În afară de un singur lucru, ce ducea fulgerător înapoi la imaginea lui, filmată cu o videocameră de amator, care apăruse ca din neant pe ecranul televizorului.

Soțul ei era categoric viu.

Clătinându-se, Karen mai trecu o dată în revistă conținutul cutiei de valori, acceptând în acel moment că tot ceea ce simțise ea și i se păruse de la sine înțeles pe parcursul ultimului an, fiecare cutremurare de durere și jale, de fiecare dată când se întrebase cu infinită compasiune prin ce chinuri trebuie să fi trecut Charlie, de fiecare dată când întinsese mâna spre partea lui de pat în timpul nopții și-i strânsese perna la piept, întrebându-se: *De ce?... De ce?* – totul nu fusese nimic altceva decât o minciună.

El ținuse secret tot ce era aici. Plănuise totul.

N-a murit în ziua aceea, acolo. În explozia distrugătoare. În iadul de flăcări.

Era viu.

Mintea lui Karen zbură iarăși la dimineața aceea... Charlie strigându-i peste zgomotul uscătorului de păr că trebuie să ducă mașina la service. Cuvinte pe care în graba ei de atunci abia dacă le auzise.

Charlie trăiește.

Apoi la șocul care-o izbise ca o măciucă în sala de yoga, atunci când, cu ochii lipiți de ecranul televizorului, lăsându-se cuprinsă de panică, începuse treptat să accepte ideea că el fusese în trenul acela. Mesajul lăsat pe telefonul ei – ultima oară când îi mai auzise vocea – că o să aducă el ceva de mâncare pentru cină. Apelul fusese făcut la ora opt și treizeci și patru de minute. Bucata din partea de sus a servietei, ruptă de explozie, cu inițialele lui pe ea. Foaia din blocnotesul lui, pe care cineva i-o trimisese acasă.

Totul îi veni din nou în minte – pătrunzând din ce în ce mai adânc, cu forța unui ciclon. Toată durerea și disperarea pe care le simțise, fiecare lacrimă...

El fusese acolo. În trenul acela.

Doar că nu murise.

La început a fost ca o crampă, o săgeată de durere împingându-i măruntaiele în sus. A trebuit să facă mari eforturi ca să nu vomite. Ar fi trebuit să jubileze! *Charlie trăiește!* Dar în loc de asta, nu putea decât să se uite cu o privire goală la teancurile de bani și la pașaportul fals. El nu-i dăduse de știre că n-a murit. O lăsase să sufere crunt, la gândul că e mort, în tot acest an care trecuse. Starea ei de confuzie se transformă în mânie. Stătea acolo și se uita fix la fotografia de pe pașaportul contrafăcut. Weitzman. *De ce, Charlie, de ce? Ce puneai la cale? Cum ai putut să-mi faci una ca asta?*

Cum ai putut să ne faci una ca asta?

Se iubiseră unul pe celălalt. Aveau o viață împreună. O familie. Călătoreau împreună. Discutau despre lucrurile pe care urmau să le facă după ce copiii își vor fi luat zborul din cuib. Făceau dragoste. *Cum poți să falsifici așa ceva? Cum e posibil să-i faci așa ceva femeii pe care pretinzi că o iubești?*

Dintr-odată, Karen simți că i se înmoaie picioarele. Toți acești bani, pașaportul acela, ce însemnau? Oare Charlie comisese vreo infracțiune? Zidurile încăperii începură parcă să se apropie amenințător de ea.

Avea sentimentul acut că trebuie să iasă afară. *Acum.*

Karen trânti capacul peste cutia de valori și apăsă pe butonul de apel. După câteva clipe, Megan Walsh reveni în încăpere.

— Aș vrea să las totul pentru moment aici, așa cum este, dacă se poate, spuse Karen, ștergându-și transpirația de pe obraji.

— Desigur, îi răspunse d-na Walsh. Am să vă dau cartea mea de vizită.

Karen o întrebă:

— A mai avut cineva acces la această cutie?

— Nu, numai soțul dumneavoastră, replică bancherița, uitându-se la ea cu o privire intrigată. Vă simțiți bine?

— Da, minți Karen.

Își luă poșeta, dar înainte de-a pleca, solicită să i se facă o xerocopie după jurnalul de operațiuni al contului.

— Voi reveni peste câteva zile să vă spun ce vreau să fac.

— Foarte bine, doamnă Friedman. Nu trebuie decât să-mi comunicați ce-ați decis.

Ajunsă afară, în stradă, Karen trase în piept o gură de aer care să-i răcorească plămânii înfierbântați. Se rezemă cu mâna de un stâlp, ca să-și vină în fire. Încet, încet, începea să-și recapete echilibrul.

Ce dracu' se petrece aici, Charlie? Își feri fața de trecătorii care-o depășeau mergând pe trotuar, de teamă să nu le dea impresia că ar fi vreo nebună scăpată din ospiciu, bântuind pe stradă într-un asemenea hal.

N-am avut grijă de tine? Nu m-am purtat frumos cu tine, dragul meu? Te-am iubit. Am avut încredere în tine. Te-am jelit, Charlie. Mi s-a rupt inima, fir-ar să fie, la gândul că te-am pierdut, că ești mort.

Cum se poate să fii viu?

CAPITOLUL
DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Biroul lui Saul Lennick se afla în apropiere, la al patruzeci și doilea etaj al unuia din turnurile acelea înalte de beton și sticlă aflate între Bulevardul 47 și Park Avenue.

Karen se grăbi acolo, fără măcar să sune înainte, rugându-se în gând să-l găsească. Secretara lui, Maureen, ieși la recepție și observă imediat tulburarea și nervozitatea de pe chipul lui Karen.

— Pot să vă ajut cu ceva, doamnă Friedman? întrebă plină de solicitudine. Să vă aduc un pahar cu apă?

Karen scutură din cap.

— Veniți cu mine, vă rog. Domnul Lennick e liber. Poate să vă primească acum.

— Mulțumesc, răsuflă Karen ușurată.

Slavă Domnului!

Biroul lui Saul Lennick era spațios și impozant, cu vedere spre Manhathan și spre Central Park, și etalând o colecție întreagă de măști africane și artefacte funerare din Insula Bali.

Saul tocmai închisese telefonul și aștepta, în picioare, cu o expresie de îngrijorare pe față, când Maureen o conduse pe Karen înăuntru.

— Karen?

— Se petrece ceva necurat, Saul. Nu știu despre ce e vorba. Dar Charlie a făcut ceva... în afacerile cu firma lui.

— Ce anume? întrebă Lennick.

Ocoli masa și-i trase lui Karen un scaun în fața biroului lui, după care reveni și se așeză la loc.

Ea era cât pe ce să-i povestească pe nerăsuflate tot ceea ce știa și ceea ce descoperise – începând cu faptul că zărise chipul lui Charlie în filmul documentar de la televizor. Și că el trăia!

Dar reuși să se abțină în ultima clipă, temându-se ca nu cumva Saul să-și închipuie că stă de vorbă cu o nebună, și hotărând să nu-i spună decât ceea ce văzuse astăzi.

— Am dat peste ceva, Saul. Ceva scris cu mâna lui de Charlie, înainte să moară. Nici măcar nu știu de unde să încep cu explicațiile, dar ceea ce știu precis este că se leagă cu toate ciudățeniile demente care ni se întâmplă de la o vreme. Indivizii ăia de la Archer. Samantha. N-am știut ce altceva să fac cu chestia asta.

— *Cu ce chestie?*

Agitată, Karen îi povesti cum a descoperit existența casetei de valori de la bancă. Banii și obligațiunile la purtător. Pașaportul. Poza lui Charlie deasupra numelui fals.

— În primul moment am crezut că e vorba de altă femeie, dar nici pomeneală de așa ceva, Saul. E și mai rău. Uită-te la mine, Saul, am ajuns să nu mai fiu bună de nimic. – Trase adânc aer în piept. – Charlie a făcut ceva. Nu știu ce anume. Era soțul meu, Saul. Și mi-e frică. Am sentimentul că indivizii aceia vor veni din nou. Întâi aflu că suntem vânați, după care, acum, dau peste caseta asta plină de bani și cu un pașaport fals. N-am de gând să-mi pun copiii în pericol, Saul. Ce motiv ar fi avut Charlie să ascundă de mine toate aceste lucruri? Mi-e clar că tu știi ceva. Ce naiba se petrece aici? Îmi datorezi măcar atâta lucru, Saul, să-mi spui adevărul... Ce se petrece? *Ce?*

Lennick se lăsă pe spate în fotoliul lui de piele. Dincolo de geam, orizontul vast al New Yorkului se întindea în ambele direcții ca într-o imensă fotografie panoramică.

Lăsă să-i scape un oftat lung.

— Bine, Karen. Speram că nu va fi nevoie niciodată să pomenesc de chestia asta. Că, într-un fel sau altul, se va rezolva de la sine.

— Ce anume, Saul? *Ce* anume să se rezolve?

El se aplecă în față.

— Charles nu ți-a vorbit niciodată despre cineva pe nume Coombs? Ian Coombs?

— *Coombs?* zise Karen, clătinând din cap. Nu cred. Nu, nu-mi amintesc.

— Dar despre o firmă mică de investiții numită Baltic Securities? Nu l-ai auzit niciodată vorbind despre cei de acolo?

— De ce îmi pui toate întrebările astea, Saul? Eu nu prea m-am amestecat în afacerile soțului meu. Tu știi asta foarte bine.

— Da, Karen, știu că nu te-ai amestecat, doar că...

— Doar că *ce*, Saul? Charlie nu e de față, să se poată apăra. Brusc și dintr-odată, toată lumea vine cu tot felul de insinuări la adresa lui. *Ce dracu' a făcut soțul meu?*

Lennick se ridică în picioare, îmbrăcat într-un costum bleumarin cu dungulițe subțiri și butoni din aur la manșete. Ocoli masa în fața căreia stătea Karen și veni să se așeze pe un colț.

— Karen, îți amintești cumva să-ți fi pomenit vreodată Charlie, prin cine știe ce întâmplare, de alte conturi pe care el să le fi avut în administrare?

— Alte conturi?

Lennick încuviință din cap.

— Complet separate de Harbor. Eventual în străinătate... în țări unde nu se plătesc impozite ca aici, de exemplu Bahamas sau Insulele Cayman? Acolo lucrurile nu sunt

guvernate de legea americană a contabilității sau de Comisia Valorilor Mobiliare.

Privirea lui era serioasă, calculată.

— Mă cam sperii, Saul. Charlie era un om cinstit, un tip integru. Nu făcea lucruri pe ascuns. În niciun caz față de tine.

— Știu asta, Karen. Și nici n-aș fi adus vorba. Doar că...

Ea îl privi lung.

— Doar că?...

— Doar că tu ai aflat ceea ce ai aflat, Karen. Banii din casetă, pașaportul. Care, luate împreună, mie nu mi se par deloc o treabă cinstită, fără ascunzișuri.

Karen se încordă. Gândul îi zbură pe loc la chipul văzut pe ecranul televizorului. În toată viața lor petrecută împreună, nu-și ascunseseră nimic unul altuia. Discutaseră totul: ce făceau cu copiii, câștigurile financiare, nemulțumirile pe care le aveau unul față de celălalt. Până și ce se petrecea cu câinii lor. Așa procedaseră în toate privințele. Era o chestiune de încredere. Acum, în străfundul sufletului, Karen simțea un grăunte de îndoială. Care-o îngheța. În privința lui Charlie. Era un sentiment pe care nu-l mai avusese niciodată înainte.

— Despre ai cui bani vorbim noi aici, Saul?

El nu răspunse. Se mulțumi să strângă din buze și să-și netezească părul sur, care începuse să se rărească.

— *Ai cui bani sunt?* insistă Karen, uitându-se direct la el.

Mentorul soțului ei lăsă să-i scape un oftat. Degetele îi băteau darabana în biroul din lemn de nuc, aidoma unor tobe care intonau un imn funerar.

Dădu din umeri.

— Tocmai ăsta-i necazul, Karen. Nimeni nu știe precis.

CAPITOLUL

TREIZECI

Karen era înnebunită. În următoarele câteva zile, abia a reușit să se dea jos din pat, neștiind ce Dumnezeu să mai facă. Samantha începuse să fie preocupată de starea mamei ei. Trecuse aproape o săptămână de când Karen nu mai era ea însăși, de când îl văzuse pe Charlie în filmulețul acela. În ochii fiicei ei se vedea că amândoi copiii își dădeau seama că s-a întâmplat ceva.

— Ce se petrece, mami?

Oricât de mult și-ar fi dorit, cum putea Karen să-i spună?

Că omul pe care ea îl admira cel mai mult pe lume, care întotdeauna avusese grijă să nu-i lipsească nimic și-i fusese stâlp de nădejde, îi păcălise pe toți în asemenea hal. Cum spusese Saul? Deschisese niște conturi pe ascuns. Rulase bani pentru niște oameni despre care ea nu știa nimic. În străinătate?

Ce fel de oameni?

Atât de mulți bani, că pe Karen o și speria ideea. Pentru ce erau? Începea să creadă că poate Charlie comisese cine știe ce infracțiune. *Ți-a pomenit Charlie vreodată, din întâmplare, de alte conturi pe care le-ar fi avut în administrare?*

Nu, îi spusese ea. *Doar îl cunoști pe Charlie, era un om onest. Își făcea probleme și pentru ultimul bănuț, când venea vorba de clienții lui.*

Se păcălise Karen singură, în toți acești ani?

Au mai trecut câteva zile. Karen mai avea puțin și-și ieșea din minți, tot gândindu-se la Charlie care era pe undeva, nu se știa unde, și la ce puteau să însemne toate astea. Era într-o seară târziu. Luminile din camerele copiilor se stinseseră de mult. Tobey dormea pe patul ei. Karen s-a dus jos în bucătărie, ca să-și facă un ceai.

Fotografia lui Charlie era pe tejghea. Cea de la ceremonia memorială: în bluza lui albă cu guler răsfrânt, pantaloni kaki până la genunchi, espadrile și ochelarii de soare Ray-Ban. Toți spuneau că-l reprezintă perfect pe Charlie, relaxându-se pe puntea unui iaht în mijlocul Caraibelor – cu un telefon mobil lipit de ureche.

Doar îl cunoșteai prea bine, Saul...

Karen ridică fotografia, pentru prima oară reprimându-și impulsul de-a o izbi de perete. Apoi, însă, o amintire mai mult decât stranie îi veni în minte. De undeva din adâncul grotei care era viața lor petrecută împreună.

Charlie – făcându-i cu mâna.

Fusese la sfârșitul unei splendide săptămâni de vacanță în Caraibe, pe care o petrecuseră navigând cu iahtul. St. Bart. Virgin Gorda. Sfârșiseră prin a arunca ancora în Tortola. Copiii trebuiau să fie înapoi acasă a doua zi, fiindcă începeau școala.

Pe urmă, foarte ciudat, Charlie anunțase că el trebuie să mai rămână. O schimbare de planuri. Era cineva cu care trebuia să se vadă aici, pe insulă.

Din senin?

Așa că îi însoțise până la aeroportul local, de unde un mic avion cu douăsprezece locuri urma să-i ducă înapoi la San Juan. Karen dintotdeauna se simțise nițel agitată la ideea să zboare cu avionașele acelea micuțe. Când decolau și aterizau, întotdeauna îl ținea pe Charlie de mână. Toți se amuzau pe socoteala ei...

De ce își amintea de asta tocmai acum?

Charlie își luase la revedere de la ei la poarta de îmbarcare improvizată, practic o ușă din sticlă care dădea direct afară, pe pista asfaltată. „O să fie bine", îi spusese el, strângând-o în brațe. „Vin și eu, nicio grijă, sunt acasă peste două zile." Dar când își pusese centura, în avionul cu două motoare, Karen simțise un inexplicabil fior de spaimă – de parcă s-ar fi putut să nu-l mai vadă niciodată. Se gândise atunci: *De ce nu ești cu mine, Charlie?*, fulgerată de ideea că e singură, întinzându-se să-l prindă de mână pe Alex.

În timp ce elicele avionului zbârnâiau, Karen își îndreptase privirea spre hublou și-l văzuse pe Charlie, la balconul minusculului terminal, în cămașa lui înflorată și cu ochelarii de soare pe nas, lentilele închise la culoare reflectând lumina soarelui.

Făcând cu mâna.

Făcând cu mâna, ținând telefonul mobil lipit la ureche, uitându-se la micuțul avion cum se îndepărtează pe pistă.

În străinătate, îi spusese Saul lui Karen. *Tortola sau Insulele Cayman.*

Acum aceeași teamă o cuprinse pe Karen, în timp ce se uita la poză. Teama că, de fapt, nu-l cunoștea cu adevărat. Nu așa cum trebuie. Ochii lui erau întunecați acum, nu reflectând lumina soarelui, ci adânci, străini – ca o peșteră cu multe tuneluri. Niște tuneluri pe care ea nu le mai explorase până acum.

I se făcu frică. Puse jos fotografia. Îi trecu prin cap ideea că el s-ar putea să fie *pe undeva pe-acolo*. Poate chiar gândindu-se la ea în acest moment. Poate întrebându-se, chiar în clipa asta, dacă nu cumva ea știe, dacă nu bănuia ceva, dacă nu-l simte. Gândul îi dădu fiori de spaimă. *Ce naiba ai făcut, Charlie?*

Karen știa că nu putea să țină totul în ea la nesfârșit. Ar însemna să-și piardă mințile. Trebuia să afle. De ce făcuse el ceea ce făcuse. Unde era acum.

Se lăsă să cadă pe un scăunel. Își luă capul în mâini. Niciodată nu se mai simțise atât de derutată, atât de izolată.

Nu exista decât un singur loc în care se putea gândi să se ducă.

CAPITOLUL

TREIZECI ȘI UNU

Hauck urca scările spre biroul său, dinspre celulele de arest preventiv aflate la subsol. El și Freddy Muñoz tocmai îi luaseră o declarație unui puști latino-american, foarte speriat, membru al unei bande de hoți din Norwalk care în ultima vreme tot furase mașini scumpe de lângă casele de la marginea Greenwich-ului. Declarația ar fi putut să ducă la rezolvarea cazului. Joe Horner, un detectiv de la poliția din Norwalk, aștepta la telefon.

Când Hauck intră de pe coridor, Debbie, secretara secției lui, îi făcu un semn ca să-i atragă atenția.

— A venit cineva să te vadă, Ty.

Stătea pe bancheta din anticameră, îmbrăcată cu un pulover oranj pe gât și o jachetă de piele întoarsă moale, bej. Geanta de umăr din pânză de sac și-o pusese alături. Hauck nu încercă deloc să-și ascundă sentimentul de plăcere, la vederea ei.

— Spune-i lui Horner că vin într-un minut, Debbie.

Karen se ridică în picioare. Zâmbi, un pic intimidată să se afle acolo. Hauck n-o mai văzuse de câteva luni, de când cealaltă situație neplăcută, cu indivizii aceia care o hărțuiau, se liniștise cu totul și poliția nu mai trebuise să-i ofere protecție. O mai sunase o dată sau de două ori, ca să se asigure că e totul în regulă. Zâmbind, se apropie de ea. Chipul ei era palid și tras.

— Ați spus să vă anunț, zise ea, ridicând din umeri. Dacă mai apare ceva.

— Bineînțeles.

Ea se uită lung la el.

— Tocmai a apărut.

— Veniți la mine în birou, spuse el, luând-o de braț.

Hauck îi strigă lui Debbie că îl va suna el pe detectivul din Norwalk, după care o conduse pe Karen pe lângă șirul de mese unde stăteau detectivii și pe ușa din peretele de sticlă al biroului lui. Trase un scaun ieftin, din tubulatură metalică, până aproape de masa rotundă de ședințe din fața pupitrului lui.

— Luați loc.

Se vedea clar că e agitată.

— Pot să vă servesc cu ceva? Niște apă? O ceașcă de cafea?

Ea scutură din cap. Hauck mai trase un scaun lângă masă și se așeză față în față cu ea, trecându-și brațele pe după spătarul scaunului.

— Deci spuneți-mi ce se petrece.

Karen trase adânc aer în piept și-și apăsă strâns buzele una de cealaltă, după care întinse mâna după ceva din geantă, expresia de pe fața ei oscilând undeva la granița dintre recunoștință și ușurare.

— Aveți un calculator la îndemână, domnule locotenent?

— Sigur, dădu Hauck din cap, arătând apoi către un corp mobil de lângă biroul lui.

Ea îi dădu un disc DVD video micuț.

— Puteți să-l puneți?

El se aplecă și introduse discul în unitatea de sub corpul mobil. Discul intră și apoi prinse viață pe monitor: nu știu ce program TV sau reportaj de știri, aflat deja pe la jumătate. O masă de oameni pe străzile New Yorkului. În plină agitație. Se vedea că filmul fusese făcut de un amator, cineva care

ținea o minicameră în mijlocul mulțimii. Își dădu repede seama că se uita la minutele următoare atentatului cu bombă din gara Grand Central.

Karen îl întrebă:

— Ați văzut cumva, din întâmplare, documentarul ăsta, domnule locotenent? Miercurea trecută, spre seară?

El clătină din cap.

— Eram la muncă. Nu, nu l-am văzut.

— Eu da.

Ea îi îndreptă din nou atenția asupra filmului: oameni care fugeau afară din clădirea gării, năpustindu-se în stradă.

— A fost foarte greu pentru mine. O greșeală. A fost ca și cum aș fi trăit totul din nou, toată nenorocirea.

— Îmi dau seama.

Karen îi arătă cu mâna.

— Cam din locul ăsta nu m-am mai putut uita. M-am ridicat și-am vrut să-l închid.

Se ridică în picioare și veni până în spatele lui, aplecându-i-se peste umăr, cu fața spre ecran.

— Simțeam că îmi pierd mințile. Uitându-mă la moartea lui Charlie. Din nou.

Hauck nu înțelegea unde voia să ajungă. Ea întinse o mână peste el, după mouse. Apoi așteptă, lăsând lucrurile de pe ecran să-și urmeze cursul, oameni care ieșeau din gară în stradă, clătinându-se pe picioare, înecându-se cu fum, tușind, cu fețele înnegrite. Minicamera se clătina în mâna operatorului amator, făcând să tremure imaginea.

— Atunci am văzut, arătă Karen cu mâna.

Poziționă mouse-ul pe bara de instrumente a ecranului și dădu clic o dată. Imaginea de pe ecran înghiță. Ora nouă și șaisprezece minute dimineața.

În cadru apărea o femeie, aplecându-se să dea o mână de ajutor cuiva care se prăbușise pe trotuar. În fața ei mai era cineva, un bărbat, cu jacheta plină de praf, ferindu-și chipul de obiectivul camerei și grăbindu-se să treacă mai departe.

Ochii lui Karen priveau fix la ecran, cu ceva aproape rece ca oțelul în expresia lor, devenită dură, dar, în același timp, observă Hauck fără să vrea, întristată.

— Acesta este soțul meu, spuse ea, încercând să-și controleze vocea.

Îl privi drept în ochi.

— *Acesta este Charlie, domnule locotenent.*

Hauck simți că i se oprește inima. Avu nevoie de câteva clipe ca să realizeze pe deplin ce voia ea să spună. Soțul ei murise acolo. În urmă cu un an. El, Hauck, se dusese acasă la el, la ceremonia memorială. Dacă nu altceva, măcar atâta lucru era limpede. Se întoarse iar spre ecran. Trăsăturile i se păreau oarecum cunoscute, din fotografiile pe care le văzuse în casa lui Karen. Clipi des din ochi în direcția ei.

— Ce vreți să spuneți?

— Nici *eu* nu știu ce vreau să spun, îi răspunse Karen. El era în trenul care-a explodat... de asta sunt sigură. M-a sunat din tren, chiar înainte de explozie. Salvatorii au găsit fragmente din servieta lui printre dărâmături... – Scutură din cap. – Doar că el n-a murit.

Hauck se dădu puțin în spate, privind fix la ecran.

— S-ar putea să fie și-o sută de oameni care să arate la fel. E plin tot de cenușă. Nu se poate să fiți sigură, n-aveți cum.

— Asta e ce mi-am spus *și eu*, zise ea. La început. Sau cel puțin așa speram. – Karen se apropie iar de masa de ședințe. – În săptămâna care-a trecut, cred că m-am uitat la scena asta de mii de ori.

Întinse mâna și trase afară din geantă o foaie de hârtie.

— Pe urmă am găsit ceva. Nu contează ce. Tot ce contează e că m-a condus până la o casetă de valori din seiful unei bănci din Manhattan, despre care n-am știu niciodată că era în posesia soțului meu.

Îi împinse peste masă lui Hauck foaia de hârtie.

Era copia unui formular de activare a contului, emis de banca Chase Manhattan. Pentru o casetă de valori, și, atașat de el, ceea ce părea să fie o evidență de istoric al tranzacțiilor contului. Se făcuseră o mulțime de operațiuni, începând cu doi ani în urmă. Toate intrările purtau aceeași semnătură.

Charles Friedman.

Hauck cercetă rapid cu privirea foaia până jos.

— Uitați-vă la ultima dată, îi spuse Karen Friedman. Și la ora tranzacției.

Hauck se conformă și simți o durere ascuțită în piept. Privirea îi fugi iar spre ea, neînțelegând. *Nu se poate...*

— Trăiește.

Karen Friedman îi susținu privirea. Pupilele îi luceau umede.

— A fost acolo, la bancă, la patru ore și jumătate după explozie. La patru ore și jumătate după ce eu credeam că a murit. Charlie e cel din imagine, dădu ea din cap, aruncându-și ochii pe ecran. *Acela este soțul meu, domnule locotenent.*

CAPITOLUL

TREIZECI ȘI DOI

— Cui ați mai povestit?

— Nimănui, zise ea. Se uită lung la el. Cum aș fi putut? Copiii mei... după toate prin câte au trecut, i-ar distruge, domnule locotenent. Cum ar putea ei să înțeleagă așa ceva? Cum ar putea să înțeleagă prietenii mei? – Scutură din cap, cu ochi înghețați. – Ce Dumnezeu aș putea eu să le spun, domnule locotenent? Că totul n-a fost decât o eroare absurdă, nebunească? „Scuze, Charlie de fapt nu e chiar mort. Doar m-a păcălit ca un nemernic, în tot anul ăsta care-a trecut. Ne-a păcălit pe toți!" La început m-am gândit că, în fine, ce se spune despre oamenii care trec prin situații din astea care-ți schimbă cu totul viața, mă rog, că sunt *afectați* pentru totdeauna... – Puse un deget pe formularele bancare. – Dar pe urmă am dat peste chestiile *astea*. M-am gândit să mă duc cu ele la Saul Lennick. Știți, Charlie i-a fost ca un al doilea fiu. Dar mi s-a făcut frică. Mi-am zis, dacă într-adevăr a făcut ceva rău? Ceva chiar foarte grav. Și dacă eu nu fac altceva decât să agravez lucrurile?... Și ajunge să-i afecteze pe toți ceilalți. Mi s-a făcut îngrozitor de frică. *Înțelegeți ce vreau să spun?*

Hauck dădu din cap că da, sesizându-i limpede stresul din voce.

— Așa că am venit aici.

Hauck ridică hârtiile de la bancă. Dat fiind că era polițist, învățase de-a lungul anilor să-și stăpânească reacțiile. Adună mai întâi toate faptele, fii un pic mai circumspect, până ce imaginea adevărului devine clară. Se uită pe formularul bancar. *Charles Friedman fusese acolo.*

— Ce anume vreți să fac eu?

— Nu știu, clătină Karen din cap a consternare. Nici măcar nu știu ce-a făcut. Dar ceva este... Pur și simplu nu cred că Charlie ne-ar fi făcut una ca asta. Îl cunosc prea bine. Nu era genul ăla de om, domnule locotenent. – Își dădu de pe frunte o șuviță de păr rătăcită și se șterse la ochi cu podul palmei, mânjindu-se de lacrimi. – Adevărul e că n-am nici cea mai vagă idee ce naiba vreau să faceți dumneavoastră.

— E-n regulă, spuse el, strângând-o ușurel de braț.

Hauck se uită din nou la ecran, inventariind în gând reacțiile uzuale. Vreun efect alienant al șocului de după explozie – care să producă amnezie. Dar formularul de la bancă scotea rapid din calcul varianta asta. Vreo altă femeie? Delapidare? Prin minte îi trecu ca un fulger scena din parcarea liceului, cu fata lui Karen. *Două sute cincizeci de milioane de dolari.* Și totuși, Saul Lennick îl asigurase că fondul cu capital protejat administrat de Charles era perfect intact.

— Dacă nu vă deranjează că vă întreb, ce-ați găsit în casetă? întrebă Hauck, arătând spre fișa tranzacțiilor pentru caseta de valori.

— *Bani*, suflă Karen lung. O grămadă de bani. Și un pașaport. Cu poza lui Charlie, sub un nume fals. Câteva cărți de credit...

— A lăsat toate astea în urma lui?

Cu un an în urmă.

— S-ar putea să nu fie decât un soi de rezervă, în caz de necesitate.

Hauck ridică din umeri.

— Bănuiesc că vă dați seama că n-a fost ceva nepremeditat. A plănuit toate astea.

Ea dădu din cap, mușcându-și buza de jos.

— Mi-am dat seama.

Dar ceea ce Charles n-ar fi putut în veci să planifice, știa Hauck, era cum să pună totul în practică. Așteptase momentul potrivit.

Gândurile i se opriră la un alt nume. *Thomas Mardy.*

— Fiți atentă, se întoarse Hauck cu scaunul spre ea. Trebuie să vă întreb: soțul dumneavoastră avea... adică l-ați prins vreodată...

— Cu *ce* să-l prind? se uită Karen lung la el. Adică dacă mă înșela? Nu știu. Acum o săptămână, aș fi spus că e absurd. Acum aproape că aș fi fericită să aflu că despre asta e vorba. Avea pașaportul ăla, cărțile alea de credit... A plănuit totul. În timp ce dormeam amândoi în același pat. În timp ce le făcea galerie copiilor, la meciurile de la școală. Cumva s-a descurcat să scape din trenul acela, în mijlocul haosului general, și și-a spus: *Acum e momentul. Acum e momentul să fug și să-mi las în urmă întreaga viață.*

Timp de câteva secunde, tăcură amândoi.

Hauck își țuguie buzele, apoi întrebă din nou:

— Ce vreți să fac eu?

— *Nu știu!* O parte din mine nu-și dorește altceva decât să-l iau în brațe și să-i spun cât de bine îmi pare că e viu! Dar cealaltă parte... Când am deschis cutia de la bancă, mi-am dat seama că o bună parte din viața lui, el a ținut-o secretă față de mine. Față de persoana pe care se presupune că o iubea. Nu știu ce naiba vreau să faceți, domnule locotenent! Să-i trăsniți două palme peste față! Să-l băgați la pușcărie! Nici măcar nu știu dacă a comis vreo infracțiune. Alta decât să mă rănească pe mine. Dar n-are importanță. Nu de asta am venit aici.

Hauck își dădu scaunul mai aproape.

— Atunci de ce ați venit?

— *De ce am venit?*

Ochii ei se umplură iar de lacrimi. Își strânse pumnii și izbi neputincioasă cu ei în masă. Apoi îl privi din nou în față.

— Nu vi se pare destul de evident? *Am venit aici pentru că nu știu unde să mă duc în altă parte!*

Hauck se ridică și se duse spre ea, prinzând-o chiar când ea i se prăbuși, ușoară ca un fulg, în brațe. Îngropându-și fața în umărul lui, își strânse pumnii și-i împinse în el. El o ținu aproape, simțind-o cum tremură în brațele lui, iar ea nu se trase la o parte.

— *Era mort!* L-am jelit. I-am dus dorul. Am înnebunit tot întrebându-mă dacă ultimul lui gând a fost la noi. N-a existat zi lăsată de la Dumnezeu în care să nu-mi fi dorit să mai fi putut sta de vorbă cu el măcar o dată, o ultimă dată. Ca să-i spun că e-n regulă, că sper să fie totul bine cu el. Iar acum, să aflu că e *viu*...

Trase cu greu aer în piept, ștergându-și lacrimile de pe obrajii umezi.

— Nu vreau să-l vâneze nimeni. A făcut ce-a făcut, și probabil că a avut motivele lui. Nu-i un ticălos, domnule locotenent... indiferent ce-ați putea crede dumneavoastră despre el. Nu vreau nici măcar să vină înapoi. Acum e prea târziu. N-am idee nici măcar ce simt... Bănuiesc că vreau doar să știu. Vreau doar să știu de ce mi-a făcut asta, domnule locotenent. Vreau să știu ce a făcut. Vreau să-i văd fața și să-l oblig să-mi spună. Adevărul. Atât.

Hauck dădu din cap. O strânse ușurel de braț și-o lăsă să se desprindă. Ținea întotdeauna o cutie cu șervețele pe birou. Scoase vreo două și i le întinse.

Ea își suflă nasul, schițând un surâs printre lacrimi.

— Mulțumesc.

— Intră în dotarea standard. Se pare că toată lumea simte nevoia să plângă la mine în birou.

Ea râse și-și tamponă ochii și nasul.

— Probabil că par cam nebună, nu? De fiecare dată când mă vedeți...

— A, nu, zise el făcându-i complice cu ochiul. În niciun caz. Totuși, aveți talentul să veniți cu tot felul de situații neobișnuite.

Karen încercă să râdă iar.

— Nici măcar nu știu ce naiba vreau să vă cer să faceți.

— *Eu* știu, îi replică el.

— Nu am la cine altcineva să apelez, domnule locotenent.

— Mă cheamă *Ty*.

Replica păru s-o ia prin surprindere. Pentru o clipă stătură amândoi acolo, nemișcați, atrași unul spre celălalt. Ea își împinse la o parte o șuviță de păr castaniu din ochii încă roșii de plâns.

— OK, spuse ea trăgând adânc aer în piept și dând din cap. *Ty*...

— Iar răspunsul este da, adăugă el, așezându-se pe marginea biroului și încuviințând din cap. Am să vă ajut.

CAPITOLUL
TREIZECI ȘI TREI

Spusese da. Hauck revăzu încă o dată toată scena.

Da, voia s-o ajute și o va ajuta. Da, știa ce avea ea nevoie ca el să facă. Deși își dăduse seama, din primul moment, că nu putea face acel lucru în calitate de polițist.

În noaptea aceea a luat barca, pe *Merrily*, și-a ieșit pe mare. A stat în întuneric, cu motoarele oprite; apa era calmă și luminile din centrul Stamfordului licăreau pe mal.

De ce?, s-a întrebat pe sine.

Pentru că nu-și putea scoate din minte imaginea ei? Sau senzația aceea de căldură pe care o avusese, când ea se sprijinise de el. Parfumul ei dulce încă îi vibra în nări și-și simțea fiecare firișor de păr ridicându-i-se înfiorat pe braț, fiecare nerv din trup trezindu-se din lunga adormire.

Asta-i tot, Ty? Asta-i tot?

Ori poate era din cauza chipului care îi apăru în minte în timp ce stătea cu picioarele ridicate pe copastie, bând o bere Harpoon. Un chip la care Hauck nu se mai gândise de luni de zile, dar care acum revenea iar la viață pentru el, înspăimântător de real.

Chipul lui Abel Raymond.

Sângele prelingându-se în jos pe sub părul lui lung și roșu. Hauck îngenunchind deasupra lui, promițându-i că va afla cine a făcut asta.

Charles Friedman nu murise.

Ceea ce schimba totul, acum.

Thomas Mardy. Fusese supraveghetor la o firmă de verificare a bonităţii debitorilor. Urcase în trenul care pleca la şapte cincizeci şi şapte din gara Cos Cob şi murise în explozie, pe şinele gării Grand Central din New York.

Dar uite că, nu se ştie cum, cărţile lui de credit fuseseră folosite pentru plata unei curse cu o limuzină închiriată către Greenwich, trei ore mai târziu.

Acum Hauck ştia cum.

Se întrebă dacă povestea cu Mustangul se poate să fi fost doar o coincidenţă. *Scumpa lui Charlie...* Îl împinsese pe o pistă greşită. Oricine s-ar fi gândit la acelaşi lucru ca el.

Dar după ce văzuse faţa lui Charlie pe ecranul monitorului, el ştiuse exact – mai limpede decât şi-ar fi putut imagina Karen Friedman vreodată – cum îşi petrecuse soţul ei ceasurile scurse între momentul când camera de filmat îl surprinsese ieşind din gara aceea şi cel în care ajunsese, câteva ore mai târziu, în camera de tezaur a băncii din Manhattan.

Nemernicul nu murise.

În aceeaşi după-amiază, Hauck introdusese numele lui Charlie în baza naţională de date criminalistice a FBI-ului. Verificarea uzuală a bunurilor deţinute – cărţi de credit, conturi bancare, până şi datele de la serviciul de imigrare. Freddy Muñoz îi adusese rezultatele, cu o expresie nedumerită pe faţă.

— Tipul ăsta a decedat, Ty. În nouă aprilie.

Uitătura lui rezuma cumva toată chestiunea.

— În atentatul cu bombă de la Grand Central.

Nimic ieşit din comun. Dar asta nu-l surprindea pe Hauck.

Charles Friedman şi AJ Raymond avuseseră legătură unul cu celălalt. Dar nu prin intermediul Mustangului arămiu. Măcar atâta lucru ştia şi el acum. Duseseră existenţe foarte diferite, la un întreg univers distanţă unul de celălalt. Şi totuşi, existase o legătură între ei.

Dar ce legătură?

Hauck își sorbi ultima înghițitură de bere blondă. Răspunsul nu-l va găsi aici. Puștiul avusese familie. În Pensacola, parcă, nu? Fratele lui se prezentase să-i recupereze lucrurile. Tatăl lui era pilot portuar. Hauck își amintea fotografia bătrânului, găsită printre lucrurile lui AJ.

Da, o va ajuta pe Karen, așa îi spusese. Hauck se urni din scaun și porni motorul bărcii. *Merrily* reveni la viață, tușind.

O va ajuta. Și nu spera decât ca ea să nu regrete ceea ce el va descoperi.

— Carl, o să-mi iau și eu niște zile de concediu, spuse Hauck, intrând în biroul șefului lui. Mi s-au adunat o grămadă, din anii trecuți.

Carl Fitzpatrick, comandantul poliției din Greenwich, era la biroul lui, pregătindu-se pentru o ședință.

— Sigur, Ty. Hai înăuntru, stai jos. – Se roti pe scaun spre un fișet din spatele lui și reveni cu un dosar de programări. – Despre câte zile vorbim?

— Vreo două săptămâni, spuse Hauck, fără să-i dea amănunte. Poate chiar mai mult.

— *Două săptămâni?* exclamă Fitzpatrick, uitându-se lung la el peste ochelarii de citit. N-am cum să aprob așa ceva!

Hauck ridică din umeri.

— Poate chiar mai mult.

— Drace, Ty..., spuse șeful lui, aruncându-și ochelarii pe masă și uitându-se fix la el. Ce naiba se petrece?

— Mai nimic. Lucrurile sunt destul de liniștite la ora asta. Indiferent de ce-ar apărea, Freddy și Zaro pot să se descurce fără probleme. De cinci ani nu mi-am luat concediu mai mult de-o săptămână odată.

— E totul în regulă cu tine, Ty? Sper că nu ai probleme cu Jess, nu?

— Nu, Carl, stai liniștit.

El și cu Fitzpatrick erau prieteni, așa că detesta să-i ascundă ceva.

— Pur și simplu a apărut o chestie pe care trebuie neapărat s-o rezolv.

— Două săptămâni... – Comandantul se scărpină la ceafă și răsfoi dosarul din nou. – Mai lasă-mă câteva zile. Am să văd cum îi reprogramez pe ceilalți. Când trebuie să pleci?

— Mâine.

— Mâine! căscă Fitzpatrick ochii mari. Mâine e imposibil, Ty. M-ai luat cu totul pe nepregătite!

— Poate, spuse Hauck ridicându-se încet de pe scaun. Dar am nevoie de mult de o pauză.

CAPITOLUL

TREIZECI ȘI PATRU

Se auzi soneria de la intrare. Lătrând, Tobey se repezi spre ușă. Alex era acasă la un prieten, învățau amândoi pentru un examen. Samantha vorbea la telefon în camera de zi, cu picioarele atârnate peste marginea canapelei, și televizorul deschis la serialul *Heroes*.

— *Vrei să răspunzi, mamă?*

Karen tocmai terminase de făcut curat în bucătărie. Aruncă în chiuvetă cârpa de șters și se duse să răspundă la ușă.

Când văzu cine era, se lumină la față.

— Sunt câteva lucruri pe care le-ați putea face pentru mine, spuse locotenentul, îmbrăcat într-o jachetă impermeabilă bej pentru a se apăra de ploaia măruntă.

— Fiica mea e acasă, spuse Karen, aruncând o privire peste umăr spre camera de zi, nevrând s-o implice.

Apucă de pe băncuța din hol o haină de ploaie, și-o trase pe umeri și păși afară din casă.

— Despre ce e vorba?

— Ați putea să aruncați o privire pe lucrurile personale ale soțului dumneavoastră. Pe hârtiile din birou. Cecuri anulate, chitanțe pentru cărțile de credit. Orice lucru care-a rămas în urma lui. Mai aveți acces la calculatorul lui?

Karen dădu din cap că da. Nu simțise deloc nevoia să-l scoată din camera de lucru. Parcă nu fusese nicicând momentul potrivit.

— Cred că da.

— Bine. Uitați-vă pe toate e-mailurile lui mai vechi, pe eventualele site-uri de călătorie pe care s-ar putea să le fi vizitat înainte să plece, pe evidența convorbirilor telefonice. Ce s-a întâmplat cu lucrurile care țineau de serviciul lui? Le mai aveți în casă?

— Am niște chestii pe care mi le-au dat înapoi când au lichidat firma, într-o cutie de la subsol. Nu știu să spun însă pe unde-a ajuns calculatorul lui de la serviciu. După ce trebuie să mă uit?

— Orice care ne-ar putea ajuta să ne dăm seama cam unde s-ar fi putut duce. Chiar dacă se dovedește în final că nu acolo s-a dus, nu acolo se află el acum, măcar avem un punct de pornire. Ceva de care să ne agățăm...

Karen își acoperi capul, ferindu-se de picăturile de ploaie.

— A trecut mai mult de un an.

— Știu că a trecut un an. Dar există destule evidențe. Luați legătura cu fosta lui secretară sau cu agenția de voiaj la care obișnuia el să apeleze când călătorea. Poate că i-au trimis ceva broșuri sau i-au făcut niște rezervări, despre care nimeni nu s-a gândit pe atunci că sunt importante. Încercați să vă gândiți și dumneavoastră, unde s-ar fi dus? Ați trăit lângă el optsprezece ani.

— Credeți că nu mi-am stors deja creierii?

Ploaia se întețise. Karen își încrucișă strâns brațele la piept, înfrigurată.

— Am să mă mai uit o dată.

— O să vă ajut și eu, dacă e nevoie, spuse Hauck, după ce mă întorc.

— După ce vă întoarceți? De unde să vă întoarceți?

— De la Pensacola.

— *Pensacola?* spuse Karen, privindu-l pieziș. Ce e acolo? Ceva care are legătură cu mine?

— O să vă dau de știre, spuse Hauck cu un surâs, imediat ce aflu și eu ceva. Între timp, vreau să luați totul la mână și să verificați tot ce puteți găsi. Gândiți-vă în retrospectivă. Întotdeauna există un indiciu. Toți lăsăm în urmă câte ceva. O să vă anunț când mă întorc.

— Mulțumesc, spuse Karen.

Își așeză mâna pe suprafața netedă și lucioasă a jachetei lui, lăsând ploaia să i se scurgă pe față. Cu ochii dintr-odată plini.

Trecuse multă, foarte multă vreme de când simțise ultima oară prezența cuiva în viața ei, și iată-l acum pe acest bărbat, acest bărbat pe care abia dacă îl cunoștea, care pătrunsese în viața ei în mijlocul haosului de după moartea lui Charlie, și o zărise cum se clatină pe picioare, nesigură, ca o corabie împinsă în toate părțile de valurile mării furtunoase. Iar acum, el era unica persoană de care ea se putea agăța pe lumea asta, singura ei ancoră. Era ciudat.

— Îmi pare rău că v-am târât în toată povestea asta, domnule locotenent. Sunt convinsă că aveți destule pe cap la serviciu.

— Nu dumneavoastră m-ați târât, scutură Hauck din cap. Și oricum, n-o fac în timpul serviciului.

— Ce vreți să spuneți?

— N-ați vrut să afle nimeni ce se întâmplă, nu? Nu v-ați fi dorit să trebuiască să raportez mai departe orice chestii ar fi ieșit la iveală. Iar asta în niciun caz n-aș putea face, dacă aș fi în timpul serviciului.

Ea se uită la el derutată.

— Nu înțeleg.

— Mi-am luat câteva săptămâni de concediu, spuse el, cu ploaia șiroindu-i pe gulerul jachetei. Apoi îi făcu cu ochiul amical: Nu vă faceți probleme. Oricum nu știam cu ce să-mi omor timpul atâtea săptămâni. Dar o să fiu pe cont propriu.

Fără insigna de polițist. Fără nimeni altcineva. – Ochii lui albaștri scânteiară de-un zâmbet blând. – Sper că nu vă deranjează.

S-o deranjeze?! Karen nici nu știuse ce aștepta de la el, atunci când se dusese să-i vorbească. Probabil că nu voia decât s-o asculte cineva. Acum, însă, simți cum i se moaie nițel inima, gândindu-se la ce era el dispus să facă pentru ea.

— De ce?...

El dădu din umeri.

— Ceilalți n-aveau nevoie de concediu... Ori erau foarte ocupați, într-adevăr, ori nu voiau de fapt decât indemnizația.

Karen zâmbi, întorcându-i privirea, cu o senzație caldă, plină de recunoștință, umplându-i pieptul.

— Vreau să spun, de ce faceți asta, domnule locotenent?

Hauck își mută greutatea corpului de pe un picior pe celălalt.

— N-aș prea ști să spun, de fapt.

— *Ba știți.*

Karen se uită lung la el. Își împinse la loc un cârlionț de păr ud care-i căzuse în ochi.

— Și o să-mi spuneți *și mie*, când va fi momentul potrivit. Dar vă mulțumesc oricum, domnule locotenent. Indiferent despre ce-ar fi vorba.

— Credeam că pe asta am lămurit-o deja, spuse el. Mă cheamă *Ty*.

— Bine, *Ty*, cum zici tu.

Un licăr de recunoștință caldă răsări în privirea ei. Karen îi întinse mâna. El i-o luă într-a lui. Stătură acolo, nemișcați, lăsând ploaia să cadă peste ei.

— Eu sunt *Karen*. – Ochii ei îi întâlniră pe ai lui. – Mă bucur să te cunosc, Ty.

CAPITOLUL

TREIZECI ȘI CINCI

Gregory Khodoshevsky își ambală motociclul sport T-Rex cu trei roți, care costase șaptezeci de mii de dolari, și motorul de trei sute de cai putere împinse ca din pușcă vehiculul în lungul pistei improvizate, amenajată pe cei zece mii de metri pătrați ai proprietății lui din Greenwich.

Urmându-l la mică distanță, fiul lui de paisprezece ani, Pavel, pe propriul motociclu T-Rex vopsit în roșu-aprins, încerca să țină pasul.

— Hai, băiete! râse Khodoshevsky prin microfonul atașat la cască, în timp ce manevra motociclul în jurul unui con de semnalizare, ajungând în paralel cu băiatul de cealaltă parte a pistei. Doar n-ai de gând să lași un boșorog ca mine să ți-o ia înainte, nu?

Pavel tăie strâns turnanta, mai să-și dea peste cap motociclul. Apoi se redresă și acceleră la aproape optzeci de kilometri pe oră, plutind câteva secunde în aer deasupra unui dâmb.

— Sunt chiar în spatele tău, moșule!

Ocoliră în viteză iazul artificial, trecură pe lângă heliportul betonat, apoi intrară săltând pe o porțiune lungă și dreaptă care traversa vasta proprietate a lui Khodoshevsky. Pe colina din mijloc trona casa din cărămidă roșie, în stil georgian, întinsă pe o mie șapte sute de metri pătrați, ca un

castel în mijlocul unei curți imense, cu fântâni arteziene, și un garaj care putea să adăpostească opt mașini. În care Khodoshevsky ținea o Lamborghini Murciélago, un Hummer galben în care defila nevasta lui, Ludmila, când ieșea în oraș, și un Maybach Mercedes negru, personalizat pe comandă, cu geamuri blindate și sistem Bloomberg de conectare prin satelit. Numai acesta din urmă îl costase o jumătate de milion de dolari.

Deși n-avea decât patruzeci și opt de ani, „Ursul negru", cum i se spunea uneori lui Khodoshevsky, era unul dintre cei mai puternici oameni din lume – chiar dacă numele lui n-ar fi putut fi găsit pe nicio listă. În cadrul *cleptocrației* care devenise trăsătura dominantă a valului de privatizări din Rusia anilor 1990, Khodoshevsky convinsese o bancă de investiții franceză să cumpere o fabrică veche și dărăpănată de piese auto din Irkutsk, după care se servise de acest lucru ca să obțină o poziție de control în consiliul de administrație al companiei Tazprost, cel mai mare producător de automobile din Rusia – aflat aproape în faliment –, iar apoi, când doi dintre membrii mai puțin cooperanți ai consiliului își dăduseră brusc obștescul sfârșit, compania îi picase în brațe lui Khodoshevsky, care pe-atunci n-avea decât treizeci și șase de ani. De acolo, obținuse dreptul de-a deschide reprezentanțe Mercedes și Nissan în Estonia și Letonia, alături de sute de benzinării ale companiei Gaznost, pe tot cuprinsul Rusiei, cu care să umple rezervoarele mașinilor vândute.

Sub Elțîn, o mână de *kapitalisti* flămânzi își împărțiseră între ei economia rusească. Un ditamai magazinul de dulciuri – așa o numea mereu Khodoshevsky. Profitând de încăierarea generală, fără reguli și fără limite, care se declanșase în sectorul finanțelor publice, Khodoshevsky deschisese mai multe magazine universale după modelul Harrods de la Londra, unde se vindeau mărci occidentale scumpe. A cumpărat drepturile exclusive de distribuție pentru șampanii și

vinuri fine franțuzești. Apoi bănci și posturi de radio. Până și o companie aeriană cu bilete ieftine.

Astăzi, prin intermediul unui holding, Khodoshevsky era cel mai mare proprietar de imobile, persoană fizică, de pe celebrul bulevard parizian Champs-Élysées!

În timp ce-și extindea imperiul, făcuse o mulțime de lucruri îndoielnice. Demnitari din ministerele economice ale lui Putin erau pe statele lui de plată. Despre mulți dintre rivalii lui se știa că au fost arestați și băgați la închisoare. Nu puțini fuseseră eliminați fizic, suferind căderi de la ferestrele de sus ale birourilor lor sau inexplicabile accidente de mașină pe drumul spre casă. În ziua de azi, afacerile lui Khodoshevsky generau mai multe fluxuri libere de numerar decât economia unei țări de mărime medie. În Rusia contemporană, ceea ce nu putea să cumpere, fura.

Din fericire pentru el, nu avea genul de conștiință care să-l tulbure ziua sau să-i dea noaptea insomnii. Zilnic ținea legătura, prin emisari, cu o mână de oameni foarte puternici – europeni, arabi, sud-americani – al căror capital devenise atât de vast, încât practic conduceau lumea. Averi care creaseră echivalentul unei supereconomii, făcând ca prețurile de pe piața imobiliară să rămână în creștere, mărcile de lux să prospere, fabricanții de iahturi să nu-și mai vadă capul de treabă, indicii bursieri de pe Wall Street să rămână la niveluri ridicate. Dezvoltau economii așa cum Fondul Monetar Internațional dezvoltase altădată națiuni întregi: cumpărând cu toptanul zăcăminte de cărbune în Smolensk, câmpuri de trestie de zahăr pentru producția de etanol în Costa Rica, oțelării în Vietnam. Oricum ar fi căzut sorții, ei sfârșeau întotdeauna prin a ieși deasupra. Khodoshevsky își crease cu mâinile lui mijlocul suprem de arbitraj! Cel mai protejat posibil, dintre toate fondurile cu capital protejat! I-ar fi fost imposibil să piardă.

Poate cu unica excepție a raliului de azi, când, ridicând nițel piciorul de pe accelerație, și-ar fi putut lăsa fiul să câștige.

— Hai, Pavel, să te văd cât ești de tare. *Dă-i bice acum!*

Râzând, intrară amândoi în viteză pe ultima porțiune dreaptă, apoi făcură o tură în jurul fântânii masive din curte, chiar în fața casei. Motoarele supraîncălzite ale motociclurilor T-Rex urlau ca niște carturi transformate pentru curse de viteză. Săltau în aer ca niște mingi, peste pietrele de pavaj aduse din Belgia, tată și fiu întrecându-se care ajunge primul la finiș.

— Te-am luat, Pavel! strigă Khodoshevsky, ajungând în paralel cu el.

— S-o crezi tu, moșule!

Hotărât să câștige, băiatul apăsă la maximum pe accelerație și rânji.

Pe ultimii câțiva metri, amândoi se dezlănțuiră. Apropiindu-se primejdios, își frecară roțile unul de celălalt. Scântei zburară în toate părțile și Khodoshevsky se izbi de bazinul giganticei arteziene în stil baroc, pe care-o aduseseră cu ei din Franța. Șasiul din fibră de sticlă al motociclului se îndoi de parcă ar fi fost făcut din carton. Pavel ridică brațele victorios, depășindu-l.

— *Am câștigat!*

Țeapăn, Khodoshevsky reuși să se elibereze din scheletul contorsionat al motociclului. O pierdere irecuperabilă, observă melancolic în sinea lui. Șaptezeci de mii de dolari duși pe apa sâmbetei.

Pavel sări jos de pe motociclul lui și se apropie alergând.

— Tată, ai pățit ceva?

— Dacă am pățit ceva?

Khodoshevsky își scoase casca de protecție și se pipăi pe toate părțile, chipurile să se asigure. Avea o zgârietură la cot.

— Nimic rupt. Bună depășire, băiete! Ne-am distrat pe cinste, nu? O să iasă din tine un pilot de curse de toată isprava! Hai, acum ajută-mă să trag în garaj gunoiul ăsta, până nu se prinde maică-ta ce-am făcut. – Îi ciufuli părul băiatului. – Ia zi, cine mai are așa jucării?

Atunci i-a sunat telefonul mobil. Rusul băgă mâna în buzunarul blugilor și-și scoase afară BlackBerry-ul. Recunoscu numărul.

— Stai o secundă.

Îi făcu un semn cu mâna lui Pavel.

— Băiete, mă tem că e vorba de afaceri.

Se așeză pe ghizdul fântânii de piatră și-și deschise telefonul. Își trecu mâna cu degetele răsfirate prin părul negru ciufulit.

— *Khodo sunt.*

— Voiam doar să-ți spun, începu interlocutorul, un bancher privat pe care Khodoshevsky îl cunoștea, că activele despre care vorbeam au fost transferate. Eu personal îi duc omului ultima tranșă.

— Foarte bine, pufni Khodoshevsky. Probabil că are ceva poze cu tine, dragă prietene, dacă tot îi mai acorzi încredere, după ce încurcătură a putut să facă anul trecut. Doar să ai mare grijă și să-i explici ce preț are faptul că face afaceri cu noi. De data aceasta, să te asiguri că a înțeles pe deplin.

— Poți să fii convins că așa voi face, spuse bancherul german. Am să țin minte să-i transmit și toate cele bune din partea ta.

Khodoshevsky închise telefonul. N-ar fi pentru prima oară, își spuse el, când se va mânji pe mâini. În mod sigur nici ultima. Omul era un amic foarte bun. Khodoshevsky împărțise de multe ori bucatele cu el, și nenumărate sticle de vin bun. Nu că ar fi contat. Khodoshevsky își încleștă fălcile. Nimeni nu-și permite să piardă atâția bani din averea lui, fără să simtă repercusiunile pe propria piele.

Nimeni.

— Haide, băiete. – Ridicându-se, se apropie de Pavel și-l bătu pe spate. – Ajută-mă să car porcăria asta în garaj. Am acolo una nou-nouță. Ce zici, nu ți-ar plăcea să-i mai dai o șansă de revanșă bătrânului tău?

CAPITOLUL

TREIZECI ȘI ȘASE

— Domnule Raymond?

Hauck ciocănea la ușa unei căsuțe albe, cu acoperiș din ardezie și umbrar ieftin, de culoare verde, deasupra intrării, situată în zona locuită de clasa de mijloc din Pensacola. În față avea un petic de iarbă ofilită, iar în garajul pentru o singură mașină era parcată o camionetă GMC neagră, cu un abțibild PÂNĂ ȘI LUI IISUS ÎI PLACE O BERE BUNĂ lipit pe bara de protecție.

Ușa se deschise și în prag apăru un bărbat oacheș, ars de soare, cu privirea mijită.

— Tu cine mai ești?

— Numele meu este Hauck. Sunt locotenent la departamentul de poliție al orașului Greenwich, statul Connecticut. M-am ocupat de cazul fiului dumitale.

Raymond era bine clădit, de înălțime mijlocie, cu o barbă sură nerasă de câteva zile. Hauck îi dădu în jur de vreo șaizeci de ani. Tenul lui brăzdat de riduri, având culoarea roșcovelor, arăta mai mult a mască din piele tăbăcită, punându-i în umbră ochii albaștri și limpezi. Pe brațul drept, cu bicepși pronunțați, avea un tatuaj soldățesc decolorat, în roșu și albastru.

— Toți mă știu de Pappy, mormăi el, deschizând ușa. Numai ăia de vin după bani îmi zic domnu' Raymond. De-aia nu eram sigur.

Hauck păși dincolo de ușa cu plasă pentru țânțari într-un living strâmt, sărac mobilat. O canapea care părea să fie acolo de peste patruzeci de ani, o masă din lemn cu două cutii de bere Budweiser pe ea. Televizorul mergea – un episod din *CSI* în reluare. Pe perete erau agățate două fotografii înrămate. Copii. În uniforme de școală și de baseball.

Hauck îl recunoscu pe unul dintre ei.

— Luați loc, spuse Pappy Raymond. V-aș servi cu ceva, dar nevastă-mea-i dusă la soră-sa, în Destin, așa că n-am nimic decât niște tocană veche de-o săptămână și bere caldă. Ce v-aduce aici, domnule locotenent Hauck?

— Fiul dumitale.

— Fiul meu? spuse Raymond, întinzându-se după telecomandă și stingând televizorul. Fiul meu e mort, deja de-un an și ceva. Accident de mașină. Șoferul a fugit de la locul faptei. Nu l-au prins niciodată. Cazul a fost clasat, din câte-am înțeles eu.

— Au apărut niște informații noi, spuse Hauck, pășind peste un vraf de ziare clădite pe podea, care s-ar putea să pună cazul într-o lumină nouă.

— *Într-o lumină nouă...*, repetă bătrânul, după care își țuguie buzele și mimă o expresie impresionată. Ca să vezi, al dracului de la țanc...

Hauck îl privi lung. Arătă cu mâna spre perete.

— Acolo în poză e AJ, nu?

— Da, e Abel, încuviință Raymond și expiră lung.

— Juca pe post de fundaș defensiv, dacă nu mă înșel?

Raymond făcu o pauză lungă, până să spună:

— Uite ce e, fiule, știu că ai bătut drum lung până aici, și că încerci, nu știu cum, să-l ajuți pe băiatul meu... – Se opri și-l privi pe Hauck cu ochii mijiți. – Da' de ce mama dracului ai venit, de fapt?

— *Charles Friedman*, răspunse Hauck.

Dădu la o parte de pe scaun un teanc de pagini de sport scoase din ziarul local și se așeză în fața lui Raymond.

— Se întâmplă cumva să fi auzit vreodată de numele ăsta?

— Friedman. Nț. N-am auzit în viața mea de el.

— Ești sigur?

— Așa am spus, nu? Mâna dreaptă îmi cam tremură, de la o vreme, dar mintea încă nu.

Hauck zâmbi.

— Nu cumva AJ... *Abel*, adică, nu l-a pomenit niciodată?

— Față de mine, nu. Mă rog, nu s-ar putea spune că am vorbit foarte des, în ultimul an după ce el s-a mutat acolo, în nord. – Își frecă fața cu mâna. – Nu știu dacă știi, dar am lucrat treizeci de ani în port.

— Mi s-a spus acest lucru. De către celălalt fiu al dumitale, când a venit să ridice efectele personale ale lui AJ.

— Viață grea, oftă lung Pappy Raymond. Nu trebuie decât să te uiți la mine cum arăt.

Luă o fotografie în care apărea el însuși, la timona a ceea ce părea să fie un remorcher, și i-o întinse lui Hauck.

— Dar uite că ne-a dat de mâncare la toți. Abel a avut parte de ceva care mie mi-a lipsit... adică un pic de școală, deși nu prea se poate spune că s-a ostenit s-o folosească la ceva. A hotărât să-și aleagă singur drumul... Toți ne luăm propriile hotărâri, nu, domnule locotenent Hauck? – Puse fotografia jos. – În fine, nu, nu cred că a pomenit vreodată în fața mea de numele Charles Friedman. De ce?

— Exista o legătură între el și AJ.

— Zău?

Hauck dădu din cap.

— Era administratorul unui fond de investiții cu capital protejat. S-a crezut despre el că a fost ucis în atentatul cu bombă din gara Grand Central, în aprilie anul trecut la New York. Dar nu așa s-a întâmplat. După aceea, eu cred că a găsit mijlocul să se ducă cu mașina la Greenwich și să-l contacteze pe fiul dumitale.

— Să-l contacteze pe Abel? De ce?

— De-aceea am venit aici. Ca să aflu de ce.

Ochii tatălui se îngustară, circumspecți, într-o căutătură pe care Hauck o cunoștea prea bine. Bătrânul izbucni în râs.

— Ca să vezi ce dandana. Un mort care se duce să se-ntâlnească cu alt mort.

— AJ n-a pomenit niciodată cum că ar fi amestecat în ceva încurcături, înainte de-a fi omorât? Droguri, jocuri de noroc... poate chiar vreun șantaj?

Raymond își trase jos picioarele urcate pe masă și se îndreptă de spate.

— Știu că ai bătut cale lungă până aici, domnule locotenent, dar nu văd de ce te-aș lăsa să faci asemenea insinuări despre băiatul meu.

— N-am vrut să insinuez nimic, spuse Hauck. Îmi cer scuze. Nu mă interesează absolut deloc ce și cum a făcut, decât în măsura în care mă ajută să aflu cine l-a ucis. Dar ceea ce mă interesează *foarte tare* este cum se face că un om care tocmai a trecut printr-o situație limită, și a cărui existență este la câțiva ani-lumină distanță de cea a fiului dumitale, să duce până la Greenwich și ia legătura cu băiatul dumitale, imediat după aceea.

Pappy Raymond ridică din umeri.

— Eu nu-s polițist. Da' normal mi s-ar părea să te duci și să-l întrebi direct pe el.

— Aș vrea să pot să fac asta, îi răspunse Hauck. Dar omul a dispărut. De peste un an. S-a evaporat.

— Atunci în direcția aia m-aș strădui eu să-mi îndrept atenția, fiule, dacă aș fi în locul tău. Îți pierzi timpul aici.

Hauck îi întinse înapoi lui Pappy Raymond fotografia. Se ridică în picioare.

— Crezi că tipul ăla l-a omorât pe Abel? îl întrebă Pappy Raymond. Charles Friedman ăsta? Că a dat peste el cu mașina?

— Nu știu. Dar cred că știe ce s-a întâmplat.

— A fost un băiat bun.

Raymond expiră cu zgomot. În ochii lui albaștri și limpezi apăru o licărire.

— Încăpățânat. O ținea numai pe-a lui. La fel ca știm noi cine. Rău îmi pare că n-am petrecut mai mult timp cu el. – Trase adânc aer în piept. – Dar îți spun o chestie: băiatul meu n-ar fi făcut rău nici unei muște, domnule locotenent. N-ar fi meritat... – Scutură din cap. – N-ar fi meritat să moară așa.

— Poate mai există oameni pe care i-aș putea întreba, insistă Hauck. Care ar putea să știe ceva. Aș vrea mult să vă ajut.

— Pe *mine*?

— Să aflu cine l-a omorât pe AJ, domnule Raymond, pentru că asta simt eu că a fost: un omor.

Bătrânul chicoti, lăsând să-i scape un hohot astmatic din piept.

— Pari să fii un om de treabă, domnule locotenent, și-ai bătut cale lungă. Cum ziceai că te cheamă?

— Hauck.

— Hauck, repetă Pappy Raymond, apăsând pe-un buton al telecomenzii și aprinzând televizorul. Du-te mătăluță frumușel înapoi, locotenente Hauck. Înapoi de unde-ai venit. În Connecticut. Fiindcă nici într-o mie de ani n-o să mă ajute pe mine „noile informații" peste care-ai dat mătăluță.

CAPITOLUL

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Pappy Raymond avea ceva de ascuns. Altfel de ce l-ar fi respins atât de categoric pe Hauck, și cu atâta îndârjire? Hauck mai știa și că bătrânul va fi o nucă tare – un om pe care doar foarte greu îl va face să vorbească.

Se întoarse la hotelul Harbor Inn, de pe malul Golfului Pensacola, unde-și luase o cameră, oprindu-se pe drum la magazinul de cadouri ca să-i cumpere lui Jess un tricou pe care scria PENSACOLA ROCKS, apoi își pescui o bere Seminole din minibar și se trânti pe pat, deschizând televizorul pe CNN.

Ceva se întâmplase. O explozie la o rafinărie de petrol din Lagos, Nigeria. Peste o sută de morți. Explozia făcuse să crească prețul la petrol, toată ziua.

Întinse mâna și căută numărul de telefon al fratelui lui AJ Raymond, Pete, care venise la Greenwich după accident ca să intre în posesia lucrurilor lui personale.

Hauck îl sună. Pete spuse că e de acord să se întâlnească cu el la bar, după ce ieșea din tură, în ziua următoare.

Barul „Bow Line" era situat în apropierea portului, unde Pete, care părăsise serviciul Pazei de Coastă cu doi ani în urmă, lucra acum ca pilot de ghidaj, la fel ca tatăl lui.

— A fost de parcă ar fi murit ceva în tata, așa, dintr-odată, spuse Pete, sorbind dintr-o sticlă de Budweiser. AJ murise.

Nimeni n-a spus vreodată despre tata că ar fi un ursuleț drăgălaș, dar azi s-a dus chitit la serviciu, hotărât să facă absolut tot ce-i stătea în putință ca să aflăm ce s-a întâmplat, iar a doua zi s-a purtat de parcă dăduse totul la spate. N-aveam voie nici măcar să pomenim de moartea lui. Nu ne-a spus niciodată ce are pe suflet.

— Crezi că e vorba, în parte, de un sentiment de vinovăție?

— Vinovăție?

Hauck luă o gură de bere.

— Am interogat destui oameni la viața mea, Pete. Cred că pot să-mi dau seama când cineva îmi ascunde ceva.

— În legătură cu AJ? zise Pete, ridicând din umeri și îndesându-și mai tare pe cap șapca inscripționată cu Jacksonville Jaguars. Ceva era în neregulă... La serviciu. Unii cu care tata a stat de vorbă mi-au povestit că dăduse peste o chestie... o înșelătorie descoperită accidental. Nu știu ce vapoare, despre care el credea că își declară în fals încărcătura. Ziceai că-i cine știe ce chestie importantă, de siguranță națională. Se ambalase teribil. Pe urmă s-a întâmplat povestea cu AJ. Și asta i-a pus capac. Pentru el, totul s-a terminat. – Pocni din degete. – I s-a stins un beculeț. Indiferent ce-ar fi fost, eu n-am mai auzit nicio vorbuliță despre asta, în veci. Ca și cum întreaga poveste ar fi dispărut până a doua zi.

— Nu vreau să pară că-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala, spuse Hauck, înclinându-și sticla cu bere. Tot ce vreau eu e să-l găsesc pe ucigașul fratelui tău, căci exact asta cred eu că a fost: omor premeditat. Nu știi pe nimeni care mi-ar putea da mai multe informații despre povestea asta?

Pete se gândi câteva clipe.

— Ți-aș putea da câteva nume. Vechi amici de-ai lui. Dar nu-mi prea dau seama ce te face să crezi că are legătură.

Hauck zvârli câteva bancnote pe tejgheaua barului.

— Mi-ar fi de foarte mare ajutor.

— Treizeci de ani..., îngână Pete, ridicându-se în picioare și dând pe gât ultimul rest de bere. Tata erau un fel de Dumnezeu, acolo în port. Nimic nu se petrecea acolo, despre care el să nu știe sau la care să nu fi participat și el. Acum, uită-te la el. Dintotdeauna a fost un tip dur, dar n-aș fi zis niciodată despre el că-i un om rău. L-a afectat teribil ceea ce s-a întâmplat cu fratele meu. În plin l-a izbit, mai tare decât mi-aș fi imaginat eu. Mai ales când te gândești că se aveau ca șoarecele cu pisica, pe vremea când AJ încă mai trăia.

În ziua următoare, Hauck dădu un tur pe la docuri. În dimineața aceea, devreme, intraseră în port două vapoare de marfă mari. Macarale uriașe de marfă și elevatoare hidraulice fâsâiau de zor, descărcându-le containerele.

Îl găsi pe Mack Tyler, secund de pilot pe remorchere, un tip lat în spate și ars de soare, în clădirea dispeceratului. Tocmai se întorsese dintr-o cursă.

Tyler se arătă un pic bănuitor la început. Oamenii de pe-aici își protejau tovarășii, iar polițistul ăsta venit din nord punea dintr-odată tot soiul de întrebări. I-a trebuit lui Hauck ceva diplomație, și nu puțină iscusință, ca să-l determine să vorbească.

— Țin minte că ieșisem într-o zi cu el la ghidaj, spuse Tyler, rezemându-se de un parapet și aprinzându-și o țigară. Tocmai se pregătea să urce la bordul unui petrolier pe care trebuia să-l conducem la docuri. Pappy vorbea întruna despre nu știu ce vapoare pe care el le mai văzuse și înainte, care făceau declarații false. Cum că au linia de pescaj mult prea sus deasupra apei, imposibil să fie cu rezervoarele pline, așa cum scria în hârtii. Cred că odată s-a și dus pe furiș să verifice un vas din ăsta, în cală. În fine... – Tyler suflă fumul pe nas. – De data asta, de care vorbesc eu, noi aliniasem vedeta la babord, ei coborâseră pasarela și Pappy se pregătea să urce pe punte. Pe urmă a primit un apel pe telefonul mobil. La dracu', era ora cinci dimineața! A scos telefonul și

dintr-odată l-am văzut cum se schimbă la față, se face alb ca varul... de parcă l-ar fi pocnit brusc un infarct. Am chemat altă vedetă să facă ghidajul. Eu a trebuit să-l aduc pe bătrân la mal. N-a vrut să chemăm pe nimeni la punctul medical. Cică n-a fost decât un simplu atac de panică. De ce s-a speriat, asta n-a mai spus. Atac de panică, auzi... draci uscați!

— Ții minte când a fost asta? întrebă Hauck.

— Normal că țin minte, spuse marinarul uriaș, aspirând încă un fuior de fum. La puțină vreme după moartea băiatului lui, sus în nord.

Mai târziu, Hauck se întâlni cu Ray Dubose, unul dintre ceilalți piloți din port, la o gheretă cu cafea de lângă șantierul naval.

— Lucrurile o cam luaseră razna, spuse Dubose, o namilă de om cu păr creț încărunțit, scărpinându-și începutul de chelie din creștet. Pappy tot pălăvrăgea întruna, cui vrei și cui nu vrei, despre nu știu ce companie petrolieră care-și falsifica documentele de marfă. Cum că navele lor pluteau prea sus deasupra apei. Și cum le mai văzuse el și înainte. Aceeași firmă, cică. Cu aceeași siglă... parcă un fel de balenă desenată, sau un fel de rechin. Nu mai țin minte.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— Șeful de la administrație i-a spus să-și vadă de treaba lui, spuse Dubose, sorbind din cafea. Asta s-a întâmplat! Și că e o chestie pentru ăia de la vamă, nu ne privește pe noi. „Noi doar le aducem în docuri, Pappy". Și că o să raporteze mai departe. Dar Pappy, să-l țină Dumnezeu, nu voia în ruptul capului să renunțe. S-a dus și-a făcut un ditai tămbălăul cu ăia de la vamă. A încercat să intre în contact cu un reporter de la un ziar economic, pe care-l știa de la bar, de parcă dăduse peste nu știu ce mare chestie, de care depindea securitatea națională, iar el, Pappy, era mai greu de ucis ca Bruce Willis!

— Zi mai departe.

Dubose ridică din umeri.

— Toată lumea i-a zis să-și vadă naibii de treaba lui, asta-i tot. Dar ți-ai găsit cu Pappy, să asculte el de cineva! Un nătărău bătrân, încăpățânat ca un catâr. Cunoști genul, cred. Așa l-a făcut mama lui. Deși, sincer să fiu, uneori chiar mi-e dor de el. La puțină vreme după ce băiatul lui a murit, acolo la voi în nord, bătrânul Pappy și-a făcut socoteala că are treizeci de ani de muncă în spate și gata, a pus serviciul în cui. Grea lovitură a fost pentru el.

Dubose făcu ghemotoc în pumn paharul din care-și băuse cafea și-l azvârli în tomberonul de lângă zid. Apoi adăugă:

— Știi care-i chestia ciudată, totuși? După ce s-a întâmplat povestea cu băiatul, nu l-am mai auzit suflând niciun cuvințel despre nenorocitele alea de tancuri petroliere.

Hauck îi mulțumi și se întoarse cu mașina la hotel. Restul după-amiezii și-l petrecu stând în balconașul de unde se vedea albastrul splendid al Golfului Pensacola.

Bătrânul îi ascundea ceva. Hauck o simțea până-n adâncul ființei lui. De nenumărate ori mai văzuse expresia aceea, de om pe care-l bântuie ceva. *Nimic din ce-ai putea face mătăluță nu mă mai poate ajuta pe mine acum...*

Se prea poate să nu fie altceva decât un sentiment de vinovăție, pentru felul cum îl ținuse la distanță pe mezinul lui. Și pentru ceea ce se întâmplase apoi.

Sau s-ar putea să fie mai mult. S-ar putea ca accidentul acela cu autor necunoscut să nu fi fost chiar atât de accidental, la urma urmei. Ca tocmai de-aceea să nu fie ei capabili să găsească nimic care să semene măcar cu SUV-ul descris de cei doi martori. De aceea nimeni altcineva nu mai văzuse o asemenea mașină. Poate că cineva îl ucisese în mod deliberat pe fiul lui Pappy Raymond.

Iar Hauck era sigur că tancurile acelea petroliere aveau o legătură.

Pritoci îndelung o bere. Se gândi s-o sune pe Karen, să vadă dacă ea o fi găsit ceva.

Dar orice-ar fi făcut, gândul îi revenea mereu la privirea încrâncenată din ochii bătrânului marinar.

CAPITOLUL

TREIZECI ȘI OPT

Karen s-a apucat să cerceteze prin lucrurile lui Charlie, așa cum o rugase Hauck. A deschis cutiile de carton pe care le ținea clădite la subsol, străduindu-se din toate puterile să nu le atragă atenția copiilor. Cutii grele, pline cu mape și dosare, pe care secretara lui, Heather, i le trimisese împreună cu un bilețel: *Nu se știe niciodată ce veți găsi în ele. Poate ceva ce-ați vrea să păstrați.* Broșuri pentru călătorii pe care le făcuseră toți împreună, în familie. Cabana de schi pe care o închiriaseră într-un an la Whistler. Scrisori. Un milion de scrisori. O grămadă de chestii despre Mustangul pe care Charlie îi ceruse, în testamentul lăsat, să nu-l vândă.

Practic, suma vieților lor împreună. Lucruri pe care Karen nu-și putuse face curaj să le sorteze. Dar nimic care s-o ajute. La un moment dat, s-a lăsat pe spate, rezemată de zidul din beton al subsolului, și în sinea ei l-a înjurat. *Charlie, de ce dracu' ne-ai făcut chestia asta?*

Apoi s-a dus să verifice calculatorul care și acum stătea pe masa lui de lucru. L-a deschis pentru prima oară de la incident. Avea un sentiment straniu, cumva de agresivitate – de parcă ar fi cotrobăit în ființa lui. Amprenta personalității lui era peste tot. Nici într-un milion de ani ea n-ar fi făcut una ca asta, când el trăia. Charlie nu folosise niciodată o parolă. Karen putea să pătrundă direct în tot ce era acolo. Ce Dumnezeu ar fi fost de ascuns?

Căută mai întâi în fișierele de text din Word. În majoritate, erau scrisori oficiale din partea firmei, pe care el le scrisese acasă – către oameni din branșă, către publicații economice. Ciorna unui discurs pe care-l ținuse. Karen intră în contul lui de e-mail de pe AOL. Orice eventuale mesaje pe care el le-o fi scris înainte să dispară probabil că fuseseră șterse de mult.

Se simțea aiurea, de parcă făcea ceva complet inutil. Și josnică, băgându-și nasul prin lucrurile lui. Stătu mult timp acolo, în fața mesei din camera lui de lucru veșnic dezordonată, rămasă aproape exact la fel ca în urmă cu un an, unde el plătea facturi, își citea revistele economice și-și verifica situația investițiilor la bursă, printre vrafurile și acum neatinse de prospecte de emisiune și rapoarte de tranzacționare.

Nu era nimic acolo. El nu voia să fie găsit. Ar fi putut să fie oriunde în lumea asta largă.

Iar adevărul era că ea n-avea nici cea mai vagă idee ce avea de gând să facă, dacă îl va găsi vreodată.

O sună pe Heather, care lucra acum la o mică firmă de avocatură. Și pe Linda Edelstein, la care Karen apela ocazional când avea nevoie de-o agenție de voiaj. Pe amândouă le rugă să se gândească puțin și să încerce să-și amintească dacă nu cumva Charles făcuse vreo achiziție neașteptată („vreun apartament pe undeva, oricât de aiurea ar suna chestia asta, sau poate o mașină?“) sau rezervase vreun bilet de avion în săptămânile dinainte să moară. Drept justificare, inventă o poveste fără cap și fără coadă, cum că descoperise ceva în biroul lui despre o călătorie-surpriză pe care el începuse s-o planifice, drept cadou de aniversare.

Cum ar fi putut ea să le spună ce era de-adevăratelea în mintea ei?

În calitate de prietenă, Linda îi făcu hatârul să caute prin calculatorul de la serviciu.

— Nu, Kar, nu cred. Mi-aș fi amintit imediat, încă de-atunci. Îmi pare rău, scumpo. La noi nu există nimic.

Era total absurd. Karen stătea acolo, printre lucrurile soțului ei, la capătul nervilor, cu mânia crescându-i în suflet, dorindu-și să nu se fi uitat în veci la documentarul acela. Din cauza asta se schimbase totul. *De ce să ne faci tu una ca asta, Charlie? În ce Dumnezeu încurcătură ai putut să te bagi?*

Spune-mi, Charlie!

Apucă un vraf de hârtii disparate și vru să le arunce cu năduf de perete. Dar chiar în acel moment, îi căzu sub ochi o notă internă de la firma Harbor, care data de anul trecut. Își trecu privirea peste numele celor care apăreau la destinatari. Poate vreunul din ei să știe ceva. În ochi îi sări un nume – un nume care nu-i mai trecuse prin minte de luni de zile.

Împreună cu o voce. O voce căreia nu-i răspunsese niciodată, dar care acum îi răsună brusc în urechi, cu același mesaj lăsat pe robotul telefonic:

Aș vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră, doamnă Friedman... Sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le știți.

CAPITOLUL

TREIZECI ȘI NOUĂ

Adresa era la numărul 3135 pe Mountain View Drive, o șosea care șerpuia pe colinele unei zone rezidențiale. În Upper Montclair, New Jersey.

Karen găsise adresa lui Jonathan Lauer într-unul din dosarele lui Charlie. Întâi a verificat să vadă dacă mai era valabilă. Nu voia să discute cu el la telefon. Era într-o după-amiază de sâmbătă.

Sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le știți...

Saul spusese că nu era decât o chestiune administrativă de personal, ceva legat de retribuție. Karen nu mai primise niciun mesaj de la el. Și nu că ea n-ar fi avut încredere în Saul. Pur și simplu, din moment ce se apucase să purice totul de-a fir a păr, așa cum voia Ty, se gândea că n-ar strica deloc să audă direct din gura lui Lauer ce avusese de spus. Ea nu-l sunase nicicând înapoi. Trecuse îngrozitor de mult timp.

Dar uite că, dintr-odată, exprimarea criptică a dealerului lui Charlie începuse să capete o semnificație mai importantă.

Karen a oprit mașina pe aleea din fața casei. În garajul deschis, de două locuri, se vedea un minibuz alb. Casa era o structură din lemn de cedru și sticlă, în stil arhitectonic postmodern, cu o fereastră imensă la intrare, de la parter și până la etaj. Pe gazon se vedea trântită o bicicletă de copii. Lângă o poartă de fotbal european. Rânduri de pachysandra

și merișor flancau aleea pavată cu dale care ducea spre ușa de la intrare.

Karen se simțea nițel agitată și stânjenită, după atâta timp. Sună la ușă.

— *Răspund eu, mami!*

O fetiță cu codițe împletite, care părea să aibă cinci-șase ani, deschise ușa.

— Bună, scumpo, zâmbi Karen. Mami sau tati sunt acasă?

O voce de femeie se auzi dinăuntru:

— Lucy, cine e acolo?

Kathy Lauer apăru și ea la ușă, ținând în mână un făcăleț. Karen o întâlnise o dată sau de două ori – mai întâi la o reuniune a personalului de la firma lui Charlie, apoi la ceremonia memorială. Era o femeie minionă și brunetă, cu părul lung până la umeri, purtând o bluză verde, inscripționată cu Nantucket. Se holbă la Karen, surprinsă.

— Nu știu dacă mă mai ții minte..., începu Karen.

— Bineînțeles că vă mai țin minte, doamnă Friedman, îi răspunse Kathy Lauer, trăgând-o pe fetiță alături și lipindu-i capul de coapsa ei.

— Te rog să-mi spui Karen. Îmi cer scuze că te deranjez. Știu că probabil te întrebi ce m-a apucat să apar aici, așa, din senin. Mă gândeam dacă aș putea schimba două vorbe cu soțul tău, în caz că e acasă.

Kathy Lauer se uită la ea oarecum ciudat.

— Soțul meu?

Urmă o mică pauză stânjenitoare.

Karen dădu din cap.

— Jon m-a sunat de vreo două ori, după ce Charlie... – Se opri înainte să rostească fatidicele vorbe. – Sunt puțin cam jenată. Nu l-am sunat înapoi. Dar eram teribil de prinsă, în perioada aceea. Știu că a trecut cam mult timp. Dar el a pomenit de niște lucruri...

— *Niște lucruri?*

Kathy Lauer se holba în continuare la ea. Karen nu reușea să-i descifreze complet reacția, dacă era nervozitate sau iritare. Kathy o rugă pe fetiță să se ducă înapoi în bucătărie, promițându-i că va veni și ea în câteva minute, ca să termine de frământat împreună aluatul pentru biscuiței. Fetița fugi și se făcu nevăzută.

— Niște lucruri despre firma soțului meu, limpezi Karen situația. Se întâmplă cumva să fie acasă? Știu că pare cam ciudat, să vin aici tocmai acum...

— Jon a murit, spuse Kathy Lauer. Credeam că știi.

— *A murit?!*

Karen simți că i se oprește inima-n loc și că tot sângele îi fuge în jos, lăsând-o albă la față ca hârtia. Clătină buimacă din cap.

— Dumnezeule! Îmi pare rău... Îmi pare atât de rău... Nu se poate...

— Acum o lună, spuse soția lui. Era pe bicicletă, se întorcea acasă pe șosea, pe Mountain View. O mașină a dat peste el. Accident cu autor necunoscut. Individul care l-a lovit nici măcar n-a oprit.

CAPITOLUL
PATRUZECI

„Dock 39” era un bar întunecos, decorat în stil nautic, din incinta portului, nu departe de șantierul naval. O reclamă luminoasă la berea Miller, care făcuse pe undeva un scurtcircuit, se stingea și se aprindea spasmodic în vitrină, iar deasupra intrării, pe fațada din plăci de lemn, atârna prova unei corăbii, sculptată tot din lemn. Din stradă, Hauck putea vedea înăuntru un televizor aprins. Transmisia unui meci de baschet. Era perioada finalului de campionat. În jurul barului erau adunați grămadă mai mulți mușterii gălăgioși.

Hauck păși înăuntru.

Locul era întunecat, plin de fum, plin până la refuz cu trupuri asudate, abia ieșite de la docuri. Grupul gălăgios de la bar urmărea meciul. Pistons contra Heat. Oamenii erau încă în hainele de lucru, răcorindu-se după o zi de muncă grea. Docheri și marinari. Exclus să dai peste funcționari la costum. Ray Dubose îi spusese lui Hauck că aici avea șanse să-l găsească.

Hauck prinse privirea barmanului și-i ceru o bere blondă Bass. Îl zări și pe Pappy, înghesuit între câțiva tovarăși de-ai lui, bând bere la capătul îndepărtat al tejghelei. Pe bătrân nu părea să-l intereseze meciul. Se uita fix în fața lui, ignorând exclamațiile bruște care răsunau din când în când sau ghiontul pe care i-l trăgea cu cotul câte-un vecin,

când careva marca vreun coș. La un moment dat, Pappy se întoarse și îl observă pe Hauck; ochii i se îngustară, sclipind primejdios, și își încleștă vizibil fălcile. Își luă berea de pe tejghea și se ridică de pe scaun, împingându-i la o parte pe camarazii lui.

Se apropie de Hauck, făcându-și drum fără menajamente printre clienții înghesuiți.

— Am auzit că ai întrebat de mine. Credeam că ți-am spus deja să te duci de unde ai venit.

— Încerc să rezolv o crimă, îi spuse Hauck.

— N-am nevoie să rezolvi nicio crimă. Tot ce vreau e să mă lași în pace și să te duci acasă.

— Peste ce ai dat fără să vrei? îl întrebă Hauck. Din cauza asta nu vrei să discuți cu mine, nu-i așa? Din cauza asta ți-ai lăsat slujba... sau ai fost silit s-o faci. Cineva te-a amenințat. Degeaba te prefaci că nu s-a întâmplat nimic, în speranța că totul o să treacă. Acum n-o să mai treacă. Fiul dumitale e mort. Despre asta a fost vorba, nu-i așa, atunci când s-a petrecut „accidentul" din Greenwich. Din cauza asta a fost ucis AJ.

— Lasă-mă dracului în pace și cară-te de-aici!

Pappy Raymond împinse la o parte brațul lui Hauck. Care își dădu seama că bătrânul e beat.

— Încerc să aflu cine ți-a asasinat băiatul, domnule Raymond. Și am s-o fac, indiferent dacă vrei să mă ajuți sau nu. De ce nu vrei să ușurezi puțin lucrurile și să-mi spui ce-ai descoperit?

Pe măsură ce Hauck vorbea, furia din ochii lui Pappy Raymond sporea.

— Nu mă asculți deloc, nu-i așa, fiule? – Îl izbi pe Hauck în piept cu halba de bere. – Nu vreau să mă ajuți. N-am nevoie de ajutorul tău. Du-te, cară-te de-aici. Du-te înapoi acasă.

Hauck îl prinse de braț.

— Eu nu-ți sunt dușman, omule. Cel mai mare dușman ți-e faptul că te lași ros de remușcări, nefăcând nimic în privința morții băiatului tău. Vapoarele alea aveau documente false, deci încercau să ascundă ceva. Aveau rezervoarele goale, nu? Cineva pusese la cale o mare înșelătorie. Și de-aia a fost omorât AJ. N-a fost vorba de niciun „accident". Eu o știu prea bine... și o știi și tu. Și n-am de gând să renunț. Nu-mi spui tu acum, OK, o să-mi spună altcineva. O să-mi instalez un cort în fața casei tale și-o să stau de pază acolo până ai să-mi spui.

De la bar se auzi un val de exclamații incitate.

— Hai, Pappy, ce faci? strigă la el unul din tovarășii lui. Wade a băgat unul de trei puncte. Mai avem șase de marcat și-i luăm!

— Asta e ultima oară când îți mai spun, mârâi Pappy, străpungându-l pe Hauck cu o privire care-ar fi putut face găuri în tablă. Du-te naibii acasă.

— Nu, scutură Hauck din cap. N-am să mă duc.

Atunci bătrânul ridică brațul și-i trase un pumn. O lovitură aiurea, atingând umărul unui mușteriu de alături, dar venind din partea cuiva care știa să se bată, și care îl luă pe Hauck pe surprindere, izbindu-l într-o parte a feței. Halba îi zbură din mână, făcându-se țăndări pe podea și împrăștiind berea în jur.

Lumea se întoarse spre ei.

— *Alo, ce faceți aici...*

— Ce vrei, dom'ne, de la mine?

Pappy îl prinsese pe Hauck de guler. Ridică pumnul din nou.

— De ce dracu' nu poți să pleci înapoi de unde ai venit și să lași lucrurile așa cum sunt? Vrei să faci pe eroul, foarte bine, rezolvă crima altcuiva. Pe mine și pe familia mea să ne lași în pace.

— De ce îi aperi pe oamenii ăștia? Indiferent cine ar fi, ți-au ucis băiatul.

Fața lui Pappy era la doar câțiva centimetri de a lui Hauck, duhnind a bere și strâmbată de furie. Își ridică iarăși pumnul.

— De ce? îl privi Hauck lung. *De ce?...*

— Pentru că mai am și alți copii, spuse Pappy, cu o privire nenorocită în ochii arzători.

Pumnul îi ezită.

— Nu înțelegi? Care au *și ei* copii!

Dintr-odată, turbarea din ochii bătrânului începu să se atenueze, iar ceea ce mai rămăsese acolo era cu totul altceva. Neajutorare. Disperarea cuiva care s-a trezit împins cu spatele la zid, fără putință de scăpare.

— Tu nu știi, mârâi Pappy în direcția lui, lăsându-și pumnul jos și dându-i drumul la guler. Pur și simplu n-ai habar...

— Ba da, spuse Hauck, susținându-i privirea. Știu foarte bine. Și eu am pierdut un copil.

După care vreo doi dintre camarazii lui Pappy veniră în sfârșit să-l ia de acolo, scuzându-l în fața lui Hauck cum că exagerase nițel cu băutura și oferindu-se să-i facă ei cinste cu altă bere. Înainte ca ei să se depărteze, Hauck îi strecură ceva în mână lui Pappy. Îl traseră după ei înapoi la bar, unde bătrânul rămase așezat, cu fața înroșită de alcool și năuceală, singur și tăcut printre rágetele și fumul celorlalți.

Cu o expresie descurajată, Pappy își deschise pumnul și se uită fix la ce avea în palmă. Ochii i se lărgiră brusc. Apoi se uită din nou la Hauck.

Te rog, se citea pe fața lui, de data aceasta cu disperare. *Te rog, du-te de-aici.*

CAPITOLUL

PATRUZECI ȘI UNU

— *Mami?*

Samantha bătu la ușa dormitorului.

Karen se întoarse.

— Da, draga mea.

Karen era în pat, cu televizorul aprins. Nici măcar nu știa la ce se uită. Pe tot drumul înapoi spre Greenwich, în minte îi pulsase același gând năucitor: Jonathan era mort. Lovit de o mașină ce cobora pe deal, în timp ce se întorcea pe bicicletă acasă. Dealerul lui Charlie încercase să-i spună lui Karen ceva. Avea familie, doi copii mici. Și, exact la fel ca puștiul care avea numele lui Charlie scris pe un bilețel în buzunar, care murise în Greenwich chiar în ziua dispariției lui Charles... și Jonathan murise în același fel. Un accident de mașină cu autor necunoscut. Dacă ei nu i-ar fi dat prin cap să se ducă și să-l vadă, n-ar fi aflat nicicând.

Samantha se așeză lângă ea.

— Mami, ce se petrece?

Karen dădu sonorul mai încet.

— Ce vrei să spui?

— Mami, te rog, nu ne lua de tâmpiți. De peste o săptămână nu mai ești în apele tale. Nu cred că am nevoie de-o diplomă de doctor, ca să-mi dau seama că nu gripă ai tu, așa cum spui. Ceva se întâmplă. Ai pățit ceva?

— Bineînțeles că n-am pățit nimic, scumpo!

Karen știa că fața ei spune cu totul altceva. *Dar cum ar fi putut să-i spună fiicei ei un asemenea lucru?*

Sam se uită lung la ea.

— Nu te cred. Uită-te la tine! De zile întregi abia dacă ai ieșit din casă. Nu mai faci deloc mișcare, nu te-ai mai dus nici măcar la yoga. Ești palidă ca o fantomă. Nu se poate să te ascunzi de noi chiar așa. Dacă e vorba de ceva important. Nu ești bolnavă, nu?

— Nu, draga mea, spuse Karen, întinzându-se s-o ia de mână. Nu sunt bolnavă, îți dau cuvântul meu.

— Atunci ce este?

Ce-ar fi putut să-i spună? Că lucrurile începeau să se așeze într-un fel care pe ea o speria de moarte? Că văzuse chipul soțului ei după ce se presupunea că el murise? Că dăduse peste bani și pașapoarte false? Că el se prea poate să fi făcut ceva ilegal? Că doi oameni care probabil ar fi putut arunca puțină lumină asupra întregii tărășenii acum erau morți? Cum să le spui copiilor tăi că tatăl lor îi înșelase pe toți, într-un mod atât de monstruos? Asta se întreba Karen. Cum să dezlănțui un asemenea val de derută și durere asupra celor pe care-i iubești mai presus de orice?

— *Însărcinată*, deci? o presă Sam, cu un zâmbet mucalit.

— Nu, draga mea... – Karen îi întoarse zâmbetul. – Nu sunt însărcinată.

O lacrimă îi scânteie în ochi.

— Ești tristă la gândul că plec la colegiu? Pentru că dacă asta e, atunci eu nu mă mai duc. Aș putea să mă înscriu undeva în apropiere. Și să stau aici, cu tine și cu Alex...

— Of, Samantha... – Karen își trase fata mai aproape și o strânse în brațe. – Niciodată, dar absolut niciodată, nu ți-aș face una ca asta! Sunt atât de mândră de tine, iubito! De felul cum ai făcut față la tot. Știu cât de greu ți-a fost. Sunt mândră de amândoi. Aveți fiecare o viață de trăit. Ce s-a întâmplat cu tatăl vostru nu poate schimba asta.

— Și-atunci ce este, mami? spuse Sam, îndoindu-și un picior sub ea. L-am văzut pe detectivul ăla, când a venit aici, mai alaltăieri. Cel de la poliția din Greenwich. Ați stat amândoi afară în ploaie. Te rog frumos, mie poți să-mi spui! Tu întotdeauna îmi ceri să fiu sinceră cu tine. Acum e rândul tău.

— Știu, spuse Karen, dându-i ușor cu mâna părul de pe ochi. Întotdeauna ți-am cerut sinceritate și tu nu m-ai mințit niciodată, nu-i așa?

— Cam nu, ridică Samantha din umeri. Au mai fost și niște chestii pe care nu ți le-am spus.

— Cam nu, zâmbi Karen din nou, uitându-se în ochii fiicei ei. Cam asta e tot ce pot pretinde, nu-i așa, scumpa mea?

Samantha îi zâmbi și ea.

— Știu că acum e rândul meu la sinceritate, Samantha. Dar pur și simplu nu pot să-ți spun. Nu încă. Îmi pare rău. Sunt anumite lucruri...

— E vorba de tata, nu-i așa? Te-am văzut cum îi cotrobăiai prin lucrurile rămase.

— Sam, te rog, trebuie să ai încredere în mine. Nu pot...

— Știu sigur că tata te-a iubit enorm, mami! spuse Sam, cu ochi strălucitori. Ne-a iubit pe toți. Nu pot decât să sper că o să am destul noroc în viață, încât să întâlnesc pe cineva care să mă iubească la fel.

— Da, iubita mea... – Karen o strânse mai tare la piept. Lacrimile își făcură drum în jos pe obrajii ei, în timp ce ea și Sam se agățau cu disperare una de cealaltă. – Știu, iubito, știu...

Apoi, chiar la mijlocul propoziției, se opri. Un gând neliniștitor îi traversase mintea.

Soția lui Lauer spusese că el era programat să depună mărturie în legătură cu activitatea firmei Harbor chiar în săptămâna în care murise. Saul Lennick ar fi trebuit să știe

acest lucru. *Lasă-mă pe mine să mă ocup, Karen...* Dar nu-i mai pomenise niciodată absolut nimic.

Dintr-odată, Karen începu să se întrebe: *Oare el știa? Știa că Charlie n-a murit?*

— Da, iubito..., îngână Karen, continuând să-și mângâie fiica pe păr. Sper din tot sufletul meu ca într-o zi să găsești un asemenea om.

CAPITOLUL

PATRUZECI ȘI DOI

Saul Lennick aștepta pe Podul Carol din Praga, care se arcuia peste fluviul Vltava.

Podul era un adevărat furnicar de turiști și de pietoni ieșiți la plimbarea de după-amiază. Pictori în fața șevaletelor, căutând să imortalizeze priveliștea. Violoniști care interpretau bucăți din Dvořák și Smetana. Primăvara adusese un aer festiv în oraș. Lennick își ridică privirea spre turnurile gotice ale Catedralei Sf. Vitus și ale Castelului Praga. Era una dintre priveliștile lui preferate.

Trei bărbați în costume sobre pășiră pe pod, intrând dinspre strada Linhart, și se opriră sub turnul de observație din partea răsăriteană.

Cel cu păr cânepiu, purtând palton, pălărie maro de fetru și ochelari cu ramă subțire de metal, și având o expresie de bună-dispoziție pe chipul roșcovan, se apropie, ducând în mână o geantă-diplomat din metal, în timp ce ceilalți doi rămaseră să aștepte la câțiva pași în urma lui.

Lennick îl cunoștea prea bine.

Johann-Pieter Fichte era neamț. Lucrase în departamentele de servicii bancare pentru persoane private de la Credit Suisse și de la Bundesbank. Fichte avea un doctorat în științe economice de la Universitatea Basel. Acum era bancher privat și se ocupa de clienți individuali din cercurile financiare cele mai înalte.

Se știa despre el și că îi reprezintă pe unii dintre cei mai dezagreabili oameni din lume.

Bancherul era un „traficant de bani”, cum se spune în branșă. Măiestria lui aparte consta în capacitatea de-a muta valori substanțiale din orice parte a lumii în diverse alte părți, indiferent sub ce formă ar fi fost aceste valori: bani gheață, pietre prețioase, arme – ba chiar și droguri, ocazional. Ulterior, ele apăreau miraculos, exprimate într-o cu totul altă monedă, sub forma unor fonduri perfect curate și numai bune de investit. Făcea acest lucru printr-o rețea întreagă de dealeri de pe piața monetară și de firme-paravan, un păienjeniș de relații labirintice care se întindea din colțurile cele mai întunecate ale lumii interlope și până în sălile de consiliu ale unor companii respectabile de pe tot globul. Printre clienții mai puțin vizibili ai lui Fichte se numărau clerici irakieni și șefi militari afgani care prădaseră în voie fondurile americane de reconstrucție; un ministru al petrolului din Kazahstan, văr al președintelui, care deturnase o zecime din rezervele țării sale; oligarhi ruși, care se ocupau eminamente de droguri și prostituție; până și carteluri columbiene ale traficanților de droguri.

Fichte îi făcu cu mâna, croindu-și drum cu dibăcie prin mulțime. Cei doi tovarăși ai săi – gărzi de corp, presupunea Lennick – rămaseră la câțiva pași în spate.

— Saul! spuse Fichte, îmbrățișându-l pe Lennick cu un zâmbet larg pe față și așezându-i lângă picioare geanta metalică. Ca de fiecare dată, e o plăcere să te revăd, dragă prietene. Și când mă gândesc la tot drumul pe care l-ai bătut până aici.

— Asta-i prețul, când lucrezi în domeniul serviciilor, râse Lennick, strângându-i mâna.

— Într-adevăr, noi nu suntem decât niște comisionari și contabili pentru cei bogați, chiar dacă ne plătesc regește, zise bancherul, ridicând din umeri. Trebuie să le stăm la dispoziție oricând. Așa, și ce mai face fermecătoarea ta soție? Și fiica ta? E tot la Boston, nu-i așa? Foarte frumos oraș.

— Amândouă sunt bine, Johann. Mulțumesc de întrebare. Trecem și la afaceri?

— A, da, afacerile, oftă Fichte, întorcându-se cu fața spre fluviu. Faimosul stil american... Excelența Sa domnul general-maior Mubuto îți transmite cele mai alese sentimente.

— Sunt onorat, minți Lennick. Iar tu i le vei transmite pe ale mele, firește.

— Firește.

Bancherul german zâmbi și mai larg. Apoi, cu o voce înceată, privind în zare ca și cum ar fi urmărit în depărtare zborul grațios al unei păsări care se lăsase pe valurile Vltavei, începu să explice:

— Fondurile despre care am discutat vor fi sub forma a patru livrări diferite. Prima a intrat deja în cont la Zürich Bank, gata de transfer oriunde în lume, pe baza ordinelor tale. A doua livrare este deocamdată în custodie la BalticBank, în Estonia. Se află sub forma unui fond fiduciar caritabil, destinat să finanțeze ajutoare alimentare din partea ONU către populațiile înfometate din Estul Africii.

Lennick zâmbi. Fichte dintotdeauna avusese un simț cultivat al ironiei.

— Mă gândeam eu că o să-ți placă ideea. A treia livrare este la ora actuală într-o formă nefinanciară. Dotări militare. Din care o parte fabricate chiar de nobila ta țară, din câte mi s-a spus. Ar trebui să părăsească locul de expediție până la sfârșitul săptămânii. Generalul a insistat destul de mult asupra factorului timp.

— De ce atâta grabă?

— În funcție de evoluția situației forțelor armate etiopiene comasate la frontiera cu Sudanul, se poate imagina eventualitatea ca Excelența Sa, împreună cu familia, să fie nevoit să părăsească țara foarte repede.

Fichte îi făcu cu ochiul.

— Mă voi ocupa ca fondurile să nu stea degeaba, fără să producă nimic, prea multă vreme, promise Lennick cu un surâs.

— Un lucru care va fi extrem de bine apreciat, se înclină neamțul, după care tonul vocii îi redeveni sobru și aferat. Așa cum am discutat, fiecare dintre livrări se va ridica la suma de două sute cincizeci de milioane de euro.

Mult peste un miliard de dolari. Până și Lennick trebui să se minuneze. Îi trecu prin minte, oare câte capete or fi trebuit să cadă și câte mii de vieți să fie distruse pentru a se aduna o asemenea sumă?

Bancherul spuse:

— Cred că am parcurs deja în mare termenii contractului.

— Combinația de produse este una foarte diversificată și perfect transparentă, la nevoie, replică Lennick. În general, acțiuni americane și din diferite alte țări, titluri la societăți de investiții imobiliare, participații în fonduri cu capital protejat. Douăzeci la sută vor rămâne în fondul nostru privat de acțiuni. Așa cum bine știi, am reușit să obținem un randament mediu de peste douăzeci și doi la sută, pe portofoliul de investiții, în ultimii șapte ani... scoțând din calcul, desigur, orice fluctuații neprevăzute.

— *Fluctuații...*, repetă neamțul, cu căldura din ochii lui albaștri brusc diminuată. Presupun că te referi la fondul acela pe titluri energetice care s-a prăbușit anul trecut. Sper că nu va fi nevoie să-i fac pe clienții mei să-și aducă aminte de neplăcerea pe care le-a provocat-o acel eveniment, nu, Saul?

— Cum spuneam... – Lennick înghiți greu nodul pe care-l simțea în gât, încercând să evite subiectul. – A fost o fluctuație neprevăzută, Johann. Nu se va mai întâmpla.

Adevărul era că, la cât capital disponibil exista în lumea de azi, Lennick învățase cum să facă bani în orice mediu de piață imaginabil. Și în vremuri de avânt economic, și în cele de stagnare. Și pe piețe bune, și pe piețe rele. Chiar și după anumite acte de terorism. Nu va mai simți niciodată panica pe care o simțise după 11 septembrie 2001. Avea miliarde

investite, de ambele părți ale registrului contabil economic, imune la capriciile sorții, care decideau cine învinge și cine iese învins. În ziua de azi, tendințele și deplasările geopolitice nu erau decât niște simple sughițuri în circuitul global al transferurilor de capital. Da, întotdeauna există mici anomalii – cum fusese Charlie, care se încăpățânase să parieze pe petrol și nu reușise să-și acopere contractele de vânzare la vedere când prețurile acestuia o luaseră în jos. Dar dincolo de asta, nu trebuia decât să te uiți la uriașele fonduri de investiții ale saudiților și kuweitienilor, cei mai mari producători de petrol din lume, care își protejau propriile poziții cumpărând cu nemiluita toate plantațiile de trestie de zahăr din lume, numai bune să producă etanol.

Era cel mai mare motor de amplificare a capitalului din lume.

— Deci nu te deranjează deloc, dragă prietene? întrebă pe neașteptate bancherul german. Ești evreu, nu? Și totuși, știi prea bine că acești bani, pe care-i preiei periodic, ajung în mâinile unor oameni care nu au deloc la inimă rasa din care faci parte.

— Da, sunt evreu, spuse Lennick, uitându-se la el și dând din umeri. Dar am aflat cu foarte mult timp în urmă, Johann, că banii sunt neutri.

— Da, banii sunt neutri, îl aprobă Fichte. Totuși, răbdarea clientului meu nu este. – Expresia i se înăspri din nou. – Pierderea a peste o jumătate de miliard de dolari din fondurile proprii nu le cade deloc bine unor oameni de felul ăsta, Saul. Mi-au cerut să-ți reamintesc... fiica ta are copii acolo la Boston, nu? – Îl privi pe Lennick drept în ochi. – Unul de doi ani și altul de patru?

Tot sângele îi fugi lui Lennick din obraji.

— Am fost rugat să mă interesez de starea lor de sănătate, în general, dragă Saul. Sper că le merge bine. Doar un gând, atât și nimic mai mult, din partea celor care m-au angajat. Te rog să nu te preocupi prea mult. Totuși... – Zâmbetul

îi reveni pe figură, odată cu o bătaie ușoară și afabilă pe brațul lui Lennick. – Un mic stimulent, pentru ca tu să menții la minimum acele... cum le-ai spus? A, da: *fluctuații.*

O mărgică rece de sudoare îi alunecă lui Lennick pe șira spinării, pe sub cămașa Brioni, de șase sute de dolari.

— Omul tău ne-a făcut să pierdem o sumă considerabilă de bani, spuse Fichte. N-ar trebui să fii deloc surprins, Saul. Știi cu cine ai de-a face. Nimeni nu e mai presus de răspundere, prietene dragă... nici măcar tu.

Fichte își așeză la loc pălăria pe cap.

Lennick simți o gheară în piept. Strânse din toate puterile balustrada podului cu palmele devenite brusc alunecoase din cauza transpirației. Dădu din cap.

— Vorbeai de patru noi livrări, Johann. De câte două sute de cincizeci de milioane de dolari fiecare. Până acum n-ai pomenit decât de trei.

— *Ah, cea de-a patra...*

Bancherul german zâmbi și-l bătu amical cu palma pe spate. Își îndreptă apoi privirea spre geanta de metal aflată la picioarele lui.

— Pe cea de-a patra ți-o dau *astăzi*, Herr Lennick. În obligațiuni la purtător. Oamenii mei vor fi încântați să te escorteze oriunde vei vrea să te duci cu ea.

CAPITOLUL

PATRUZECI ȘI TREI

Până dimineață, umflătura de pe fața lui Hauck se mai retrăsese puțin. Hauck își făcuse bagajele și se pregătea să coboare la recepție să plătească. Nu mai era nevoie să-l preseze pe bătrânul marinar. Avea și alte căi prin care să afle ce voia să știe. Își aruncă ochii pe ceas. Avea un avion la ora zece.

Când deschise ușa să iasă, îl găsi pe Pappy Raymond pe hol, rezemat de balustradă.

Bătrânul era palid și tras la față, cu ochii roșii de nesomn. Arăta de parcă și-ar fi petrecut noaptea încovrigat undeva pe jos pe vreo alee lăturalnică. Sau de parcă s-ar fi încăierat cu un dihor. Iar dihorul ar fi ieșit învingător!

— Ce-ți face ochiul?

Se uita la Hauck, iar undeva în tonul vocii lui se ghicea un grăunte de scuză.

— Merge, ridică Hauck din umeri, frecându-și obrazul cu mâna. Mai mult după bere mi-a părut rău, sincer să fiu...

— Aha, mormăi Pappy cu un soi de surâs timid. Cred că la faza asta îți rămân dator cu una. – Strălucirea albastră din ochi îi răzbătu brusc pe sub pleoapele lăsate. – O iei spre casă?

— Ceva mă face să cred că n-ai avea nimic împotrivă.

— Hm, pufni Pappy. Oare ce-oi fi făcut, să-ți dau impresia asta?

Hauck așteptă. Își lăsă bagajele jos.

— Am fost un mare prost de când mă știu, zise Pappy într-un târziu, desprinzându-se de balustradă. Încăpățânat ca un catâr, cu cei mai buni. Chestia e că trebuie mai întâi să îmbătrânești ca să-ți dai seama de asta. Iar atunci e prea târziu.

Scoase din buzunarul jachetei biletul pentru Orange Bowl pe care Hauck i-l pusese în mână cu o seară înainte. Își strânse buzele.

— Am mers toată ziua cu mașina, ca să vedem meciul ăla. Pentru băiatul meu, ai fi zis că era finala Super Bowl, așa de mult conta. De fapt, chiar mai mult. Dintotdeauna a ținut cu Seminoles, era echipa lui de suflet. – Se scărpină în cap, cu privirea brusc devenită limpede. – Probabil că ar trebui să-ți mulțumesc. Țin mintea că aseară ai spus...

— Fata mea avea patru ani, spuse Hauck, uitându-se drept în ochii lui. A fost călcată de mașina noastră, chiar pe aleea din fața casei. Acum cinci ani. Eu fusesem la volan. Am crezut că am tras frâna. După ce durerea s-a mai atenuat, m-am încrâncenat. Fosta mea nevastă nici acum nu se poate uita în ochii mei fără să revadă iarăși toată scena. Așa că știu cum e... Asta-i tot ce-am vrut să spun.

— Nu dispare niciodată, nu? spuse Raymond, mutându-și greutatea pe balustradă.

Hauck clătină din cap.

— Niciodată.

Raymond expiră lung.

— M-am uitat la afurisitele alea de tancuri petroliere cum intră în port de trei, patru ori. Dinspre Venezuela, Filipine, Trinidad. Pe două chiar eu le-am adus la docuri. Până și-un tâmpit și-ar fi dat seama că pluteau mult prea sus deasupra apei. Nu transportau nici strop de țiței. O dată chiar m-am furișat în cală, ca să văd cu ochii mei. – Clătină

din cap. – Erau curate ca lacrima. Nu era corect, ce încercau ei să facă...

Hauck întrebă:

— I-ai raportat șefului tău?

— Șefului meu, comandantului de port, ălora de la vamă... Pe petrol nu se pune taxă vamală, așa că ce-i durea pe ei? Cine știe câtă șpagă or fi luat. Îmi tot spuneau: „Bătrâne, treaba ta e să le-aduci și să le amarezi. Nu mai agita spiritele." Dar eu m-am încăpățânat. Pe urmă am primit un telefon.

— Ca să te convingă să încetezi?

Pappy încuviință din cap.

— „Nu mai face valuri, tataie. Nu se știe niciodată unde-or să se spargă." În final, am primit și o vizită.

— Ți-l mai amintești pe cel care a venit?

— M-a așteptat în fața barului, la fel ca tine. Bărbie pătrățoasă, păr negru, mustață. Genul de marțafoi căruia i se vedea pe față că nu glumește. A pomenit de băiatul meu care lucrează undeva în nord. Ba mi-a arătat și o poză. AJ cu nu știu ce fată, de pe-acolo, și cu un țânc. Mi-am dat seama ce vrea să spună, dar tot nu m-am lăsat. L-am sunat pe-un reporter pe care-l cunoșteam. I-am zis că o să-i aduc dovada clară. Atunci m-am urcat la bord. O săptămână mai târziu, mi-au trimis *asta*.

Pappy își vârî mâna adânc în buzunarul de la pantaloni, același gen de nădragi bleumarin din pânză groasă pe care-i purtase și când era în serviciu, și scoase un telefon mobil, în care căută până ce găsi un apel memorat. I-l întinse lui Hauck.

O fotografie. Hauck suflă lung. AJ Raymond zăcând pe jos în mijlocul drumului.

Pappy arătă cu degetul:

— Vezi ce mi-au scris acolo?

ACUM AI VĂZUT DESTUL?

Un val de mânie și înțelegere îl cuprinse brusc pe Hauck.

— Cine ți-a trimis chestia asta?

Pappy dădu din cap.

— N-am aflat niciodată.

— Nu te-ai dus la poliție?

Bătrânul scutură iar din cap.

— M-au învins. Nu.

— Aș vrea să trimit poza asta pe telefonul meu, dacă se poate.

— Dă-i bătaie. Nu mai vreau să stau de-o parte. Acum e a ta.

Hauck își trimise imaginea pe telefonul lui.

— Era un băiat bun, puștiul meu. – Pappy îl privi în ochi pe Hauck. – Îi plăcea să facă surfing și să iasă la pescuit. Îi plăceau mașinile. N-ar fi făcut rău nici unei muște. Nu merita să moară așa...

Hauck îi întinse înapoi telefonul. Se apropie de bătrânul rezemat de balustradă.

— Oamenii ăștia, ei i-au făcut asta băiatului tău, nu tu. Tu doar ai încercat să faci ceea ce ți se părea corect.

Pappy se uită lung la el.

— Tu de ce-ți dai atâta osteneală, meștere? Și nu mi-ai arătat nicio insignă. Nu cred că e numai pentru AJ.

— Fata mea, spuse Hauck ridicând și el din umeri, avea și ea părul roșu, ca AJ.

— Deci suntem la fel, zâmbi Pappy. Într-un fel. Am greșit, domnule locotenent, în felul cum m-am purtat cu dumneata. Mi-era frică pentru Pete și pentru celălalt băiat al meu, Walker, și pentru familiile lor. Să dezgrop iar toată tărășenia. Dar tu să nu te lași. Să-i prinzi pe ticăloșii care mi-au ucis băiatul. Nu știu de ce au făcut-o. Nu știu ce voiau să nu se afle. Dar orice-ar fi fost, nu merita să se întâmple asta. Să-i prinzi, m-ai auzit? Indiferent unde te-ar duce toată povestea asta. Iar când o să pui mâna pe ei – bătrânul îi făcu cu ochiul, cu un licăr tăios în privire – să nu stai pe gânduri când o fi să-i bagi după gratii, m-ai înțeles?

Hauck zâmbi. Îl strânse pe bătrân de braț.
— Deci cum îi zicea?
Pappy îl privi pieziș.
— Cui?
— Cum se numea tancul petrolier? întrebă Hauck.
— Un cuvânt grecesc, pufni Pappy. M-am uitat în dicționar. Zeița lumii de dincolo. *Persefona*, așa-i zicea.

CAPITOLUL
PATRUZECI ȘI PATRU

Vito Collucci putea să găsească orice, dacă era vorba despre bani. Își câștiga pâinea lucrând ca expert contabil judiciar, dând de urma valorilor bine pitite de soții afemeiați, pentru fostele neveste chitite să se răzbune. Sau ale profiturilor ascunse de unele firme mari, care încercau să scape de repercusiunile unor procese civile intentate de clienți în nume colectiv. Înainte să-și deschidă propria „prăvălie", fusese detectiv în poliția din Stamford timp de cincisprezece ani. Acolo îl cunoscuse Hauck.

Vito Collucci era în stare să-ți găsească o sămânță proastă într-o bancă de spermă, cum îi plăcea chiar lui să spună.

— Vito, am nevoie să-mi faci o favoare, îi spuse Hauck la telefon, în timp ce se îndrepta spre aeroport, ca să ia avionul care avea să-l ducă din Pensacola.

Firma lui Vito ajunsese în prezent la dimensiuni respectabile. Era des invitat în calitate de expert de cei de la televiziunea MSNBC, dar el nu uitase niciodată că Hauck fusese cel care-i trimisese primele câteva cazuri atunci când intrase în afaceri pe cont propriu.

— Cât de repede? întrebă Vito.

Când îl suna Hauck, știa că, de obicei, era vorba de informații. Informații care erau greu de găsit.

— Astăzi, spuse Hauck. Sau mă rog, mâine, dacă nu poți azi.

— Azi e bine.

Hauck ateriză la ora două, recuperându-și Fordul Bronco din parcarea aeroportului La Guardia. Trecând prin Greenwich în drum spre Stamford, la distanță de nici doi kilometri de postul de poliție, îi trecu prin cap că se afunda din ce în ce într-un lucru care se depărta cam multișor de lege – un pic cam prea mult, pentru gustul lui. Se gândi s-o sune pe Karen Friedman, dar hotărî să mai aștepte. Avea un SMS pe telefon.

La locul obișnuit. De la Vito. Ora trei după-masă era perfect.

Locul obișnuit era o pizzerie fără pretenții, frecventată de polițiști, aflată pe Main Street, dincolo de centrul comercial și aproape de Darien.

Vito era deja acolo, la una din mesele lungi acoperite cu fețe de masă în pătrățele. Scund și îndesat, cu brațe groase de luptător profesionist și păr sârmos pornit să încărunțească. În față avea o farfurie de paste *ziti* cu sos și un bol cu salată de andive și boabe de fasole verde.

— Te-aș încărca mai serios la nota de plată, spuse el când îl văzu pe Hauck, dar ai noroc. Ellie m-a pus la regim, cică mi-a crescut prea tare colesterolul.

— Se vede cu ochiul liber, rânji Hauck și se așeză. Comandă și el același lucru, apoi întrebă:

— Deci cum îți mai merge?

— Bine, spuse Vito. Am de lucru cât cuprinde.

— La televizor pari mai slab.

— Iar tu nu pari să îmbătrânești deloc, spuse Vito. Dacă nu punem la socoteală frumusețea aia de vânătaie cu care te-ai procopsit. Ar trebui să-ți intre în cap, Ty, că nu mai e cazul să te pui cu dobitocii ăștia tineri.

— Am să țin minte.

Vito avea pe masă lângă el un plic din hârtie groasă, maro. I-l împinse lui Hauck.

— Aruncă o privire. O să-ți spun ce am descoperit.

Hauck se uită pe conținut.

— Cu vaporul a fost ușor. L-am găsit în catalogul serviciului de informații Jane's. *Persefona*, nu? – Vito împunse cu furculița în câteva macaroane. – Super-tanc petrolier, de super-gabarit. Construit în Germania, în 1978. Devenit super-vechitură la ora asta, ca să zic așa. Ce-ai de gând, să-ți dai bărcuța ta cu pânze pe un petrolier, că-i mai mare și mai potrivit pentru ieșit în largul oceanului?

— Nu mi-ar displăcea să defilez prin fața vecinilor cu un tanc petrolier, dădu Hauck din cap. Doar că ar fi nițel cam dificil de tras la mal.

Cercetă rapid din priviri o pagină xeroxată după un manual nautic, în care se vedea imaginea vaporului. Șaizeci și două de mii de tone.

— A trecut prin mâinile mai multor cumpărători, de-a lungul anilor, continuă Vito. Ultima dată a ajuns la o companie grecească de transport naval... Argos Maritime. Îți spune ceva numele?

Hauck clătină din cap.

— Așa mă gândeam și eu. Drept care m-am ținut de treabă mai departe. Pretinzând că sunt asistentul legal al unui avocat de-al firmei, care merge pe firul unui caz cu daune. În ultimii patru ani, mormanul ăsta de fier vechi a fost închiriat unei companii de prospecțiuni petroliere, despre care nu reușesc să găsesc nimic pe nicăieri. Dolphin Oil.

Hauck se scărpină în cap.

— Cine deține Dolphin?

— Să mă ia naiba dacă știu, ridică Vito din umeri. Crede-mă, am verificat și răsverificat. Nu apare în indexul Dun & Bradstreet. Pe urmă am încercat pe lista companiilor de explorări și dezvoltări petroliere, dar nici acolo nu apare. Dacă Dolphin chiar face afaceri cu petrol și gaze, atunci le face în așa fel încât să nu știe nici vântul, nici pământul.

— Crezi că e o firmă-fantomă?

— Așa m-am gândit, spuse Vito, împingându-și farfuria la o parte. Așa că am săpat mai departe. Am încercat într-un

catalog de evidență a companiilor înregistrate în străinătate. Dolphin nu apare nici în Europa, nici în Asia. Mi-am zis, cum naiba ajunge o firmă de care n-a auzit nimeni în domeniu să închirieze un super-petrolier? Și ghici peste ce-am dat? Poți să dai pagina.

Ceea ce Hauck și făcu.

Vito rânji cu gura până la urechi.

— Pe Insula Tortola... din arhipelagul Virginelor... atenție, doamnelor și domnilor... apare: *Dolphin Oil!*

— În *Tortola?*

Vito încuviință din cap.

— O mulțime de firme se înființează acum acolo. E ca un fel de mini-insulele Cayman. Nu plătesc taxe și impozite. Fondurile rămân la distanță de ochiul vigilent al guvernului american. Precum și de cel al Comisiei Valorilor Mobiliare, dacă sunt pe acțiuni tranzacționate la bursă. Din câte-mi dau eu seama, și nu mi-am pierdut cu ea decât vreo două ore, Dolphin e practic doar o companie holding. N-are nici încasări, nici profituri, de niciun fel. Zero tranzacții. O simplă cochilie goală. Echipa de conducere pare să fie doar o adunătură de avocați locali. Uită-te și pe lista consiliului de administrație... după fiecare nume apare prescurtarea SRL. După câte văd eu, practic îi aparține unei societăți de investiții care-și are sediul tot acolo. Falcon Partners.

— *Falcon*... n-am auzit de firma asta, clătină Hauck din cap.

— Păi tocmai asta e și ideea, Ty. De-aia a și fost înființată acolo! E un soi de societate în comandită având ca obiect de activitate investițiile financiare. Adică *era*. Societatea a fost dizolvată și activele ei redistribuite asociaților ei cu răspundere limitată, cam pe la începutul anului. Mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama de ce. Speram să pot pune mâna pe-o listă cu numele asociaților, dar e în totalitate privată... închisă sub șapte lacăte. Indiferent cine sunt asociații, banii s-au întors probabil de mult în locul de unde-au venit inițial.

Hauck cercetă cu privirea rezumatul de o pagină al datelor despre Falcon Partners. Instinctul îi spunea că începuse să se apropie.

Proprietarii firmei Dolphin, cine-or fi fost ei, se ocupaseră să acopere un fel de mânărie. Se folosiseră de tancuri petroliere goale, dar declarându-le pline-ochi cu țiței. Pappy dăduse din întâmplare peste chestia asta, iar ei încercaseră să-l facă să tacă, dar indiferent ce aveau ei de ascuns, bătrânul marinar nu era genul căruia să-i bagi ușor pumnul în gură, iar toată povestea îl costase în final viața fiului său. *Acum ai văzut destul?* Dolphin ducea la Falcon.

Era destul de aproape, simțea Hauck, cu firișoarele de păr de pe braț ridicate în așteptare tensionată.

— Cum naiba ajungem noi la Falcon, Vito?

Detectivul particular se uita lung la el.

— Ce rost are toată tărășenia asta, Ty?

— Cum adică?

Vito dădu din umeri.

— De când te cunosc eu, e prima dată când nu ești perfect sincer cu mine. Spionii mei mi-au spus că ești în concediu.

— Spionii tăi ți-au spus probabil și de ce.

— Cică e ceva personal, atât și nimic mai mult. Nu știu ce caz mai vechi care te roade.

— Se cheamă crimă, Vito, indiferent pentru cine aș lucra. Iar dacă ar fi fost chiar atât de personal – Hauck îi aruncă o privire poznașă, ridicându-și colțul gurii a zâmbet – aș fi apelat la o agenție matrimonială, nu la tine.

Vito râse.

— Nu vreau decât să-mi avertizez un vechi prieten să nu depășească limitele, asta-i tot.

Detectivul particular scoase din buzunarul de la sacou o hârtie împăturită și o împinse peste masă.

— Indiferent cine au fost proprietarii firmei Falcon, Ty, au ținut neapărat să rămână în umbră. Consiliul director e format cam din aceiași avocați ca la Dolphin.

Hauck cercetă foaia cu privirea, până jos. Nimic. Al naibii de aproape...

— Mai e un lucru, totuși, adăugă Vito. Ziceam că Falcon era o societate în comandită simplă, unde comanditarii au vrut să rămână în umbră. Dar comanditatul trebuie să fie menționat și chiar *este*. În contractul de investiții, limpede ca lumina zilei. E firma care administrează fondurile societății.

Hauck dădu pagina. Îi sări în ochi un nume. Vito îl evidențiase cu markerul galben.

Când privirea îi căzu pe cele două cuvinte, Hauck simți cum i se lasă inima în jos – nici vorbă să-i salte în piept, așa cum își imaginase tot timpul că se va întâmpla. Își dădu seama unde îl va conduce toată povestea.

Harbor Capital. Comanditatul general.

Harbor era firma care-i aparținuse soțului lui Karen Friedman.

— Asta căutai? întrebă Vito, uitându-se la Hauck cum adastă asupra paginii.

— Mda, frățioare, asta căutam, oftă Hauck.

CAPITOLUL

PATRUZECI ȘI CINCI

Bărbatul ieși la suprafață, spărgând oglinda lucitoare a apei turcoaz din golfulețul izolat, pierdut în inima Caraibelor.

Nu era nimeni în jur. Locul acesta n-avea nici măcar nume, era doar un punctuleț pe hartă. Singurele zgomote ce se auzeau erau țipetele câtorva păsări-fregată, care plonjau în mare, în căutarea unei prăzi. Bărbatul își întoarse privirea spre semiluna perfectă a plajei cu nisip alb, de sub palmierii care se unduiau în briza languroasă de pe mal.

Putea fi oriunde. Oriunde în lume.

De ce alesese tocmai acest loc?

La douăzeci de metri distanță, barca lui cu pânze sălta alene pe valurile blânde. În urmă cu ceea ce părea acum o viață de om, își dădu el seama, îi spusese nevestei lui că și-ar putea petrece restul existenței într-un loc exact ca acesta. Un loc fără piețe financiare, fără indici bursieri. Fără telefoane mobile și televizoare. Un loc unde nimeni nu te căuta.

Și unde nu era nimeni care să te găsească.

Cu fiecare zi, acea parte a vieții lui se retrăgea într-o zonă tot mai îndepărtată a minții. Gândul acesta exercita o atracție ciudată asupra lui.

Restul vieții lui.

Își ridică fața spre razele calde de soare. Acum avea părul tuns scurt într-un fel care i-ar fi făcut probabil pe copiii lui să-și dea ochii peste cap: ia uite și la moșul ăsta, se crede mai tânăr cu o sută de ani! Avea o condiție fizică excelentă și niciun pic de grăsime. Nu mai purta ochelari. Obrajii și bărbia îi erau acoperite de tuleie aspre. Era la fel de bronzat ca un băștinaș.

Și avea bani.

Destui bani cât să-i ajungă o veșnicie. Dacă reușea să-i gestioneze așa cum se cuvine. Și un nume nou. Hanson. Steven Hanson. Un nume pe care-l plătise. Un nume pe care nu-l știa nimeni.

Nici soția lui, nici copiii.

Nimeni dintre cei care ar fi putut dori să-l găsească.

În această lume complicată a calculatoarelor și a datelor personale pe care nu aveai cum să le ascunzi, el pur și simplu se evaporase. Dispăruse. Punând capăt unei vieți – cu remușcări și regrete pentru durerea pe care știa că o provocase, pentru încrederea pe care-o înșelase. Totuși, trebuise s-o facă. Fusese necesar. Ca să-i salveze pe ei. Ca să se salveze pe sine.

O viață ajunsese la final – și începuse o alta.

Când apăruse ocazia, el nu putuse să-i dea cu piciorul.

Acum abia dacă se mai gândea la asta. Explozia. La un moment dat, plecase din primul vagon ca să dea un telefon, și atunci bum! Un nor negru și asurzitor, cu un miez de căldură portocalie. Ca într-un cuptor. Hainele îți luau foc pe tine. El se trezise trântit de perete. Într-o înghesuială cumplită de oameni care urlau. Fum negru peste tot, valul întunecat năpustindu-se asupra lui. Fusese convins că a murit. Ținea minte că se gândise, ca prin ceață, că așa era cel mai bine. Se rezolva tot.

Nu trebuie decât să mori.

Când își venise în fire, se uitase la vagonul distrus. Absolut fiecare locșor prin care trecuse, cu doar câteva

momente înainte, acum nu mai exista. Totul fusese spulberat. Fotoliul în care stătuse. Pasagerii din jurul lui, care citeau ziarul sau își ascultau muzica în căștile de la iPod. Nu mai erau. Dispăruseră într-un ocean îngrozitor de flăcări. Începuse să tușească de la fum. *Trebuie să ies de aici*, își zisese. Creierul îi zbârnâia. Amorțit. Clătinându-se, se cățărase la peron. Oribilă priveliște: sânge peste tot, miros de cordită și de carne arsă. Oameni gemând, strigând după ajutor. *Ce putea el să facă?* Trebuia să iasă afară, să-i dea de știre lui Karen că a supraviețuit.

Pe urmă, totul devenise uluitor de clar.

Aceasta era calea. Aceasta era ocazia care-i fusese oferită pe tavă.

Putea să moară.

Se împiedicase de ceva. Un cadavru. Desfigurat complet, cu fața aproape de nerecunoscut. În tot acel haos, își dăduse seama că trebuie să devină altcineva. Pipăise în buzunarele de la pantaloni ale bărbatului întins pe jos. În întunericul plin de fum, ce cufunda toată gara într-un val negru. Găsise portvizitul. Nici măcar nu se uitase să vadă cum îl cheamă. Ce mai conta? Apoi o luase la fugă. Cu mintea mult mai limpede decât fusese vreodată. Asta era calea! Alergând, împiedicându-se de mulțimea celorlalți supraviețuitori, îndreptându-se nu spre intrarea în gară, ci spre celălalt capăt al șinelor. Cât mai departe de flăcări. Pasagerii din vagoanele de la coada trenului într-acolo fugeau. Spre intrările dinspre nord. Cât mai departe de flăcări. Cu singurul lucru pe care-l avea de făcut răsunându-i în minte. Abel Raymond. Aruncase o ultimă privire spre vagonul fumegând.

Putea să moară.

— Domnu' Hanson!

O voce îl aduse brusc în prezent, întrerupându-i firul întunecat al amintirilor. Lăsându-se pe spate în apă, Charles se uită spre barcă. Pilotul lui, un insular din Trinidad, era aplecat peste pupa.

— Domnu' Hanson, ar cam trebui să plecăm. Dacă vrem să fim acolo până la lăsarea nopții.

Acolo. Locul spre care se îndreptau. Un alt punctuleț de pe hartă. Unde se afla o bancă. Și un negustor de pietre prețioase. Ce conta?

— Bine, vin imediat, strigă Charles.

Călcând apa, se uită pentru ultima oară spre golfulețul idilic.

De ce venise aici? Amintirile nu făceau altceva decât să-i provoace suferință. Amintirea glasurilor vesele și a clipelor fericite nu făcea altceva decât să-l umple de regrete și rușine. Se ruga fierbinte ca ea să-și fi clădit o nouă viață, să-și fi găsit pe cineva care s-o iubească. Cât despre Sam și Alex... Ei erau unica speranță care-i mai rămăsese acum. *Am putea să ne petrecem restul vieții aici,* îi spusese el odată.

Restul vieților noastre.

Charles Friedman porni înot spre barca ancorată, al cărei nume era scris cu litere aurii la prova. Singura legătură cu trecutul pe care și-o permisese.

Emberglow. Licăr de jăratic.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL

PATRUZECI ȘI ȘASE

De două ori pe săptămână, marțea și joia, Ronald Torbor lua prânzul de regulă acasă. În acele zile, domnul Carty, managerul general al băncii, se ocupa și de clienții lui între ora unu și trei.

Ca asistent-manager al băncii First Caribbean, de pe insula Nevis, Ronald locuia într-o casă confortabilă din zidărie de piatră, cu trei dormitoare, situată pe marginea șoselei spre aeroport, destul de mare pentru toată familia: soția, Edith, copiii, Alya, Peter și Ezra, plus mama soției lui. La bancă, oamenii veneau la el să-și deschidă conturi, să ceară credite – funcția îi conferea, în ochii concetățenilor lui, o anume importanță. Îi făcea de asemenea plăcere să se îngrijească și de necesitățile câtorva dintre clienții mai înstăriți aflați pe insulă. Chiar dacă în copilărie bătuse și el mingea de fotbal pe maidane, lui Ronald îi plăcea acum să joace golf la sfârșit de săptămână pe terenul de pe insula St. Kitts. Iar când managerul general, care urma curând să fie transferat, va pleca înapoi acasă, Ronald era sigur că avea șanse mari să devină primul manager al băncii născut pe insulă.

În marțea aceea, Edith îi gătise mâncarea lui preferată: pui înăbușit în sos curry verde. Era luna mai. La birou nu prea avea cine știe ce treabă. La închiderea sezonului turistic, Nevis se transforma iar într-o insuliță adormită. În zilele de

felul ăsta, în afară de a-i face cu mâna domnului Carty ca să-i dea de știre că s-a întors, Ronald nu considera că ar fi vreo urgență pentru care să se grăbească înapoi.

Așezat la masă, Ronald își aruncă privirea pe ziar: rezultatele campionatului caraibian de crichet, care se ținea în Jamaica. Băiețelul lui de șase ani, Ezra, se întorsese de la școală. După masa de prânz, Edith urma să-l ducă la doctor. Băiatul avea ceea ce se numește „sindromul Asperger", o formă ușoară de autism. Iar pe Nevis, în ciuda recentei năvale de dezvoltatori imobiliari cu bani, serviciile medicale nu erau foarte bune.

— După serviciu poți să vii să-l vezi pe Peter jucând fotbal, spuse Edith, așezată în scaunul de lângă Ezra.

Băiețelul avea în mână un camion de jucărie, cu care se juca făcând zgomot.

— Da, Edith, oftă Ronald, bucurându-se de răgazul lui de pace.

Se concentră la tabelul cu scoruri. Matson, jucând pentru Barbados, îl surprinsese pe Anguilla pe picior greșit și-i luase șase puncte!

— Și poți să-mi aduci și mie niște lipie *roti* proaspătă de la doamna Williams, te rog frumos. Brutăria doamnei Williams era chiar peste drum de bancă, și era cea mai bună de pe insulă. Știi de care-mi place mie, cu ceapă și...

— Da, doamnă, mormăi Ronald din nou.

— Și nu mă lua cu „doamnă" în fața băiatului, de parcă ai vorbi cu vreo profesoară de la școală, Ronald!

Ronald își ridică ochii din ziar și-i făcu pe furiș cu ochiul lui Ezra.

Băiețelul de șase ani începu să râdă.

De afară se auzi scrâșnetul pietrișului de pe alee, semnalând venirea unei mașini dinspre șosea spre casa lor.

— Ăsta trebuie să fie domnul P., spuse Edith. – Paul Williams, vărul ei. – I-am spus că poate să treacă pe la noi ca să discute cu tine despre un credit.

— Doamne, Edith, se văită Ronald, nu puteai să-i spui să vină la bancă?!

Dar nu era domnul P. Erau doi bărbați albi, care coborâră dintr-un Jeep și se apropiară de ușa principală. Unul era scund și îndesat, cu ochelari de soare care-i acopereau și partea laterală a feței, și o mustață deasă. Celălalt era mai înalt, îmbrăcat într-un sacou sport din țesătură subțire, peste o cămașă colorată de plajă, iar pe cap cu o șapcă de baseball.

Ronald ridică din umeri.

— Cine-s ăștia?

— Nu știu, spuse Edith și se duse să deschidă ușa.

— Bună ziua, stimată doamnă.

Mustăciosul își scoase politicos șapca de pe cap. Privirea îi alunecă dincolo de Edith.

— Am putea vorbi cu soțul dumneavoastră? Văd că e acasă.

Ronald se ridică în picioare. Nu-i mai văzuse în viața lui pe oamenii aceștia.

— Despre ce e vorba?

— Treburi de bancă, spuse necunoscutul, pășind pe lângă soția lui Ronald și intrând în casă.

— Banca e închisă... pentru pauza de prânz, spuse Ronald, străduindu-se să nu pară lipsit de amabilitate. Mă găsiți acolo începând cu ora trei.

— Ba nu, spuse mustăciosul, ridicându-și ochelarii pe frunte și zâmbind. Mă tem că banca e deschisă, domnule Torbor. *Chiar aici.*

Necunoscutul închise ușa.

— Gândiți-vă pur și simplu că faceți ore suplimentare.

Un fior de spaimă îl traversă pe Ronald din cap până-n picioare. Edith se uită în ochii lui, de parcă ar fi încercat să înțeleagă ce se petrece, după care se apropie din nou de masă, oprindu-se lângă băiatul ei.

Mustăciosul îi făcu semn din cap lui Ronald.

— Stați jos.

Ronald se conformă, iar necunoscutul apucă și el un scaun și-l trase până aproape de Ronald, cu un zâmbet ciudat pe figură.

— Chiar ne pare foarte rău că vă întrerupem de la masă, domnule Torbor. Dar vă puteți întoarce la treburile dumneavoastră de îndată ce ne spuneți ceea ce vrem să știm.

— Ceea ce vreți să știți...?

— Exact, domnule Torbor, spuse celălalt, vârându-și mâna în buzunarul jachetei și scoțând afară o foaie de hârtie împăturită. Acesta este numărul unui cont privat deschis la banca dumneavoastră. Ar trebui să vi se pară cunoscut. O sumă substanțială de bani a fost transferată în el acum vreo câteva luni, din Tortola, de la banca Barclays de acolo.

Ronald se holbă la cifrele scrise pe hârtie. Făcu ochii mari. Într-adevăr, erau de la banca lui, First Caribbean. Bărbatul mai înalt își trăsese un scaun lângă Ezra și se strâmba în toate chipurile la băiețel, făcându-l să râdă. Ronald îi aruncă lui Edith o privire înfricoșată. *Ce naiba caută oamenii ăștia aici?*

— Acest cont nu mai este activ, domnule Torbor, îi spuse bărbatul cu mustață. Fondurile nu se mai află în banca dumneavoastră. Dar ceea ce vrem noi să știm, și dumneavoastră ne veți ajuta să aflăm, domnule Torbor, dacă sperați să vă puteți întoarce la masa dumneavoastră de prânz și la această mică existență fericită pe care o duceți aici, este unde anume, precis, au fost trimiși acești bani. Și, de asemenea, cui au fost trimiși.

Cămașa albă, proaspăt călcată a lui Ronald începuse să se ude de transpirație.

— Dar nu se poate să nu știți că nu pot să vă dau genul acesta de informații. E vorba de date confidențiale. Regulamentul băncii...

— Date confidențiale, dădu din cap mustăciosul, aruncând o privire spre partenerul său.

— Regulament, oftă bărbatul în cămașă colorată. Întotdeauna ne dă bătaie de cap. Într-un fel, chiar ne așteptam la chestia asta.

Cu o mișcare bruscă, întinse mâinile și-l smulse pe Ezra de pe scaunul lui. Surprins, băiețelul scânci. Bărbatul îl luă în poală. Edith încercă să-l oprească, dar el o împinse cu cotul trântind-o la podea.

— Ezra! țipă femeia.

Băiețelul începu să plângă. Ronald sări în picioare.

— *Stai jos!*

Mustăciosul îl prinse de braț. Cu mâna cealaltă, scoase ceva din jachetă și puse obiectul pe masă. Negru și metalic. Văzându-l, Ronald simți că i se oprește inima-n loc.

— Stai jos!

Disperat, Ronald se lăsă înapoi în scaun. Întoarse spre Edith o privire neajutorată.

— Orice doriți, numai să nu-i faceți rău lui Ezra. Vă rog!

— Nu văd de ce am face-o, domnule Torbor, zâmbi mustăciosul. Dar n-are rost să mai batem apa-n piuă. Iată ce vei face dumneata acum: vei suna la bancă și o vei pune pe secretara dumitale, sau cu cine dracu' o să vorbești de-acolo, să verifice contul care ne interesează. Te descurci dumneata să găsești o scuză, o justificare, ceva. Știm că nu intră prea des sume de felul ăsta în băncuța dumitale adormită. Eu vreau să aflu unde s-au dus banii, în ce țară, în ce bancă și pe ce nume. M-ai înțeles?

Ronald rămase tăcut.

— Tatăl tău înțelege ce vreau să spun, nu-i așa, băiete? – Îl gâdilă la ureche pe micul Ezra. – Pentru că, dacă n-a înțeles... – privirea i se întunecă – ... îți dau cuvântul meu că viețile voastre n-or să mai fie deloc fericite de acum încolo și că o să vă amintiți de acest moment cu părere de rău și nespusă durere cât veți trăi. E limpede ce spun eu aici, nu, domnule Torbor?

— *Fă-o, Ronald, te rog, fă-o!* îl imploră Edith, ridicându-se cu greu de la podea.

— Nu pot. Nu pot, spuse el, tremurând. Există proceduri pentru lucrurile de felul ăsta. Chiar dacă aș fi de acord, trebuie să respect niște reglementări bancare internaționale. Legile...

— Iar am ajuns la reglementările alea, spuse mustăciosul, clătinând din cap și suspinând zgomotos.

Bărbatul mai înalt care-l ținea pe Ezra scoase *și el* ceva din buzunar.

Ochii lui Ronald se holbară mai să-i iasă din orbite.

Era un recipient cu gaz de brichetă.

Ronald țâșni de pe scaun ca să-l oprească, dar mustăciosul îl pocni în tâmplă cu pistolul, expediindu-l în patru labe la podea.

— *Dumnezeule mare, nu!* țipă Edith, încercând să-l tragă pe necunoscut departe de băiatul ei, dar acesta o izbi brutal cu cotul.

Apoi, surâzând, cel care-l ținea pe Ezra îl prinse de guler pe băiat și începu să-l stropească cu gaz lichid.

Ronald se repezi iar, dar mustăciosul trăsese piedica armei, pe care acum o ridică, îndreptând-o spre fruntea lui Ronald.

— Țin minte că ți-am tot spus să stai jos.

Ezra urla acum ca din gură de șarpe.

— Uite-ți mobilul, domnule Torbor, îi împinse mustăciosul telefonul de pe masă. Sună la bancă și gata, noi am plecat. Acum!

— *Nu pot*, îngână Ronald, întinzându-și rugător mâinile tremurânde. Dumnezeule mare din cer, nu face asta! Eu... nu pot...

— Știu că-i nițel dus, domnule Torbor, spuse celălalt, clătinând din cap. Dar e un băiețaș nevinovat. Mare păcat să-i faci rău în felul ăsta. Doar pentru niște reguli prostești... Și

oricum, nu-i o priveliște prea drăgălașă la care să asiste și nevasta dumitale, nu?

— *Ronald!*

Bărbatul care-l ținea pe Ezra scoase din buzunar o brichetă din plastic. O aprinse dintr-o mișcare, lăsând-o să ardă cu flacără neîntreruptă. O aduse mai aproape de tricoul umed al băiețelului.

— Nu! țipă Edith ascuțit. Ronald, te rog, nu-i lăsa să facă asta! Pentru numele lui Dumnezeu, fă ce-ți cer, *Ronald, te implor!...*

Ezra țipa și el. Bărbatul care-l ținea apropie flacăra și mai tare. Cel cu mustață împinse telefonul în fața lui Ronald și se uită fix la el.

— *Exactamente*, domnule Torbor. Dă-le dracului de reguli. E momentul să suni.

CAPITOLUL

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

În acea după-amiază de marți, Karen se grăbi să-l ducă pe Alex la Centrul pentru Adolescenți din Arch Street, unde se organiza o acțiune de strângere de fonduri pentru adăpostul „Kids in Crisis" din oraș.

Când o sunase Hauck, fusese încântată. Conveniră să se întâlnească la barul „L'Escale", cu vedere spre Portul Greenwich, care era foarte aproape. Abia aștepta să-i spună ce descoperise.

Hauck stătea la o masă de lângă bar și-i făcu semn cu mâna când o văzu intrând.

— Bună, îl salută ea, așezându-și jacheta de piele pe spătarul scaunului.

Timp de câteva momente, se văită de traficul din oraș, care la ora asta din zi ajungea să fie un adevărat blestem.

— Ia încearcă să găsești un loc de parcare pe bulevard! zise ea, ridicând ochii în tavan, chipurile a frustrare. Trebuie să fii polițist, ca să ai vreo șansă!

— Mi se pare corect, ridică Hauck din umeri și ascunzându-și un zâmbet.

— Pardon, uitasem cu cine stau de vorbă! râse Karen. Chiar nu poți să faci nimic în problema asta?

— Sunt în concediu, ai uitat? După ce mă întorc, îți promit că va fi chiar primul lucru de care mă ocup.

— Bravo! încuviință Karen strălucind toată, de parcă nu mai putea de încântare. Să nu mă dezamăgești. Mă bazez pe tine.

Chelnerița se apropie de ei și Karen avu nevoie cam de o secundă ca să comande un Pinot Grigio. Hauck pritocea deja o bere. Karen se fardase puțin și purta un pulover bej drăguț peste o pereche de pantaloni mulați. Ceva o făcea să-și dorească să arate bine. Când îi sosi vinul, Hauck își înclină paharul în direcția ei.

— Ar trebui să închinăm pentru ceva, spuse ea.

— Pentru vremuri mai simple, propuse el.

— Amin, râse Karen, și-și ciocniră ușor paharele.

La început s-au simțit nițel cam stângaci, așa că s-au mulțumit să pălăvrăgească. Ea i-a povestit despre participarea lui Alex la acțiunile caritabile pentru adolescenții ajunși în situații de criză, Hauck declarându-se foarte plăcut impresionat și considerând că-i un lucru „de-a dreptul admirabil" din partea lui.

Karen zâmbi.

— Serviciul obligatoriu în folosul comunității, domnule locotenent. Toți copiii trebuie să participe, într-un fel sau altul. E un soi de ritual de primăvară, fără de care nu te poți înscrie la colegiu.

Ea îl întrebă la ce școală mergea fiica lui și el răspunse „Brooklyn", varianta scurtă, în care nu trebuia să pomenească nimic de Norah și de Beth.

— Crește repede, spuse el. În curând, va trebui să mă ocup *și eu* de povestea cu serviciul în folosul comunității!

În ochii lui Karen se aprinse o luminiță jucăușă.

— Stai să vezi când o să-și dea examenele de absolvire!

Treptat, pe măsură ce barierele dintre ei păreau să dispară, Hauck începu să se destindă, simțind cum revine la viață sub strălucirea caldă a ochilor ei căprui, uitându-se la pistruii presărați pe obrajii ei, la buzele pline, la sclipirea de miere a părului, ascultându-i vocea cu o vagă urmă de

accent sudic. Hotărâse să nu-i spună deocamdată ce aflase despre Dolphin Oil și despre legătura dintre compania petrolieră și Charles. Nici despre Thomas Mardy și faptul că el fusese de față la accidentul lui AJ Raymond. Până nu știa cu certitudine. Nu va face altceva decât s-o rănească și mai tare, împingând lucrurile pe o cale pe care poate într-o zi o va regreta. Și totuși, când se uita la Karen Friedman, se simțea transportat înapoi într-o porțiune a vieții lui neafectată de nicio pierdere. Și își imagina – după râsul ei neprefăcut, la al doilea pahar de vin, după cum râdea la toate replicile lui, așa cum sperase el să se întâmple – că și ea simte la fel.

Într-o pauză de conversație, Karen își lăsă pe masă paharul.

— Deci ziceai că ai mai făcut ceva progrese?

El încuviință din cap.

— Îți amintești de accidentul acela cu autor necunoscut, care s-a petrecut în ziua atentatului cu bombă, atunci când am venit la voi acasă prima oară?

— Bineînțeles că-mi amintesc.

Hauck își lăsă jos berea.

— Am aflat de ce a murit puștiul acela.

Ea făcu ochii mari.

— *De ce?*

El se gândise îndelung la asta înainte ca ea să vină, la ce putea să-i spună, iar acum se auzi povestindu-i despre o companie care era implicată într-o înșelătorie, o companie petrolieră, iar tatăl puștiului – care era pilot de ghidaj – dăduse din întâmplare peste întreaga poveste și-și băgase nasul în afacerile necurate ale companiei.

— A fost un avertisment, ridică Hauck din umeri. Dacă-ți poți imagina așa ceva. Ca să-l determine să-și vadă de treabă.

— A fost o *crimă?* spuse Karen, simțind cum o străbate o undă de șoc.

Hauck confirmă:

— Da.

Ea se rezemă uluită de spătarul scaunului.

— Vai, ce îngrozitor! Tu n-ai crezut nicio clipă că a fost un accident. Cerule mare...

— Și a funcționat.

— Ce vrei să spui?

— Bătrânul s-a oprit. N-a mai scos o vorbă, în fața nimănui. N-ar fi ieșit nimic la iveală, dacă nu m-aș fi dus eu acolo.

Karen păli la față.

— Spuneai că te duci acolo pentru mine. Ce legătură are asta cu Charles?

Cum ar putea el să-i spună? Despre Charles, Dolphin Oil, vapoarele goale? Sau că în ziua accidentului Charles fusese în Greenwich? Cum ar putea el s-o rănească și mai tare decât fusese deja rănită, până nu știa sigur? Până nu era absolut sigur?

Și fiind acum cu ea, înțelese de ce.

— Compania aceea, spuse Hauck, avea o legătură cu Harbor Capital.

Lui Karen i se scurse tot sângele din obraji.

— Cu Charlie?

Hauck dădu din cap că da.

— Dolphin Petroleum. Îți sună cunoscut numele?

Ea clătină din cap.

— Se poate să fi făcut parte dintr-un pachet de investiții deținute de el.

Karen ezită.

— Cum adică, investiții?

— În străinătate.

Karen își duse mâna la gură și-l privi lung. Parcă era ecoul a ceea ce-i spusese Saul.

— Crezi că Charles a fost implicat? În accidentul ăsta cu autor necunoscut?

— Nu vreau să tragem concluzii pripite, Karen.

— Te rog, Ty, nu încerca să mă protejezi. Tu crezi că era implicat?

— Nu știu, oftă el, ținând pentru el faptul că Charles fusese în Greenwich în ziua aceea. Mai există încă o mulțime de piste pe care trebuie să le verific.

— Piste?

Karen se rezemă de spătarul scaunului. Ochii ei aveau o expresie stranie, derutată. Își apăsă palmele una de cealaltă, în fața buzelor, și dădu din cap.

— Și eu am descoperit ceva, Ty.

— Ce anume?

— Nu prea știu, dar mă cam sperie un pic... la fel cum mă sperii tu acum.

Îi povesti cum luase la verificat lucrurile rămase în urma lui Charles, așa cum o rugase el, vechile lui dosare și fișiere din calculator, cum discutase cu fosta lui secretară și cu agenta de voiaj, dar fără să poată afla nimic relevant.

Până ce dăduse peste un nume.

— Tipul m-a sunat de vreo două ori, imediat după moartea lui Charles. Era cineva care lucrase pentru el.

Îi povesti cum Jonathan Lauer încercase să ia legătura cu ea, mesajele criptice pe care i le lăsase. *Niște lucruri pe care ar trebui să le știți...*

— Pur și simplu nu mă simțeam în stare să fac față unei conversații, la vremea aceea. Era prea mult. I-am pomenit de el lui Saul. Care mi-a spus că-i o simplă problemă de personal, de care se va ocupa el.

Hauck dădu din cap.

— OK...

— Dar pe urmă m-am gândit la chestia asta în lumina a tot ceea ce ieșise la iveală și a început să mă roadă. Drept care m-am dus să-l văd, cât timp tu ai fost plecat. La New Jersey. M-am dus să-l întâlnesc. Nu știam unde lucrează acum și tot ce aveam era adresa de acasă, din perioada în care lucrase la firma lui Charles, împreună cu un număr de telefon fix.

M-am gândit să-mi încerc norocul. Când am ajuns acolo, la ușă a venit soția lui. – Ochii lui Karen se umeziră. – Care mi-a spus cel mai îngrozitor lucru cu putință.

— Ce?

— *E mort.* A fost omorât. L-a lovit o mașină în timp ce mergea cu bicicleta, acum câteva luni. Iar ceea ce face ca toată chestia asta să pară nițel cam sinistră e faptul că ar fi trebuit să depună mărturie, să facă o declarație oficială în legătură cu o problemă legată de Harbor, cândva spre sfârșitul săptămânii respective.

— Ce fel de problemă?

— Nu știu. Dar n-a fost numai asta. A fost și felul cum a murit. Pus laolaltă cu felul în care a fost ucis și puștiul Raymond, care avea în buzunar numele lui Charlie.

Hauck își puse paharul pe masă, simțind cum încep să-i bâzâie antenele care sesizau lucrurile necurate.

— L-a lovit o mașină, spuse Karen. Exact la fel ca pe victima din cazul tău. A fost un accident cu autor necunoscut.

Un grup de clienți așezați în apropiere de ei, funcționari după înfățișare, începu brusc să devină mai gălăgios. Karen se aplecă înainte, strângându-și genunchii la un loc, cu fața ușor palidă.

— Ai făcut treabă bună, spuse Hauck, arătând că e încântat. Chiar foarte bună.

Culoarea reveni parțial în obrajii ei.

— Ți-e foame? întrebă Hauck, încercându-și norocul.

Karen ridică din umeri, aruncându-și privirea pe ceasul de la mână.

— Pe Alex îl aduce acasă un vecin, cu mașina. Cred că am un pic de timp la dispoziție.

CAPITOLUL

PATRUZECI ȘI OPT

Pe drumul spre casă, Hauck îi telefonă lui Freddy Muñoz.

— Hei, șefu'! exclamă surprins subalternul lui. Cam de multișor nu ne-am auzit. Cum e în vacanță?

— Nu sunt în vacanță, Freddy. Ascultă, vreau să-mi faci un favor. Am nevoie de o copie după dosarul unui caz de omucidere din New Jersey, încă nerezolvat. Zona Upper Montclair. Numele victimei este Lauer. L-A-U-E-R, ca Matt Lauer, tipul de la televizor. Prenumele, Jonathan. S-ar putea să existe o anchetă paralelă a Poliției Statale din Jersey.

Muñoz își nota de zor.

— Lauer. Și care-i motivul pentru care le spun că ne trebuie și nouă, șefu'?

— Tipar similar cu al unui caz la care lucrăm noi.

— Și ce caz ar fi acela, șefu'?

— Accident cu autor necunoscut.

Muñoz făcu o pauză. În fundal se auzeau niște glasuri de copii strigând, probabil se uitau la un meci de-al echipei Yankees, la televizor.

— Drace, Ty, nu cumva începe să devină o obsesie morbidă la tine?

— Trimite pe cineva să-mi lase hârtiile acasă, mâine dimineață. Dacă aș fi fost în serviciu, o făceam singur. Și

Freddy... – Hauck îl auzi pe Will, băiatul lui Freddy, chiuind și încurajându-și favoriții. – Chestia asta rămâne între noi, OK?

— Mda, șefu', îi răspunse detectivul. Desigur.

Piste noi, își zicea Hauck în sinea lui.

Una ducea în mod categoric la Lennick, depozitarul firmei lui Charlie Friedman. Aproape un fel de membru al familiei. El nu se putea să nu știe de Lauer. Știa oare și despre Dolphin Oil și Falcon?

Ți-a pomenit Charlie vreodată cum că ar fi administrat și niște conturi din străinătate?

Cealaltă pistă ducea la New Jersey, la acest al doilea accident cu autor necunoscut. Hauck nu fusese niciodată omul care să creadă prea mult în coincidențe.

În timp ce conducea, gândurile îi tot fugeau înapoi la Karen. Fără să stea prea mult să cugete, găsea fără probleme zece motive bine întemeiate pentru care ar trebui să se oprească acum, înainte ca lucrurile să meargă prea departe între ei doi.

Începând cu faptul că soțul ei trăia. Și că Hauck se jurase să-l găsească. Și că nu voia să-i provoace ei încă și mai multă suferință inutilă, față de cea prin care trecuse până acum, ascunzându-i anumite lucruri.

Și că era bogată. Obișnuită cu un alt stil de viață. Aparținând unei lumi în totalitate diferite de a lui.

La naiba, Ty, nu s-ar putea spune că ai cele mai bune cărți în mână, la ora asta.

Și totuși, nu putea să nege că simțea ceva în prezența ei. Descărcarea de-a dreptul electrică, în momentul când mâinile lor se atinseseră în treacăt, o dată sau de două ori, în timpul prânzului luat împreună. Aceeași senzație pe care o avea și acum, când se gândea la ea.

Trăgând de volanul Fordului Bronco, ieși de pe autostrada 95 luând-o spre Stamford. Îi trecu brusc prin minte de

ce nu-i putea spune. De ce îi ascundea adevărul. Faptul că Charles se întorsese în Greenwich după atentatul cu bombă. Că fusese și el amestecat în asasinarea acelui băiat. Poate și în moartea celui de-al doilea.

De ce nu voia să implice poliția în toată tărășenia. Să-i implice și pe alții.

Pentru că Hauck își dădea seama cât de dezrădăcinat și singur fusese în acești ultimi patru ani. Iar Karen Friedman era singura de care se simțea legat în clipa asta.

CAPITOLUL

PATRUZECI ȘI NOUĂ

În după-amiaza următoare, cineva bătu la ușa lui Hauck, iar acesta se duse să deschidă.

Era Freddy Muñoz.

Îi întinse lui Hauck un plic mare și voluminos, din acelea legate cu sforicică, pentru corespondența dintre departamente.

— Sper că nu te deranjez. M-am gândit să-ți aduc chiar eu ce mi-ai cerut, dacă nu te superi.

Hauck tocmai se întorsese de la jogging. Era transpirat tot. Purta un tricou cenușiu inscripționat cu Colby College și șort. Cea mai mare parte a dimineții și-o petrecuse lucrând la calculator.

— Nu mă deranjezi deloc.

— E frumos aici, la tine, spuse detectivul, dând din cap aprobator. Dar se simte nevoia unei mâini de femeie, nu crezi? Eventual să descurce nițel lucrurile pe-acolo prin bucătărie.

Hauck aruncă o privire spre vraful de farfurii clădite în chiuvetă și spre cutiile desfăcute de mâncare împrăștiate pe blat.

— Te oferi cumva voluntar?

— Nu pot, spuse Muñoz, pocnind din degete și prefăcându-se dezamăgit. Sunt de serviciu diseară, șefu'. Dar mă

gândeam să mai pierd și eu vremea pe-aici câteva minute, până te uiți peste ce ți-am adus, ce zici?

Hauck desfăcu nerăbdător sfoara care ținea plicul închis și lăsă conținutul să alunece pe măsuța de cafea, în timp ce Muñoz se tolănea comod într-un fotoliu larg și moale din camera de zi.

Primul lucru care-i sări în ochi fu raportul asupra accidentului. Relatarea făcută de polițistul însărcinat cu constatarea. Polițist de la departamentul de poliție al Ținutului Essex. Date despre decedat. Numele: Lauer. Adresa: 3135 Mountain View. Decedat la locul accidentului. Descriere: bărbat alb, aproximativ treizeci de ani, îmbrăcat cu un costum galben de ciclist, traumatisme corporale grave și hemoragie. Un martor ocular a descris un autovehicul sport-utilitar de culoare roșie, marcă neidentificată, îndepărtându-se în viteză. Plăcuțe de înmatriculare de New Jersey, număr neidentificat. Ora: zece și șaptesprezece minute dimineața. Declarația martorului ocular atașată la raport.

Toate astea păreau teribil de familiare.

Hauck aruncă o privire peste fotografii. Erau fotocopii. Victima. În tricou de ciclist. Lovită frontal. Traumatisme grave, închise, la cap și torace. Era și o poză a bicicletei, care practic fusese redusă la un morman de țevi îndoite. Două fotografii de la locul faptei, cu șoseaua văzută din ambele direcții. Din susul dealului, din josul lui. Mașina se îndrepta clar spre baza dealului.

Urme de cauciuc abia după locul impactului.

Exact ca în cazul lui AJ Raymond.

Mai departe, Hauck răsfoi raportul medicului legist. Traumatisme severe rezultate în urma ciocnirii cu un corp contondent, pelvisul zdrobit și vertebre fracturate, traumatism cranian. Hemoragie internă masivă. Mort pe loc, presupunea medicul legist.

Hauck își aruncă privirea și pe rapoartele detectivilor care anchetaseră cazul. Procedaseră exact la fel cum procedase

Hauck, în Connecticut. Cercetaseră zona, căutând martori oculari, notificaseră poliția statală, puseseră întrebări la atelierele auto din împrejurimi, încercaseră să identifice o posibilă marcă de anvelope, pornind de la urmele de pe asfalt. Discutaseră cu soția celui mort, cu angajatorul. „Niciun motiv identificat" pentru a se presupune că n-ar fi fost vorba de un accident.

Nici aici nu existau suspecți.

Muñoz se ridicase în picioare și se apropiase de o pânză la care lucra Hauck lângă fereastră. O ridicase de pe șevalet.

— Arată chiar foarte bine, șefu'. Chiar că te pricepi.

— Mulțumesc, Freddy.

— Nu-i exclus să ajungem să te vedem la Muzeul Bruce într-o zi. Și n-am de gând să stau atunci la coadă.

— Ești liber să te servești de pe-acum cu ce-ți place, mormăi Hauck, răsfoind paginile din dosar. Într-o zi or să valoreze milioane.

Era de-a dreptul frustrant – exact la fel ca și cazul lui. Polițiștii din Jersey nu găsiseră niciun fel de indicii solide.

Totul se reducea la o coincidență, o coincidență în care Hauck nu credea, o coincidență care nu ducea nicăieri.

— Ție ți se pare rezonabil, Freddy? îl întrebă Hauck. Să fie două cazuri separate de omucidere cu fugă de la locul accidentului? În două state diferite. Amândouă având o anumită legătură cu Charles Friedman.

— Citește mai departe, șefu', spuse Muñoz, tolănindu-se iarăși cu picioarele ridicate peste rezemătoarea pentru brațe a fotoliului masiv.

Nu-i mai rămăseseră de parcurs decât amănuntele din declarațiile martorilor oculari. *Declarația.* Nu exista decât una.

Aruncându-și ochii pe hârtie, Hauck înțepeni. Simți că rămâne cu gura căscată, ochii fiindu-i atrași ca de-un magnet de numele scris pe prima pagină a declarației.

— *Vezi ce-am văzut și eu?* spuse Freddy Muñoz, îndreptându-se de spate și dându-și jos picioarele de pe fotoliu.

— Mda, încuviință Hauck și trase adânc aer în piept. Ba bine că nu.

Unicul martor ocular la asasinarea lui Jonathan Lauer fusese un fost polițist, ieșit la pensie, din New Jersey.

Pe nume Phil Dietz.

Același martor ocular ca în cazul accidentului cu autor necunoscut care-i curmase viața lui AJ Raymond.

CAPITOLUL

CINCIZECI

Făcuse o mare greșeală. Hauck îi citi mărturia o dată, de două ori, apoi încă o dată.

Făcuse o greșeală cât roata carului!

Imediat, Hauck își aminti cum îl descrisese Pappy Raymond pe tipul care-l așteptase în fața barului și-l presase să-și vadă de treabă. *Îndesat, cu mustață.* În aceeași clipă, lui Hauck îi fu foarte clar cine făcuse fotografiile acelea cu cadavrul lui AJ Raymond prăbușit pe stradă.

Dietz.

Bătăile inimii parcă i se opriră brusc.

Hauck căută să-și amintească detaliile propriului caz. Dietz spusese despre el însuși că lucrează la pază și securitate. Spusese că dăduse fuga la locul accidentului imediat după ciocnire. Că nu apucase să se uite bine la mașină, un SUV alb, cu numere din alt stat, care se îndepărtase în viteză pe șosea.

Pe dracu', să se uite bine.

Dietz fusese plantat intenționat acolo.

Tocmai de-aceea nu reușiseră polițiștii din Connecticut să depisteze niciun SUV alb cu numere de Massachusetts sau New Hampshire. Tocmai de-aceea polițiștii din New Jersey nu putuseră găsi niciun autovehicul similar la ei acolo.

Fiindcă acestea nici nu existau! Totul fusese o înscenare.

Exista o șansă la o mie ca cineva să facă legătura între cele două incidente – dacă n-ar fi văzut Karen chipul soțului ei în filmul acela documentar.

Hauck rânji. Dietz fusese de față în ambele locuri. La distanță de două state între ele și la peste un an diferență în timp.

Bineînțeles, asta însemna că și Charles Friedman avea o legătură cu întreaga poveste.

Hauck își întoarse privirea spre Muñoz, simțind cum îi pulsează în artere senzația că în sfârșit ajunge undeva.

— Mai știe cineva de chestia asta, Freddy?

— Ai zis să rămână între noi, șefu', ridică detectivul din umeri. Așa că n-am spus la nimeni.

Hauck se uită fix la Freddy.

— Vezi să rămână în continuare așa.

Muñoz încuviință din cap.

— Aș vrea să mă mai uit o dată pe dosarul Raymond. Să-mi aduci o copie, până la sfârșitul zilei.

— Da, să trăiți.

Hauck se uită lung la mutra mustăcioasă și gregară – un fost polițist – acum metamorfozată în expresia rece și calculată a unui ucigaș profesionist.

Cele două cazuri nu se contopiseră, ci practic se ciocniseră unul de celălalt. Direct și frontal. Iar de data aceasta existau și alți oameni cu care trebuia să stea de vorbă. Sângele îi curgea năvalnic prin vene.

Ai încurcat-o, îi spuse el în gând lui Dietz. *Ți-a ajuns funia la par, ticălos ce ești!*

Primul lucru pe care l-a făcut Hauck a fost să-i trimită o poză de-a lui Dietz lui Pappy, care o zi mai târziu i-a confirmat că el era mustăciosul din Pensacola. Chiar și numai acest fapt ar fi fost probabil suficient pentru ca Hauck să-l aresteze imediat pe Dietz, sub acuzația de complicitate la

uciderea lui AJ Raymond, și, eventual, la uciderea lui Jonathan Lauer.

Dar nu l-ar fi dus cu nimic mai aproape de Charles Friedman.

Coincidențele nu dovedau nimic. Un avocat bun ar fi putut susține, într-o pledoarie convingătoare, că prezența la locul ambelor accidente nu fusese nimic mai mult decât o coincidență. Iar el își dăduse cuvântul în fața lui Karen că va afla ce s-a întâmplat cu soțul ei. Charles fusese în Greenwich. Lauer lucrase la firma lui. Amândoi aveau legătură cu Dolphin Oil. Dietz era și el amestecat. Lui Hauck nu-i plăcea absolut deloc unde duceau toate astea. Presupunerea unei conexiuni între Charles și Dietz ar fi un punct de pornire. Dar în acest moment Hauck se temea că dacă scoate pe tapet toată povestea, cine știe unde-ar putea duce oricare dintre fire?

Ar trebui să te duci și să-i raportezi lui Fitzpatrick, îi spuse o voce interioară. Să înaintezi o acuzație oficială, ca să se poată obține un mandat. Și să-i lași pe agenții federali să-și bată capul mai departe. Ai depus un jurământ când te-ai făcut polițist. În toată viața ta de până acum l-ai respectat cu sfințenie. Karen a descoperit fără să știe o conspirație.

Dar ceva îl oprea.

Și dacă totuși Charles era nevinovat? Și dacă nu va putea găsi nicio legătură între Charles și Dietz? Dacă va ajunge s-o rănească pe Karen, să le facă rău ei și copiilor ei, după ce-și luase angajamentul s-o ajute, doar fiindcă voia să rezolve cazul *lui*, nu al ei? Trebuia să-l rețină pe Dietz. Să pună tunurile pe el. N-avea cum să nu-l facă să vorbească.

Sau ea era cauza? Și ceea ce începuse să simtă, când aceste două cazuri se ciocniseră unul de celălalt. Dorința de-a o proteja încă puțin, doar până va ști cu certitudine cum stau lucrurile. Ceea ce fierbea cu atâta ardoare în sângele lui. Lucrurile la care stătea noaptea treaz să se gândească. Pradă

unor impulsuri contradictorii. Ca polițist, știind prea bine că propriile sentimente îl fac să calce pe de lături.

A sunat-o pe Karen mai târziu în cursul zilei, uitându-se lung la mărturia lui Dietz.

— Mă duc la New Jersey mâine. S-ar putea să fi descoperit ceva.

În glasul lui Karen se simți o notă de entuziasm.

— Ce anume?

— M-am uitat pe dosarul accidentului lui Jonathan Lauer. Unicul martor ocular de acolo, un tip pe nume Dietz... este și unul dintre cei doi martori de la accidentul lui AJ Raymond.

Karen scoase o exclamație de uimire. În pauza care urmă, Hauck își dădu seama că și ea se gândește la semnificația acestui lucru.

— Au fost înscenări, Karen. Individul ăsta, Dietz, a fost de față la ambele accidente. Atâta că n-au fost accidente, Karen. *Au fost două crime.* Făcute ca să acopere ceva. Ai realizat o chestie extraordinară. Nimeni n-ar fi făcut legătura între ele dacă tu nu te-ai fi dus să-l vizitezi pe Lauer.

Ea nu răspunse. Nu se auzea decât tăcere. Tăcerea în care ea încerca să decidă ce însemnau toate astea. În ceea ce-l privea pe Charles. Și pe ea. Și pe copiii ei.

— Ce naiba ar trebui eu să cred acum, Ty?

— Stai, Karen, să nu ne pripim cu niște concluzii care...

— Știi ceva? spuse Karen. Îmi pare rău, sincer, pentru oamenii ăștia. E groaznic ce li s-a întâmplat. Știu că tu tot timpul la asta te-ai și gândit. Dar *eu* nu mă pot abține să nu cred că se petrece ceva necurat aici și începe să mă sperie, Ty. *Ce înseamnă toate astea, ce legătură au cu Charles?*

— Nu știu. Asta și vreau să aflu.

— Să afli, cum, Ty? Ce ai de gând să faci?

Erau o mulțime de lucruri pe care el nu i le spusese. Că exista o legătură între Charles și Falcon. Și Pappy Raymond. Că el era convins că Charles fusese complice la moartea lui

AJ Raymond – și poate și la cea a lui Jonathan Lauer. Dar cum ar fi putut el să-i spună ceva din toate astea, acum?

— Am de gând să mă duc la Dietz acasă, spuse el. Mâine.

— La el acasă? Pentru ce?

— Să văd ce naiba pot să descopăr. Să încerc să-mi dau seama care-ar trebui să fie pasul nostru următor.

— *Pasul nostru următor?* Trebuie să-l arestezi, Ty. Știi prea bine că el e de vină pentru ce li s-a întâmplat bieților oameni. El e responsabil pentru moartea lor!

— Ai vrut să știi ce legătură au toate astea cu soțul tău, Karen! Nu de asta ai venit la mine? Voiai să știi ce-a făcut.

— Dar individul ăsta e un ucigaș, Ty. Doi oameni au murit.

— Știu că au murit doi oameni, Karen! De lucrul ăsta chiar că nu-i nevoie să-mi reamintești!

— Ce vrei să spui, Ty?

Tăcerea se lăsă înghețată între ei, timp de câteva clipe. Dintr-odată, Hauck avu convingerea că, prin mărturisirea că nu se duce acolo ca să-l aresteze pe Dietz, de fapt lăsa să se întrevadă tot ce-i răvășea lui sufletul acum: sentimentele pe care le avea pentru ea, șuvițele împletite de păr roșcovan care-l împinseseră până acolo, ecoul unei dureri venite de departe din trecut.

Într-un târziu Karen spuse, înghițind greu:

— Nu mi-ai spus tot, Ty, nu-i așa? Charles are legătură cu toate astea, nu-i așa? O legătură mult mai profundă decât m-ai lăsat până acum să cred?

— Da.

— Soțul meu... – Karen lăsă să-i scape un chicotit amar. – Întotdeauna paria împotriva tendințelor. Era un *contrarian*, vezi Doamne. Așa-și spunea el. Un mod mai prețios de-a spune că te crezi întotdeauna mai deștept decât toți ceilalți. Ai mare grijă ce faci pe-acolo, Ty, indiferent ce ți-ai pus în cap.

— Sunt polițist, Karen, spuse Hauck. Cu asta se ocupă polițiștii.

— Ba nu, Ty, polițiștii îi arestează pe oameni atunci când sunt implicați într-o infracțiune. Eu nu știu ce ai de gând să faci tu acolo, dar ceea ce știu precis că în parte are legătură cu mine. Și asta mă sperie, Ty. Te rog, ai doar grijă să faci numai ceea ce se cuvine, OK?

Hauck deschise dosarul și se uită lung la fața lui Dietz.

— *OK.*

CAPITOLUL

CINCIZECI ȘI UNU

Ceva straniu se strecură în gândurile lui Karen, în noaptea aceea. După ce închise telefonul, după discuția cu Ty.

În legătură cu ce descoperise el.

Îi ridicase moralul, la început. Conexiunile dintre accidente. Ideea că ea îl ajutase cu adevărat.

Apoi n-a mai fost sigură de ce simțea. O vagă senzație de neliniște, la gândul că doi oameni legați de soțul ei fuseseră omorâți pentru a acoperi nu știu ce – și bănuiala, o bănuială pe care Ty nu voia să i-o clarifice, că Charlie era cumva implicat.

Jonathan Lauer lucrase pentru el. Băiatul peste care dăduse o mașină în Greenwich, în ziua când el dispăruse, avea numele lui Charlie scris pe o hârtie împăturită în buzunar. Caseta de valori cu mormanul acela de bani și cu pașaportul falsificat. Tancul petrolier care avea legătură cu firma lui Charlie. Dolphin Oil...

Nu-și dădea seama unde duceau toate astea.

În afara de concluzia că omul care-i fusese soț timp de optsprezece ani fusese amestecat într-un lucru pe care-l ținuse secret față de ea și că Ty nu-i spunea tot ce știa.

Alături de faptul că mare parte din viața dusă de ea în ultimii optsprezece ani, toate acele mituri în care crezuse, fuseseră de fapt o minciună.

Dar mai era ceva care-o rodea. Chiar mai mult decât spaima că familia ei încă se afla în pericol. Sau decât compasiunea pentru cei doi oameni care muriseră. Două morți despre care ea începea să creadă, împotriva propriei voințe, că sunt inextricabil legate de Charles.

Își dădu seama că e îngrijorată pentru el, pentru Hauck. Din cauza a ceea ce se pregătea să facă.

Nu-i mai trecuse nicio clipă prin cap până atunci, dar acum își dădu seama. Că ajunsese să se bazeze pe el. Că știuse, după felul în care el se uitase la ea – atunci, în ziua aceea cu meciul de fotbal, și data următoare, la circa de poliție, când ochii lui se luminaseră brusc văzând-o – și după felul cum își asumase toată responsabilitatea în locul ei. Că era atras de ea.

Și că, într-un mod dintre cele mai subtile și imposibil de detectat, Karen simțea același lucru.

Dar mai era ceva.

Era sigură că el se pregătește să facă un gest nesăbuit, mult dincolo de limita legalității. Că ar putea să se pună în pericol. Dietz era un ucigaș, indiferent ce-ar fi făcut. Și că nu voia să-i spună niște lucruri – care aveau legătură cu Charlie.

Pentru ea.

După ce a vorbit cu el la telefon, Karen a rămas în bucătărie ca să încălzească la microunde o pizza congelată cu blat franțuzesc pentru Alex, care părea să subziste numai cu chestii de felul ăsta.

După ce pizza s-a făcut, Karen l-a strigat pe băiat să vină la masă, iar ea i-a ținut companie, ascultându-i poveștile de la școală – cum luase un B cu plus, pentru o prezentare la istorie europeană care reprezenta jumătate din examenul de sfârșit de an, și cum fusese numit co-președinte al comitetului de conducere al organizației „Kids in Crisis". De asta chiar era mândră. În final și-au dat întâlnire, oficial, ca să se uite împreună la *Friday Night Lights* la televizorul din camera de zi, ceva mai târziu în seara aceea.

Dar după ce el a urcat înapoi în camera lui de la etaj, Karen a rămas mai departe cu coatele pe blatul din bucătărie, într-o stare de neliniște, simțind cum sângele îi curge furtunos prin vene.

Straniu, inexplicabil, ajunsese să se înfiripe ceva între ei.

Ceva ce ea nu putea să nege.

Așa că, după ce emisiunea lor a luat sfârșit și Alex i-a spus noapte bună și s-a dus la culcare, Karen s-a dus în biroul de la parter și a ridicat receptorul. Simțea un gol în stomac, ca pe vremea când era școlăriță, dar nu-i păsa. A format numărul lui, cu palmele transpirate. El a răspuns după al doilea țârâit.

— Domnule locotenent? spuse ea, așteptând obiecția.

— Da? răspunse el, fără să protesteze.

— Am vrut doar să te rog să fii atent, spuse ea din nou.

El încercă să minimalizeze totul, glumind cum că mai făcuse treaba asta de cel puțin un milion de ori, dar Karen îi tăie vorba.

— *Te rog*, îi spuse pe un ton rugător. Te rog. Nu mă face să mai trec o dată prin ce-am trecut. Nu te rog altceva decât să ai grijă, Ty. Asta-i tot ce-ți cer. Mă auzi?

Timp de o secundă n-a fost decât tăcere, apoi el spuse:

— Mda, *te aud*.

— Bine, spuse ea încet și lăsă receptorul la loc.

Karen a rămas acolo pe canapea vreme îndelungată, cu genunchii strânși la piept. Avea o presimțire neagră făcându-și încet drum prin ființa ei – exact la fel ca atunci, în avionul acela micuț care-și învârtea elicele pe aeroportul din Tortola, când Charlie îi făcuse cu mâna de pe balcon, cu soarele reflectându-se în lentilele de la ochelarii lui – un neașteptat sentiment de pierdere. Un tremur de spaimă.

— Ai grijă, Ty, murmură ea din nou, pentru sine, și închise ochii, înfricoșată.

N-aș putea suporta să te pierd și pe tine.

CAPITOLUL

CINCIZECI ȘI DOI

Autostrada interstatală care trecea la nici doi kilometri distanță de unde locuia Hauck în Stamford, I-95, se transforma în șosea obișnuită la intrarea în New Jersey, la sud de Podul George Washington.

Pe acolo a luat-o Hauck, trecând pe lângă mlaștinile din Meadowlands, pe lângă vastele porțiuni de piloni electrici și zonele de depozite de la nord de New Jersey, pe lângă Aeroportul Newark, conducând mai mult de două ore spre partea sudică a statului, la nord de locul unde autostrada cotea spre Philadelphia.

Părăsi autostrada prin Ieșirea 5 spre Burlington, trezindu-se în mijlocul unui hățiș de drumuri secundare care treceau prin ținuturile rurale ale statului – Columbus, Mount Holly, orășele adormite legate între ele prin nesfârșite câmpuri, un ținut al crescătorilor de cai, la distanță de-un univers întreg față de aglomerația industrială din nord.

Dietz fusese polițist în orașul Freehold. Hauck verificase, înainte de-a pleca. Lucrase acolo șaisprezece ani.

Șaisprezece ani cărora le puseseră capăt brusc vreo două reclamații de hărțuire sexuală și două mustrări pentru aplicarea abuzivă a măsurilor de forță, precum și încă o altă poveste care nu mai putuse fi ținută sub control, în legătură cu martora minoră dintr-un caz de trafic cu metamfetamină,

pe care se constatase că Dietz o forțase să depună mărturie – ceea ce suna mai degrabă a viol în toată regula.

Lui Hauck îi scăpaseră toate astea. Dar ce motiv ar fi avut să verifice?

De atunci, Dietz se apucase să lucreze pe cont propriu la o firmă, Dark Star, care se părea că presta servicii de pază și securitate. Hauck căutase în baza de date a Registrului Comerțului. Greu de spus cu ce se ocupa firma în realitate. Pe hârtie scria că furniza servicii de pază. Gărzi de corp. Paznici. Angajați pe bază de contract. Nici vorbă de instalarea vreunor sisteme de securitate sau ce spusese el că ar fi făcut prin zonă atunci când fusese ucis AJ Raymond.

Dietz era un ticălos.

Conducând mașina pe drumeagurile de țară, Hauck își lăsă mintea să-i rătăcească în voie. Era polițist de cincisprezece ani. Practic vorbind, nici nu știa să facă altceva. Urcase repede prin hățișul birocratic care era Departamentul de Poliție al Orașului New York. Ajunsese la rangul de detectiv. Fusese repartizat să facă parte din unități speciale. Acum conducea propriul lui departament, în Greenwich. Întotdeauna respectase legea.

Ce avea de gând să facă, odată ajuns acolo? Nici măcar n-avea un plan.

Ieșind din Medford, Hauck găsi drumul secundar 620.

De amândouă părțile drumului erau câmpuri cu pante domoale înconjurate de garduri albe. Câteva semne indicatoare, pentru grajduri de cai și ferme. Merryvale Farms, „casa" armăsarului Barrister, „record mondial la viteză pe patru sute de metri". Lângă Taunton Lake, Hauck își verifică sistemul GPS. Adresa lui Dietz era la numărul 733 pe Muncey Road. Cam la vreo cinci kilometri depărtare de oraș, spre sud. Unde a înțărcat mutul iapa. Hauck găsi locul, între un câmp împrejmuit cu garduri și un post local de pompieri. Intră pe drumeagul lateral. Pulsul începu să i se accelereze.

Ce cauți tu aici, Ty?

Muncey Road era un drumeag acoperit cu asfalt crăpat, având mare nevoie de reparații capitale. Erau câteva case lângă intrarea din șoseaua principală, ferme sărăcuțe cu pereți din lemn, cu câte-o mașină de teren și ocazional o rulotă pentru cai în față, și curți cu iarbă necosită și pline de buruieni. Hauck zări o cutie poștală numerotată: 340. Mai avea destul de mers.

La un moment dat, asfaltul se termină și începură hârtoapele. Hauck își continuă drumul, zdruncinându-se în Fordul Bronco. Casele erau din ce în ce mai rare. La o curbă, dădu peste mai multe căsuțe poștale grupate laolaltă, iar pe una din ele scria 733. Serviciul poștal nu mergea mai departe. Un fior îl traversă pe Hauck, când își dădu seama că se apropia. Cât despre granițe, știa că le lăsase de multă vreme în urmă. Nu avea niciun fel de mandat. Nu anunțase la serviciu unde se duce. Dietz era potențial complice la două omucideri.

Ce naiba cauți aici, Ty?

Trecu pe lângă o casă zugrăvită în roșu, în stilul ranch al anilor cincizeci: numărul 650. O peliculă de transpirație i se adunase la încheieturile mâinilor și sub guler. Se apropia tot mai mult.

Acum locuințele se aflau la distanțe considerabile una de alta. Poate cinci sute de metri. Nu se auzea niciun sunet, în afară de scrâșnetul pietricelelor sub roțile mașinii lui Hauck.

În sfârșit, îi apăru în fața ochilor. De după o cotitură largă, cuibărită într-un pâlc de ulmi înalți, la capătul drumului. O fermă veche, cu pereți albi. Gardul de lemn din față avea grabnic nevoie de reparații. O bucată de streașină atârna sub acoperiș. Gazonul arăta de parcă n-ar mai fi fost tuns de luni de zile. Dacă nu luai în seamă prezența unui Jeep cu două locuri, la care fusese atașat un cârlig de plug, nu prea părea să fie o casă în care locuia cineva. Hauck încetini puțin, în timp ce trecea cu mașina prin față, încercând să nu

atragă atenția. Pe Jeep, în spate, era lipit un autocolant al Poliției Orașului Freehold. Numărul scris pe stâlpul verandei de la intrare îi confirmă bănuiala: 733.

Bingo!

Garajul dărăpănat pentru două mașini era închis. Hauck nu văzu nicio lumină aprinsă în casă. În pustietatea asta, nu prea vedeai multe mașini trecând, și în niciun caz una după alta. El nu voia să fie zărit trecând din nou cu mașina pe-acolo. Cam la vreo cincizeci de metri mai departe, observă un drumeag lateral, mai potrivit pentru cai decât pentru mașini, și o luă pe acolo, săltând pe terenul denivelat. După o oarecare distanță, o luă la stânga printr-un câmp cu fân uscat, mascat complet de tufișurile înalte până la brâu. De la vreo două sute de metri distanță, Hauck putea să vadă destul de bine casa.

OK, și-acum ce urmează?

Dintr-un rucsac, Hauck scoase un binoclu și, coborând geamul mașinii, cercetă îndelung cu privirea casa pe lângă care trecuse. Nicio mișcare. Un oblon atârna indolent la una din ferestre. Niciun semn că ar fi fost cineva acolo.

Din același rucsac, Hauck își scoase pistolul automat Sig, cu siguranța trasă, verificând ca toate cele șaisprezece gloanțe de șaisprezece milimetri să fie așezate în încărcător. De ani de zile nu-și mai folosise arma. Își aminti cum intrase alergând pe o alee și trăsese trei gloanțe într-un suspect care fugise dintr-o clădire, după ce-și descărcase arma TEC-9 spre partenerul lui Hauck, în timpul unei descinderi în căutarea unor traficanți de arme. Îl nimerise pe individ în picior cu unul dintre gloanțe. Îl adusese la secție. I se recunoscuseră meritele prin ordin de zi pentru asta. Fusese singura dată când trăsese cu arma în timpul serviciului.

Hauck lăsă pistolul pe scaunul din dreapta lui. Apoi deschise torpedoul și scoase afară etuiul din piele neagră în care-și ținea insigna de polițist din Greenwich. Nu prea știa ce-ar fi putut face cu ea, așa că o vârî în buzunarul de la

haină. Luă apoi sticla cu apă de doi litri și trase o dușcă prelungă. Avea gura uscată. Se hotărî să nu se gândească prea mult la ce făcea acolo. Mai cercetă o dată casa cu binoclul.

Nimic. Absolut nicio mișcare.

Atunci făcu exact ceea ce făcuse de sute de ori, în diverse operațiuni de supraveghere de-a lungul anilor.

A desfăcut o cutie de bere și s-a uitat la secundarul ceasului de la mână cum se mișcă.

Și a așteptat.

CAPITOLUL
CINCIZECI ȘI TREI

A ținut casa sub observație toată noaptea. Nu s-a aprins nicio lumină. N-a apărut nicio mașină, n-a intrat nimeni în casă.

La un moment dat, Hauck a căutat numărul de telefon pe care i-l dăduse Dietz odată cu adresa de acasă și l-a format. După patru țârâituri, a intrat robotul telefonic. „Ați sunat la Dark Star Security. Vă rugăm să lăsați un mesaj." Hauck închise. Deschise radioul pe 104,3 Classic Rock și dădu peste *The Who. Nimeni nu știe cum e să fii tipul cel rău...* Pleoapele i se îngreunară și o vreme moțăi.

Când s-a trezit, afară era lumină. Nu se schimbase nimic.

Hauck își vârî pistolul la curea. Își trase pe mâini o pereche de mănuși din latex. Pe urmă apucă o lanternă Maglite și telefonul mobil și se dădu jos din Fordul Bronco. Înaintă anevoie prin câmpul cu vegetație densă până găsi cărarea.

Se hotărâse ca, în cazul în care Dietz era totuși acasă, să-l aresteze. Îi va suna pe cei de la poliția din Freehold, iar la detalii se va gândi după aceea.

Dacă nu era acasă, o să arunce și el o privire pe acolo.

Merse pe drumul prăfuit până în fața casei dărăpănate. Pe peticul de iarbă plin de bălării era înfiptă o tăbliță: PROPRIETATE PRIVATĂ. CÂINE RĂU. Urcă treptele verandei, cu

inima bătându-i tare în piept și cu palmele umezite de transpirație. Se dădu într-o parte a ușii principale și încercă să arunce o privire printre scândurile unui oblon de la fereastră. Nu se vedea nimic. Trase aer în piept și se întrebă dacă nu cumva făcea o mare prostie. *Acum e acum...* Puse o mână pe mânerul pistolului automat. Cu mâna cealaltă apucă lanterna și bătu în ușa de la intrare.

— *E cineva acasă?*

Niciun răspuns.

După câteva clipe, bătu din nou.

— M-am cam rătăcit... E cineva acasă?

Tăcerea fu singurul răspuns.

Veranda înconjura toată casa. Hauck se hotărî să meargă la ușa din spate ocolind pe verandă. În iarbă, la mică distanță de aleea pentru mașină, zări cutia metalică a unui tablou electric, ascunsă într-o tufă, și se duse să ridice capacul. Era tabloul general de alimentare al casei. Hauck trase mânerul în jos, dezactivând linia telefonică și alarma. Apoi se întoarse pe verandă. Văzu pe fereastră sufrageria cu o masă simplă de lemn. Ceva mai încolo, dădu peste bucătărie. Era veche, cu faianță și linoleum după moda anilor cincizeci; n-o mai modernizase nimeni de ani de zile. Încercă ușa bucătăriei.

Și acesta era încuiată.

Brusc, se auzi lătratul unui câine, iar sunetul păru să-i străbată tot corpul. Hauck înțepeni, ținându-și respirația, simțindu-se expus. Apoi își dădu seama că lătratul venea de pe o proprietate învecinată – un hămăit îndepărtat, care-i reverbera prin oase, de la sute de metri distanță. Hauck își aruncă privirea spre câmpurile separate cu garduri. Pulsul i se liniști. *Emoțiile...*

Își continuă drumul prin spatele casei. Trecu pe lângă o magazie încuiată, o mașină de tuns iarba acoperită cu o prelată, câteva unelte ruginite împrăștiate în jur. Era o verandă și în spatele casei, din lemn de cedru, cu o treaptă mai sus. Un grătar Weber vechi. O masă din lemn în fața unui colțar

de exterior. Două uși cu geam duceau în casă. Perdelele erau trase.

Hauck păși cu grijă și se opri o clipă, ascuns de perdele, în fața ușii. Era tot încuiată. Avea multe ochiuri de geam. Ivărul era tras. Hauck luă lanterna și ciocăni într-unul din ochiurile de geam de lângă clanță. Geamul se mișcă. Juca între șipci. Îngenunche și lovi ochiul de geam încă o dată, tare. Geamul se sparse și căzu înăuntru.

Rămase pe loc câteva secunde cu mâna pe pistol, așteptând să audă vreun zgomot. Nimic. Se îndoia că Dietz avea o conexiune directă de alarmă cu poliția locală. Nu și-ar fi dorit el să-și asume riscul inutil ca vreun nepoftit să-și bage nasul în bârlogul lui.

Hauck își vârî o mână prin spărtură. Trase ivărul, apoi apucă butonul clanței și-l răsuci.

Ușa se deschise larg.

Nu se auzi nicio alarmă, niciun sunet, de nicăieri. Pășind cu prudență, Hauck pătrunse înăuntru.

Constată că se afla într-un fel de salonaș sărăcăcios decorat. Scaune cu tapițeria decolorată, o masă din lemn. Câteva reviste împrăștiate pe masă. *Forbes. Outdoor Life. Security Today.*

Cu inima bătându-i tare în piept, Hauck apucă strâns pistolul și o luă înapoi spre bucătărie, scândurile podelei scârțâind la fiecare pas. Casa era întunecată, nemișcată. Aruncă o privire în camera de zi și văzu un televizor nou Samsung, cu ecran plat.

Intrase. Dar n-avea nici cea mai vagă idee ce căuta.

Hauck găsi o încăpere micuță între camera de zi și bucătărie, care avea dulapuri cu rafturi aliniate pe pereți. Un birou. Se vedea și un mic șemineu din cărămizi, un pupitru simplu cu hârtii împrăștiate deasupra, un calculator. Mai multe fotografii pe perete. Hauck se uită. Îl recunoscu pe Dietz. În uniformă, cu alți polițiști. În haine de pescuit, ținând în brațe un pește-spadă de dimensiuni respectabile.

Încă una, făcută pe un fel de barcă mare cu pânze, având chila vopsită în negru, lângă un bărbat oacheș cu pieptul gol.

Hauck se uită la hârtiile de pe masă. Câteva facturi răzlețe, vreo două note interne cu antetul *Dark Star* pe ele. Nimic care să-i aducă vreo lămurire. Calculatorul era deschis. Hauck văzu iconița de Gmail pe ecran, dar când dădu clic pe ea, îi apăru un chenar de parolă. N-avu ce face. La noroc, dădu clic pe iconița de Internet și intră pe pagina de pornire Google News. Căută să vadă pe ce site-uri navigase Dietz de curând. Ultimul site vizitat fusese cel al liniei aeriene American Airlines. Secțiunea de rute internaționale. Alte câteva site-uri păreau să fie simple magazine de comerț electronic. Ceva mai jos apărea un site denumit AIMI. Dădu clic: Asociația Internațională a Managerilor de Investiții.

Hauck simți furnicături în tot corpul.

Harbor Capital, firma lui Charles Friedman, fusese introdusă în câmpul de căutare a informațiilor.

Se așeză în scaunul lui Dietz și încercă să urmărească până la capăt căutarea. Apăru un fișier Web despre firmă. Descrierea obiectului de activitate: portofolii de investiții în titluri energetice. Tipul activelor gestionate, câteva grafice de performanță. O scurtă istorie a firmei, cu o pagină de date despre echipa managerială. O fotografie de-a lui Friedman.

Dar asta nu era tot.

Falcon Partners, societatea de investiții înregistrată în Insulele Virgine, fusese și ea introdusă în câmpul de căutare.

Acum, lui Hauck sângele îi alerga nebunește prin vene. Își dădu seama că era pe calea cea bună. Pagina asociației AIMI nu spunea mare lucru despre Falcon. Nu erau niciun fel de informații sau de date despre activitatea firmei. Doar numele unei persoane de contact și o adresă din Tortola, pe care Hauck și le copie în carnețel. Apoi reîncepu să caute prin hârtiile de pe pupitrul lui Dietz. Mesaje, corespondență, facturi.

Nu se putea să nu găsească ceva.

Într-o tavă de corespondență, din plastic, găsi ceva care-i atrase atenția. Copia xerox după o listă de nume, emisă de Asociația Națională a Societăților de Valori Mobiliare, cu cei cărora li se acordase autorizația de a intermedia valori mobiliare în scopuri de investiții. Lista se întindea pe nenumărate pagini, sute de nume și denumiri de firme, de pe tot globul. Hauck scrută prima pagină de sus până jos – *oare după ce s-ar uita Dietz?*

Apoi, dintr-odată, își dădu seama ce anume era deosebit la lista aceasta de autorizații.

Toate fuseseră emise în ultimul an.

Răsfoind-o, Hauck observă că mai multe nume fuseseră încercuite. Altele fuseseră tăiate, cu notițe scrise de mână alături. Erau sute. Va fi nevoie de o căutare anevoioasă și îndelungă, ca să le reducă numărul.

Dar brusc își dădu seama.

Karen Friedman nu era singura persoană care credea că soțul ei trăiește!

Era un copiator-imprimantă pe corpul mobil de lângă pupitru și Hauck băgă înăuntru lista, cu tot cu notițele scrise de Dietz. Continuă să caute. Printre niște foi răzlețe, găsi o notă scrisă de mână pe o hârtie cu antetul *Dark Star*.

Banca Barclays. Sucursala din Tortola.

Dedesubt era scris un număr cu multe cifre, care nu putea fi decât un număr de cont, apoi săgeți care duceau spre alte bănci: First Caribbean Bank. Nevis. Banc Domenica. Și nume. Thomas Smith. Ronald Torbor. Acesta din urmă fusese subliniat de trei ori.

Cine erau oamenii ăștia? Ce căuta Dietz? Hauck nu se îndoise nicio clipă că exista o legătură între Charles și Dietz. Accidentele cu autor necunoscut...

Atunci l-a izbit realitatea ca o măciucă. *Iisuse...*

Și Dietz îl căuta tot pe Charles.

Hauck luă din tava de corespondență o foaie de hârtie mâzgălită cu ceea ce părea a fi un itinerar de voiaj. American

Airlines. Tortola. Nevis. Începu să simtă furnicături în tot corpul.

Dietz i-o luase înainte. *Oare era posibil ca el să știe deja unde este Charles?*

Băgă hârtia în copiatorul-imprimantă și apăsă pe butonul de start. Aparatul începu să se încălzească.

Brusc auzi un zgomot dincolo de fereastră. Lui Hauck i se opri inima în loc.

Scrâșnetul roților de mașină peste pietricele, urmat de pocnetul unei portiere trântite.

Cineva venise acasă.

CAPITOLUL

CINCIZECI ȘI PATRU

Lui Hauck îi îngheță sângele în vene. Se duse la fereastră și aruncă o privire printre perdelele trase. Biroul lui Dietz nu dădea în direcția bună; nu avea cum să vadă cine era. Își scoase de la brâu pistolul și verifică încărcătorul. Încălcase toate regulile venind aici – fără mandat, fără colegi polițiști care să-i vină în ajutor.

În sinea lui, Hauck se rugă doar să nu fie Dietz.

Auzi un ciocănit în ușă. Cineva care strigă:

— *Phil?*

Apoi, după o scurtă pauză, ceva care-i făcu pulsul s-o ia din loc ca o rachetă. Zgomotul unei chei vârâte în broască, ușa de la intrarea principală deschizându-se. O voce de bărbat.

— *Phil?*

Hauck se ascunse după ușa biroului. Apucă strâns mânerul pistolului și-și apăsă tot trupul de ușă. N-avea nicio cale de ieșire. Oricine-o fi fost, nou-venitul intrase deja în casă.

Hauck auzi zgomot de pași apropiindu-se, scârțâitul lemnului din podeaua de scândură.

— *Phil? Ești aici?*

Inima începu să-i bată nebunește. Panicat, se întrebă dacă era posibil ca mașina lui să fi fost văzută. Își dădu

seama că, mai devreme sau mai târziu, dacă se apuca să caute prin toată casa, persoana care intrase, indiferent cine era, va observa ochiul de geam spart al ușii din spate. Își va îndrepta pașii spre birou. Oricine-o fi fost, era clar că avea acees în casă. Pe de altă parte, Hauck era în totală ilegalitate. Nu avea mandat. Nu anunțase poliția locală. Ar fi fost sancționat pe loc chiar și numai pentru simplul fapt că venise înarmat. Pașii se apropiară. Hauck nu prea știa ce să facă. Nu știa decât că se băgase singur, cu capul înainte, într-o grămadă mare de rahat, și se adâncea în ea cu fiecare clipă. Individul luase la rând încăperile din casă. *Să încerce să iasă în fugă?*

Atunci s-a întâmplat ceva care-i ridică lui Hauck pulsul la cer.

Blestematul de copiator începu să meargă.

Foile pe care Hauck le băgase în tava de alimentare; brusc, aparatul se apucase să le copieze. Zgomotul pe care-l scotea era mai ceva decât o sirenă de alarmă.

— *Phil!*

Pașii se apropiau din ce în ce. În spatele ușii, Hauck își strânse pistolul, apăsându-i țeava de obraz. Aparatul continua să printeze. N-avea cum să-l oprească! *Gândește-te, gândește-te, ce-ar trebui să faci?*

Hauck îngheță, auzind scârțâitul unei scânduri din podeaua holului, când celălalt, cine-o fi fost, veni spre ușa biroului. Se uită înăuntru. Hauck rămase pe loc, țeapăn ca lemnul.

— Phil, nu mi-am dat seama că ești aici...

Individul se opri, rămânând în pragul ușii. Foile continuau să intre în copiator, una câte una.

Hauck își ținu răsuflarea. *La dracu'...*

O secundă mai târziu, ușa biroului îl izbi în piept, luându-l prin surprindere și făcându-l să scape arma din mână.

Privirea lui Hauck zbură după pistol, în timp ce ușa îl izbea din nou, lovindu-l în cap, amețindu-l pe moment; pistolul se rostogolise, alunecând pe podea.

Bărbatul îl mai trosni o dată pe Hauck cu ușa, după care intră în cameră, strivindu-i lui Hauck mâna dreaptă între țâțâni. În cele din urmă, Hauck reuși să se împingă cu toată greutatea corpului în ușă și o trânti înapoi cu toată puterea de care era capabil, azvârlindu-l pe celălalt înăuntrul încăperii.

Individul avea părul tuns periuță și nasul mare, iar obrazul îi sângera de la izbitură. Îl săgetă cu o privire plină de furie pe Hauck:

— Ce dracu' cauți aici? Cine ești?

Hauck îl privi lung. Își dădu seama că-l mai văzuse.

Cel de-al doilea martor. Tipul în bluză de trening de la accidentul cu autor necunoscut în care murise AJ Raymond. Parcă antrenor de cros sau ceva de genul ăsta.

Hodges.

Privirile li se întâlniră, într-o înfruntare pe cât de uimită, pe-atât de plină de mânie.

Ochii lui Hodges se lărgiră la fel de uluiți.

— *Tu!*

Privirea lui Hauck fugi spre arma de pe podea, în timp ce Hodges apucă obiectul cel mai la îndemână, un corn de fildeș cu încrustații decorative, pe care Dietz îl ținea pe o măsuță, și se repezi cu el în direcția lui Hauck, înfigându-i vârful ascuțit în țesătura bluzei și sfâșiindu-i pielea.

Hauck scoase un țipăt involuntar. Fildeșul i se înfipse în piept, parcă dându-i foc la coaste.

Hodges își trase brațul înapoi, după care atacă din nou; Hauck dădea disperat din mâini, căutând să-i blocheze loviturile, prinzându-l de braț și răsucindu-i-l la spate, în timp ce Hodges împingea din toate puterile cu mâna liberă în gâtlejul lui Hauck.

Hodges îi trase brusc un genunchi în coaste lui Hauck, acolo unde îl rănise cu fildeșul.

— *Aaaah!*

— Ce cauți aici? zbieră Hodges din nou la el.

— Știu, mârâi Hauck printre dinți. Știu ce s-a întâmplat.

Sângele începuse să-i îmbibe țesătura sfâșiată și umedă de sudoare a bluzei.

— S-a terminat, Hodges. Știu totul despre așa-zisele voastre accidente.

Adunându-și toate forțele, Hauck îi dădu peste cap degetele atacatorului, căutând să ajungă la mânerul ornamentului de fildeș. Acesta căzu, rostogolindu-se departe.

Hauck i se uită drept în ochi, ținându-se cu mâna de rana din coastă.

— Știu că au fost înscenări. Știu că erau menite să-i protejeze pe Charles Friedman și Dolphin Oil. Poliția e deja pe drum încoace.

Încă se simțea amețit în urma loviturilor primite, cu răsuflarea tăiată. Gâtul îl durea și pulsa, pe cale să se umfle, acolo unde îl strânsese Hodges.

— Ai încurcat-o, frate.

— Poliția..., îl îngână Hodges pe un ton sceptic. Nu mai spune! Și-atunci tu cine dracu' ești, avangarda călare?!

Cu ochii în flăcări, se repezi spre șemineu, apucă un vătrai de fier rezemat de margine și încercă să-l lovească pe Hauck cu el, cât putea de tare, trecând la doar câțiva centimetri de capul lui și izbind peretele din spate – fragmente de tencuială sărită din zid se împrăștiară în toate părțile pe jos.

Hauck se năpusti cu capul înainte spre el, ca un berbece, răsturnându-l pe Hodges peste pupitru și împingându-l până într-un raft de la perete; cărți grele și fotografii înrămate căzură de-a valma peste ei amândoi și copiatorul-imprimantă se prăbuși de pe poliță.

Se rostogoliră pe podea, Hodges reușind să se ridice deasupra. Era puternic. În urmă cu câțiva ani, probabil că Hauck ar fi reușit să-l dovedească, dar încă mai era amețit de la loviturile primite cu ușa și de la rana adâncă din coaste. Hodges se lupta ca un om care nu mai are nimic de pierdut. Îi trase un genunchi între picioare lui Hauck cu toată forța,

făcându-l să-și golească plămânii de tot aerul, și, apucând vătraiul de fier cu ambele mâini, îl puse peste pieptul lui Hauck, pironindu-l ca într-o menghină, și apoi îl împinse în sus, apăsându-i gâtlejul.

Hauck horcăi, căznindu-se cu disperare să tragă aer în piept.

— Tu așa crezi, că am făcut-o ca să-l protejăm pe el? spuse Hodges, apăsând și mai tare, din ce în ce mai roșu la față. Nu știi nimic, dobitocule!

Continuă să preseze cu vătraiul în cavitatea gâtului lui Hauck. Acesta simțea cum i se închid căile respiratorii, o strânsoare ca de gheare cuprinzându-i plămânii. Din ce în ce mai tare. Încercă să-și împingă atacatorul la o parte, să-l lovească cu genunchiul, dar era pironit la podea și bara de metal îi storcea ultima picătură de energie. Simțea cum i se adună tot sângele în față, cum îl lasă puterile și plămânii-i stau să explodeze.

Hodges avea de gând să-l omoare.

Încordându-se, încercă cu ultimele puteri să împingă vătraiul în sus. Răsuflarea îi era șuierată, plămânii tânjindu-i după aerul pe care nu-l putea respira. Vasele de sânge din cap îi stăteau gata să plesnească.

Atunci simți pistolul împungându-l în spate. Hodges îl țintuise la podea, dar Hauck reuși cumva să-și împingă un umăr în sus și să caute cu o mână în spate, în timp ce se străduia zadarnic cu cealaltă să scape din strânsoarea lui Hodges. Cu degetele încordate, Hauck dădu peste oțelul călduț al țevii și împinse arma în așa fel încât să se învârtească pe sub trupul lui, ca s-o poată apuca de mâner.

— *Stai*, gâfâi el, stai! Lasă-mă să vorbesc.

— *Cum ai ajuns aici?* strigă Hodges la el. Cum ai aflat?

Hauck se simțea de parcă îi înfipsese cineva o grapă de oțel în gât, pe dinăuntru. Într-un târziu, reuși să apuce cu degetele mânerul pistolului. Ținând arma în continuare sub el, începu s-o manevreze încet.

— Cum? întrebă iar Hodges, țintuindu-i lui Hauck picioarele sub coapsele lui și forțându-i afară din piept ultimele guri de aer.

Hauck nu putu decât să se ridice puțin ca să-și facă loc să tragă pistolul de sub el înainte ca Hodges să-și dea seama ce vroia să facă.

Atunci, forțându-se și mai mult, își propti genunchiul în brațul lui Hauck și-i împinse vătraiul și mai adânc în laringe.

Plămânii lui Hauck erau pe cale să explodeze.

Umărul îi era apăsat atât de strâns, încât n-avea nicio șansă să poată ochi cu arma. Reuși să-și vâre un deget pe după trăgaci, dar țeava era proptită în propriu-i trup. N-avea nici cea mai vagă idee în ce direcție era îndreptată, nu mai știa decât că forțele îl părăseau și că rămăsese fără aer... Nu mai era timp.

Își făcu curaj pentru explozia care avea să urmeze în coasta lui.

Și trase – un pocnet înfundat, la mică distanță.

Hauck simți o zdruncinătură. Șocul surd păru să reverbereze în trupurile amândurora. Se încordă în așteptarea durerii.

Dar nu se întâmplă nimic.

Deasupra lui, Hodges se strâmbă. Bara de oțel era în continuare apăsată pe gâtlejul lui Hauck.

Hauck simți un iz usturător de cordită în nări. Încet, încet, presiunea asupra gâtului lui slăbi.

Hodges își aținti privirea spre propriul piept. Hauck văzu acolo, într-o parte, o pată roșie care creștea văzând cu ochii. Hodges se îndreptă de spate, își duse mâna la coaste și-o trase înapoi mânjită de sânge.

— *Ticălosul dracului...*, mârâi el surd.

Hauck îi împinse picioarele și Hodges, cu ochii deveniți sticloși, se rostogoli la o parte de pe el. Gâfâind anevoie, Hauck trase avid aer prețios în piept, până în fundul plămânilor. Își simțea coasta de parcă luase foc. Era plin de sânge

peste tot – deși n-ar fi putut spune sigur de al cui sânge. Hodges se târa cu greu către ușă.

— S-a terminat, hârâi Hauck din fundul gâtului, uitându-se în direcția lui Hodges și abia reușind să-l țintească cu arma.

Anevoie, Hodges se ridică în picioare. O pată umedă și sângerie i se lărgea întruna pe cămașă. Se prinse de locul rănii cu mâna.

— Nici n-ai habar, idiotule, spuse el, scuipând un hohot de râs amar.

Se strâmbă. Stătu acolo, așteptând ca Hauck să apese pe trăgaci. Epuizat, Hauck abia dacă putea să ridice arma.

— *Ești un om mort*! Încă nu-ți dai seama, dar ești un om mort, îi zise Hodges cu o privire plină de furie. Habar n-ai cu cine dracului te pui!

Gârbovindu-și spinarea, ieși clătinându-se din încăpere. Hauck nu putu să facă nimic ca să-l oprească. Trebui să-și adune și ultima fărâmă de energie doar ca să se ridice de la podea, tușind, căznindu-se să respire; hainele îi erau ude de sudoare. Se duse împleticindu-se afară după Hodges, ținându-se de coaste. Nimic nu mersese așa cum trebuie, totul o luase razna. Auzi motorul mașinii lui Hodges cum pornește și zări o dâră de picături de sânge ducând de la verandă spre aleea de acces.

— *Hodges!*

Hauck coborî treptele și își îndreptă pistolul spre mașină. Aceasta ieși cu spatele din alee și demară în viteză pe drum. Hauck ochi roțile din spate, simțind cum îi pulsează degetul de pe trăgaci.

— Oprește! strigă după el.

Oprește... Nici măcar el nu-și auzi vocea.

Dar rămase acolo, pur și simplu, uitându-se după mașina care se îndepărta, țintind cu arma norul de praf care se făcea tot mai mic.

I-a trebuit lui Hauck toată puterea rămasă ca să se poată concentra la un singur gând.

Acela că era implicat în ceva – ceva care-i explodase în față.

Și că el nu mai reprezenta pe nimeni și nimic. Nici jurământul de-a apăra ordinea și legea, nici adevărul, nici măcar pe Karen.

Doar propria lui dorință, de-a dreptul nevoie biologică, de-a afla unde duce totul.

CAPITOLUL

CINCIZECI ȘI CINCI

Coastele parcă îi luaseră foc.

Gâtul i se umflase de două ori cât era în mod normal. Abia dacă putea să înghită.

De fiecare dată când respira îl dureau coastele, ca și cum ar fi boxat zece reprize cu un campion de categorie grea. Pieptul îi era traversat de-o umflătură roșu-aprins.

Nu prea mai știa ce făcuse.

Se întorsese ca să ia hârtiile pe care le xeroxase la copiatorul-imprimantă. Apoi o pornise spre mașină.

Pe drumul de întoarcere, primele gânduri ale lui Hauck se îndreptaseră spre Jessica – cât de mare noroc avusese el să scape cu viață.

Ai fost un prost, Ty, pur și simplu un prost. Încercă să evalueze cât de cât situația. Tot ceea ce făcuse fusese în afara jurisdicției lui. Intrase prin efracție în casa lui Dietz. Își luase cu el arma. Nu informase autoritățile locale. Cât despre Hodges... rana nu era mortală, va supraviețui. Dar, își dădu Hauck seama, asta nu era nici pe departe adevărata problemă. Dietz va afla – și la fel și cei pentru care lucra. Povestea asta putea să explodeze. Bineînțeles, ei n-aveau de unde să știe că el acționase pe cont propriu. Sau, gând care îl făcu să se calmeze puțin, că exista vreo legătură între ceea ce făcuse el și Karen.

Singurul lucru bun din toată încurcătura asta afurisită.

I-au trebuit peste trei ceasuri ca să ajungă înapoi acasă. Trecuse puțin de prânz. Se trânti epuizat pe canapea, după care își cercetă rana din coastă, cu capul dat pe spate, încercând în același timp să găsească un sens logic tuturor prostiilor pe care le făcuse. Încălcase legi. O grămadă. O pusese pe Karen în pericol. Jurămintele pe care le făcuse de-a lungul vieții lui, să apere legea, să fie întotdeauna corect – toate erau făcute praf.

Hauck își dezbrăcă hainele pătate de sânge și le aruncă ghemotoc în coșul de rufe. Simplul gest de a ridica brațele îi trimitea săgeți de durere în tot corpul. Împunsătura din coastă era plină de sânge închegat, cu pielea sfâșiată acolo unde îl rănise Hodges. Umflături de-un purpuriu strălucitor îi acopereau gâtul și pieptul. Se uită în oglindă și se strâmbă. Nu știa dacă avea nevoie de îngrijire medicală. Avea capul greu. Nu voia decât să doarmă. Se simțea singur. Pentru prima oară în viața lui, nu știa ce să facă.

Se lăsă cu grijă înapoi pe canapea. Nu-i venea în minte decât o singură persoană pe care s-o sune.

— *Ty?...*

— Karen, ascultă-mă, am nevoie de tine, bâigui el. Aici, la mine.

Sunase mai mult a implorare, decât a enunț. Se opri și trase aer în piept.

— *Ty, ai pățit ceva?* exclamă Karen alarmată. Eram îngrijorată. Am încercat să te sun. Nu mi-ai răspuns.

— Karen, s-a întâmplat ceva... Vino încoace. Te rog.

Aproape amețit, el îi spuse adresa.

— Gata, vin. Nu pari să fii bine, Ty. Mă sperii rău. Spune-mi dacă vrei să-ți aduc ceva.

— Mda, suspină el, lăsând să-i cadă capul pe spate. Spirt. Și tifon, cât cuprinde.

Hauck se duse clătinându-se spre ușă când o auzi ciocănind. Îmbrăcat cu un șort și cu un halat deasupra, care să-i

ascundă rănile. Zâmbi larg, palid la față, cu o expresie care părea să spună: *Zău îmi pare rău că te-am târât în chestia asta.* După care se aplecă, gata-gata să se prăbușească peste ea.

Ea îi aruncă o privire îngrozită.

— Ce naiba s-a întâmplat, Ty?

— Am găsit bârlogul lui Dietz. L-am ținut sub observație toată noaptea. Nu credeam să fie cineva acolo. De dimineață, am intrat înăuntru.

— *Și el era acolo?*

— Nu.

Hauck îi luă din mâini punga cu obiectele de îngrijire medicală pe care i le ceruse – spirt, leucoplast și tifon. Se duse înapoi spre canapea, șchipătând ușor, și se așeză cu grijă.

— Dar era Hodges.

Ea își miji ochii.

— Care Hodges?

— Celălalt martor ocular de la accidentul cu autor necunoscut al lui AJ Raymond. Bănuiesc că erau amestecați amândoi. Complici.

— Amestecați în ce?

Atunci abia i-a căzut lui Karen privirea pe urmele roșii de pe gâtul lui Hauck.

— *Dumnezeule mare, Ty, ce-ai pățit?*

Karen îi trase înapoi gulerul halatului, cu ochii mari, trecându-și cu blândețe degetele peste carnea lui învinețită, examinându-i încheieturile cu pielea sfâșiată, mută de groază, luându-i plină de grijă mâinile într-ale ei.

— Aici e mai rău, ridică Hauck din umeri cu un aer vinovat, desfăcându-și halatul ca să se vadă sângele închegat și urmele de carne sfârtecată imediat mai jos de subsuoară.

— *O, Doamne Dumnezeule!*

— Totul a fost o înscenare, spuse el, încercând să-i explice. Abel Raymond. Lauer. Accidentele acelea au fost de fapt

asasinate. Dietz și Hodges i-au omorât pe amândoi. Ca să acopere totul.

— *Ce să acopere?*

Pe fața lui Karen se citea un aer de confuzie, dar, în același timp, și ceva mai profund – *spaimă*, ca și cum știa cumva că lucrurile pe care el nu i le divulga în totalitate aveau legătură cu ea. Că și Charlie era amestecat.

— Ce s-a întâmplat cu Hodges? întrebă ea, trăgând la îndemână spirtul și rupând ambalajul cutiei de bandaje.

Expresia de pe chipul lui era ca de piatră.

— Hodges a fost împușcat, Karen.

— *Împușcat?* făcu ea, lăsând iar jos spirtul și tifonul, și pălind la față. A murit?...

— Nu. Cel puțin eu cred că nu.

Îi povesti totul. Cum se dusese în casă, gândindu-se că nu vor fi probleme, și cum Hodges intrase peste el, surprinzându-l în biroul lui Dietz. Cum se luptaseră, Hodges înjunghiindu-l cu un ornament din fildeș, iar apoi țintuindu-l la podea cu un vătrai de fier de-a curmezișul gâtului, iar Hauck crezuse că i-a sunat ceasul. Cum îl împușcase pe Hodges.

— *O, Doamne, Ty...*

Ochii lui Karen erau măriți și plini de înțelegere. Consternarea de pe chipul ei se transformă apoi în spaimă.

— Și cei de la poliție ce-au spus? Doar ai fost în legitimă apărare, nu? Individul încerca să te omoare, Ty!

Hauck nu-și luă privirea de la ea.

— N-am chemat poliția, Karen.

Ea clipi nedumerită.

— *Poftim?...*

— N-aveam niciun drept să fiu acolo, Karen. Toată povestea a fost ilegală de la bun început. Nu aveam niciun fel de mandat. Nu există niciun caz deschis împotriva lor. La naiba, nici măcar nu sunt în timpul serviciului, Karen, sunt în concediu!

— *Ty*...

Într-un gest reflex, Karen își duse mâna la gură, începând să realizeze cum stătea situația. Apoi spuse:

— Dar nu poți să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Ai împușcat pe cineva.

— Individul ăsta a încercat să mă omoare, Karen! Vrei să chem poliția? Tu chiar nu înțelegi? Soțul tău era mână-n mână cu oamenii ăștia, Karen. Dietz, Hodges. Când Charlie a plecat din gara Grand Central, în dimineața aceea, s-a dus spre Greenwich. I-a furat cartea de credit unui necunoscut care murise în explozie. AJ Raymond a primit un telefon, Karen, de la restaurantul de peste drum. Charlie a fost cel care a sunat, Karen. Soțul tău. Fie a fost direct implicat în uciderea lui AJ Raymond, fie a dat o mână de ajutor la asasinarea lui.

— *Charlie?*... – Karen clătină din cap. – Nu se poate să crezi despre Charlie că ar fi un asasin, Ty. Nu. *De ce?*

— Ca să acopere ceea ce tatăl lui Raymond a descoperit întâmplător la Pensacola. Anume că falsificau transporturi de petrol, în una dintre firmele controlate de Charlie.

Karen clătină iar din cap, sfidător.

— E adevărul adevărat. Ai auzit vreodată de Dolphin Oil, Karen? Sau de o firmă pe nume Falcon Partners?

— Nu.

— Sunt niște filiale deținute de firma lui. De Harbor Capital. Înregistrate în străinătate. Vrei să chem poliția, Karen? Dacă o fac, se va emite imediat un mandat de arestare pe numele lui. Temeiuri există câte vrei: fraudă, spălare de bani, complicitate la comiterea unei crime. Asta vrei să fac, Karen? Asta vrei să-ți fac ție și copiilor tăi? Să chem în ajutor poliția? Fiindcă exact așa se va întâmpla.

Karen își duse o mână la frunte și scutură din cap gânditoare.

— Nu știu.

— Charlie era legat de ei. Prin companiile de investiții pe care le controla. Prin Dietz. E amestecat în amândouă crimele, Karen...

— Nu cred! Nu te poți aștepta de la mine să cred că soțul meu e un criminal, Ty!

— *Uită-te aici!*

Hauck se întinse și apucă hârtiile pe care le luase din biroul lui Dietz, punându-i-le în față.

— Numele lui apare peste tot! Doi oameni au murit, Karen. Iar acum tu trebuie să mă asculți și să iei o decizie, pentru că s-ar putea să mai fie și altele. Individul ăsta, Dietz, îl caută și el pe Charlie. Nu știu cine dracu' este și pentru cine lucrează, dar există, Karen, și cumva a aflat și el că Charlie trăiește, așa cum am aflat și noi, și îl caută și el... uită-te, am găsit pistele pe care s-a apucat să le cerceteze! Poate că ei încearcă să-i închidă gura, nu știu. Dar îți garantez că dacă Dietz îl găsește înaintea noastră nu va fi în niciun caz ca să-l privească melancolic în ochi și să-l întrebe cum de-a putut să-ți facă ție una ca asta!

Karen dădu din cap șovăitor, cutremurându-se toată de confuzie. Hauck se întinse spre ea și-o prinse de mână. Îi cuprinse cu degetele pumnul strâns.

— Așa că să-mi spui tu, Karen, dacă asta este ce vrei să fac. Să chem poliția? Pentru că poliția *este* deja implicată. *Eu* sunt implicat. Și după ziua de azi, după tot ce s-a întâmplat, nu pot să dau pur și simplu ceasul înapoi și să mă duc de unde-am venit cu mâna goală.

Ochii ei erau plini de lacrimi.

— E tatăl copiilor mei. Nici nu știi de câte ori mi-am dorit să-l omor chiar eu, cu mâna mea, dar ce-mi spui tu acum... nu, nu se poate! Un criminal cu sânge rece? Nu, nu cred, și n-am s-o cred până n-o aud din gura lui.

— Am să-l găsesc pentru tine, Karen. Îți promit. Dar trebuie să înțelegi foarte bine că, după tot ce s-a întâmplat, oamenii ăștia știu că le-am luat urma. De-acum înainte

suntem băgați amândoi în toată povestea. Dacă există ceva despre care crezi că nu-i poți face față... și aș înțelege perfect dacă ar fi... acum e momentul s-o spui.

Karen își coborî privirea. Hauck simți atingerea unui deget care i se încolăcea pe după mână, degetul ei mic, precaut și tremurând. Îl strânse. Ochii ei aveau o expresie înfricoșată, dar dincolo de asta mai era ceva, mai profund, o scânteie de hotărâre. Ea se uită la el și scutură iar din cap.

— Vreau să-l găsești, Ty.

Chipul ei se aplecă ușor în față, aproape de al lui, iar buclele ei îi atinseră obrazul. Respira aproape de el și întretăiat. Genunchii li se atingeau. Hauck simți cum sângele îi revine la viață, când ea se șterse de brațul lui cu partea laterală a pieptului. Buzele lor s-ar fi putut atinge chiar atunci. N-ar fi fost nevoie decât de o atingere, și ea s-ar fi lăsat moale în brațele lui – iar o parte din el își dorea acest lucru foarte tare, dar o altă parte spuse nu. Firișoarele de păr de pe brațul lui se ridicară înfiorate, în timp ce el o asculta cum respiră.

— Ai știut tot timpul, îi spuse ea. Despre Charlie. Că toate astea duc la el. Și mi-ai ascuns lucrul ăsta.

— Nu voiam să te rănesc și mai tare, până ce nu eram sută la sută sigur.

Ea dădu din cap. Își strânse degetele pumn în căușul palmei lui.

— N-ar fi în stare să omoare pe nimeni, Ty. Puțin îmi pasă cât de idioată par când spun chestia asta. Îl cunosc. Am trăit lângă el aproape douăzeci de ani. E tatăl copiilor mei. Îl cunosc.

— Deci ce vrei să facem?

Karen trase cu blîndețe de halatul lui Hauck, desfăcându-l. El se încordă. Ea își trecu degetele peste pieptul lui. Se întinse spre punga cu oblojeli pe care o adusese.

— Vreau să mă ocup puțin de rana ta.

— Stai, spuse el, prinzând-o de mână. Te-am întrebat ceva.

Ea rămase nemișcată o clipă, lăsând ca mâinile lor să se atingă în continuare.

— Vreau să aud din gura lui ce a făcut, de ce ne-a părăsit, de ce-a lăsat în urma lui aproape douăzeci de ani de căsnicie și doi copii. Vreau să-l găsim, Ty. Să-l găsim pe Charles. A apărut ceva, cât timp tu ai fost plecat. *Cred că știu ce trebuie să facem.*

CAPITOLUL

CINCIZECI ȘI ȘASE

Era vorba despre mașină.

Ea verificase deja totul de două ori, exact cum îi ceruse Ty. Totuși, cât el fusese plecat în Jersey, simțise că trebuie să-și ocupe timpul cu ceva. Ca să nu-și mai facă atâtea gânduri negre.

Așa că luase iar la puricat lucrurile lui Charlie, încă o dată – facturile vechi, teancurile de chitanțe pe care el le lăsase în dulapul lui, hârtiile de pe masa lui de lucru. Până și site-urile de Internet pe care el le vizitase, înainte „să moară".

Iarăși caut cai verzi pe pereți, își spusese în sinea ei.

Doar că de data aceasta chiar a dat peste câteva lucruri. Un dosar vârât adânc într-un fund de sertar, ascuns sub un vraf de documente contractuale. Un dosar pe care Karen nu-l mai remarcase niciodată. Datând dinainte de moartea lui Charlie. Cu lucruri pe care ea nu le-a înțeles.

O bucățică de carton, de mărimea unei cărți de vizită, într-un plic pe măsură – adresat lui Charles. Genul care însoțește de obicei un cadou sau un buchet de flori trimise cuiva. Karen l-a deschis, ezitând nițel, și a văzut că era un scris de mână pe care ea nu-l cunoștea.

A rămas blocată.

Ne pare rău pentru cuțulică, Charles. Ar putea urma copiii tăi?

Ne pare rău pentru cuțulică. Karen văzu că mâinile îi tremură. Oricine-o fi scris mesajul acela se referea mai mult ca sigur la Sasha. Și ce Dumnezeu putea să însemne asta, că urmează la rând copiii?

Copiii lor...

Brusc, Karen simți o gheară în piept. *Ce făcuseră oamenii ăștia?*

Pe urmă, în același dosar bine pitit, dăduse peste una din felicitările personalizate pe care ei le trimiseseră prietenilor de sărbători, înainte de dispariția lui Charles. Având o poză înăuntru, cu ei patru stând așezați pe un gard de lemn, într-un câmp din apropiere de cabana lor de schi din Vermont. Un moment fericit din viața lor.

Deschise felicitarea.

Fu cât pe-aci să vomite.

Chipurile copiilor, al Samanthei și al lui Alexander – *fuseseră amândouă decupate din poză.*

Karen își acoperi fața cu mâinile și simți cum i se ridică tot sângele-n obraji.

— *Ce mama dracului se petrece aici, Charlie?*

Se uită îndelung la poză. *În ce naiba te-ai băgat? Ce ne-ai făcut, Charlie*? Pe neașteptate, incidentul din mașina Samanthei, petrecut în parcarea școlii, îi reveni brusc și năruitor în minte lui Karen, accelerându-i pulsul. Inima începu să-i bată nebunește. Și acuzator. Se ridică de la masă. Voia să dea cu pumnii în ceva. Își duse o mână la față. Se uită în jurul ei.

Camera lui.

— Vorbește cu mine, Charlie, ticălos ce ești, vorbește-mi!

Apoi văzu brusc ceea ce căuta.

În mijlocul îngrămădelii de hârtii și prospecte și reviste de sport, pe care nici până acum nu se învrednicise să le arunce.

Teancul. Teancul ordonat, frumos aliniat, pe care Charlie îl ținea în raft. Fiecare număr. Un „pericol de incendiu garantat sută la sută", cum îi spunea mereu Karen. Mica lui colecție de vis, datând de când își cumpărase jucăria preferată, cu opt ani în urmă.

Revista *Mustang World.*

Se dusese lângă raft – lângă vraful de reviste clădite ca un turn. Luase una sau două ediții, în timp ce ideea începea să i se contureze în minte.

Asta era! Un lucru pe care el nu putea în veci să-l schimbe. Indiferent sub ce nume s-ar fi ascuns acum. Sau cine ar fi pretins că este.

Sau unde.

Prostia lui de mașină. *Scumpa lui Charlie.* Citea despre idioțeniile astea în puținul lui timp liber, le verifica prețurile la zi, pălăvrăgea cu alții despre ele pe Internet. Ea și copiii mereu îl luau peste picior pe chestia asta. Cum că mașina era practic o parte din el. Amanta cu care Karen, pur și simplu n-avea încotro, trebuia să se împace. Ea îi spunea mașinii Camilla – aluzie la nevasta de acum, și fosta amantă, a Prințului Charles al Marii Britanii. E mai bună decât Camilla, glumea Charlie de fiecare dată. „Și oricum arată mai bine decât ea."

Mustang World.

Tot timpul dădea anunț că vinde mașina, după care renunța s-o mai vândă. Vara se ducea cu ea la raliuri pentru mașini de epocă. Monitoriza site-urile pe care se adunau alți pasionați.

Karen nu înțelegea la ce se refereau biletul și felicitarea pe care le găsise. O speriau. Nu știa ce-ar trebui să creadă despre ce făcuse Charlie.

— Dar asta e calea, îi spuse Karen lui Hauck, în timp ce se pregătea să-i bandajeze rana.

Se întinse după geantă și scoase o revistă pe care o lăsă să cadă pe masă. *Mustang World.*

— Așa o să-l găsim, Ty. După *Scumpa lui Charlie.*

CAPITOLUL

CINCIZECI ȘI ȘAPTE

În Police Plaza din sudul Manhattanului, la numărul unu, era sediul departamentului administrativ al Poliției New York, dar și al Grupului Operativ de Coordonare Inter-Autorități, care se ocupa de securitatea metropolei.

Hauck aștepta în curtea din fața clădirii, uitându-se la panorama Străzii Frankfort, care ducea spre Podul Brooklyn. Era o după-amiază caldă de mai. Trecători în pas de voie și bicicliști traversau întinderea de oțel a podului, funcționari numai în cămașă și femei cu rochii subțiri care se plimbau câțiva pași după pauza de prânz. Cu câțiva ani în urmă și Hauck își avusese biroul în clădirea aceasta. De mult nu mai trecuse pe aici.

Un bărbat firav și cu un început de chelie, într-un pulover bleumarin de uniformă a poliției, îi făcu în treacăt cu mâna unui coleg, în timp ce se apropia de Hauck, având prinsă la piept insigna de polițist.

— Crema apărătorilor legii din New York!

Oprindu-se în fața lui Hauck, bărbatul îi făcu cu ochiul. Se așeză lângă el pe bancă și-și ciocniră amical pumnii strânși.

— Cei mai tari! râse Hauck.

Locotenentul Joe Velko devenise de foarte tânăr coordonatorul secției de detectivi din Circumscripția 105, după

care făcuse un masterat în criminalistică informatică la Universitatea New York. Ani de zile, el și Hauck fuseseră colegi în echipa de hochei a departamentului: Hauck un apărător cu genunchi de fier care nu ierta nimic pe linia din fața porții, iar Joe un atacant crâncen care învățase să mânuiască orice semăna cu un băț pe străzile din Elmhurst, în cartierul Queens. Soția lui Joe, Marilyn, fusese secretară la firma Cantor Fitzgerald și murise în atentatele din 11 septembrie 2001. La vremea aceea, Hauck organizase un meci de hochei în scop de binefacere, ale cărui încasări merseseră la copiii lui Joe. Acum, căpitanul Joe Velko conducea unul dintre cele mai importante departamente ale întregului serviciu de poliție din New York.

„Watchdog" era un program informatic ultramodern și super-sofisticat, realizat de Centrul Național pentru Aplicații pe Supercalculatoare, rulat pe nouă asemenea computere situate într-un centru de comandă subteran din Brooklyn, peste fluviu. Ceea ce făcea „Watchdog" în principal era să monitorizeze miliarde de biți de date care circulau pe Internet, în căutarea unor legături aleatorii care s-ar fi putut dovedi utile în scopuri de securitate. Bloguri, mesaje e-mail, site-uri Web, pagini pe MySpace – miliarde de biți de trafic internaut. Programul încerca să depisteze orice relație neobișnuită între nume, date calendaristice, manifestări publice programate, chiar și expresii colocviale repetate, pe care apoi le „scuipa" la centrul de comandă sub forma unor alerte zilnice – după care un întreg pluton de analiști le lua la puricat, hotărând dacă sunt suficient de importante pentru a se acționa în baza lor sau pentru a fi transmise mai departe altor echipe de securitate. Cu câțiva ani în urmă, „Watchdog" descoperise un complot pus la cale de un grup militant antiglobalizare pentru aruncarea în aer a Centrului Citigrup, doar pe baza faptului că programul făcuse legătura între aceeași exprimare aparent nevinovată, dar repetată: „să ne reînnoim permisele de conducere", și o dată aleatorie, 24

iunie – data unui eveniment organizat în centrul respectiv și marcat de vizita președintelui Băncii Mondiale. Cercetările duseseră către un membru al echipei de catering, care era complicele dinăuntru al complotiștilor.

— Așadar, cărui fapt îi datorez această vizită? se întoarse Velko spre Hauck. Știu că acesta nu este unul din locurile tale preferate.

— Vreau să-ți cer o favoare, Joe.

Polițist cu experiență, Velko păru să sesizeze pe chipul lui Hauck ceva care-l făcu să nu mai comenteze nimic.

— Încerc să dau de urma cuiva, îi explică Hauck. – Scoase de sub sacoul sport un plic subțire, cafeniu. – N-am nici cea mai vagă idee unde-ar putea fi. Sau ce nume ar putea să folosească. Foarte probabil, nici nu se mai află în țară.

Îi puse lui Velko plicul în poală.

— Mă gândeam eu că vii tu cu vreo provocare, ca să-mi pui la încercare ambiția.

Scoase afară conținutul plicului: o copie după fotografia din pașaportul lui Charles Friedman, împreună cu alte câteva lucruri pe care i le dăduse Karen. Expresiile „Mustang Emberglow din 1966. GT. Interior în stil Pony. Greenwich, Connecticut." Un loc din Florida, Ragtops, de unde Charles cumpărase mașina. Raliul Mașinilor de Epocă din Greenwich, la care se dusese uneori să se mândrească cu ea. Câteva site-uri specializate în automobile, despre care Karen își amintea că se numărau printre preferatele lui Charlie. Și, în sfârșit, câteva exprimări preferate pe care el le-ar putea folosi, gen „N-ai treabă". Sau „Câștig garantat mie-n sută".

— Probabil îți închipui că dacă ai înghiontit câțiva amărâți de pompieri de pe linia de apărare, care încercau să mă-nghesuie să-mi dau duhul, acum îți sunt dator, nu?

— Joe, au fost nițel mai mulți, nu doar câțiva, zâmbi Hauck.

— Un Mustang din șaizeci și șase. Interior Pony. De ce nu te bagi pur și simplu pe eBay, la licitație, dacă-ți trebuie chestii de-astea, Ty? râse Velko.

— Mda, dar așa e mult mai sexy, îi replică Hauck. Uite care-i treaba, tipul s-ar putea să fie undeva în Caraibe, ori poate prin America Centrală. Și încă ceva, Joe... oricum o să dai peste chestia asta în cursul căutării, așa că mai bine ți-o spun din start. Individul pe care vreau să-l găsesc se presupune că e mort. În atentatul cu bombă de la gara Grand Central.

— *Se presupune* că e mort? Adică nu e „mort de-a binelea"?

— Nu mă pune să intru în detalii, partenere. Încerc să dau de el pentru cineva.

Velko vârî hârtiile înapoi în plic.

— Trei sute de miliarde de biți de date care traversează Internetul în fiecare zi, securitatea orașului pe umerii noștri, iar eu trebuie să mă uit la o alertă de căutare pentru Mustangul din șaizeci și șase al unui tip mort.

— Mulțam fain, frate. Îți rămân recunoscător pentru orice iese la iveală.

— Un ditai găuroiul în legea securității naționale, zise Velko, dregându-și glasul. Fix asta o să iasă la iveală. Știi că nu suntem un serviciu de căutare a persoanelor dispărute, sau chestia asta ți-a scăpat?

Se uită lung la Hauck, remarcând urmele de pe fața și gâtul lui, și felul țeapăn în care-și mișca brațul.

— Tot te mai dai pe gheață?

Hauck încuviință din cap.

— Într-o echipă locală de amatori. Dar am intrat în liga celor peste patruzeci de ani, de-acum. În cea mai mare parte, brokeri de pe Wall Street și agenți de credite ipotecare. *Și tu?*

— Eu gata, spuse Velko, ciocănindu-se cu degetul în cap. Nu mă mai lasă superiorii. Par să creadă că am un creier prea bun ca să mi-l zguduie alții dându-mi cu crosele-n cap. Prea riscant, la noul meu serviciu. Dar Michelle continuă să joace. Ar trebui s-o vezi! Mamă, știe să-ți facă niște vânătăi! Joacă în echipa de băieți a școlii.

— Mi-ar plăcea s-o văd, spuse Hauck cu un surâs înduioșat.

Când Marilyn murise, Michelle avea nouă ani, iar Bonnie șase. Hauck organizase un meci în beneficiul lor, contra unei echipe de celebrități locale. După aceea, Joe și fetele lui coborâseră pe gheață și primiseră un tricou semnat de toți participanții.

— Știu că ți-am mai spus, Ty, dar întotdeauna ți-am fost recunoscător pentru tot ce-ai făcut.

Hauck îi făcu amical cu ochiul.

— În fine, hai să mă apuc de ce m-ai rugat, da? Strict secret... specializat și clasificat.

Joe se ridică în picioare și adăugă:

— Toate bune, în rest?

Hauck încuviință din cap. Rana din coastă continua să-l doară de-i săreau ochii.

— Toate bune și la locul lor.

— Orice-o fi să iasă la iveală, spuse Joe, te găsesc tot la biroul tău din Greenwich?

Hauck clătină din cap.

— Mi-am luat niște zile libere. Numărul meu de mobil e pe prima pagină din plic. Și, Joe... ți-aș rămâne dator dacă ai ține chestia asta numai între noi.

— O, nu-i cazul să-ți faci probleme în privința asta. – Joe ridică plicul și dădu ochii peste cap. – Ți-ai luat niște zile libere...

În timp ce se întorcea spre clădirea poliției, Velko schiță în direcția lui Ty un surâs neîncrezător:

— În ce naiba te-ai băgat, Ty?

CAPITOLUL

CINCIZECI ȘI OPT

După întâlnirea cu Velko, Hauck se duse la birourile firmei Media Publishing, situate la etajul treizeci al unei clădiri înalte, de sticlă, de la intersecția Străzii 46 cu Third Avenue.

Redacția revistei *Mustang World*.

A trebuit ca Hauck să-și fluture insigna de polițist mai întâi în fața fetei de la recepție, apoi a doi funcționari mai mărunți de la marketing, până să ajungă în final la persoana potrivită. Aici n-avea niciun fel de autoritate. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se vadă obligat să mai ceară ajutorul vreunui vechi amic din Poliția New York. Din fericire, tipul în fața căruia ajunsese până la urmă părea perfect dispus să-l ajute și nu-i ceru să plece și să revină doar când are mandat.

— Avem două sute treizeci și două de mii de abonați, spuse managerul de marketing din fața lui, aparent copleșit. Există vreo șansă să mai îngustați aria de căutare?

— Nu-mi trebuie decât lista celor care s-au înscris în ultimul an, îi spuse Hauck.

Îi dădu omului o carte de vizită. Managerul îi promise că se va ocupa cât de curând posibil și că-i va trimite rezultatele prin e-mail, pe adresa de la serviciu.

În mașină pe drumul spre casă, Hauck recapitulă ce avea de făcut. Spera că această căutare în lumea fanilor Mustang îi va aduce ceva de la care să pornească. Dacă nu, măcar avea în continuare pistele găsite în biroul lui Dietz.

Traficul pe autostrada Major Deegan se târa ca melcul, iar Hauck mai prinse un ambuteiaj și lângă Stadionul Yankee.

Într-o inspirație de moment, dibui prin buzunar după numărul de telefon al băncii caraibiene pe care-l găsise acasă la Dietz. De pe insula St. Kitts. În timp ce forma numărul pe telefonul mobil, se gândi că nu-i exclus să fie o mișcare neinspirată. N-avea de unde să știe dacă omul de la bancă nu era pe statul de plată al lui Dietz. Dar, din moment ce tot se apucase să parieze pe niște șanse minimale...

După o oarecare întârziere, telefonul începu să sune.

— First Caribbean, răspunse o voce de femeie cu un puternic accent insular.

— Thomas Smith? zise Hauck.

— Rămâneți la telefon.

După o scurtă pauză, se auzi vocea unui bărbat:

— Thomas Smith la telefon.

— Numele meu este Hauck. Sunt detectiv la poliția din orașul Greenwich, statul Connecticut. În Statele Unite.

— Cunosc orașul Greenwich, spuse bărbatul plin de însuflețire. Am urmat colegiul în apropiere, la Universitatea Bridgeport. Cu ce vă pot fi de folos, domnule detectiv?

— Încerc să găsesc pe cineva, îi explică Hauck. E vorba de un cetățean american. Numele pe care îl știu eu este Charles Friedman. S-ar putea să aibă sau să fi avut un cont deschis la banca dumneavoastră.

— Nu am cunoștință de nimeni pe nume Charles Friedman care să aibă cont deschis la noi, îi replică managerul de bancă.

— Uitați care-i treaba, știu că nu-i foarte ortodox ce vă cer, dar nu prea am încotro. Omul are aproape un metru

optzeci înălțime. Păr șaten, constituție medie. Poartă ochelari. Posibil să fi transferat bani la banca dumneavoastră de la o bancă corespondentă din Tortola. Se poate ca Friedman să nu fie numele pe care îl folosește în prezent.

— Cum spuneam, domnule detectiv, aici nu avem pe nimeni înregistrat drept titular de cont pe acest nume. Și nici n-am văzut pe nimeni care să se potrivească cu descrierea dumneavoastră. Nevis e o insulă mică. Și probabil vă dați seama de ce aș fi reticent să vă dau această informație, chiar dacă aș fi văzut pe cineva.

— Înțeleg perfect, domnule Smith. Dar este o problemă în atenția poliției. Poate dacă ați mai întreba și pe alții din bancă, dacă ați vrea să verificați...

— Nu-i nevoie să verific, spuse managerul. Am făcut-o deja. – Ceea ce îi spuse mai departe lui Hauck îl făcu pe acesta să tresară brusc. – Sunteți a doua persoană din Statele Unite care îl caută pe acest domn, în săptămâna aceasta.

CAPITOLUL

CINCIZECI ȘI NOUĂ

Michel Issa își miji ochii prin lupă deasupra pietrei scânteietoare. O adevărată splendoare. De-un galben-canar briliantin și cu luminiscență perfectă, cel puțin un calificativ de clasa C. Făcuse parte dintr-un lot mai mare pe care-l cumpărase și era caimacul! Studiind îndelung piatra prin lupă, Michel știa sigur că-i va aduce un preț bun, din partea cumpărătorului potrivit.

Specialitatea lui.

Familia lui Issa făcea negoț cu diamante de peste cincizeci de ani. Emigraseră în Caraibe din Belgia și deschiseseră un magazin pe Mast Street, în partea olandeză a insulei St. Maarten, când Michel încă era copil. Timp de câteva decenii, firma Issa et Fils cumpărase pietre de bună calitate direct din Antwerp și de pe câteva piețe „gri". Veneau la ei oameni din toată lumea – și nu doar cupluri coborâte de pe vaporul de croazieră, chitite să se logodească, deși îi serveau și pe clienții de felul acesta, grijulii să-și întrețină fațada respectabilă. Ci oameni importanți, oameni care aveau ceva de ascuns. În branșă, Michel Issa era cunoscut, la fel cum fuseseră înaintea lui și tatăl, și bunicul, drept genul de negustor care știa să-și țină gura, suficient de discret încât să execute o tranzacție privată, indiferent de mărimea sumei.

Cu circuitul banilor devenit atât de transparent între bănci după evenimentele din 11 septembrie 2001, transformarea lor în ceva tangibil – și transportabil – era în ziua de azi o afacere înfloritoare. Mai ales când aveai ceva de ascuns.

Michel lăsă jos lupa și puse magnifica piatră înapoi în cutie, alături de celelalte. Le așeză pe toate în sertarul lui și răsuci cheia în broască. Ceasul de pe perete arăta ora șapte seara. Venise momentul să închidă magazinul. Soția lui, Marte, îl aștepta acasă cu masa: un meniu în stil tradițional belgian, pe bază de varză cu cârnați. Mai târziu, în serile de marți, obișnuiau să joace cărți cu un cuplu de prieteni englezi.

Michel auzi clopoțelul ușii exterioare, dinspre stradă. Oftă. Prea târziu. Tocmai își trimisese vânzătorii acasă. Nu tresări alarmat. Aici pe insulă nu existau infracțiuni. Cel puțin nu genul ăsta de infracțiune. Toată lumea îl cunoștea, și, chiar mai relevant, se aflau pe o insulă, înconjurați de apă. Pur și simplu n-aveai unde să te duci. Totuși, îi părea rău că va trebui să se arate nepoliticos. Ar fi trebuit să încuie ușa.

— *Monsieur Issa?*

— Vin imediat, strigă Michel.

Aruncă o privire prin ferestruică, spre încăperea principală a magazinului, și văzu un bărbat îndesat și mustăcios, cu ochelari de soare pe nas, așteptând lângă ușă.

Mai răsuci o dată cheia în broasca sertarului blindat. Odată ajuns în magazin, văzu că erau de fapt doi bărbați. Cel care vorbise mai devreme, cu un soi de surâs circumspect pe fața întunecată, se apropie de tejghea. Celălalt, înalt, cu o cămașă colorată de plajă și o șapcă de baseball pe cap, rămase lângă ușă.

— Sunt Issa, spuse Michel. Cu ce vă pot fi de folos?

Își așeză piciorul stâng lângă butonul de alarmă din spatele tejghelei, observându-l pe bărbatul mai înalt cum continuă să stea în mod suspect în preajma ușii.

— Aș vrea să aruncați o privire pe ceva, *monsieur* Issa, spuse mustăciosul, vârându-și o mână în buzunarul de la cămașă.

— Pietre? oftă Issa. La ora asta târzie? Tocmai mă pregăteam să plec. Nu se poate să stabilim o întâlnire pentru mâine?

— Nu pietre, clătină din cap mustăciosul. Poze.

Poze. Issa îl privi pieziș. Mustăciosul puse pe tejghea un instantaneu în care apărea un bărbat în costum. Nu prea înalt, păr grizonat. Ochelari. Fotografia părea cumva decupată dintr-o broșură de prezentare a unei firme.

Issa își așeză pe nas ochelarii de apropiere și se uită lung.

— Nu.

Necunoscutul se aplecă înainte.

— Asta a fost făcută acum ceva timp. Acum s-ar putea să arate altfel. Părul s-ar putea să fie mai scurt. S-ar putea să nu mai poarte ochelari. Am așa, o bănuială, că se poate să fi venit aici la un moment dat, ca să facă o tranzacție. Genul de tranzacție care rămâne precis în memorie, *monsieur* Issa. E vorba de o sumă foarte mare.

Michel nu-i răspunse pe loc. Încercă să-și dea seama cine ar putea fi cei doi care-l chestionau. Încercă să minimalizeze situația cu un surâs modest.

Mustăciosul îi aruncă un zâmbet plin de înțeles. Dar în spatele lui se ghicea ceva care lui Issa nu-i plăcu deloc.

— *Polițiști?* întrebă el.

Avea aranjamente făcute cu cei mai mulți dintre ei. Cu cei locali, chiar și cu cei de la Interpol. Îl lăsau în pace. Dar indivizii din fața lui nu păreau să fie genul.

— Nu, nu suntem polițiști, zâmbi rece mustăciosul. Anchetatori *privați.* E o chestiune personală.

— Îmi pare rău, ridică Michel din umeri. Nu l-am văzut pe-aici.

— Sunteți foarte sigur? A plătit cu bani gheață. Sau, eventual, prin transfer bancar de la First Caribbean Bank,

ori poate de la MaartensBank de aici, de pe insulă. Să zicem acum vreo cinci sau șase luni. Cine știe, poate chiar a mai revenit de-atunci.

— Îmi pare rău, spuse Michel din nou, datele precise începând să-l alarmeze. Nu-l recunosc. Și l-aș recunoaște precis, dacă ar fi fost pe-aici. Iar acum, dacă nu vă supărați, aș vrea să...

— Stați atunci să v-o arăt și pe asta, spuse mustăciosul pe un ton mai ferm. Încă o poză. Știți cum merg uneori treburile astea. S-ar putea să vă împrospăteze pe loc memoria.

Individul scoase o a doua fotografie din buzunarul de la piept și o așeză pe tejghea lângă prima.

Michel îngheță. Gura i se uscă instantaneu.

A doua fotografie o înfățișa pe fiica lui.

Juliette, care trăia în Statele Unite. În Washington, D.C. Se măritase cu un profesor de la Universitatea George Washington. Tocmai li se născuse o fetiță, Danielle, prima nepoțică a lui Issa.

Necunoscutul se uită cum stăpânirea de sine a lui Issa începe să se destrame. Părea să-i facă plăcere.

— Chiar mă întrebam dacă o să vă ajute să vă recăpătați memoria, rânji el. Dacă acum o să-l cunoașteți pe cel din poză. Fiica dumneavoastră este o femeie foarte drăguță. Amicii mei îmi spun că există și un bebeluș, venit de curând. Ăsta-i un motiv de bucurie, *Monsieur* Issa. Nu văd de ce ar trebui să fie și ei implicați într-o afacere urâtă ca asta, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Issa simți cum i se strânge stomacul. Înțelegea foarte bine ce vrea să spună individul din fața lui. Privirile li se întâlniră, Michel lăsându-se moale pe taburetul lui, cu tot sângele scurs din obraji.

Dădu din cap a încuviințare.

— Este american, spuse Michel, uitându-se în jos spre poză și umezindu-și buzele. Cum spuneați, nu mai arată la fel, acum. Are părul tuns foarte scurt, aproape ras. Știți, cum

e moda la tineret în ziua de azi. Purta ochelari de soare, nu de vedere, când a venit. M-a vizitat de două ori... de ambele dăți cu contacte la bănci locale. Așa cum spuneați, în urmă cu vreo cinci sau șase luni.

— Și care a fost natura afacerii, *Monsieur* Issa? se interesă mustăciosul.

— A cumpărat pietre de cea mai bună calitate... și prima, și a doua oară. Părea să dorească să transforme banii numerar în ceva mai ușor transportabil. Sume mari, așa cum spuneați. Nu știu unde se află acest domn acum. Sau cum se poate da de el. M-a sunat o singură dată, de pe telefonul lui mobil. Nu i-am cerut adresa. Cred că a pomenit ceva despre o barcă pe care locuiește. N-a fost aici decât de cele două dăți despre care v-am spus. – Michel se uită la el. – Nu l-am mai văzut deloc de atunci.

— *Numele?* ceru să afle mustăciosul, pupilele lui întunecate surâzând și presându-l, în același timp.

— Eu nu cer să mi se dea niciun nume, i-o reteză Michel.

— *Care era numele lui?* spuse din nou necunoscutul și, de data aceasta, mâna lui apăsă cu putere brațul lui Michel. Avea un cec bancar, nu? Care trebuia să fie emis pe numele cuiva. Ați făcut o tranzacție mare. Erați obligat s-o înregistrați cumva.

Michel Issa închise ochii. Nu-i plăcea deloc să facă un asemenea lucru. Încălca toate regulile după care-și ducea el existența. Cincizeci de ani. Vedea prea bine cine sunt acești oameni și ce voiau ei. Și putea vedea, după intensitatea privirii din ochii interlocutorului lui, ce avea să urmeze mai departe. Nu avea de ales!

— *Hanson.* – Issa își umezi buzele din nou și expiră prelung. – Steven Hanson sau cam așa ceva.

— *Cam* așa ceva?

Necunoscutul prinse cu degetele lui groase pumnul lui Issa și strânse tare. Începea să-i producă durere fizică. Pentru prima oară, lui Michel i se făcu realmente frică.

— Așa îl cheamă. – Michel se uită la cel din fața lui. – Hanson. Nu știu cum să iau legătura cu el, vă jur. Cred că locuiește pe barca lui. Aș putea să caut data la care a fost aici. Trebuie să existe o înregistrare în evidențele căpităniei portului.

Mustăciosul îi aruncă o privire peste umăr amicului său. Și îi făcu cu ochiul, aparent satisfăcut.

— Ar fi foarte bine, spuse el.

— Deci suntem în regulă cu toate, da? întrebă Michel agitat. Niciun motiv să ne mai deranjați din nou. Sau pe fiica mea?

— De ce am face una ca asta? rânji mustăciosul în direcția acolitului său. Noi n-am venit aici decât ca să aflăm un nume.

Încă tremurând, Michel își închise magazinul și plecă la scurtă vreme după aceea. Încuie și intrarea din spate a magazinului. În spate, într-o parcare privată nu prea mare, își ținea și mașina, un mic Renault.

Deschise portiera. Nu-i plăcea deloc ce făcuse. Regulile acestea îi menținuseră familia în branșă de generații întregi. El le încălcase. Dacă se afla, era terminat: ar fi pierdut tot ce obținuseră prin muncă în atâta amar de ani.

Urcă la volan, dar când se pregătea să închidă portiera, simți cum îl împinge ceva din spate cu forță. Fu aruncat peste scaunul din dreapta. O mână puternică îi apăsă fața de tapițeria din piele.

— V-am dat numele lui, scânci Michel, cu inima bătându-i nebunește. V-am spus tot ce voiați să știți. Și voi ați promis că n-o să mă mai deranjați vreodată.

Simți cum îl apasă în ceafă un obiect dur din metal. Negutătorul de diamante auzi clinchetul dublu al unui pistol

căruia i se trage piedica, și, în panica lui, gândul îi zbură la Marte, care-l aștepta cu cina. Închise ochii.

— Vă rog, vă implor, nu...

— Scuze, moșule. – Pocnetul pistolului care se descărca a fost amortizat de duduitul motorului mașinii. – Ne-am răzgândit.

CAPITOLUL

ȘAIZECI

Primul lucru pe care-l obținu au fost datele din partea celor de la *Mustang World*. Lista noilor abonați, pe care o ceruse Hauck.

Ajuns acasă, Hauck se uită în zigzag peste lunga listă de nume. Nu mai puțin de o mie șase sute șaptezeci și cinci. Înșiruite pe câteva pagini. Ordinea era după codul poștal și alfabet, începând cu statul Alabama. Entuziaști ai mărcii Mustang de pe tot mapamondul.

Pornind de la datele bancare pe care le găsise în biroul lui Dietz, părea o ipoteză valabilă să presupună că Charles s-ar putea afla în Caraibe sau în America Centrală. Karen îi povestise că obișnuiau să navigheze pe acolo. Managerul de bancă din St. Kitts îi spusese lui Hauck că îl mai căutase cineva pe Charles. Și trebuia să aibă acces la aceste bănci, la un moment dat.

Dar, pe măsură ce-și plimba privirea pe lista aceea lungă, Hauck își dădu seama că Charles putea fi oriunde. Dacă era aici, printre aceste nume...

Încet, începu să le ia la rând.

Următorul lucru pe care l-a primit a fost un apel din partea lui Joe Velko.

Agentul Grupului Operativ de Coordonare Inter-Autorități îl prinse pe Hauck într-o sâmbătă dimineață, tocmai când acesta se apucase să facă un morman de clătite pentru Jessie, care-și petrecea weekendul cu el. Când ea îl chestionase despre urmele roșii de pe gât și felul țeapăn în care se mișca, Hauck îi spusese că a alunecat pe puntea bărcii.

— Am scos câteva rezultate pentru tine, în legătură cu căutarea aceea, îl informă Joe. Nimic grozav, dar pot să ți le trimit prin fax, dacă vrei.

Hauck se duse la masa lui de lucru. Se așeză, în șort și tricou, ținând spatula de clătite în mână, uitându-se cum ies din fax douăsprezece pagini de date.

— Fii atent, îi spuse Joe, nu-i nimic sigur. În general, putem să obținem o mie de potriviri operative la una singură care s-ar putea să ducă efectiv spre ceva relevant... și mă refer aici *doar* la ceva care să merite trimis mai departe spre biroul unui analist. Eventualele corelații cu un criteriu-cheie de căutare noi le numim „alerte" și le ordonăm după gradul de importanță. Adică redus, moderat și ridicat. Majoritatea potrivirilor intră în tranșa celor de importanță redusă. Te scutesc de partea cu formulele și metodologia. Ce-ar fi să sari direct la pagina a treia?

Hauck luă un pix și găsi locul de pe pagină. O căsuță hașurată în care scria „Căutarea AF12987543. *ALERTĂ*".

Joe îi explică:

— Astea sunt potriviri aleatorii, de pe un buletin informativ online, pe care calculatorul le-a sesizat. De pe un site care se numește Casa de Licitații Carlyle, specializată în mașini de epocă, din Pennsylvania. – Joe chicoti amuzat. – Curat material de capă și spadă, Ty! Vezi ce scrie? „Mustang Emberglow 1966. Stare: excelentă. Kilometraj redus. *Rog seriozitate!* Frank Bottomly, Westport, Connecticut."

— Văd.

— Calculatorul a sesizat denumirea mașinii și adresa de Connecticut. Anunțul acesta e de anul trecut... Practic, e

vorba doar de cineva care se interesa să cumpere o asemenea mașină. Precum vezi, programul i-a atașat un calificativ de relevanță REDUS. Mai sunt o grămadă de felul ăsta. Simplă pălăvrăgeală. Poți să treci mai departe.

Hauck răsfoi următoarele câteva pagini. Mai multe e-mailuri. Programul monitoriza interacțiuni private. Tone întregi de discuții și replici schimbate pe site-urile dedicate automobilelor clasice, bloguri, eBay. Yahoo.com. Orice se întâmpla să conțină criteriile de referință pe care le dăduse Hauck. Câteva potriviri de pe site-ul concursului de eleganță automobilistică din Greenwich, Concours d'Elegance. Toate clasificate cu importanță REDUSĂ. Apărea până și o trupă rock din Texas, pe nume Ember Glow, care cântase în deschiderea concertului susținut de cântărețul Kinky Friedman. Prioritatea alocată acestei potriviri fusese etichetată drept ZERO.

Erau nu mai puțin de douăsprezece pagini pline de așa ceva. Într-unul din e-mailuri era literalmente vorba de un tip care povestea despre o fată pe nume Amber, cu comentariul: „Îi strălucește părul ca o crupă de mustang."

Nici urmă de Charles Friedman. Nimic din Caraibe.

Hauck se simțea frustrat. Nimic care să se adauge la lista primită de la *Mustang World*.

— *Tati?*

Un iz înțepător îi pătrunse în nări lui Hauck. Jessie stătea în picioare lângă aragazul din bucătărie, iar din clătitele ei se ridicau fuioare de fum.

— *La naiba!* Joe, stai nițel!

Hauck alergă înapoi în bucătărie și scoase clătitele înnegrite din tigaia compartimentată, răsturnându-le pe o farfurie. Fata lui își încreți nasul, dezamăgită.

— Mersi. Pe astea să le mănânci tu!

— O să fac imediat altele.

— *Ai o urgență?* se interesă Joe la telefon.

— Da, o urgență de unsprezece ani. Tati a stricat micul dejun.

— Asta chiar e important. Uite, eu zic să parcurgi materialul, totuși. E doar un prim pas. O primă aplicare a algoritmului. Voiam doar să-ți dau de știre că mă ocup. O să te sun, dacă mai apare ceva.

— Îți rămân dator, Joe.

CAPITOLUL

ȘAIZECI ȘI UNU

Karen intră cu Lexusul pe aleea de acces. Opri în dreptul cutiei poștale și coborî capacul ca să-și ia corespondența. Samantha era acasă. Mașina ei, Acura MPV, era parcată în fața garajului.

Sam mai avea doar câteva zile de mers la școală, urmând să absolve peste o săptămână. Pe urmă, ea și cu Alex plecau la safari în Africa, împreună cu părinții lui Karen. Ce mult i-ar fi plăcut și ei să meargă, dar, când se făcuseră planurile, în urmă cu câteva luni, ea tocmai se apucase de treabă la agenția imobiliară, iar acum, cu tot ceea ce se întâmplase și continua să se întâmple, cum ar fi putut să-și ia tălpășița și să-l lase baltă pe Ty? Și oricum, se gândise ea, ce putea fi mai bine decât să-i vadă pe copii plecând într-o asemenea aventură cu bunicii lor?

Precum spuneau în reclame: *De neprețuit!*

Karen se întinse pe geamul de la portieră și trase afară corespondența. Prostiile obișnuite, broșuri publicitare, facturi și oferte pentru cărți de credit. Vreo câteva solicitări de donații pentru acțiuni caritabile. Printre care o invitație la Muzeul Bruce. Aveau o colecție fabuloasă de tablouri, americane și europene, și era chiar în Greenwich. În urmă cu un an, Charlie fusese ales în consiliul de tutelă.

Uitându-se lung la plic, Karen lăsă gândurile să-i fugă la un eveniment organizat acolo anul trecut. Își dădu seama că fusese cu doar două luni înainte ca soțul ei să dispară. Un spectacol tematic; invitații erau rugați să se prezinte în ținută de gală, iar Charlie obținuse o masă. Îi invitaseră pe Rick și Paula. Pe mama lui Charlie, venită din Pennsylvania. Pe Saul și Mimi Lennick. (Charlie îl bătuse la cap pe Saul să-și ia angajamentul pentru o sumă considerabilă.) Karen își aminti că el trebuise să-și pună smochingul și să țină un discurs în seara aceea. Cât de mândră fusese de el!

În gândurile ei pătrunse brusc încă cineva din seara aceea. Un tip din oraș, un rus, pe care ea nu-l mai întâlnise niciodată, dar pe care Charlie părea să-l cunoască foarte bine. Charles îl convinsese să doneze cincizeci de mii de dolari.

Un bărbat plin de farmec, își aminti Karen, oacheș și bine-clădit, ca un taur, și cu părul negru și des. Îl ciupise pe Charlie de obraz, ca și cum s-ar fi cunoscut de-o viață, deși Karen nu-l auzise niciodată vorbind despre el. Rusul acela remarcase că, dacă ar fi știu ce nevastă atrăgătoare are Charles, ar fi fost încântat să doneze mai mult. Pe ringul de dans, Charlie îi spusese în treacăt că tipul era proprietarul celui mai mare vas cu pânze particular din lume. Un afacerist din domeniul financiar, bineînțeles – un adevărat mogul – și prieten cu Saul. Nevastă-sa avea pe deget un diamant mare cât ceasul de la mâna lui Karen. Îi invitase pe toți la el acasă – la țară. Are un adevărat palat, spusese Charlie, ceea ce pe Karen o frapase. „Ai fost acolo?", întrebase ea. „Ei, așa am auzit și eu." Charlie ridicase din umeri și continuase să danseze. Karen își aminti cum se gândise că ea nici măcar n-avea habar de unde Dumnezeu ajunsese el să cunoască un asemenea personaj.

După ce se întorseseră acasă, plecaseră să facă o plimbare pe plajă, puțin înainte de miezul nopții, îmbrăcați așa cum fuseseră la petrecere – el în smoching, ea în rochie lungă de seară. Luaseră cu ei o sticlă de șampanie pe

jumătate plină, adusă de la petrecere. Bând direct din sticla pe care o împărțeau frățește, ca doi adolescenți, se descălțaseră, Charlie își suflecase pantalonii și se așezaseră pe stânci, uitându-se la luminile care străluceau în depărtare pe Long Island, dincolo de brațul de ocean.

— Iubitule, sunt atât de mândră de tine, spusese Karen, nițeluș amețită de la atâta vin și șampanie, dar cu mintea foarte limpede în privința acestui subiect.

Îi petrecuse un braț pe după gât și-l sărutase lung, drăgăstos, picioarele lor goale atingându-se în nisip.

— Încă un an sau doi și pot să ies din chestia asta, replicase el, cu papionul desfăcut. Am putea pleca undeva.

— Nu cred până nu văd cu ochii mei, râsese Karen. Haide, Charlie, știi prea bine că-ți place la nebunie ce faci. Plus că...

— Ba nu, vorbesc serios, spusese el.

Când își întorsese fața spre ea, văzuse că era încordat, neliniștit. Avea o expresie de supunere în ochi pe care Karen nu i-o mai văzuse niciodată.

— Nu înțelegi...

Ea se dăduse mai aproape de el și-l mângâiase pe frunte, îndepărtându-i o șuviță rebelă de păr.

— *Ce* să înțeleg, Charlie?

Îl sărutase din nou.

Două luni mai târziu, el dispăruse în explozia din gară.

Karen trase frâna și rămase acolo, în fața casei, brusc năpădită de un val inexplicabil de lacrimi pe care cu greu le putea ține în frâu.

Ce să înțeleg, Charlie?

Că mi-ai ascuns niște lucruri toată viața asta petrecută de noi împreună, că mi-ai ascuns cine ești cu adevărat? Că în timp ce te duceai în fiecare zi la birou, când veneai cu mine la cumpărături în Costco, la fiecare sfârșit de săptămână, când te duceai la școală să le faci galerie lui Alex și Sam, la meciurile lor, tu de fapt plănuiai un mod prin care să pleci și

să ne părăsești? Că e posibil să fi fost chiar amestecat în uciderea unor oameni nevinovați? *Pentru ce, Charlie?* Când a început povestea asta? Când a început să se schimbe omul căruia m-am devotat, lângă care am dormit atâția ani, cu care am făcut dragoste, pe care l-am iubit din tot sufletul meu – când ar fi trebuit să înceapă să-mi fie frică de tine, Charlie? Când s-a schimbat totul?

Ce să înțeleg?

Ștergându-și lacrimile cu podul palmei, Karen adună teancurile de scrisori și reviste din poala ei. Băgă iar mașina în viteză și porni ușor spre garaj. Atunci observă ceva care ieșea în evidență printre celelalte hârtii din teanc: un plic mare, cenușiu, care-i era adresat ei. Se opri în fața garajului și îl desfăcu înainte să coboare din mașină.

Era de la colegiul Tufts, unde urma să meargă Samantha începând din august. Nicio siglă de identificare pe plic; înăuntru era doar o broșură, de felul celor pe care le primiseră la începutul procedeului de admitere, în care le era prezentată școala.

Pe copertă fuseseră scrise câteva vorbe. Cu pixul.

Citindu-le, Karen simți cum inima i se oprește în piept.

CAPITOLUL

ȘAIZECI ȘI DOI

O zi mai târziu, Hauck și Karen conveniră să se întâlnească. Au ales Cafeneaua Arcadia, aflată pe o străduță lăturalnică din centru, nu foarte departe de locuința lui Karen. Hauck era deja la una din mese, când sosi ea. Karen îi făcu cu mâna, apoi se apropie de tejghea și comandă o cafea cu lapte. Apoi veni și se așeză în fața lui, la o masă de lângă fereastră, în partea din spate a cafenelei.

— Ce-ți mai face rana?

El ridică brațul.

— Nicio problemă. Sunt ca nou. Ai făcut treabă bună.

Ea primi complimentul cu un surâs, dar în același timp se uită la el dezaprobator.

— Ar trebui totuși să lași pe cineva care se pricepe să se uite nițel la rana ta, Ty.

— Am primit niște rezultate, spuse el, schimbând subiectul.

Îi împinse peste masă o copie după lista cu abonații la *Mustang World*. Karen dădu câteva pagini, apoi pufni cu zgomot, exprimându-și frustrarea în fața lungimii nemaivăzute a listei.

— Am reușit totuși s-o mai micșorez. Cred că nu greșim cu nimic dacă presupunem că Charlie nu mai este în țară. Dacă are fonduri pe care le ține în Caraibe, la un moment

dat trebuie să poată ajunge la băncile acelea. Există șaizeci și cinci de nume numai în Florida, alte șaizeci și opt peste graniță. Treizeci dintre ele sunt în Canada, patru în Europa, două în Asia, patru în America de Sud, deci pe astea le putem scoate din calcul. Douăzeci și opt sunt în Mexic, în Caraibe sau în America Centrală.

Hauck le evidențiase cu un marker galben-electric.

Karen își adună palmele căuș în jurul ceștii cu cafea.

— OK.

— Am un prieten care-i detectiv particular. M-am dus la el cu informațiile pe care ți le-am arătat despre compania pe care Charlie o avea înregistrată în Tortola. Împreună am eliminat pe loc patru dintre numele de pe listă. Erau spaniole. Alte șase erau societăți comerciale... concesionari auto, furnizori de piese de schimb. Pentru restul l-am pus să facă o verificare financiară rapidă.

— Și ce-ați descoperit?

— Am mai scos de pe listă alte șase nume, din motive care țineau de vechimea lor la reședința respectivă și de alte chestii pe care le-am putut deduce din istoria cărților de credit. Alți cinci erau oameni căsătoriți, or, cu excepția eventualității în care Charles a fost chiar un om foarte ocupat în anul care-a trecut, cred că putem să-i eliminăm și pe ei.

Karen dădu din cap și zâmbi.

— Deci rămânem cu unsprezece.

Îi subliniase pe toți, pagină cu pagină. Robert Hopewell, care locuia pe Shady Lane, în Insulele Bahamas. Un oarecare F. March, din Costa Rica. Karen se opri puțin asupra lui. Ea și Charles, împreună cu Paul și Rick, fuseseră odată acolo. Un Dennis Camp, care locuia la Caracas, în Venezuela. Un Steven Hanson, cu adresa la o căsuță poștală din insula St. Kitts. Alan O'Shea, din Honduras.

Și încă cinci.

— Îți sună cunoscut vreunul dintre numele astea? o întrebă Hauck.

Karen parcurse întreaga listă și clătină din cap.

— Nu.

— Câțiva și-au dat și numerele de telefon. Nu-mi vine-a crede că vreun om care se vrea invizibil ar face așa ceva. Majoritatea sunt doar căsuțe poștale.

— În cazul în care e și el pe lista asta?

— Da, încuviință Hauck cu un oftat. Singurul nostru avantaj e că el nu știe că cineva ar avea vreun motiv să creadă că trăiește. – Se uită lung la ea. – Dar mai am încă niște variante în lucru, înainte să te gândești măcar că va trebui să dai vreun telefon.

— Nu asta e problema, spuse Karen, frecându-și fruntea și clătinând din cap.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Trebuie să-ți arăt ceva, Ty.

Băgă mâna în poșetă.

— Am găsit niște chestii săptămâna trecută, ascunse adânc în sertarul de la biroul lui Charlie, când m-ai rugat tu să-i verific încă o dată lucrurile. Ar fi trebuit să ți le arăt încă de-atunci, dar erau chestii vechi și m-au speriat. Nu prea știam ce să fac. Sunt de dinainte de ziua exploziei.

— Hai să le vedem.

Karen le scoase din poșetă. Primul obiect era un carton ca de carte de vizită, în pliculețul aferent, adresat lui Charles. Hauck îl deschise. Era un cartonaș din acelea care însoțesc de obicei florile făcute cadou.

Ne pare rău pentru cuțulică, Charles. Ar putea urma copiii tăi?

Se uită la Karen.

— Nu prea înțeleg.

— Înainte ca el să moară... – Karen își umezi buzele. – Înainte ca el *să plece*, noi aveam alt câine terrier, de fapt o cățelușă. Sasha. A călcat-o o mașină, chiar pe strada noastră.

Și exact în fața casei. A fost oribil. Charlie a găsit-o. Cu vreo două săptămâni înainte de explozia din gară...

Hauck se uită iar la cartonaș. *Îl amenințau.*

— Și *asta*..., adăugă Karen, împingându-i celălalt obiect, după care își frecă fruntea cu mâna, privind încordat.

Era o felicitare de sărbători personalizată. Cu o fotografie a întregii familii înăuntru. Din vremuri mai fericite. *Din partea familiei Friedman.* Charlie, într-un pulover gros tricotat și cu o vestă groasă, din polar, trasă pe deasupra, înconjurând-o cu un braț pe Karen, în blugi și haină de fâș, așezați pe un gard-palisadă din lemn, undeva la țară. Ea arăta mândră și cu ochii plini de strălucire. Frumoasă foc. *Vă dorim numai sănătate și toate cele bune pentru anul care vine...*

Hauck tresări, ca și cum l-ar fi izbit în pântece un berbece de asalt.

Fețele copiilor, Samantha și Alex... fuseseră amândouă decupate din poză.

Se uită iar la ea.

— Cineva îl amenința pe Charles, Ty. Acum un an. Înainte ca el să plece. Charlie ținea ascunse lucrurile astea. Nu știu ce anume a făcut, dar sunt sigură că are legătură cu indivizii ăia doi de la Archer și cu toți banii ăștia din străinătate.

Cineva îl amenința *într-adevăr*, se gândi Hauck, dându-i înapoi lui Karen cele două obiecte.

— Pe urmă, ieri, am primit asta.

Karen băgă mâna în poșetă și mai scoase ceva, de data aceasta un plic mare, cenușiu.

— Prin poștă.

Ochii ei erau plini de îngrijorare. Hauck împinse cu degetul mare clapeta plicului și lăsă să alunece afară ce era înăuntru. O broșură. De la Tufts. Unde urma să se ducă Samantha de la toamnă, își aminti el.

Era ceva scris pe prima copertă. Cu același scris de mână aplecat spre dreapta, ca pe cartonașul de anul trecut.

Încă ne mai datorezi niște răspunsuri, Karen. Noi n-am plecat nicăieri. Tot aici suntem.

— Îmi amenință copiii, Ty. Nu pot lăsa să se întâmple una ca asta.

El își puse o mână peste a ei.

— Nu. Nu vom lăsa să li se întâmple nimic.

CAPITOLUL

ŞAIZECI ŞI TREI

Apelul pe telefonul mobil a venit exact când Hauck se pregătea să intre la comandantul Fitzpatrick, cu rugămintea ca o maşină de patrulă să fie repartizată să supravegheze din nou casa lui Karen.

— *Joe?*

— Fii atent, îi spuse agentul de la Grupul Operativ, am ceva important aici. Îţi trimit un fax chiar acum.

Paginile începură să curgă înainte ca Hauck să se fi întors măcar la biroul lui.

— Ce-ţi trimit aici e transcrierea unei serii de conversaţii online luate de pe un site al pasionaţilor de maşini, îi explică Velko. Primul schimb de replici a avut loc în februarie. – În urmă cu trei luni. Joe părea încântat. – Cred că am dat de-o urmă bună.

Hauck începu să citească transcrierea, pe cât de repede putea smulge paginile din aparat. Pe prima pagină, sus, era scris ALERTĂ. În chenarul haşurat apăreau numărul de înregistrare al transcrierii şi o dată, 24 februarie. Mai era şi o listă cu principalele „expresii activatoare" pe care Hauck i le dăduse lui Joe: „Ford Mustang 1966. Emberglow. Greenwich, Connecticut. Concours d'Elegance. *Scumpa lui Charlie.*" Şi câteva dintre clişeele lui verbale preferate.

Gradul de prioritate era stabilit la „RIDICAT".

Hauck se așeză la masă și citi, simțind cum îi pulsează sângele în așteptare.

KlassicKarMania.com:

Mal784: Hei, dau la schimb un Mustang Ember Glow din 66 contra Merțan 230 decapotabil din 69. Careva interesat?

DragsterB: Am văzut una din astea într-un film anul trecut. Cu Sandra Bullock. Arăta bine.

Xpgma: Mașina sau tipa?

DragsterB: Ce să spun, ce amuzant.

Mal784: Casa de lângă lac îi zicea. Da, numai că a mea e GT, cu acoperiș de cârpă. O sută de mii de kilometri la bord. 280 de cai putere. Aproape nouă. Careva interesat? Accept treizeci și opt jumate.

DragsterB: Știu pe cineva care-ar putea să fie.

SunDog: Unde e mașina?

Mal784: În Florida. Boynton Beach. Rareori vede lumina zilei.

SunDog: Posibil. Am avut și eu una, mai demult. Mai sus, în nord. Ce cod VIN are? C sau K?

Mal784: K. Înaltă performanță. Fără discuție.

SunDog: Cum e înăuntru?

Mal784: Piele Pony originală. Radio original. Nicio zgârietură. Nu știu cum fac afurisitele astea mici, dar ți se bagă sub piele. Nu le mai scoți în veci, corect?

SunDog: Eu a trebuit s-o vând. M-am mutat de-acolo. O mai scoteam la paradă.

Mal784: Unde?

DragsterB: Alo, ce-i asta, o conversație privată? Are careva pe aici idee cum să fac rost de-un set de jante Crager de 16 inci????

SunDog: Pe ici-pe colo. Stockbridge, în Massachusetts. Concours d'Elegance din Greenwich. Odată și prin zona ta, la Palm Beach.

Mal784: Hei, ai mai fost pe-aici acum ceva vreme, nu? Dar sub alt nume. CharlieBoy sau cam așa ceva, nu?

SunDog: Mi-am schimbat viața, frate. Dă să văd și eu mașina. Pune-i o poză.

Mal784: Dă-mi adresa.

SunDog: Posteaz-o pe site, Mal. O să arunc o privire.

Asta era tot. Hauck citi din nou întreg dialogul. Instinctul îi spunea că a dat peste o urmă serioasă. Dădu pagina mai departe. Mai era un schimb de replici. Acesta avusese loc două săptămâni mai târziu, pe 10 martie.

Mal784: Habar n-ai cu ce se mănâncă Mustangii, frățioare. Verifică-ți numărul de VIN. Dacă vezi K, înseamnă mai mulți cai putere. Normal că merită mai mulți bani. Al tău are doar J. Nu-ți dă nimeni peste 27-28 de miare.

Opie$: OK, o să verific.

Mal784: Așa mai înveți și tu ceva. Unii oameni nu știu ce au în ogradă.

SunDog: Așa deci, Mal, încă mai ai Mustangul ăla Ember Glow???

Mal784: Hei!!! Ia uite ce-au adus valurile la mal! Ce-ai pățit, frate? Ți-am postat o poză, cum ai zis. Nu m-ai mai căutat.

SunDog: Am văzut-o. O mașinuță de n-ai treabă, asta-i clar. Deci n-ai reușit s-o dai? Păcat. Oricum, eu nu pot s-o iau acum.

Mal784: Negociem. Nu țin cu dinții de preț.

SunDog: Nu asta-i problema. Doar că zilele astea sunt mai mult pe apă decât pe uscat. Plus că ar trebui să găsesc un mod s-o trec prin vama de aici.

Mal784: Unde?

SunDog: Caraibe. Nu contează. Oricum ar mânca-o rugina în soarele ăsta. Dar s-ar putea să te mai caut, totuși. Mulțam.

Mal784: Stai frate, stai să vorbim. O scot la licitație, dacă nu vrei să negociem.

SunDog: Îți urez noroc. Ar trebui să funcționeze, din partea unuia care-a cumpărat ieftin și-a vândut scump de nenumărate ori la viața lui. Mai vorbim.

Opie$: Hei, stai că m-am uitat. Care-i treaba cu un cod VIN care începe cu N?

— Gata, Ty, le-ai citit? întrebă Joe Velko.

Hauck puse paginile la un loc.

— Mda. Cred că am dat peste numărul câștigător. Deci cum îl găsim pe tipul ăsta care-și spune SunDog?

— Deja am lansat o comandă de identificare a IP-ului de utilizator, prin serverul site-ului. Sper că înțelegi, Ty, că n-aș face chestia asta dacă n-ar fi vorba de tine?

— Știu asta, Joe.

— Deci m-am dus direct la cei care administrează site-ul. Nu s-au opus prea tare. Uluitor, ce poate să facă o agenție guvernamentală după 11 septembrie, chiar și fără mandat de la judecător. Ai un pix?

Hauck bâjbâi în grabă cu mâna printre lucrurile de pe masă.

— Deja mă simt mult mai în siguranță, Joe. Dă-i drumul.

— SunDog e doar un nume de utilizator. I-am stabilit legătura cu o adresă de e-mail, primită de la administratorii site-ului. Oilman0716@hotmail.com.

CAPITOLUL
ȘAIZECI ȘI PATRU

Hauck se uită fix la adresă. *Oilman*. Petrolistul. Știa deja, fără să mai aibă nevoie de nimic altceva, că-l găsiseră. Totul îi spunea că acesta este Charles.

— Avem cum să dăm de el?

— Da... și nu. Precum bine știi, Hotmail e un serviciu de e-mail gratuit, pe Internet. Deci n-ai nevoie de nimic altceva ca să te înregistrezi ca utilizator decât de un nume, care nici măcar nu trebuie să fie unul real. Adică să fie numele tău pe bune. Și nici măcar de-o adresă reală. Dar putem să ne ducem la administratorii de la Hotmail și să le cerem să vedem ce scrie în cererea de deschidere a contului. Și există o evidență cronologică a mesajelor, pe care o putem accesa. Ceea ce *nu putem* face, totuși, e să legăm toate datele astea de un amplasament geografic anume.

Huack simți un val de optimism încălzindu-i sângele.

— OK.

— Activitatea pare să vină din zona Caraibelor. Dar nu dintr-un loc anume, ci de pe o rețea locală de comunicații fără fir. Serverul a identificat activitate venind de lângă St. Maarten, din zona Insulelor Virgine. Și chiar de mai departe, din Panama.

— Tipul voiajează?

— Probabil, sau poate e pe un vas.

Un vas. Asta i se părea logic lui Hauck.

— Putem îngusta căutarea după chestia *asta?*

— În timp, da, îi explică agentul de la Grupul Operativ. Putem să instituim o operațiune de supraveghere pentru monitorizarea activității viitoare și să triangulăm un punct de origine. Dar pentru asta e nevoie de oameni. Și de completat o mulțime de hârtii oficiale. Plus implicarea autorităților din alte țări. Pricepi ce vreau să spun. Și eu am înțeles că e o chestie cu care nu prea ai chef să ieși în evidență oficial, Ty, nu-i așa?

— Nu, recunoscu Hauck. Aș prefera să nu fie nevoie.

— Așa mă gândeam și eu. Așa că iată care ar cam fi pasul următor optim, în condițiile date. Am obținut de la serviciul Hotmail informațiile din cererea de deschidere a contului de e-mail. Pot să ți le dau, nicio problemă, dar de-aici încolo trebuie să te descurci singur.

— E perfect așa!

— Adresa comunicată pentru contul de e-mail e o căsuță poștală deschisă la oficiul poștal central de pe insula St. Maarten din Caraibe. Am mers cât de departe am putut, fără a mai implica pe nimeni altcineva, și am verificat. Căsuța e înregistrată pe numele unui oarecare Steven Hanson, Ty. Îți sună cunoscut?

— Hanson?

La început, nu i-a spus nimic, dar pe urmă ceva s-a aprins ca un beculeț în capul lui.

— Stai o secundă, Joe...

Se învârti cu scaunul și începu să răscolească printr-un vraf de hârtii. Până găsi ceea ce căuta.

Lista noilor abonați la *Mustang World.*

O restrânsese până la numai o mână de nume. De peste tot din regiune: Panama, Honduras, Insulele Bahamas, Insulele Virgine... Îi luă câteva secunde să caute pe listă. Hopewell, March, Camp, O'Shea.

Dar era acolo!

S. Hanson. Data de începere a abonamentului: 17 ianuarie. Anul acesta! Unica adresă indicată era o căsuță poștală de pe insula St. Kitts.

Steven Hanson.

Un val de optimism confirmat începu să circule prin venele lui Hauck.

Steven Hanson era Oilman0716. Iar Oilman0716 trebuia să fie Charles. Erau prea multe coincidențe.

Mașina. Concours d'Elegance. Clișeele verbale. Karen avusese dreptate. Partea aceasta din el n-avea cum s-o schimbe. Mașina lui. *Scumpa lui.*

Îl găsiseră!

CAPITOLUL

ȘAIZECI ȘI CINCI

Se auzi soneria de la intrare și când Karen se duse să răspundă rămase pironită locului de surpriză.

— Ty...

Samantha era în bucătărie, mâncând un iaurt și uitându-se la televizor. Alex își aburcase picioarele peste spătarul canapelei din salon, mârâind și exultând alternativ, complet absorbit de cel mai recent videojoc pe consola Nintendo Wii.

Pe fața luminată de satisfacție a lui Hauck se citea nerăbdarea.

— Trebuie neapărat să-ți arăt ceva, Karen.

— Haide înăuntru.

Karen încercase să-i țină pe copii la distanță de ceea ce se petrecea – schimbările ei bruște de dispoziție, îngrijorarea care mai nou părea săpată permanent pe chipul ei. Răscolitul prin lucrurile vechi ale lui Charles, târziu în noapte.

Dar era o bătălie dinainte pierdută. Copiii ei aveau destulă minte ca să observe schimbările din jurul lor. Circumspecția ei total nefirească, față de cum o știau ei pe mama lor, starea de încordare permanentă, felul în care se mânia acum din te miri ce. Faptul că Ty își făcea apariția la ei acasă, neanunțat, n-ar fi făcut decât să le stârnească și mai mult suspiciunile.

— Hai încoace, spuse Karen, luându-l după ea în bucătărie. Sam, ți-l mai amintești pe domnul detectiv Hauck?

De pe taburetul pe care stătea cu genunchii adunați sub ea, îmbrăcată în pantaloni de trening și un tricou inscripționat cu Greenwich Huskies, fata ridică privirea, cu o expresie cumva la mijloc între derută și surpriză.

— Bună seara.

— Mă bucur să te revăd, spuse Hauck. Am auzit că te pregătești de absolvire, nu?

— Mda, săptămâna viitoare, dădu ea din cap, aruncându-și privirea spre Karen.

— Și mergi mai departe la Tufts, nu?

— Mda, spuse ea din nou. Abia aștept. Ce se-ntâmplă?

— Trebuie să discut cu domnul detectiv Hauck câteva clipe, iubito. Poate-ar fi mai bine să ne ducem...

— Lasă, nicio problemă, spuse fata, ridicându-se de pe taburet. Mă duc dincolo.

Își aruncă paharul gol de iaurt în coșul de gunoi și lăsă lingurița să cadă în chiuvetă.

— Mi-a părut bine să vă revăd, îi spuse ea lui Hauck, înclinându-și puțin capul și mijindu-și ochii în direcția lui Karen, cu sprâncenele ridicate, gen: *Care-i treaba?*

Hauck îi făcu semn cu mâna.

— Și mie la fel.

Karen închise televizorul din bucătărie și-l conduse pe Ty spre salonașul cu pereți de sticlă.

— Hai să intrăm aici.

Ea se așeză pe colțul canapelei cu tapițerie înflorată. Ty ocupă fotoliul de lângă ea. Karen își strânsese părul într-o coadă la spate și purta un tricou gri-închis clasic inscripționat cu Texas Longhorns. Nu era fardată. Știa că arată groaznic. Dar știa și că el nu și-ar fi făcut apariția așa, pe neașteptate, seara târziu, dacă n-ar fi fost vorba de ceva important.

El o întrebă:

— Copiii știu?

— Despre ce-am găsit în cutia poștală? – Karen scutură din cap. – Nu. Nu vreau să-și facă griji. Săptămâna viitoare vin și părinții mei aici, pentru ceremonia de absolvire. Plus mama lui Charlie, care vine din Pennsylvania. Vor pleca în Africa la safari, cu ai mei, după câteva zile. Cadoul de absolvire pentru Sam. Din clipa în care o să-i văd urcați în avion, o să mă simt și eu cu mult mai bine.

Ty dădu din cap.

— Sunt convins. Uite... – Scoase din jachetă niște hârtii. – Scuze că te deranjez acasă, la ora asta. – Lăsă hârtiile pe măsuța din fața ei. – Cred că ar fi cel mai bine să le citești tu singură.

Cu un aer circumspect, Karen le ridică.

— Ce-i asta?

— O transcriere. A două conversații de pe Internet. De pe unul din site-urile de mașini ale soțului tău. Una a avut loc în februarie, iar cealaltă în martie. Una dintre agențiile cărora le-am dat informațiile furnizate de tine a reușit să le intercepteze.

Firișoarele mititele de păr de pe brațele lui Karen se ridicară brusc.

Începu să citească transcrierile. *Emberglow. Concours. Greenwich.* Pulsul i se accelera cu încă o bătaie, de fiecare dată când întâlnea o exprimare bine-cunoscută. Deodată, în mintea lui Karen se făcu lumină și își dădu seama ce citea. *SunDog.* Menționarea unei schimbări de viață, în Caraibe. O referire la vechiul nume folosit de Charlie pe Internet: *CharlieBoy.*

O mână invizibilă părea să fi apucat inima lui Karen cu pumnul ei de gheață, nemaivoind să-i dea drumul. Ea se uită îndelung la nume. Apoi se uită la Hauck.

— Crezi că e vorba de Charlie, nu?

— Ce cred eu e că sunt o mulțime de lucruri care sună teribil de cunoscut, îi replică el.

Karen se ridică, traversată din cap până-n picioare de-o descărcare nervoasă. Până acum se simțise în perfectă siguranță la gândul că totul nu era decât un fel de puzzle abstract. Vederea chipului lui pe ecranul televizorului; descoperirea casetei de valori din New York. Chiar și groaznica moarte a dealerului care lucrase pentru firma lui, Jonathan... Totul ducea cumva către ceva nebulos și îndepărtat, un lucru pe care ea practic nu se gândise niciodată că va trebui să-l înfrunte.

Acum, însă... Inima i-o luase la goană. SunDog. Karen și-l putea imagina foarte bine inventând o chestie de genul ăsta. Acum exista o posibilitate foarte reală ca tot ceea ce se întâmplase să fie perfect adevărat. Acum ea putea să citească vorbe și expresii pe care el se prea poate să le fi rostit, și aproape că-i putea auzi și vocea: familiară, vie. Undeva în lume – făcând aceleași lucruri, având aceleași conversații pe care le purtase altădată cu ea.

Karen își simți fruntea pulsând.

— Nu știu ce să fac cu asta, Ty.

— I-am pus pe oamenii mei de contact să caute, spuse el. E un site gratuit de pe Internet, Karen. Hotmail. Nu există niciun nume de persoană în cererea de deschidere a contului, doar o căsuță poștală de pe insula St. Maarten. Din Caraibe.

Karen își ținu răsuflarea și dădu din cap.

— Căsuța poștală a fost înregistrată pe numele de Steven Hanson.

— *Hanson?* spuse Karen, părând neliniștită.

— Îți spune ceva?

— Nu.

Hauck ridică din umeri.

— Nici n-ar avea de ce. Dar mie mi-a adus aminte de ceva văzut de curând. Am verificat lista pe care am primit-o de la *Mustang World*. – Îi întinse lui Karen încă o foaie de hârtie. – Uite, apare un S. Hanson acolo. Fără adresă

personală, doar numărul unei căsuțe poștale. Aceasta este pe insula St. Kitts.

— Ceea ce nu dovedește că ar fi el, spuse Karen. Doar cineva interesat de același fel de mașini... de aici. O mulțime de oameni ar putea fi interesați.

— Cineva care se străduiește extraordinar de tare să nu fie identificat, Karen. Căsuțe poștale, nume false. Am verificat în baza de date a companiilor de cărți de credit cu activitate acolo și știi ce rezultate am primit? *Niciunul.*

— Ceea ce în continuare nu dovedește că ar fi vorba de Charles! – Vocea ei avea o nuanță de disperare. – *De ce?* De ce faci asta, Ty? De ce ți-ai lăsat serviciul? – Ea se întoarse spre canapea și se așeză pe brațul acesteia uitându-se fix la el. – Ce ai tu de câștigat din asta? *De ce naiba mă pui să mă confrunt cu toate astea?*

— Karen..., spuse el încet, așezându-i o mână pe genunchi și apăsând cu blândețe.

— Nu!

Se trase de sub atingerea lui.

Ochii lui adânciți în orbite o priveau fără să șovăie și, pentru câteva clipe, ea se temu că nu va mai rezista și va începe să plângă. Ar fi vrut ca el s-o țină în brațe.

— Spuneai că există și o adresă de e-mail?

— Mda. Uite-o.

El se întinse și-i dădu o bucățică de hârtie. Karen o luă cu degetele tremurânde.

Oilman0716@hotmail.com.

O citi de câteva ori la rând, până când adevărul se instală încet în conștiința ei.

Apoi își ridică privirea spre el cu un soi de surâs abia schițat, de parcă o înțepase ceva, rănind-o.

— Petrolistul..., smârcâi ea din nas, simțindu-se cumva ridicată în aer o secundă, iar apoi trântită din nou la pământ.

O boare de lacrimi îi ardea ochii.

— El este, dădu ea din cap. El este, Charlie.

— Ești sigură?

— Da, sunt sigură. – Expiră cu zgomot, de parcă și-ar fi adunat forțele în fața tăvălugului de lacrimi care se pregătea s-o izbească în plin. – Cifrele astea, zero, șapte și șaisprezece... întotdeauna le foloseam, amândoi, când stabileam câte-o parolă. E aniversarea noastră... șaisprezece iulie. Data la care ne-am căsătorit. În 1989. *E Charlie, Ty!*

CAPITOLUL

ȘAIZECI ȘI ȘASE

Casa era cufundată în întuneric. Karen stătea în biroul lui Charlie. Copiii își închiseseră de mult ușile la camere și se culcaseră.

Karen se uita îndelung la adresa de e-mail. Oilman0716.

Valuri de mânie și incertitudine o traversau din cap până-n picioare. Mânie amestecată cu acuzații, incertitudine față de ceea ce ar trebui ea să facă acum. Nici măcar nu era prea sigură de sentimentele ei, dar cu cât se uita mai mult la numărul atât de familiar, cu atât îi dispărea orice dubiu. Știa că trebuie să fie Charlie.

Iar lucrul acesta îi smulgea ceva din suflet. Ultima licărire de încredere pe care încă o mai avea în el. În viața pe care o duseseră împreună. Ultima ei speranță. *Charlie, ticălosule...*

Să-l contacteze? Nu știa nici măcar ce-ar putea să-i spună.

Cum ai putut, Charlie? Cum ai putut să ne părăsești așa? Eram o echipă. Iar noi doi eram suflete-pereche, nu? Nu spuneam noi mereu cât de bine ne completăm unul pe celălalt? Cum ai putut să faci lucrurile astea oribile?

Karen își simțea capul de parcă ar fi cântărit sute de kilograme. Se gândi la AJ Raymond și la Jonathan Lauer. Două morți de care soțul ei era clar legat. Gândul îi provoca repulsie, îi întorcea stomacul pe dos.

Toatea astea sunt adevărate?

De-a lungul anului care trecuse, ea învățase cum să se împace cu ideea că soțul ei a murit. Făcuse tot posibilul, indiferent cât i-ar fi fost de greu. Iar acum el se întorsese. *Viu* – tot atât de viu ca și ea.

Ea putea să-l înfrunte.

Oilman 0716.

Dar ce-ar fi putut să-i spună?

Trăiești, Charlie? Poți să citești asta? Îți dai seama cum mă simt? Cum ne-am simți cu toții, dacă și copiii ar ști? Cât de groaznic ai putut să mă rănești? În ce hal ai putut să degradezi toți acești ani pe care i-am petrecut împreună. Charlie, cum ai putut?...

Karen intră pe contul ei de pe AOL. KFried111. De două ori, reuși să-și adune suficient curaj încât să scrie adresa lui de e-mail. *Oilman.*

Apoi se opri.

Ce-ar avea de câștigat dacă deschidea această cutie a Pandorei? Să-l facă să spună că-i pare rău. Să-l facă să recunoască în fața ei că era cu totul alt om decât cel pe care-l cunoscuse ea. Că făcuse toate acele lucruri – în timp ce trăia lângă ea, în timp ce dormea în pat cu ea. Plănuindu-și fuga. Să-l audă pretinzând că el o iubise odată, că-i iubise pe toți?...

De ce? Ce avea ea de câștigat? Își va târî familia din nou prin toată suferința. Doar că de data aceasta va fi mult mai rău.

O lacrimă arzătoare se scurse pe obrazul lui Karen. O lacrimă plină de îndoială și indignare acuzatoare. Se uită fix la adresa de pe ecran și începu să plângă.

— *Mami?*

Karen ridică privirea. Samantha era în cadrul ușii, îmbrăcată sumar, într-un tricou lăbărțat, prea mare pentru ea, și chiloței.

— Mami, ce se întâmplă? De ce stai aici, pe întuneric?

Karen își șterse repede lacrima de pe obraz.

— Nu știu, scumpa mea.

— Mami, ce-i cu tine? – Sam veni spre masă și se lăsă în genunchi lângă ea. – Ce faci aici, la biroul lui tati? Nu, să nu-mi spui că n-ai nimic... de două săptămâni încoace pe tine te frământă ceva. – Își puse o mână pe umărul lui Karen. – E ceva în legătură cu tati, nu-i așa? Detectivul acela a fost iarăși pe-aici. Iar acum e o mașină afară, un pic mai jos de casa noastră. *Ce naiba se petrece, mamă?* Uită-te la tine... vii aici ca să plângi! Oamenii ăia au început iar să ne facă necazuri, nu-i așa, mami?

Karen dădu din cap că da, trăgând cu zgomot aer în piept.

— Mi-au mai trimis un bilet, spuse ea, ștergându-și ochii umezi. Tot ce vreau eu e să ai o zi numai a ta, de care să fim cu toții mândri, iubito. O meriți din plin. Iar apoi să pleci în călătoria aceea.

— Și pe urmă ce-o să mai fie, mamă? Ce naiba a făcut tata? Mie poți să-mi spui, mami. Nu mai am șase ani.

Cum? Cum ar fi putut să-i spună? Să-i spună tot? Ar fi fost, într-un fel, ca și cum i-ar fi furat întreaga inocență, amintirea caldă pe care i-o purta tatălui ei. Îl jeliseră, îl lăsaseră să se odihnească în pace. Învățaseră să trăiască fără el. *Naiba să te ia, Charlie. De ce mă silești să fac toate astea acum?*

O prinse drăgăstos pe Sam cu brațul pe după talie și trase adânc aer în piept.

— E posibil ca tata să fi făcut niște lucruri rele, Sam. Se poate să fi rulat banii unor oameni... răi. Niște oameni fără scrupule, scumpo. Prin conturi din străinătate. *În mod ilegal.* Nu știu cine sunt oamenii ăștia. Tot ce știu e că acum îi vor înapoi.

— *Ce* vor, mami?

— Niște bani care nu se știe unde sunt. Pe care tati se poate să-i fi pierdut. Acesta era mesajul pe care ei au vrut să mi-l aducă mie.

— Cum adică își vor banii înapoi de la tati? *Doar e mort!*

Karen își trase fiica în poală și-o strânse tare, la fel cum făcea când era mică, ba chiar aspirând în nări o boare din familiarul parfum de piele proaspăt spălată cu săpun al lui Sam. O trecu un fior, la gândul a ceea ce urma să spună.

— Da, iubito, e mort, încuviință, cu fața îngropată în părul fiicei ei.

— Mai sunt niște chestii pe care nu mi le spui, mami, nu-i așa? Să știi că mi-am dat seama. În ultima vreme vii toată ziua aici și răscolești prin lucrurile rămase de la el. Acum ești tot aici, în creierii nopții, în biroul lui, în fața calculatorului lui. Tati n-ar fi făcut nimic rău sau greșit. Era un om bun și cinstit. L-am văzut cum muncea. V-am văzut pe voi doi, cum vă purtați unul cu celălalt. El nu e aici, ca să se poată apăra, așa că numai de noi depinde. N-ar fi făcut niciodată ceva care să ne bage pe noi în bucluc. Sigur că era bărbatul tău, mamă, dar era și tatăl nostru. Și eu îl cunoșteam, la fel de bine.

— Da, scumpa mea, ai dreptate, oftă Karen, strângând-o în brațe. Depinde numai de noi.

O mângâie pe cap, iar Sam se lăsă moale în îmbrățișarea ei.

Depinde numai de noi, ca să punem capăt la ceea ce se întâmplă. Indiferent ce-ar fi vrut oamenii aceștia de la ea. Sam avea o viață de trăit. Cu toții aveau. Ce-o să facă mai departe coșmarul ăsta – să-i urmărească *pe vecie*?

Chiar ai vrea să știi, scumpa mea, dacă eu m-aș hotărî să-ți spun? Ceea ce a făcut el? Chiar ai vrea ca amintirile tale și dragostea ce i-o purtai să fie distruse? *Cum s-a-ntâmplat cu ale mele.* N-ar fi mai bine să-l iubești pur și simplu așa cum crezi tu că a fost, să-l ții minte exact ca acum? Ducându-te la patinaj, ajutându-te la matematică. Să rămână veșnic în inima ta așa cum îl simți acum?

— Chestia asta a început să mă cam sperie, mami, spuse Sam, trăgându-se și mai aproape.

— N-o lăsa să te sperie, scumpa mea.

Karen își sărută fiica pe păr, dar în sinea ei își spuse: *Și pe mine mă sperie.*

Blestemat să fii, Charlie! De ce a trebuit să-ți văd chipul atunci la televizor?

Uită-te și tu ce-ai făcut!

CAPITOLUL

ŞAIZECI ŞI ŞAPTE

Veni în sfârşit şi ziua când copiii trebuiau să plece. Karen îi ajută să-şi facă bagajele şi-i duse cu maşina la aeroportul JFK, unde urmau să se întâlnească cu părinţii ei, sosiţi în ziua anterioară, la terminalul liniei aeriene British Airways.

Parcă maşina şi intră cu ei înăuntru, ca să-şi ia permisele de îmbarcare, iar acolo se întâlniră cu Sid şi Joan, părinţii ei. Toată lumea fremăta de entuziasm. Karen o strânse pe Sam în braţe cu toată puterea de care era în stare şi-i spuse să aibă grijă de fratele ei.

— N-am chef să-şi tragă pe urechi căştile de la iPod şi să-l ia pe sus o turmă de lei.

— E un DVR portabil, mami, nu un iPod. Şi e mai probabil să atragă o turmă de babuini, nu de lei.

— Gâdilă-mă ca să râd, se strâmbă Alex, trăgându-i surorii lui un ghiont.

De la bun început se lăsase rugat să meargă în această călătorie, văitându-se întruna că n-are niciun chef să fie muşcat de insecte monstruoase şi să se îmbolnăvească de malarie.

— Hai, hai, nu vă-ntreceţi cu gluma... – Karen îi îmbrăţişă drăgăstos pe amândoi. – Vă iubesc din tot sufletul. Dar asta deja o ştiţi. Să vă distraţi! Şi să nu mă uitaţi. Măcar un telefon, din când în când...

— Nu putem să dăm telefon, mami, îi reaminti Alex. Suntem la safari! În inima sălbăticiei!

— Mă rog, atunci să faceți poze, spuse ea. Mă aștept la tone de poze, m-ați auzit?

— Da, da, te-am auzit, zâmbi Alex pe sub mustață.

Amândoi copiii o cuprinseră în brațe și-o strânseră cu foc. Karen nu se putu abține – i se umplură ochii de lacrimi.

Alex pufni dezaprobator.

— Iar începe mama să dea apă la șoricei!

Karen își șterse repede ochii cu mâna.

— Of, mă lași?!

Își îmbrățișă și părinții, apoi se uită la ei cum se îndepărtează, făcându-le cu mâna o ultimă dată, în timp ce ei se apropiau de controlul de securitate – Alex cu o șapcă de baseball pe cap, inscripționată cu Syracuse, și cu rucsacul plin cu revistele lui despre automobile, Sam îmbrăcată în trening și cu iPod-ul la îndemână, făcându-i și ei cu mâna o ultimă oară. Karen abia dacă se mai putea ține cu firea.

Se gândea la avertismentul pe care tocmai îl primise și la e-mailul lui Charles. Și la cât de mult își dorea să-și protejeze copiii, să-i știe în siguranță – și-atunci ce era în capul ei, să-i trimită în Africa?! Ajunsă înapoi în mașină, rămase câteva clipe în parcare, înainte de-a învârti cheia în contact. Își apăsă fața pe volan și începu să plângă, mulțumită că își trimisese copiii departe, dar simțindu-se în același timp și foarte singură... și știind că venise momentul, în sfârșit.

Momentul să-l înfrunte.

Depinde numai de noi, nu-i așa?

În noaptea aceea, Karen s-a așezat în fața calculatorului lui Charles.

Nu-i mai era teamă, nu-și mai punea întrebarea ce-ar trebui să facă. Nu mai era decât hotărârea pe care o simțea acum, de-a înfrunta situația.

Îi trecu prin minte că poate-ar trebui să-l sune pe Ty. În ultimele săptămâni, începuse să fie tot mai apropiată de el, dându-și seama că stârnește în ea niște simțăminte aparte, simțăminte amestecate cu deruta față de ceea ce se întâmpla în legătură cu Charles, și pe care ei i se păruse că ar fi mai bine să le nege. Și nu-i dăduse nicicând lui Ty un răspuns la întrebarea ce-ar fi ea pregătită să facă cu lucrurile descoperite de el.

Intră în contul ei de e-mail.

KFried111. Denumire pe care Charlie ar recunoaște-o instantaneu.

Îi dădea răspunsul ei.

Acum suntem numai noi doi, Charlie. Și adevărul.

Ce-ar fi putut ea să-i spună? De fiecare dată când se gândise la asta, totul îi revenise în minte. Cumplita suferință de a-l pierde. Șocul de a-l vedea din nou, viu, pe ecran. Descoperirea pașaportului, a banilor. Realizarea faptului că el nu murise, ci o abandonase. Spaima fiicei ei, după ce fusese atacată în propria mașină.

Totul revenea în forță, dar Ty avea dreptate. Nu va dispărea de la sine.

Muriseră oameni.

Ezitând, tastă adresa de e-mail. Oilman0716. Karen o mai făcuse de câteva ori înainte, dar de data aceasta nu mai exista cale de întoarcere. Se întrebă, cu o urmă de surâs amar, ce-o să creadă el, cum se va schimba lumea lui, ce fel de ușă deschide ea acum, o ușă care poate-ar fi mai bine să rămână închisă.

Nu se mai poate, Charlie.

Karen tastă două cuvinte. Le citi încă o dată și înghiți în sec. Două cuvinte care-i vor schimba viața a doua oară, redeschizând niște răni care abia se vindecaseră.

Dădu clic pe butonul Trimitere.

Bună, Charlie.

CAPITOLUL

ŞAIZECI ŞI OPT

Într-un loc izolat, pe nume Little Water Cay, în apropiere de insulele Turks şi Caicos, Charles Friedman îşi deschise laptopul. Iconiţa de conectare sclipi intermitent, anunţându-l că era conectat la Internet în bandă largă prin satelit.

Un sentiment neliniştitor de groază nelămurită se adâncea în sufletul lui.

Prima oară fusese acum o săptămână, pe insula Domenica. O casieră de la banca de acolo, cu care mai flirta din când în când, îi povestise că a fost cineva cu o săptămână înainte, un tip scund şi mustăcios, care s-a interesat la unul dintre managerii băncii despre un american care transferase fonduri prin ordin bancar. Dând o descriere foarte asemănătoare cu a lui Charles. Individul chiar venise să le arate tuturor o fotografie.

Pe urmă, articolul pe care îl despături acum în poală.

Din ziarul *Caribbean Times*. Secţiunea de ştiri regionale. Despre o crimă petrecută pe insula St. Maarten. Un negustor de diamante, de multă vreme stabilit pe insulă, fusese împuşcat în propria maşină. Magazinul nu fusese spart, nici nu se furase nimic din magazin sau din maşină. Numele celui ucis era Issa. Era pe insulă de cincizeci de ani.

Comerciantul *lui* de pietre prețioase. Persoana *lui* de contact. În ultimul an, făcuse două tranzacții cu Issa. Privirea lui Charles se aținti sfredelitoare pe titlul mare de ziar. O asemenea crimă nu mai avusese loc pe insulă de peste zece ani.

Cumva, știau. Începuseră să se apropie prea mult. Va trebui să-și schimbe punctele de oprire. Trebuie că-l urmăriseră prin rețeaua lui de bănci, descoperind că fondurile din contul lui de comisioane de la Falcon fuseseră retrase. Acum, moartea negustorului lui de pietre prețioase. Gândul că s-ar putea să fie de vină pentru ceea ce i se întâmplase bietului bătrân îl întrista pe Charles. Îi plăcuse Issa. Curând, Charles va avea nevoie de bani. Dar începea să fie prea periculos să se arate la față în acest moment. Până și aici.

Dintotdeauna știuse că e foarte probabil ca într-o zi ei să adulmece urma banilor.

Plouase cu găleata peste noapte. Câțiva nori pufoși încă mai adăstau pe cerul de-un albastru cristalin. Tolănit pe puntea bărcii lui, cu o cană mare de cafea în față, își deschise contul de pe Bloomberg – ritualul lui matinal. Verificându-și pozițiile de investiții, exact la fel cum proceda de douăzeci de ani încoace, chiar dacă acum făcea tranzacții numai pentru propriul profit. Curând, va trebui să termine și cu asta. Poate că aveau metode să-i urmărească și activitatea bursieră – amprenta lui personală putea fi găsită în orice tranzacție de investiții pe care o făcea. Dar asta era tot ce-i mai rămăsese, ca să nu-și piardă mințile de tot. Acum va trebui să renunțe și la asta.

Laptopul începu să toarcă, readus la viață. Serverul îl anunță că avea patru mesaje noi.

Nu primea prea multe e-mailuri în noul lui cont. În majoritate, simple spam-uri, care reușiseră într-un fel sau altul să ajungă până la el: propuneri de creditare ipotecară și reclame la Viagra. Ocazionalul buletin informativ bursier. Nu îndrăznea să atragă atenția asupra noii lui identități. Nu se putea altfel. N-avea încotro.

Și așa se și gândea, că erau din nou spam-uri, în timp ce, sorbindu-și cafeaua, cercetă cu privirea lista de mesaje.

Până ce privirea i se opri.

Ba nu, nu ăsta era cuvântul potrivit – se prăbuși cu zgomot, ca un avion în picaj, ridicându-i stomacul în gât, peste adresa expeditorului din al treilea rând de sus.

KFried111.

Charles lăsă să-i cadă picioarele de pe copastie. Spinarea i se arcui, de parcă l-ar fi fulgerat un curent de înaltă tensiune. Se concentră iar asupra numelui, clipind des, ca și cum s-ar fi temut că ochii îi joacă feste.

Karen.

Cu inima zbătându-i-se în piept, mai verifică o dată, ca să se asigure că nu cumva intrase din greșeală pe vechea lui adresă de e-mail, deși știa că era absolut imposibil. Dar ce altceva putea fi?

Nu, contul era cel bun. *Oilman.*

Își simți gâtul uscat ca iasca. Mai rău, după aceea, îl izbi brusc în moalele capului realizarea că, dintr-o mișcare, totul îl ajunsese din urmă. Trecutul lui. Înșelătoriile lui. *Ceea ce făcuse. Cum era posibil așa ceva? Cum se poate ca ea să-i fi descoperit numele? Adresa?* Nu, își dădu el seama, astea nici măcar nu sunt întrebările potrivite.

Cum e posibil ca ea măcar să știe că el trăiește?

Trecuse un an. El își acoperise perfect toate urmele. Nu avea absolut nicio legătură cu fosta lui viață. Niciodată nu dăduse nici măcar din întâmplare peste cineva care să-l cunoască – mereu spaima lui cea mai mare. Degetele lui Charles tremurau. *KFried111.* Karen. *Cum să fi fost ea capabilă să-i dea de urmă până aici?*

Un amalgam de emoții îl năpădi: panică, frică, dor. Amintiri. Le văzu din nou chipurile, simțindu-le acut lipsa în acest moment, la fel de mult pe cât le-o simțise în primele luni.

Într-un târziu, Charles își adună destul curaj ca să dea clic pe mesajul primit. Nu erau decât două cuvinte. Le citi, culoarea scurgându-i-se din obraji, ochii umplându-i-se de lacrimi usturătoare de rușine și vinovăție.

Bună, Charlie.

CAPITOLUL

ȘAIZECI ȘI NOUĂ

Când sună telefonul, Saul Lennick abia se urcase în pat, în pijamaua lui de mătase Sulka. Se uita peste un prospect financiar pentru o ședință pe care o avea a doua zi de dimineață, atenția fiindu-i distrasă din când în când de știrile nopții de la TV.

Alături de el, Mimi, cufundată în lectura unui roman de Alan Furst, oftă agasată, aruncându-și privirea spre telefonul lui mobil.

— Saul, e trecut de unsprezece.

Lennick dibui după telefon pe noptieră. Nu recunoscu numărul, dar era din afara țării. *Barbados.* Inima începu să-i bată mai repede.

— Scuze, draga mea.

Își scoase ochelarii de citit și desfăcu clapeta telefonului.

— Nu poate aștepta până dimineață?

— Dacă se putea, aș fi așteptat, îi replică de la celălalt capăt Dietz. Calmează-te, sun de pe o cartelă telefonică. Nu se poate depista.

Lennick se ridică în capul oaselor și-și trase papucii în picioare. Mormăi un fel de suspin vinovat în direcția soției lui, pretextând că e vorba de afaceri. Luă telefonul cu el în baie și închise ușa.

— Gata, dă-i drumul.

— Avem probleme, îl anunță Dietz. E un detectiv de la omucideri din Greenwich, care s-a ocupat de chestia pe care am făcut-o acolo. Cel care m-a interogat. S-ar putea să-ți mai fi pomenit de el.

— Așa, și?...

— Tipul știe.

— *Ce* știe? zise Lennick, în picioare în fața oglinzii din baie, scobindu-și cu unghia un por de pe față.

— Știe de accident. Mai știe și despre chestia cealaltă, din New Jersey. Nu știu cum, a ajuns să-mi intre și-n casă. A făcut legătura între mine și unul din ceilalți martori. Începi să-ți faci acum o idee despre ce vorbesc?

Cu glas pierit, Lennick suflă un „Doamne Dumnezeule!" Acum nu se mai uita fix la porul buclucaș, ci la fața lui, care devenise albă.

— Stai jos. Ce urmează e și mai rău.

— Cum dracu' se poate să fie și mai rău de-atât, Dietz?!

— Îl ții minte pe Hodges? Unul din oamenii mei.

— Zi mai departe.

— A fost împușcat.

Lennick simți că-i plesnește inima. Dietz îi povesti cum se dusese Hodges la el acasă și dăduse peste polițist. *Înăuntru.* Cum se încăieraseră cei doi.

— Acum fii atent, Saul, până nu-ți plesnește vreo arteră, am totuși și-o veste bună.

— Ce poate fi bun aici?! oftă Lennick, lăsându-se jos.

— N-are niciun mandat. Detectivul din Greenwich. Indiferent ce-are de gând să facă, o face pe barba lui. Nu-i în cadrul niciunei anchete oficiale. A intrat prin efracție în casa mea. A avut armă cu el acolo și a folosit-o. Nici prin cap nu i-a trecut să-l aresteze pe Hodges. Îți dai seama ce înseamnă asta?

— Nu, spuse Lennick panicat. Nu-mi dau seama ce înseamnă.

— Înseamnă că-i complet în afara legii, Saul. În afara jurisdicției lui. Pur și simplu dădea și el târcoale. Înainte să te sun pe tine, am sunat la postul lui de poliție din Greenwich. *Nenorocitul e-n concediu!* O face pe cont propriu, Saul. Nici măcar nu e-n serviciul activ. Dacă ar ieși la iveală ce-a făcut, l-ar suspenda pe loc. L-ar aresta *pe el*, nu pe mine.

Un junghi de durere surdă explodă în pieptul lui Lennick. Își trecu o mână prin părul alb, simțind cum i se adună sudoarea pe sub bluza de pijama. Refăcu imediat în minte traseul a ceea ce ar fi putut ști cineva, care să poată duce cumva înapoi la el.

Respiră zgomotos. Totul se reducea la Dietz.

— Fii atent acum care-i șpilul, continuă Dietz. Am pus pe cineva, un amic de-al meu din zonă, să stea cu ochii pe el. Noaptea s-a dus să supravegheze o casă din Greenwich, în mașina lui.

— A cui casă?

— A unei femei. O femeie pe care tu o cunoști bine, Saul.

Lennick păli.

— Karen?

Încercă să pună lucrurile cap la cap. *Reușise Karen, cumva, să afle?* Chiar dacă aflase despre incidentul cu Lauer, cum ar fi putut ea să facă legătura între acesta și celălalt? Acum un an. Găsise caseta de valori de la bancă, pașaportul, banii.

Lennick își umezi buzele. Trebuia neapărat să bage lucrurile în viteză. Îl presă pe Dietz.

— Cum merge treaba pe-acolo?

— Progresăm. A trebuit să fac niște chestii „pe de lături”, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar cum asta n-a părut să deranjeze niciodată înainte... Cred că omul nostru e pe un vas, în larg. Nu știu unde, dar pe-aproape, oricum. I-am adulmecat urma prin trei dintre băncile lui. O să aibă nevoie de bani. Iar eu o să pun mâna pe el. Curând. Mă

apropii din ce în ce. Dar, fii atent, revenind la detectiv, se poate să fi găsit anumite lucruri în biroul meu... legate de ceea ce fac eu aici. Poate chiar și despre tine. Nu pot fi sigur.

Un detectiv de poliție? Lucrurile începeau să se complice un pic cam prea tare pentru gustul lui Lennick. Ar însemna să sară calul de tot. Dar, pe de altă parte, n-avea de ales.

— Știi cum să rezolvi problemele de felul ăsta, Phil. Scuze, dar acum trebuie să te las.

— Încă un lucru, spuse Dietz. Dacă detectivul știe, mai mult ca sigur că știe și ea. Îmi dau seama că voi doi sunteți în relații de prietenie. Și că ai ceva de-a face cu copiii ei.

— Da, mormăi alb Lennick.

Ținea mult la Karen. Și, cum le fusese aproape ca un unchi, de când erau mici, având în grijă fondurile lor de rentă pentru când aveau să devină majori, da, puteai spune că avea destul de mult de-a face și cu copiii ei.

Dar aici era vorba de afaceri. Lauer fusese o chestiune de afaceri, puștiul Raymond la fel, fusese și el o simplă chestiune de afaceri. Ridurile de pe fața lui părură să se adâncească și mai tare, parcă dăltuite cu o mână nemiloasă. Îl făceau să pară mai bătrân – mai bătrân decât se simțise vreodată.

— Fă ceea ce trebuie să faci.

Lennick închise telefonul. Își stropi fața cu puțină apă și-și netezi părul cu mâna. Târșâindu-și papucii, se întoarse gârbovit înapoi în pat.

Știrile de noapte se terminaseră. Mimi stinsese lumina. Începuse emisiunea lui David Letterman. Lennick se întoarse să vadă dacă soția lui a adormit.

— Nu ne uităm și noi la monolog, dragă?

CAPITOLUL

ȘAPTEZECI

Karen a așteptat două zile. Charles nu i-a răspuns.

Nici nu era convinsă că o va face vreodată.

Îl cunoștea pe Charles. Încercă să-și imagineze șocul și groaza pe care e-mailul ei trebuie să i le fi provocat.

Același șoc pe care îl avusese și ea, atunci când îi văzuse chipul pe ecran.

Karen și-a verificat e-mailurile de câteva ori pe zi. Își dădea seama prin ce trebuie să treacă el acum. Stând ascuns undeva, în vreun colț îndepărtat de lume, uitându-se cum eșafodajul atent construit al noii lui vieți se dărâmă brusc. Trebuie că se dă de ceasul morții – refăcând în gând fiecare pas, analizând o mie de posibilități.

De unde putuse ea să afle?

De câte ori n-o fi recitit el acele două cuvinte, își închipuia Karen. Retrăind totul în mintea lui, muncindu-și creierul, depănând de-a fir a păr toate pregătirile pe care le făcuse. Măruntaiele răsculându-se în el. Nereușind să doarmă noaptea. Pe Charles stresul întotdeauna îl afectase în acest fel. *Așa-ți trebuie,* i-a spus ea în gând, uitându-se cu negrăită satisfacție la această imagine a lui, panicat, dat peste cap. *Așa-ți trebuie, pentru toată suferința prin care m-ai făcut să trec. Pentru toate minciunile...*

Dar nu-l putea ierta. Pentru ceea ce-i făcuse ei, pentru ceea ce le făcuse copiilor – nu, nu putea să-l ierte! Nu mai știa dacă între ei mai exista vreo fărâmă de dragoste. Dacă mai exista ceva, în afară de amintirea unei vieți petrecute împreună. Dar oricum nu conta. Ea nu voia decât să-l audă. Voia să-l vadă: față în față.

Răspunde-mi, Charlie!...

Într-un final, după trei zile, Karen a mai tastat un mesaj. Și-a închis ochii și l-a implorat.

Te rog, Charlie, te rog... Știu că ești acolo. Știu că trăiești. Răspunde-mi, Charlie. Nu te mai poți ascunde. Știu ce-ai făcut.

CAPITOLUL

ŞAPTEZECI ŞI UNU

Ştiu ce-ai făcut!

Charles stătea în colţul unui Internet café liniştit din portul de pe insula Mustique, unde aruncase ancora, holbându-se cu groază la ultimul mesaj de la Karen.

În jur, o amestecătură de băştinaşi cu lungi şuviţe împletite în stil rasta, bând bere jamaicană, şi o gaşcă de surferi nemţi itineranţi, tatuaţi şi cu basmale legate peste frunte. Avea o spaimă covârşitoare, până şi aici, că totul începea să se dărâme peste el.

Ştiu ce-ai făcut!

Ce? Ce ştii tu că aş fi făcut eu, Karen? Şi de unde? Ascuns în spatele ochelarilor de soare cu lentile negre, sorbi o gură de Caribe şi citi mesajul pentru a zecea oară la rând. Ştia că ea nu va renunţa. O cunoştea prea bine. Deja nu mai era un lucru pe care să-l poată pur şi simplu ignora.

Şi cum naiba ai dat de mine?

Ce vrei tu acum să-ţi spun, Karen? Că sunt un ticălos? Că te-am trădat? Charles simţea furia care reverbera din vorbele ei. Şi ştia că are tot dreptul. Merita din plin, orice-ar fi simţit ea. Pentru că-i părăsise aşa cum o făcuse. Pentru că

le provocase atâta suferință. Pierderea unui soț, a unui tată. Apoi, după ce se liniștiseră într-un târziu apele, ea să afle brusc că el trăiește!

Răspunde-mi, Charlie!

Ce anume știi, Karen?

Dacă ai ști, dacă într-adevăr ai ști adevărul, ai înțelege. Măcar un pic. Că n-am avut nicio clipă de gând să te fac să suferi. Ar fi fost chiar ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit.

A fost ca să te protejez, Karen. Ca tu să fii în siguranță. Ca Sam și Alex să fie și ei în siguranță. Ai ști, atunci, de ce *a trebuit* să fug. De ce, atunci când ușa s-a deschis, când mi s-a oferit ocazia, eu a trebuit „să mor".

Te rog, Charlie, te rog... Răspunde-mi, Charlie.

Surferii râdeau zgomotos și comentau gutural în germană ceva ce găsiseră pe YouTube. O băștinașă masivă, într-un veșmânt tradițional viu colorat, se așeză la pupitrul cu calculator din fața lui, trăgând după ea o fetiță care sorbea o Fanta. Charles realiză cât de mult timp din tot acest an petrecuse ascunzându-se, pitindu-se în tenebre, întorcându-se cu spatele la tot ceea ce însemnase viața lui. La tot ceea ce iubise odată.

Și uite că, dintr-odată, parcă se simțea din nou viu! Pentru prima oară într-un an de zile! Își dădu seama foarte bine: niciodată nu poți ucide tot. Tot ce există în tine. Cine ești cu adevărat.

Iar acum, Charles înțelegea că, dacă doar atingea o tastă de calculator, dintr-o singură mișcare a mâinii, și trimitea înapoi acest mesaj, dacă îi răspundea lui Karen, totul s-ar fi redeschis. Lumea întreagă s-ar fi schimbat din nou.

Știu ce-ai făcut.

Sorbi o gură de bere. Poate că era timpul să se pună iarăși în mișcare. Spre Vanuatu, în Oceanul Indian. Sau înapoi în Panama. Nimeni nu l-ar fi găsit. Avea bani acolo.

Își ridică ochelarii de soare de pe nas. Se uită de aproape la cuvintele pe care le scrisese. Cutia Pandorei era pe cale să se deschidă iar. Pentru ea și pentru el. Iar de data aceasta nu va mai exista cale de-a o închide. Nu va mai fi nicio explozie care să intervină pe neașteptate – niciun loc unde să se mai ascundă.

La naiba cu toată povestea, își spuse. Termină și restul de bere. Ea îl găsise. Pumnul de fier de sub mănușa de catifea... își aminti cu tandrețe.

Ea nu va renunța niciodată.

Da, sunt aici. Da, eu sunt, spuse el. Cu o ultimă reflecție, apăsă tasta de trimitere, azvârlindu-și din nou lumea într-un vârtej amețitor.

Bună, iubito...

CAPITOLUL

ȘAPTEZECI ȘI DOI

Spre seară Hauck ieșise să facă o tură de jogging în cartier. Stătea acasă deja de două zile și tot nu primise nicio veste de la Karen. Aerul nopții era fierbinte, lipicios. Greierii țârâiau. Într-un târziu, simțise pur și simplu nevoia să-și calmeze frustrarea care-i clocotea în piept.

Știa că n-are niciun drept să insiste. Știa cât de greu trebuie să-i fie ei să-și înfrunte soțul. Era ca și cum o parte din povestea lui cu Norah i-ar fi fost adusă în față, să se confrunte iar cu ea. Se deschideau brutal răni care nu se vindecaseră. Nu era prea sigur: să aștepte și să vadă dacă ea încă mai voia să-l găsească pe Charles? Sau, acum că știa adevărul – sau cel puțin o parte din el –, să pună punct. Să se ducă la Fitzpatrick cu ceea ce aflaseră până în acest moment.

Va trebui să redeschidă cazul. Accidentul lui AJ Raymond, cu autor necunoscut.

Doar asta-l și pusese pe urmele întregii povești de la bun început, nu?

Spre marea lui surpriză, când venea în jos pe Euclid spre casă, zări Lexusul deja cunoscut parcat în stradă. Karen stătea așezată pe treptele din fața intrării principale. Când el se apropie și se opri, ea se ridică în picioare.

Un zâmbet ușor stânjenit.

— Salut...

Purta o cămașă neagră cambrată peste o pereche de blugi bine croiți, avea părul de culoarea caramelului nițel în dezordine și o brățară lucitoare, din bucățele pătrățoase de cuarț, îi atârna lejer la încheietura mâinii. Era o noapte caldă de vară. Lui i se părea că arată minunat.

— Scuze că dau buzna așa, spuse ea, cu o expresie de-a dreptul stingheră, de școlăriță timidă, desenându-i-se pe față. Pur și simplu aveam nevoie să stau de vorbă cu cineva. Mi-am încercat norocul.

Hauck dădu din cap.

— Nu dai buzna, ești bine-venită oricând.

O conduse în sus pe trepte și deschise ușa. Înhăță un prosop de pe blatul din bucătărie și-și șterse fața transpirată. O întrebă dacă vrea o bere din frigider.

— Nu, mulțumesc.

Karen era ca un pachet tensionat de nervi și umbla prin casă de parcă ar fi ținut ceva ascuns în străfundul ei. Se apropie de șevaletul montat lângă fereastră. El o urmă și se așeză pe taburet.

— Nu știam că pictezi.

Hauck ridică din umeri.

— Mai bine uită-te încă o dată, de aproape, până să folosești cuvântul „pictezi".

Ea făcu un pas spre șevalet. Stătea atât de aproape, încât Hauck îi putea simți parfumul în nări: dulce, floral, făcându-i pulsul să se accelereze. Își reprimă cu greu impulsul s-o atingă.

— Drăguț, spuse ea. Ești mereu plin de surprize, domnule locotenent, nu-i așa?...

— Cred că ăsta-i cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată pentru tablourile mele, zâmbi el.

— Probabil că și gătești, nu? Pun pariu că...

— Karen...

El n-o mai văzuse niciodată atât de încordată, ca un arc. Se răsuci pe scaun și se întinse s-o prindă de braț.

Ea se trase la o parte.

— *El era*, spuse, cu ochii de-a dreptul lichizi de mânie, aproape ucigându-l din priviri. Mi-a răspuns la mesaj. A durat trei zile. A trebuit să-i scriu de două ori. – Își duse o mână la ceafă. – Nici nu știam ce să-i spun, Ty. Ce mama naibii *puteam* să spun? „Știu că tu ești, Charles. Te rog, răspunde-mi"? Într-un târziu, a făcut-o.

— Ce ți-a spus?

— Ce mi-a spus? pufni ea disprețuitor. A spus: *„Bună, iubito"*.

— Asta-i tot?

— Mda. – Pe fața ei se desenă un mic surâs chinuit. – Asta a fost tot.

Mai făcu câțiva pași, ca și cum ar fi încercat să stăvilească un torent mânios, studiind din toate unghiurile peisajul care se vedea de pe terasa casei. Se duse lângă o consolă încastrată în zid, pe care el ținea câteva fotografii înrămate. Le ridică pe rând, una câte una. O poză cu cele două fiice ale lui, pe când erau mici. El o văzu cum se uită îndelung la aceasta. O alta, cu barca lui Hauck, *Merrily*.

— E a ta?

— A mea, încuviință Hauck din cap și se ridică în picioare. Nu-i chiar iahtul sultanului din Brunei, dar Jessicăi îi place. Vara ne ducem amândoi la Newington cu ea sau pe Shelter Island. Pescuim. Când avem parte de vreme bună, mi s-a întâmplat să prind și...

— *Le faci pe toate, Ty, nu-i așa?* – Ochii ei aruncau flăcări, săgetându-l nemilos. – Ești ceea ce se numește un om bun.

Hauck nu prea știa dacă s-o ia ca pe un compliment. Karen își strânse buzele și-și trecu o mână prin părul ciufulit. Ai fi zis că stă gata să explodeze.

El făcu un pas înainte.

— Karen...

— *„Bună, iubito"*, spuse ea din nou, cu o voce gâtuită. Asta-i tot ce-a găsit de cuviință să-mi spună, Ty. De parcă ar fi zis: *„Și ce-ai mai făcut tu, scumpo, de când nu ne-am văzut? Ceva nou în legătură cu copiii"*? Era Charles! Omul pe care eu l-am îngropat. Omul lângă care am dormit timp de optsprezece ani! *„Bună, iubito"*. Ce mama dracului să-i spun eu lui acum, Ty? Ce naiba se va întâmpla de acum încolo?

Hauck veni lângă ea și o luă în brațe. De data aceasta, așa cum visase dintotdeauna, ținând-o strâns, strângând-o cu putere la piept. Sângele aproape că-i spărgea venele.

La început, ea încercă să se tragă înapoi, scuturată încă de mânie. Apoi îl lăsă s-o țină, udându-i de lacrimi tricoul, gâdilându-i fața cu buclele dezordonate ce miroseau a miere, presându-și sânii plini de pieptul lui.

El o sărută. Karen nu se opuse. Dimpotrivă, își despărți buzele drept răspuns, limba ei părând tot atât de nerăbdătoare ca și a lui să exploreze, ceva ce le depășea amândurora puterea de control punând stăpânire pe ei, parfumul ei pătrunzând adânc în nările lui – o boare amețitoare, ceva dulce, ca de iasomie – și înnebunindu-i simțurile.

Mâna lui coborî pe spinarea ei arcuită, degetele strecurându-se pe după cureaua blugilor ei. Ațâțat, își trase mâna înapoi și-i desfăcu bluza, descoperind căldura pântecului ei, apoi și mai sus, peste suspinul întretăiat care-i încordase pieptul, și-i prinse chipul între palmele lui.

— Nu trebuie să faci nimic, îi spuse el.

— *Nu pot*, spuse Karen, uitându-se la el cu obrajii uzi de lacrimi. Nu pot să rămân singură acolo.

El o sărută din nou. De data aceasta, limbile lor zăboviră îndelung, încolăcite într-un dans lent, plin de dulceață.

— *Pur și simplu nu pot...*

Hauck îi șterse lacrimile de pe față.

— Nu trebuie s-o faci, spuse el din nou. Nu trebuie să faci nimic.

Apoi o ridică în brațe.

Au făcut dragoste în dormitor.

Încet, fără grabă, el i-a desfăcut nasturii de la cămașă, și-a trecut mâinile peste dantela neagră a sutienului, coborând tandru spre partea de jos a pîntecului ei, în timp ce ea se trăgea înapoi, nițeluș temătoare, ferindu-și părți din trup care nu mai fuseseră atinse de peste un an.

Cu răsuflarea îngreunată, Karen își rezemă fruntea de pieptul lui.

— Ty, n-am mai făcut de foarte multă vreme asta.

— Știu, spuse el, ajutând-o blând să-și scoată brațele din mâneci, plimbându-și mâna de-a lungul coapsei ei, peste țesătura blugilor.

Ea se încordă în așteptare.

— Vreau să spun cu altcineva, spuse. Am fost cu Charles douăzeci de ani.

— E OK, spuse el. Știu.

O așeză ușor pe pat, întinzând-o pe spate, și-i trase blugii de pe coapsele cu mușchi netezi și fermi, fiecare picior pe rând, și apoi își strecură mâna pe sub chiloțeii de dantelă, simțind tremurul de anticipație care-i înfiora carnea acolo. Zvâcnetul din pântec o înnebunea pe Karen. Își ridică privirea spre el. El îi stătuse mereu alături, o ajutase și-o menținuse pe linia de plutire, când totul în jur părea că o ia razna complet. El fusese unicul lucru în care mai putea crede. Întinse mâna și-i atinse cu sfială pieptul într-o parte, acolo unde rănile începuseră să se vindece, și le sărută ușor, simțind gustul dulce al transpirației lui. Hauck, încordat, își desfăcu nasturele de la pantaloni. El era singurul lucru care-o ținuse în picioare. Fără el, nu știa ce s-ar fi făcut.

Își apropie fața de el.

— *Ty...*

El își trase ferm trupul peste al ei, cu fesele încordate și brațele puternice, de atlet. Corpurile lor se uniră ca într-un

val călduț, trimițând un curent de electricitate prin șira spinării lui Karen. Ea își arcui spatele. Sânii ei se lipiră de pieptul lui, contopindu-și fierbințeala.

Brusc, n-a mai existat nimic care să-i rețină. Ea simți o erupție de dorință ridicându-se din miezul ființei ei. Își lăsă capul să cadă pe spate, legănându-și-l într-o parte și-n alta, în timp ce el o pătrundea, zguduită de-un tremur care-o traversa din vârfurile degetelor de la mâini până în cele de la picioare, ca un curent năvalnic, ca un premiu de multă vreme așteptat. Îi prinse fesele tari în căușul palmelor și-l trase mai adânc în ea. Un val sălbatic puse stăpânire pe amândoi. Gemeau, cu trupurile transformate într-un ghem de brațe și picioare încolăcite. Ea se agăță de el. Bărbatul acesta riscase totul pentru ea. Față de el, nu voia să mai ascundă nimic. Se legănau amândoi în ritm. Ea voia să-i dăruiască tot. O parte din ea pe care n-o mai dăruise nimănui. Nici măcar lui Charles. O parte din ea pe care mereu o ținuse ascunsă.

Tot.

CAPITOLUL

ȘAPTEZECI ȘI TREI

După aceea au zăcut amândoi pe pat, epuizați. Corpul lui Karen strălucea tot de transpirație dulce, încă radiind fierbințeală. Hauck o răcori suflând peste pieptul ei, peste gât. Părul ei se transformase într-o claie de bucle încâlcite.

— Trebuie că a fost ziua ta norocoasă, cugetă ea cu voce tare, dându-și ironic ochii peste cap. În mod normal, nu cedez decât după cel puțin a treia întâlnire. Regula numărul unu, necesară și obligatorie, pe orice site matrimonial.

Hauck râse, trecându-și un picior peste celălalt genunchi.

— Dacă te ajută cu ceva, promit să te mai scot de două ori la masă.

— *Uau!* exclamă Karen, chipurile ușurată. Chiar că mi-ai luat o piatră de pe inimă.

Își aruncă privirea în jur, prin dormitor, uitându-se după lucruri care să-i spună ceva despre el, ceva ce încă nu știa. Un pat simplu pe ramă de lemn, o noptieră cu două cărți deasupra – o biografie a lui Einstein, un roman de Dennis Lehane – și o pereche de blugi aruncați pe un scaun, în colț. Un televizor mic.

— Asta ce mai e? întrebă Karen, arătând cu degetul spre ceva rezemat de perete.

— O crosă de hochei, spuse Hauck, lăsându-se să cadă pe spate.

Karen se ridică într-un cot.

— Te rog, nu-mi spune că m-am culcat cu un tip care-și ține în dormitor o crosă de hochei!

Hauck dădu din umeri.

— Campionatul de iarnă. Am uitat s-o pun bine.

— Ty, ce naiba, *suntem în iunie!*

El dădu din cap, ca un băiețel surprins cu o rezervă de bomboane ascunse sub pat.

— Norocul tău că n-ai venit săptămâna trecută. Atunci aveam aici și patinele.

Karen își trecu ușor mâna peste obrazul lui.

— Mă bucur să te văd râzând, domnule locotenent.

— Cred că despre amândoi s-ar putea spune că n-am mai făcut-o cam de multișor.

O vreme, au zăcut acolo în patul larg ca două stele de mare pe nisip, abia acoperiți, atingându-se doar cu vârfurile degetelor, încă descoperindu-se reciproc.

— Ty..., spuse Karen ridicându-se în capul oaselor. Trebuie să te întreb ceva. Am văzut când am venit atunci la tine la birou. Aveai o fotografie pe corpul mobil de lângă masă. Cu *două* fetițe. Când ne-am întâlnit la meciul de fotbal, mai demult, și am făcut cunoștință cu fiica ta, mi-ai spus că e singurul tău copil. Iar astăzi, astă-seară, am mai văzut o poză cu două fetițe, acolo... – Se dădu mai aproape de el. – N-aș vrea să redeschid niște răni vechi...

— Nu, clătină Hauck din cap. Nu redeschizi nicio rană veche.

Uitându-se în tavan, el îi povesti despre Norah. În sfârșit.

— Acum ar fi avut nouă ani.

Karen simți în tot corpul un junghi dureros de tristețe.

El îi povesti cum tocmai se întorsese de la magazin și constatase că a uitat ceva și se grăbise atât de tare să dea fuga înapoi. Urma să intre în schimb la serviciu, deja era în întârziere. Beth se înfuriase rău de tot pe el. Pe-atunci locuiau în

Queens. Cumpărase alt desert decât cel care trebuia. „Pudding Snacks”...

El lăsase mașina în fața garajului și se repezise înăuntru, după bonul de casă, cu gândul la schimbul care începea peste o jumătate de oră.

— Pudding Snacks, repetă Hauck, ridicând din umeri în direcția lui Karen, cu un surâs gol pe buze. Fetele se jucau afară, pe trotuar. Cu o jucărie Tugboat Annie, cum ne-a spus Jessie mai târziu. Știi cântecelul: *Merrily, merrily, merrily...* – Trase adânc aer în piept. – Mașina a pornit-o singură cu spatele. N-am auzit decât țipetele lui Jessie. Și ale lui Beth. Țin minte privirea pe care mi-a aruncat-o. „O, Ty, o, Dumnezeule mare!” Totul s-a întâmplat atât de brusc... – El își ridică privirea spre ea și-și umezi buzele. – Avea patru ani.

Karen se îndreptă de spate și-i mângâie fața transpirată cu mâna.

— Încă mai porți povara asta, nu-i așa? O văd în ochii tăi. Am văzut-o încă de când ne-am întâlnit prima dată.

— Tu erai cea care avea de înfruntat o mare suferință atunci când ne-am cunoscut.

— Da, dar tot am văzut-o și pe a ta. Cred că tocmai de-aceea ți-am și mulțumit. Pentru ceea ce mi-ai spus. M-ai făcut să simt că mă înțelegeai. Nu cred că putem să uităm vreodată.

— Cum *poți* să uiți așa ceva, Karen?

— Știu, dădu Karen din cap. Știu... Dar soția ta? Beth o cheamă, nu?

Hauck se lăsă într-o parte, cu umerii adunați, parcă neajutorat.

— Nu cred că m-a iertat niciodată. Ironia e că din cauza ei mă grăbeam să mă întorc la magazin. – Se întoarse și-o privi pe Karen în față. – Ții minte cum m-ai tot întrebat de ce fac toate astea, Karen?

Ea încuviință iarăși din cap.

— Da.

— Iar unul din motive este, cred, că m-am simțit atras de tine încă din primul moment. Nu mi te-am mai putut scoate din cap.

Karen îi luă mâna într-a ei.

— Dar celălalt motiv, spuse el și clătină din cap, a fost puștiul Raymond zăcând acolo pe asfalt. De la bun început mi-am dat seama că are ceva... că e ceva la el, care pur și simplu mă aduce înapoi în timp, mă aduce cu gândul la Norah. N-am reușit să scap de asta... de imaginea lui. Nici acum nu pot.

— *Părul* lor, spuse Karen, cuprinzând în palmă mâna lui Hauck și aducându-i-o aproape de sânul ei. Amândoi aveau același păr roșcovan. În tot acest timp, tu ai încercat să te revanșezi pentru accidentul de atunci. Rezolvându-l pe cel de acum. Și făcând pe eroul pentru mine.

— A, nu, partea asta a fost doar planul meu de-a te aduce în pat cu mine, o tachină el cu o expresie impasibilă pe față.

— Ty. – Se uită lung în ochii lui plini de tristețe. – Ești un om bun. Partea asta mi-a fost clară de când ne-am întâlnit prima dată. Oricine care te cunoaște își dă seama de asta. Toți facem lucruri stupide, în fiecare zi... coborâm de pe trotuar fără să ne uităm dacă vine vreo mașină, urcăm la volan după ce-am băut un pahar în plus, uităm să stingem o lumânare când ne ducem la culcare. Și nu se întâmplă absolut nimic, lucrurile merg mai departe fără probleme. Până într-o bună zi când o iau razna. Nu poți să te condamni la nesfârșit. S-a întâmplat cu foarte multă vreme în urmă. A fost un accident. Ți-ai iubit fiica. Și acum o iubești. Nu mai trebuie să plătești pentru nimic.

Hauck surâse. Își apăsă mâna pe obrazul ei și-i mângâie chipul.

— Asta mi-o spune o femeie care-a venit astă-seară aici, după ce-a descoperit că soțul ei fost-decedat e noul ei prieten de corespondență pe e-mail.

— Astă-seară, da, râse Karen. Mâine... cine naiba mai știe?

Se lăsă să cadă înapoi pe pat. Brusc, își aminti de ce venise. Frustrarea care-i înțepa trupul cu mii de ace. *Bună, iubito...* Toate astea parcă începeau s-o copleșească. Îi luă mâna într-a ei.

— Deci ce naiba facem noi acum, Ty?

— O lăsăm baltă, spuse el, strecurându-și un deget peste curbura spatelui ei și lăsându-l să zăbovească pe dâmbul ferm al unei fese. Oricum, nu prea e propice, Karen.

— Propice? Propice pentru *ce?* întrebă ea, brusc conștientă de freamătul reînnoit din pântec.

El se întoarse spre ea și ridică din umeri.

— Ca s-o facem iar.

— *S-o facem iar?*

El o trase pe Karen deasupra lui, trupurile lor însuflețindu-se iar de dorință vie. Ea își frecă vârful nasului de al lui, lăsându-și părul să cadă în cascadă parfumată peste fața lui, după care începu să râdă.

— Știi cât a trecut de când n-am mai auzit cuvintele astea?

CAPITOLUL

ŞAPTEZECI ŞI PATRU

Dimineaţă, Hauck puse de cafea. Era afară, pe terasă, când Karen veni şi ea, după ora nouă, purtând un tricou mult prea mare pentru ea, inscripţionat cu Fairfield University, pe care-l găsise într-un sertar, şi frecându-se la ochi să alunge ultimele urme ale somnului.

— 'Neaţa, zise el, ridicând privirea şi atingându-i în treacăt coapsa cu mâna.

Ea se rezemă de el şi-şi odihni capul pe umărul lui.

— Bună.

Era o dimineaţă strălucitoare şi caldă, de început de vară. Karen privi spre braţul de ocean, peste şirul de case modeste. La debarcader, proprietarii de bărci se pregăteau să pornească în larg. Un vaporaş de navetă către Cove Island tocmai pornise în cursă. Câţiva pescăruşi cu penaj cenuşiu se roteau sus pe cer.

Ea se apropie de balustradă.

— E frumos aici. – Arătă cu capul spre tabloul neterminat de pe şevalet. – Am impresia că am mai văzut priveliştea asta.

Hauck făcu semn cu mâna spre vraful de pânze de lângă perete.

— Toate sunt cu acelaşi peisaj.

Karen își ridică fața spre soare și-și trecu o mână prin părul încurcat, răsfirat de briza ușoară. Apoi se așeză lângă el, cuprinzând cana de cafea în mâinile făcute căuș.

El spuse:

— Știi, apropo de aseară...

Ea ridică o mână și-l opri.

— Eu prima. N-am vrut să sar așa pe tine. Dar pur și simplu nu suportam ideea să mai stau singură. Voiam...

— Mă pregăteam să spun că azi-noapte am avut cel mai frumos vis, spuse el, zâmbind jucăuș în direcția ochilor ei somnoroși.

— Și eu eram pe cale să spun tot ceva de genul ăsta, surâse timid și Karen. N-am mai fost cu altcineva de aproape douăzeci de ani.

— Ce nebunie. Atâta energie înăbușită...

— Da, *sigur...*, se strâmbă ea ironic.

El se răsuci să ajungă cu fața spre ea.

— Știi mișcarea aia de yoga, când îți arcuiești mult spatele, așa, și...

Karen îl plesni în glumă peste încheietura mâinii:

— Of, ești o figură!

Ty o prinse de mână, privind-o de data aceasta drept în ochi.

— Am vorbit foarte serios, Karen. Când ți-am spus de ce m-am băgat în toată povestea asta. Pentru tine. Dar asta deja o știai. Niciodată n-am fost un bun jucător de pocher...

Karen își rezemă iarăși capul de umărul lui.

— Ty, ascultă-mă, nu știu dacă-i o idee prea bună, în momentul ăsta.

— E un risc pe care va trebui să mi-l asum.

— Sunt prea multe lucruri încurcate pe care eu va trebui să le lămuresc. Ce facem cu Charlie, cu copiii mei? Afurisitul ăla de bărbat al meu trăiește, Ty!

— Te-ai hotărât?

— În legătură cu ce? Ajută-mă și tu puțin. Am de ales dintr-un ditamai maldărul de probleme!

— În legătură cu Charles, spuse Hauck. În legătură cu ce vrei să fac.

Karen trase adânc aer în piept. În privirea ei se citea acum o hotărâre ce înlocuia anxietatea de noaptea trecută. Dădu din cap.

— M-am hotărât. Îmi datorează niște răspunsuri, Ty, și vreau să le aud de la el. *Când* a început să mă mintă. Când a început să fie lucrul acela pe care-l vâna mai important decât mine și decât copiii. Și n-am de gând să închei acest capitol care este o jumătate, aproape, din toată viața mea, fără să aud aceste răspunsuri. De la el. N-am de gând să-l las să scape. Sunt ferm decisă să-l găsesc pe omul ăsta, Ty.

După ce Karen a ajuns acasă, a făcut un duș, și-a periat părul și s-a așezat din nou în fața calculatorului. Toată acea anxietate pe care o resimțise noaptea trecută se transformase într-o hotărâre nestrămutată.

Dădu clic pe contul de e-mail de pe AOL și găsi răspunsul lui Charlie la mesajul ei. Îl mai citi o dată.

Bună, iubito...

Începu să scrie.

Nu mai sunt „iubita" ta, Charlie. Gata, s-a încheiat. Sunt doar o femeie pe care ai rănit-o îngrozitor – dincolo de orice limită pe care ți-ai putea-o imagina. O femeie foarte derutată. Dar asta deja o știi, Charlie, nu-i așa?

O știai, atunci când mi-ai răspuns la mesaj. Trebuie s-o fi știut încă din ziua când ai plecat. Deci uite care-i târgul: vreau să te văd, *Charles. Vreau să aud din gura ta de ce ai făcut asta. De ce te-ai folosit de noi, Charlie, de oamenii pe care se presupunea că-i iubești. Dar nu pe Internet. Nu așa.*

Vreau s-o aud direct de la tine. Față în față. Vreau să înțeleg cine ești cu adevărat, Charlie.

Trebui să facă un efort ca să se controleze.

Rămâne să decizi tu cum vom face. Tu să-mi spui unde ne putem întâlni, Charlie. Trebuie s-o faci, ca să-mi pot vedea și eu de viață mai departe – în caz că-ți mai pasă cât de cât de lucrul ăsta. Nici să nu te gândești să spui nu. Nici să nu te gândești să te ascunzi, Charlie. Spune-mi când și cum.

Karen

CAPITOLUL

ȘAPTEZECI ȘI CINCI

Charlie era la banca South Island, de pe insula Santa Lucia, când primi mesajul lui Karen pe BlackBerry.

Vorbele ei îl săgetară drept în inimă, ca o injecție cu epinefrină.

Nu. Nu putea să facă asta. Nu putea s-o vadă. Chestia asta n-avea cum să meargă. El deschisese ușa, dar fusese numai un moment de slăbiciune și stupiditate. Acum trebuia s-o trântească înapoi, s-o închidă pentru totdeauna.

Completase un formular de lichidare a contului prin transfer la altă bancă. Scrisese datele de transfer și numerele noilor conturi. Își lichida toate depunerile de aici, trimițând fondurile spre Banco Nacional de Panama din Panama City și spre Seitzenbank din Luxemburg, iar de acolo spre locuri mai sigure.

Era momentul să plece.

Charles așteptă să termine clienta dinaintea lui, o localnică în veșminte viu colorate, apoi se așeză în fața biroului managerului. Acesta era un insular amabil, cu care mai discutase și înainte, și care păru încântat să-l revadă pe Charles, ca de fiecare dată.

Dar fu dezamăgit să-l vadă închizându-și contul.

— Deci, domnule Hanson, spuse managerul, conformându-se respectuos solicitării, s-ar părea că n-o să vă mai vedem pe la noi.

— O vreme probabil că nu, spuse Charles, ridicându-se în picioare. Mulțumesc.

Cei doi își strânseră mâinile.

Plecând, cu mintea concentrată la mesajul stăruitor al lui Karen – luând hotărârea să-i spună nu și să nu-l mai contacteze niciodată –, Charles nici nu băgă de seamă cum managerul se întinde după o bucățică de hârtie pe care o ținea ascunsă în sertar. Și că ridică telefonul din furcă, înainte măcar ca el, Charles, să fi pășit afară din bancă.

Karen încă mai era la calculator când a venit replica lui Charlie.

Nu, Karen. E mult prea periculos. Nu pot să risc. Lucrurile pe care eu le-am făcut și despre care tu crezi că le știi... află că te înșeli. Pur și simplu n-ai idee. Te rog să accepți asta. Îmi dau seama cum te simți, dar te rog, te implor, încearcă să-ți continui viața. Nu spune nimănui că m-ai găsit. Nimănui, Karen! Te-am iubit. Nicio clipă n-am vrut să-ți fac rău. Dar acum e prea târziu. M-am împăcat cu asta. Dar te rog, te rog frumos, indiferent ce sentimente ai putea avea, te rog să nu-mi mai scrii.

Mânia îi înfierbântă tot sângele lui Karen. Îi scrise înapoi:

Ba nu, Charlie, teamă mi-e că ÎȚI VEI ASUMA acest risc! Când spun că știu ce-ai făcut, nu mă refer doar la faptul că trăiești. Știu! *Știu despre Falcon și despre banii pe care tu i-ai gestionat prin firme din străinătate, Charlie. Lucruri pe care tu mi le-ai ascuns atâta amar de ani. Și despre Dolphin. Despre petrolierele acelea goale, Charlie. Despre omul acela din Pensacola care ți-a descoperit înșelătoria. Ce naibii ai încercat să-i faci, Charlie?*

De data aceasta, răspunsul lui veni în câteva secunde – cât se poate de panicat:

Cu cine ai stat de vorbă, Karen?

Ce importanță are cu cine am vorbit, Charlie?

Acum dialogau de-a binelea. Karen și omul despre care ea crezuse că era o fantomă.

Tu chiar nu pricepi. Tot ce contează este că știu. Știu despre băiatul care a fost ucis în Greenwich. În ziua când ai dispărut tu. În ziua când noi ne dădeam de ceasul morții aici, cu gândul la tine, Charlie. Și știu că tu ai fost acolo. Nici acum nu-ți ajunge? Știu că ai venit aici după explozia de la gară. Explozia în care se presupunea că ai murit, Charlie. Știu că l-ai sunat pe băiat, dându-te drept altcineva.

De unde știi tu asta, Karen, de unde?

Și știu cine era el, Charlie. Știu că era fiul celui din Pensacola. Lucru pe care și propriul tău dealer, Jonathan Lauer, l-a aflat și a încercat să mi-l spună. Nici acum nu-ți ajunge, Charlie? Fraudă. Crimă. Înscenare ca să-ți acoperi urmele.

Câteva secunde mai târziu, Charlie îi scrise:

Karen, te rog...

Ea se șterse la ochi.

Copiilor nu le-am spus nimic din toate astea. Dacă aș face-o, mai mult ca sigur că i-aș distruge, Charlie. Așa cum m-am distrus și pe mine, fir-ar să fie! Copiii sunt plecați

acum. S-au dus la safari cu ai mei. Cadoul de absolvire pentru Sam. Dar am fost amenințați, Charlie. Au fost amenințați COPIII! Asta ai vrut, Charlie? Asta ai vrut să lași în urma ta?

Trase adânc aer în piept și continuă să tasteze.

Știu că există riscuri. Dar va trebui să ni le asumăm. Altfel nu voi avea încotro și mă voi duce cu toate astea la poliție. Vei fi pus sub acuzare, Charlie. Aici vorbim despre crimă. Poliția te va găsi. Dacă eu *am reușit, crede-mă că și poliția va fi în stare s-o facă. Și asta vor crede copiii tăi despre tine, Charlie. Că ai fost un ucigaș. Nu omul pe care îl admiră ei acum.*

Karen era pe punctul să trimită mesajul, dar apoi ezită.

Deci ăsta e prețul, Charles, pentru tăcerea mea. *Pentru ca să țin totul ascuns. Ție întotdeauna ți-a plăcut să faci un schimb echitabil. Nu te vreau înapoi. Nu te mai iubesc. Nici nu știu dacă mai am vreun sentiment pentru tine. Dar vreau să te întâlnesc, Charlie. Vreau să aud din gura ta de ce ne-ai făcut asta, s-o aud de la tine, față în față. Așa că spune-mi doar cum urmează s-o facem. Nimic altceva. Niciun fel de scuze. Niciun fel de păreri de rău. Pe urmă n-ai decât să dispari pentru tot restul vieții tale mizerabile.*

Apăsă pe butonul de trimitere. Și așteptă. Timp de câteva minute. Nu veni niciun răspuns. Karen începu să se îngrijoreze. Dacă divulgase prea multe? Dacă îl speriase, determinându-l să dispară? De tot. Acum, când în sfârșit îl găsise!

Așteptă o vreme, care i se păru o eternitate. Uitându-se fix la ecranul gol. *Nu-mi face asta, Charles. Nu acum. Haide, Charlie, prefă-te că m-ai iubit odată! Nu mă pune să trec iar prin ce-am trecut!*

Karen închise ochii. Poate chiar ațipi o vreme, complet lipsită de vlagă, extenuată.

Auzi un zgomot. Când deschise ochii, văzu că sosise un e-mail. Dădu clic să-l deschidă.

Singură. Numai așa accept.

Karen se uită lung la mesaj. Un mic surâs de satisfacție i se desenă pe buze.

OK, Charlie. Singură.

CAPITOLUL

ȘAPTEZECI ȘI ȘASE

A mai trecut o zi, în care ea a așteptat instrucțiunile din partea lui Charles. De data aceasta, nu mai era agitată sau speriată. Nici surprinsă, atunci când într-un târziu le-a primit.

Doar hotărâtă.

Vino la Clubul St. James de pe insula St. Hubert, din arhipelagul Virginelor britanice.

Karen știa unde este. Navigaseră pe-acolo de câteva ori. Era un loc splendid, pe o plajă în formă de potcoavă, cu o mână de bungalow-uri rustice, acoperite cu stuf, cuibărite chiar pe plajă. Perfect izolat.

Charles adăugă:

Curând. În câteva zile, Karen, nu săptămâni. O să te contactez eu acolo.

Erau multe lucruri pe care Karen se gândea să i le spună. Dar tot ce i-a scris a fost:

Voi fi acolo.

***

Ronald Torbor se lupta din greu cu sine însuși, ca să ia o decizie. Chiar în dimineața aceea, ridicând privirea, îl descoperise pe Steven Hanson, americanul, așteptând în fața biroului lui.

Venise să-și închidă conturile.

Managerul de bancă încercase să-și ascundă surprinderea. De când cei doi americani fuseseră la el acasă, se rugase în gând să nu mai dea ochii cu acest om în viața lui. Dar uite-l că venise. Tot timpul cât au vorbit și-au pus la punct detaliile lichidării conturilor, inima lui Ronald a bătut ca un ciocan, mai-mai să-i sară din piept. De îndată ce americanul a plecat, Ronald s-a repezit la toaletă. Cu mâini tremurânde, și-a împroșcat apă rece pe fața înfierbântată.

Ce să facă?

Știa că nu e în regulă – ceea ce îi ceruseră oamenii aceia îngrozitori. Știa că ar încălca toate regulile. Că va fi concediat pe loc, dacă vreodată va afla cineva. Va pierde absolut toate lucrurile pentru care muncise atâta amar de ani.

Și Ronald îl simpatiza. Pe domnul Steven Hanson. Era întotdeauna bine-dispus și politicos. Întotdeauna avea o vorbă bună de spus despre Ezra, a cărui fotografie se afla pe masa lui Ronald, și pe care Hanson îl văzuse o dată, când Ezra și Edith veniseră în vizită la bancă.

Dar avea de ales?

Pentru fiul lui trebuia să facă acest lucru.

Mustăciosul îi dăduse cuvântul lui: dacă descoperă vreodată că Ronald l-a tras pe sfoară, se va întoarce, cu amicul lui cu tot. Iar dacă ei reușiseră să-i dea de urmă lui Hanson până aici, puteau să-i dea de urmă și mai departe. Și dacă aflau că-și lichidase conturile de aici, va fi cu atât mai rău pentru el. Și pentru Edith și Ezra.

Mult, mult mai rău.

Ronald își dădu seama că în joc era un lucru mult mai important decât slujba lui. Era vorba de familia lui. Îl amenințaseră că-l vor ucide. Pe Ezra. Ronald se jurase că nu va mai trebui să vadă încă o dată expresia aceea de spaimă și teroare în ochii soției lui.

Domnule Hanson, vă rog să mă-nțelegeți. Nu am de ales!

La capătul îndepărtat al pieței unde se afla banca era cabina unui telefon public. Lângă o bancă, având lipit un afiș pe ea, fotografia coruptului conducător actual al insulei Nevis, deasupra sloganului: LE-A VENIT VREMEA SĂ PLECE.

Băgă o cartelă preplătită în fantă și formă numărul internațional care-i fusese dat. *Ai grijă să-mi dai de știre, Ronald*, spusese mustăciosul înainte de-a pleca, atingând cu palma creștetul lui Ezra.

— Drăguț băiat, rânjise el și-i făcuse cu ochiul. Sunt convins că-l așteaptă un viitor strălucit.

Telefonul începu să sune. Ronald își înghiți cu greu nodul de spaimă.

— *Alo*, răspunse un glas.

Ronald îi recunoscu timbrul. Simplul fapt că-l auzea din nou îi trimise un fior de rușine și repulsie pe șira spinării.

— La telefon Ronald Torbor. De pe Nevis. Ați spus să vă sun.

— A, Ronald! Mă bucur să te aud, îi replică mustăciosul. Ce mai face Ezra? Toate bune?

— L-am văzut, spuse Ronald, fără să-i răspundă la întrebare. Pe cel pe care-l căutați. A fost aici astăzi.

CAPITOLUL

ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

— Mă duc singură, îi spuse Karen lui Hauck.

Se întâlniseră din nou la Arcadia, cafeneaua din oraș. Karen îi povestise cum a contactat-o Charlie, în sfârșit, și ce instrucțiuni îi dăduse.

— A spus să vin numai eu. Ăsta e târgul pe care l-am încheiat. Trebuie s-o fac, Ty.

— Ba nu. Nu te duci. – El își lăsă jos cafeaua și clătină din cap. – Nu ține, Karen. Nu știi cine altcineva s-ar putea să mai fie implicat în chestia asta. Nici prin cap nu-mi trece să te las să te pui în pericol!

— Asta a fost înțelegerea, Ty. Și eu am zis da.

— *Karen.* – Hauck se aplecă spre ea, coborându-și vocea pentru ca oamenii de la mesele învecinate să nu-l audă. – Omul ăsta v-a părăsit, pe tine și pe copii. Știi foarte bine ce-a făcut. Și mai știi și ce fel de lucruri are de protejat. E periculos ce vrei să faci, Karen! Aici nu vorbim de-o escapadă adolescentină. Tu i-ai spus exact lui Charlie ce-ai descoperit despre el. Au murit oameni. Nici mort nu te-aș lăsa să duci acolo de una singură.

— Nu trebuie să-mi amintești care e miza, Ty. – Vocea lui Karen era încordată și devenea tot mai puternică. Se uită rugător la el. – Când am venit la tine, am făcut-o pentru că

am avut încredere în tine. Ți-am spus lucruri pe care nu le-aș putea spune nimănui altcuiva.

— Cred că am arătat deja că-ți merit încrederea, Karen.

— Da, încuviință Karen. Știu că ai demonstrat. Dar acum trebuie să ai și tu încredere în mine, măcar puțin. *Mă duc*, spuse ea, cu privirea lucidă și neclintită, așa cum am promis. E vorba de soțul meu, Ty. Îl cunosc, în ciuda aparențelor. Și știu că el nu mi-ar face niciun rău. I-am spus că mă duc, Ty. N-am de gând să scap șansa asta.

Hauck lăsă să-i scape un oftat lung, ca un șuierat, căutătura lui dârză arătându-i clar opoziția. Putea foarte bine s-o oprească, și el știa asta. Putea să dea totul pe față, chiar azi. Dar acesta era lucrul pe care i-l promisese. Încă de la bun început. Să-l găsească pe Charles. Și, pe măsură ce analiza pe rând toate celelalte opțiuni, își dădea seama că, în multe privințe, era deja amestecat mult prea mult.

— Trebuie să vă întâlniți undeva într-un loc public, cu multă lume în jur, spuse el într-un târziu. Trebuie să am posibilitatea să te țin sub observație. Numai așa se poate.

Ea făcu ochii mari.

— Ty...

— Nu negociem pe tema asta, Karen. Dacă situația mi se pare sigură, după ce am aflat toate detaliile, poți să te duci să-l vezi. Singură. Îți dau cuvântul meu. Dar voi fi și eu prin zonă. Ăsta-i târgul.

Expresia de pe fața lui Karen era ușor mustrătoare.

— Nu te poți folosi de mine ca să ajungi la el, Ty. Trebuie să-mi promiți.

— Crezi că vreau să mă duc și să-l arestez, Karen? Ce-ți închipui, că am să-i anunț pe cei de la Interpol și-am să regizez o cascadorie cu lunetiști și urmăriri de mașini ca-n filme, ca-n serialul ăla, *Miami Vice*? – Hauck o privi fix. – Motivul pentru care vreau să vin și eu e că, probabil, m-am îndrăgostit de tine, Karen... tu chiar nu înțelegi?... Sau, mă rog, ceva foarte aproape de dragoste. Mă duc acolo pentru că

nici într-un caz n-am să te las să te bagi într-o situație care te depășește și să risc să fii ucisă.

Expresia din ochii lui era una de hotărâre nestrămutată, inflexibilă. Albastrul lor strălucitor se întunecase, devenind gri ca oțelul. O vreme, amândoi au stat acolo tăcuți, Hauck parcă scoțând scântei de mânie.

Pe urmă, încet, Karen zâmbi.

— Ai spus „probabil".

— Mda, probabil, dădu Hauck din cap. Și, dacă tot veni vorba, probabil că sunt și puțin gelos.

— Pe Charles?!

— Pe cei optsprezece ani pe care i-ai dăruit, Karen. Ăsta e omul cu care ți-ai construit viața, indiferent ce naiba a făcut!

— Partea asta s-a încheiat, Ty.

— Nu știu ce anume s-a încheiat. – El își feri privirea pentru o clipă, apoi trase aer în piept, plin de necaz. – În fine, am spus-o și gata, oricât de prostește ar suna, asta e și gata.

Karen îi luă mâna între amândouă palmele ei și-i mângâie ușor încheieturile degetelor. În cele din urmă, el o privi în ochi.

— Știi ceva? Probabil că și eu te iubesc. – Ea ridică din umeri. – Sau, mă rog, ceva pe-aproape.

— Sunt copleșit.

— Dar dacă facem asta, Ty, n-o putem face așa. *Te rog.* Ăsta e cel mai important lucru pentru mine, acum. De-aceea mă și duc acolo. Pe urmă... – Karen împinse cu degetul mare în palma lui. – Pe urmă, vom vedea. Batem palma?

El își încolăci degetul mic pe după al ei și-și dădu reticent acordul.

— Cunoști locul cu pricina?

— Clubul St. James? Am fost o dată acolo, cu barca noastră. Am ancorat ca să mâncăm de prânz. – Ea îi sesiză îngrijorarea. – Ty, zău, e ca într-o revistă de reclamă pentru

agențiile de turism! În niciun caz nu e un amplasament potrivit pentru o ambuscadă.

— Deci când vrei să mergi?

— *Să mergem*, Ty. *Amândoi.* Mâine, spuse Karen. Am rezervat deja biletele.

— Biletele?

— Da, Ty, *biletele*, râse Karen. Tu chiar crezi, sincer, că mi-am imaginat vreo clipă că ai să mă lași să mă duc de una singură?

CAPITOLUL

ŞAPTEZECI ŞI OPT

Lăsă câinele la vecini. Rick şi Paula erau plecaţi. La fel şi copiii ei. Karen trimise un e-mail la pensiunea unde stăteau Sam şi Alex, spunându-le că va pleca şi ea pentru câteva zile. Îşi dădu seama că trebuie să spună totuşi cuiva unde se duce. Formă un număr şi o voce familiară îi răspunse, la telefonul de acasă.

— Saul?

— *Karen?* – Lennick părea surprins, dar încântat. – Ce mai faci? Ce-ţi mai fac năzdrăvanii?

— Suntem toţi bine, Saul. Tocmai de-aceea te şi sun. Plec din oraş pentru vreo câteva zile. Copiii sunt în Africa, dacă-ţi poţi imagina. La safari. Cadoul de absolvire pentru Sam. Cu ai mei.

— Da, îmi amintesc că mi-ai povestit ceva, spuse el pe un ton relaxat. Vezi ce bine e să fii tânăr în ziua de azi?

— Da, Saul, spuse Karen, ai perfectă dreptate. Uite, mi-e destul de greu să iau legătura cu ei acolo, aşa că le-am lăsat numărul tău de telefon de la birou. Asta aşa, în caz că apare ceva. Nu prea ştiam la cine altcineva să apelez.

— Bineînţeles, Karen, aş fi mai mult decât încântat să dau o mână de ajutor. Ştii că aş face orice pentru voi. Deci unde ai pornit-o? În caz că am nevoie să te contactez?

— Spre Caraibe. Insulele Virgine...

— *Excelentă* idee. E foarte frumos acolo în perioada asta a anului. Vreun loc anume?

— O să-ți las numărul meu de mobil, Saul. – Decisese să nu-i mai spună și restul. – Dacă e nevoie, poți să mă suni oricând.

Saul era mentorul lui Charlie. Se îngrijise de închiderea firmei lui. Aflase diverse lucruri despre el. Povestea cu Archer. Conturile din străinătate. Dar ei nu-i pomenise niciodată despre ele. Străbătută de un fior, Karen se întrebă deodată: *Oare știe tot?*

— Știu că au existat niște lucruri necurate pe care Charlie le-a făcut, Saul.

El făcu o pauză.

— La ce te referi, Karen? Ce vrei să spui?

— Știu că avea în grijă o grămadă de bani. Conturile despre care am discutat, din străinătate. În legătură cu ele erau pașaportul acela și ce-am găsit eu în cutia de valori, nu-i așa? Nu m-ai mai sunat deloc după aceea, Saul, dar știu că știi și tu. Îl cunoșteai mai bine decât mine. Și l-ai proteja, Saul, nu-i așa, dacă ar ieși la iveală ceva? Chiar și acum?

— N-am vrut să-ți faci griji, Karen. Asta e datoria mea. Și te-aș proteja și pe tine.

— Chiar așa, Saul? – Brusc, Karen avu impresia că înțelege ceva. – Chiar dacă ar însemna o amenințare la adresa ta?

— O amenințare? Cum ar putea să reprezinte o amenințare pentru mine, Karen? Ce vrei să spui?

Ea era pe cale să insiste – să-l întrebe dacă știa. Știa că soțul ei trăiește? Era și Saul părtaș la toată povestea? La povestea asta din cauza căreia se ascundea Charlie... sau, o fulgeră pe Karen un gând de rău-augur, poate chiar persoana de care fugea, de care se ascundea? Era părtaș la lucrul acesta îngrozitor care se interpusese între ei doi? *Saul?* În mod sigur știuse despre Jonathan Lauer. Dar ei nu-i spusese niciodată nimic. Karen simți cum i se strecoară în suflet un fior de îndoială și nervozitate, ca și cum ar fi pătruns pe furiș într-o loc interzis, într-o văgăună înghețată și închisă ermetic.

Saul își drese glasul.

— Bineînțeles că aș face-o, Karen.

— *Ce* anume Saul?

— Să te protejez, Karen. Și pe copii. Nu asta m-ai întrebat?

Dintr-odată, Karen fu sigură. Saul știa. Mult mai mult decât voia să-i spună ei. Își dădu seama din tremurul ezitant al vocii lui. Saul era mentorul lui Charlie.

Știa. N-avea cum să nu știe.

Iar acum Saul știa că și ea știe.

— Nu mi-ai spus niciodată. – Karen își umezi buzele. – Știai că Jonathan Lauer a murit. Știai că a încercat să ia legătura cu mine. Știai că Charlie a manevrat toți acei bani. Charlie e mort, Saul, nu-i așa? El e mort... iar tu îl protejezi în continuare.

Urmă o pauză.

— Firește că e mort, Karen. Charlie te-a iubit foarte mult. Ăsta-i singurul lucru la care ar trebui să te gîndești acum. Cred că cel mai bine ar fi să lăsăm lucrurile așa.

— Ce a făcut soțul meu, Saul? Ce e cu voi, oameni buni? De ce îmi tot ascundeți lucruri?

— Încearcă să te simți bine acolo unde te duci, Karen. Indiferent unde te duci. Știi foarte bine că mă voi ocupa de tot ce trebuie făcut aici. Știi asta, draga mea, nu?

— Da, spuse Karen.

Își simțea gura uscată. Un fior de nesiguranță o traversă de sus până jos, o fereastră lăsată deschisă către o lume în care avusese odată încredere.

— Știu asta, Saul.

PARTEA A PATRA

CAPITOLUL

ŞAPTEZECI ŞI NOUĂ

Avionul Cessna cu douăsprezece locuri al companiei Island Air ateriză pe pista insuliţei îndepărtate, roţile lui găsind cu dificultate limba de uscat din mijlocul verde-albastru al Mării Caraibelor. Micul avion încetini şi se opri în faţa terminalului – practic o baracă prefabricată Quonset, cu un turn de control şi o giruetă.

Hauck îi făcu cu ochiul lui Karen peste culoarul dintre scaune.

— Gata?

Doi hamali în şorturi şi tricouri cu mânecă scurtă ieşiră în fugă afară, de îndată ce elicele încetară să se mai învârtă.

Tânărul pilot cu ochelari de soare îi ajută pe pasageri să coboare pe asfalt, la capătul scării de aterizare.

— Foarte plăcut zbor, îl complimentă Hauck.

— Bun venit în paradis, zâmbi pilotul.

Luaseră cursa de dimineaţă spre San Juan de pe aeroportul JFK, prinseseră legătura American Eagle spre Tortola, iar acum avionaşul acesta înghesuit, peste marea de cleştar, până la St. Hubert. Karen fusese tăcută cea mai mare parte a călătoriei. Dormise, apoi răsfoise nervoasă o cărţulie pe care-o adusese cu ea. Era neliniştită. Lui Hauck nici că se putea să-i apară mai atrăgătoare, în maieul maro mulat şi pantalonii

pescărești albi, cu un lănțișor cu pandantiv din onix în jurul gâtului și ochelari de soare cu ramă de baga ridicați pe cap.

Hauck o ajută să coboare ultima treaptă și-și lăsă pe ochi propriii ochelari de soare. Indiferent ce-i aducea pe ei aici, era superb. Soarele strălucea orbitor. O briză răcoroasă venită dinspre mare le dezmierda pielea.

— *Friedman? Hauck?*

Un reprezentant local al agenției de turism, purtând o cămașă albă cu epoleți și ținând o mapă în mână, îi căuta printre cei sosiți.

Hauck îi făcu semn cu mâna.

— Bine ați venit pe St. Hubert, le ură negrul tânăr, zâmbind politicos. Eu vă voi conduce la hotel.

Își încărcară bagajele într-un Land Cruiser cu însemnele hotelului. Insula nu părea să fie mai mult decât o panglică lată de nisip și vegetație, în mijlocul mării. Doar câțiva kilometri, de la un capăt la celălalt. Un mic lanț muntos care tăia insula în două, câteva tarabe improvizate cu mâncare, băștinași care vindeau fructe și rom făcut în casă, câteva capre. Vreo două panouri colorate făcând reclamă unui serviciu local de închiriat mașini și berii Caribe.

Drumul până la hotel n-a durat mai mult de cincisprezece minute de hurducături pe asfaltul denivelat. Curând, intrară în spațiul privat al complexului St. James.

Peisajul era magnific, cu vegetație luxuriantă și palmieri înalți. Lui Hauck i-au trebuit cam două secunde ca să-și dea seama că nu era genul de loc pe care și l-ar fi putut permite. O săptămână aici costa probabil mai mult decât salariul lui pe o lună. La recepția în aer liber, sub un acoperiș din stuf, Karen ceru cele două camere alăturate pe care le rezervase în hotelul incintei. Discutaseră deja chestiunea. Pe Hauck nu-l deranja. Nu erau în vacanță. Era important să țină minte, exact, pentru ce veniseră aici.

— Vreun mesaj? se interesă Karen, în timp ce completau formularele.

Recepționera, o localnică frumușică foc, cercetă rapid monitorul computerului.

— Îmi pare rău, doamnă Friedman, n-aveți nimic.

Un angajat al hotelului îi conduse în camerele lor, amândouă amenajate cu mult gust, fiecare cu câte un pat larg, cu baldachin, și mobilier scump din ratan. Baia spațioasă, în marmură, cu o cadă cât toate zilele. Afară, palmierii se legănau până în dreptul terasei, care dădea spre plaja perfectă, cu nisip alb.

Se întâlniră pe balcoanele lor adiacente, să se uite la mare. Pe plajă se vedeau câteva umbrele colorate, împrăștiate ici și colo. Și un splendid iaht alb, de zece metri, ancorat la debarcader.

— E superb, spuse Hauck, uitându-se în jur.

— Da, îl aprobă Karen, inhalând briza oceanului, așa e.

— Nu prea are rost să stăm degeaba înăuntru, până îți dă el de știre, spuse Hauck. Vrei să mergem să înotăm?

— De ce nu? zâmbi Karen. Sigur.

Un pic mai târziu, Karen coborî din cameră, purtând un costum de baie întreg, elegant croit, de culoarea bronzului, pe sub un sarong, și cu părul prins în creștet cu agrafe. Hauck îmbrăcase o pereche de pantaloni scurți „de designer" – Colby College.

Apa era caldă și înspumată. Valuri mărunte și albe clipoceau la picioarele lor. Plaja era aproape pustie. Era iunie și complexul nu prea părea să fie plin. La vreo două sute de metri în larg se vedea un mic recif plat, pe care făceau plajă câteva persoane. Un cuplu de tineri se jucau cu mingea și paletele în apă. Marea era liniștită ca o oglindă.

— Dumnezeule, e magnific, suspină Karen, parcă în al nouălea cer, intrând în apă.

— Uau, exclamă și Hauck.

Plonjă în spuma unui val care se retrăgea, iar după ce reveni la suprafață, îi arătă spre larg:

— Vrei să înotăm până la recif?

— Să înotăm? râse Karen. Ce-ar fi să ne luăm la întrecere?

— Să ne luăm la întrecere? Știi cu cine vorbești, stimată doamnă? râse și Hauck. Sunt încă pe locul trei, în clasamentul celor mai tari viteziști ai Liceului Greenwich!

— Vai, nu mai pot de frică, dădu Karen ochii peste cap, deloc impresionată. Mai bine vezi să nu te muște vreun rechin!

Plonjă cu grație la distanță în fața lui. Hauck o lăsă să parcurgă vreo două lungimi de braț, după care porni după ea. Înota în forță, simțind vălurelele de apă spărgându-i-se de trup. Karen înainta prin apa înspumată părând să nu facă niciun efort. Iar el nu câștiga deloc teren. Oricât s-ar fi străduit, pur și simplu nu reușea să reducă din distanță. O dată sau de două ori, încercă să-și facă vânt și s-o apuce de picioare. Totul n-a durat decât vreo trei minute. Karen l-a întrecut de departe, ajungând prima pe recif. Deja îl aștepta, întinsă la soare, când el s-a cățărat pe coral, răsuflând greu.

— Ce țeapă mi-am luat...

Ea îi făcu cu ochiul.

— Am fost campioana statului Atlanta la înot, la juniori sub doisprezece ani. – Își scutură părul de apă. – Ție ce naiba ți-a luat atât de mult?

— Am dat peste un rechin, mormăi el, zâmbindu-i pe sub mustață.

Karen se lăsă pe spate, pe nisipul fin. Hauck se așeză cu brațele înlănțuite pe genunchi, uitându-se spre acoperișurile din stuf și palmierii unduitori de pe minunata insulă tropicală.

— Deci ce altceva mai faci bine? întrebă el, prefăcându-se descurajat. Măcar să știu dinainte.

— Gătesc chili. Joc tenis de câmp. Obțin sume mari de la donatorii bogați. – Karen râse. – Am reușit, la viața mea, să adun fonduri consistente. Tu?

— Eliberez de adversari o linie de apărare la hochei. Dau jos mâțe din copaci. Dau gata o gogoașă din câteva înghițituri. Mai încasez câte-o lovitură.

— Și pictezi, îl încurajă Karen.

— Asta ai văzut deja.

— Da. – Îl împunse jucăuș cu degetul mare de la picior. – Poți să-i zici pictură!

Hauck privi picăturile de apă uscându-se pe pielea ei udă.

— Deci ce se va întâmpla mai departe? întrebă Karen, tonul vocii ei sugerând că schimbase subiectul. După?

— După ce?

— După ce mă văd cu Charles. Ce se va întâmpla cu el, Ty? Toate lucrurile acelea pe care le-a făcut...

— Nu știu, suflă greu Hauck, punându-și mâna streașină la ochi să se ferească de soare. Poate reușești să-l convingi să se predea. Dacă noi l-am găsit... s-ar putea să-l găsească și alții. Nu poate fugi la nesfârșit.

— Vrei să spui să meargă la închisoare, nu?

Hauck ridică din umeri.

— Nu cred că se va întâmpla asta, Ty. Nu prea cred.

El azvârli o pietricică în apă.

— Stai să vedem mai întâi ce are de spus.

Ea încuviință din cap. Se uitară unul la celălalt timp de câteva secunde, niciunul din ei nevrând să-și exprime în cuvinte temerile față de un viitor pe care nu-l cunoșteau. Apoi Karen îl împunse iar cu degetul mare de la picior, zâmbind.

— Deci... ăăă, pariem dublu pe cursa înapoi?

— Nici vorbă. Ar trebui să te avertizez, nu prea mă împac cu înfrângerile.

— Tu pierzi! chicoti Karen cristalin, cu un surâs complice, aruncâdu-i o privire peste umăr în timp ce se arunca în valuri.

El sări după ea.

— Pe de altă parte, nu prea mă dau în vânt nici să fiu făcut de râs!

Mai târziu, s-au întâlnit pentu cină. Terasa-restaurant care dădea spre plajă abia dacă era ocupată pe jumătate. Câteva cupluri în luna de miere și vreo două familii de europeni.

Hauck comandă o specialitate locală cu pește și multe condimente; Karen ceru homar. Hauck insistă să plătească el și comandă o sticlă de vin scump, Meursault. Karen, deja nițel bronzată, purta o rochie neagră de dantelă. Hauck știa regulile de bază ale comportării în societate, dar cu greu își putea dezlipi ochii de la ea.

După aceea, au venit în plimbare pe aleea care ducea spre recepție. Ea și-a verificat BlackBerry-ul, decepționată. Apoi a întrebat la recepție dacă n-avea vreun mesaj.

Nici acolo nimic.

— A fost o zi foarte plăcută, spuse el.

Karen zâmbi dulce.

— Într-adevăr.

Ajunși sus, el o conduse până la ușa camerei ei. După care a urmat un scurt moment stânjenitor, până ce Karen s-a aplecat spre el și i-a dat o sărutare pe obraz.

I-a surâs din nou, cu un licăr de recunoștință în ochi, și i-a făcut un semn amical din deget, în timp ce închidea ușa. Dar lui Hauck nu-i scăpă expresia de îngrijorare din ochii ei.

Tot n-avea nicio veste de la Charles.

CAPITOLUL
OPTZECI

Nimic nici în ziua următoare. Karen devenea tot mai tensionată.

O simțea și Hauck. De dimineață, el a ieșit să alerge prin împrejurimi, după care s-a întors și a ridicat o vreme greutăți. Mai târziu, a încercat să-și distragă atenția cu niște analize departamentale pe care le luase cu el înainte să plece.

În camera ei, Karen a verificat de o sută de ori dacă are vreun mesaj pe BlackBerry.

Dacă l-a speriat? s-a întrebat ea. Dacă a decis să fugă iar și să se ascundă? Putea să fie deja la mii de kilometri depărtare.

Dar i-ar fi spus, s-a gândit ea. N-ar mai tortura-o încă o dată.

După-amiază, Hauck s-a dus iar înot spre recif și a stat acolo, plutind pe spate, timp îndelungat. Gândindu-se la ce spusese Karen, la ce va face el în privința lui Charles – *după*. Odată întorși acasă.

Știa că va trebui să dea totul la iveală. Dietz. Hodges. Banii ascunși în conturile din străinătate. Tancurile petroliere goale. Pappy Raymond. Așa-zisele accidente de mașină cu autori necunoscuți.

Totul.

Chiar dacă ea îl va implora să n-o facă. Va avea loc o anchetă. Vor investiga comportamentul lui Hauck. În mod sigur va fi suspendat din poliție. S-ar putea chiar să-și piardă slujba.

A amânat deocamdată toate aceste gânduri și s-a dus sus în cameră. S-a întins pe pat. Își simțea măruntaiele de parcă le-ar fi sfredelit cineva cu sârmă ghimpată. Tăcerea lui Charles îi nimicea pe amândoi. Și gândul la „ce va fi după". Dintr-odată, viitorul și tot ce aducea el nu mai păreau chiar atât de departe.

Aruncă vraful de hârtii de la serviciu pe pat, trase ușa-glasvand și păși afară pe balcon.

O zări pe Karen dincolo, în partea ei de terasă. Stătea cu fața spre ocean, făcând yoga, într-o pereche de colanți și un maieu scurt de bumbac.

Rămase acolo, uitându-se la ea.

Era grațioasă, trecând de la o postură la alta ca într-un dans. Arcuindu-și brațele frumos modelate, cu degetele întinse în sus, gata-gata să atingă cerul. Respirând în ritm constant, pieptul umflându-se și contractându-se, curbura adâncită a spinării ei delicate urmând mișcarea brațelor.

Hauck simți cum i se pune sângele în mișcare.

Știa că e îndrăgostit de ea. Nu „probabil", așa cum zisese în glumă – ci total. Știa că ea îl trezise dintr-o moleșeală profundă, ispita dulce a ceva ce lâncezise în el multă vreme.

Și care acum exploda cu toată forța.

Ea nu l-a observat de la început, atât de concentrată era pe mișcările pe care trebuia să le facă. Arcuirea piciorului, ridicarea pelvisului, mușchii întinși. Buclele strânse în coada de cal, împinse de gravitație și rostogolindu-i-se peste frunte. Buricul expus vederii.

Fir-ar să fie, Ty...

Ea își readuse brațele înapoi, într-un semicerc larg, și păru să deschidă ochii. Privirile lor se întâlniră.

La început, Karen doar a zâmbit, de parcă ar fi fost surprinsă în mijlocul vreunui ritual privat, ca baia.

Hauck îi zări pata de transpirație de pe maieu, breteaua alunecată de pe umăr, șuvița cârlionțată de culoarea mierii care-i căzuse în ochi.

Nu mai putu să suporte. Era ca o flacără care ardea în trupul lui. Reflectându-se în modul în care își înclină capul. Niciunul din ei n-a spus o vorbă, dar ceva fără cuvinte și imperios s-a comunicat între ei.

— *Karen...*

El a fost la ușa ei chiar în clipa când ea a deschis, prinzând-o în brațe și împingând-o înapoi în cameră, lipind-o cu spatele de perete, înainte ca ea măcar să apuce să șoptească:

— Ce naiba vrei de la mine, Ty?

El își apăsă gura peste a ei, înăbușind orice protest, gustându-i dulceața răsuflării. Mânată de aceeași dorință imperioasă, Karen îi smulse tricoul și îl trase de marginea pantalonilor scurți. El își făcu palma aspră căuș peste curbura de sub țesătura colanților, ce radia căldură din toți porii, incapabil să se mai stăpânească.

Pieptul ei urca și cobora anevoie.

— *Doamne, Ty...*

El îi trase jos colanții dintr-o mișcare. Pielea ei era umedă și alunecoasă de la exercițiile de afară. El o ridică în brațe chiar acolo, sprijinind-o de fotoliul din ratan cu spătar înalt, auzindu-i murmurul, simțindu-i brațele în jurul gâtului lui, ridicând-o până ce ajunse s-o pătrundă, amândoi ca doi oameni înfometați năpustindu-se asupra mâncării, picioarele ei încolăcindu-se pe după coapsele lui.

De data aceasta n-a fost nici urmă de tandrețe. Doar o dorință imperioasă care urca din interiorul amândurora. Ea își îngropă fața în pieptul lui și i se legănă în brațe. El se agăță de ea mai strâns decât se ținuse de orice alt lucru din viața lui. Iar când totul s-a terminat, cu un ultim geamăt lipsit de orice inhibiție, el continuă s-o strângă, apăsându-i

trupul de al lui, după care o lăsă să cadă ușor în fotoliul imens, rezemându-se el însuși de perete și alunecând apoi la podea, epuizat.

— Pân-aici ne-a fost cu condițiile, gemu Karen, dându-și la o parte părul umezit de pe față.

— N-au prea funcționat..., oftă Hauck, ridicându-și un genunchi de la podea.

— Am putea pur și simplu să plecăm, îi spuse el. Nu trebuie să stăm și să așteptăm după el, Karen. Știu că sunt niște lucruri pe care vrei să le auzi de la el, dar dă-le naibii... nu vor reuși altceva decât să-ți facă rău, Karen, să te facă să suferi, indiferent cum le-ai privi. Am putea să plecăm și gata. Lasă-l pe Charles să plece dracului, unde vrea el.

Karen dădu din cap. Se sili să zâmbească.

— Nu prea sună a atitudine de polițist, Ty...

— Poate pentru că nu mă prea simt polițist. Poate pentru că, prima oară în cinci ani, mă simt împlinit. Mi-am petrecut toată viața încercând să fac numai ce se cuvine și mi-e teamă... o dată în viață mi-e și mie teamă, de ce se va întâmpla după ce te vezi cu el. Ceea ce facem noi aici, Karen, chestia asta s-ar putea să fie cea mai mare minciună din lume. Dar indiferent ce-ar fi, e o minciună care eu nu vreau să se termine.

— Nici eu nu vreau să se termine, Ty.

Un țârâit strident îi întrerupse vorbele. Venea dinspre masa unde se afla geanta lui Karen. Ambele perechi de ochi priviră brusc într-acolo. Ea își trase în grabă maieul peste cap și fugi să dibuie după micuțul ei BlackBerry.

Începuse să vibreze.

Ea ridică privirea, neliniștită.

— El este.

Karen deschise mesajul. „La opt dimineața va fi un vas ancorat la doc. Numele pilotului este Neville. El te va aduce la mine. Doar pe tine, Karen. Numai așa se poate. Dacă vii singură. Charles."

Ea veni și-i dădu telefonul lui Hauck. El citi mesajul. În sufletul lui, simți că totul începe să se năruie.

— E soțul meu, spuse Karen, lăsându-se să alunece lângă el. Îmi pare rău, Ty, dar trebuie să mă duc.

CAPITOLUL

OPTZECI ȘI UNU

La șaizeci de kilometri distanță, Phil Dietz sorbea un cocktail margarita „Cactus Negru" în barul Black Hat din Tortola. O formație cânta ceva de Jimmy Buffett și Wyclef Jean, un grup de tineri dansau, vărsând bere pe jos, cu creierele nepăsătoare și fără griji pline de rom. Dietz remarcă o fătucă drăguță într-un maieu decoltat, așezată la capătul îndepărtat al barului, și se gândi, ce naiba, în fond de ce nu, ar putea s-o acosteze la un moment dat, mai târziu, chiar dacă, după cum arată, va trebui să-i plătească. Dar merita și el atâta lucru. O să treacă cheltuiala în contul lui Lennick, decise pe loc. Ca un fel de sărbătorire, fiindcă mâine distracția se va încheia. Va trebui să revină pe pământul natal.

Își găsise omul.

Fusese floare la ureche să meargă pe urmele lui Karen Friedman. Lennick îl alertase. Știa că peștele mușcase din cârlig. Dacă ea se ducea spre Insulele Virgine, era foarte probabil că va trece prin San Juan, așa că sunase să întrebe de rezervări. Liniile aeriene încă mai dădeau asemenea informații. Îi ușurau lui munca. Așa că-l pusese pe Lenz, cel care era la volan când regizaseră accidentul din Greenwich, dar a cărui față le era necunoscută lui Karen și lui Hauck, să se uite după ei în Tortola. Îi văzuse urcând în avioneta Island Air către St. Hubert. Iar acolo nu exista decât un singur loc în care se puteau duce.

Ceea ce nu prevăzuse Dietz era prezența polițistului. Dar știa că nu prea poate fi vorba de-o escapadă pur amoroasă. Deci Charles nu putea să fie prea departe.

El îi adusese acolo.

Indiferent ce se va întâmpla în continuare, partea asta îi era servită pe tavă lui Dietz. Charles își va face curând apariția. Dietz îl pusese pe Lenz să se instaleze la club și să-i țină sub observație pe cei doi. Dietz închiriase un mic avion. Restul va fi chestie de rutină. Genul de treabă pentru care era plătit. Genul de abilități pe care și le perfecționa de-o viață întreagă.

Dietz mai sorbi o gură. Fata cu piept generos, gata să iasă afară din maieu, zâmbea în direcția lui. Începu să se simtă ațâțat.

Știa că nu arată prea grozav. Era scund și îndesat, cu brațe groase pline de tatuaje soldățești. Dar femeile îl observau întotdeauna și erau atrase spre el într-un fel dur, primejdios.

Gândul îi zbură la polițist. Prezența lui complica lucrurile. Dacă știa despre Dolphin, foarte posibil să fi dat și peste boșorogul băgăcios din Pensacola. Iar asta, în combinație cu Lauer, însemna că s-ar putea ca descinderea lui în casa lui Dietz să nu fi fost chiar o expediție la noroc, doar ca să vadă ce găsește.

Charles știa niște lucruri. Mai multe decât își puteau ei permite să-l lase să divulge. Se arătase neglijent, dar neglijența va trebui să se sfârșească.

Dietz își scărpină mustața și scutură trabucul. *A venit momentul să plătești, Charles.*

Între timp, însă, avea și el dreptul la nițică distracție. Îi mai aruncă o privire fetei și-și termină băutura din pahar. Își deschise telefonul mobil. Un ultim apel.

Tastă numărul pe care-l avea mereu în minte. Îi răspunse un glas bolovănos, cu accent străin. *Întotdeauna e mai bine să joci la două mâini*, își zise în gând Dietz. I se spusese să raporteze cum înaintează lucrurile, să țină legătura.

— Veşti bune, spuse Dietz, cu un ochi asupra fetei. Cred că l-am găsit.

— Excelent, replică vocea de la celălalt capăt. Cum ai reuşit, prin circuitul conturilor?

Băncile, transferurile electronice. Negustorul de diamante pe care-l descoperiseră cu atâta trudă.

— N-a fost nevoie. Până la urmă, am găsit altă cale. Nevastă-sa ne-a condus direct la el.

Dietz se ridică în picioare şi aruncă o bancnotă de douăzeci pe tejghea. Mâine... mâine trebuia să se întoarcă la treabă. Se va îngriji şi de Hodges. Astă-seară, însă... Fata vorbea cu un surfer înalt şi blond. Dietz trecu pe lângă un grup de pescari amatori, care se lăudau cu ce prinseseră. Când ajunse în dreptul fetei, aceasta ridică privirea.

— Unde eşti? întrebă Dietz în telefon.

— Nu-ţi face griji, replică vocea grosolană. Sunt prin zonă.

CAPITOLUL

OPTZECI ȘI DOI

Era o dimineață caldă și pâcloasă.

Karen s-a trezit devreme și-a luat un mic dejun ușor în camera ei. S-a dus afară pe balcon și și-a sorbit cafeaua uitându-se cum răsare soarele din marea liniștită. Încercând să se calmeze. Un stol de păsări plana deasupra recifului, scoțând țipete ascuțite și plonjând după o pradă matinală.

În jur de șapte și jumătate, a văzut o șalupă albă trăgând la docurile clubului St. James. Un pilot sări pe mal. Ea se ridică în picioare și încercă să-și liniștească stomacul agitat. *Deci începem...*

Îmbrăcă o rochiță de plajă înflorată și-și trase în picioare o pereche de espadrile. Își prinse părul într-un coc lejer, lăsându-și ceafa dezgolită, și-și dădu cu puțin roșu în obraji și-o idee de luciu pe buze, doar cât să arate pusă la punct. Apoi își verifică bagajul: cremă solară, balsam de buze, vreo două sticle cu apă. Luă și câteva poze de-ale copiilor, pe care le adusese cu ea.

Jos la parter, Ty o aștepta pe aleea care ducea spre plajă. Îi făcu cu ochiul, în semn de încurajare. Ce altceva ar mai fi fost de spus, de fapt?

— Am ceva pentru tine, zise el.

O trase după el sub umbrar, într-un loc unde să nu-i audă nimeni, și o puse să se așeze într-un șezlong pe cadru din lemn. Îi apăsă un disc mititel în palmă.

— E un receptor GPS de mare putere. Ascunde-l în geantă. În felul ăsta, te pot găsi. Vreau să mă suni din oră în oră. *La fiecare oră.* Doar cât să știu că ești în siguranță. Promiți să faci asta pentru mine, Karen?

— Ty, nu mi se va întâmpla nimic rău. E vorba de Charles.

— Vreau să-mi promiți, spuse el, dar nu pe un ton rugător de data aceasta, ci mai mult imperativ, ca un ordin.

— OK, cedă ea și-i zâmbi. Promit.

Din buzunar, Hauck mai scoase ceva – un obiect metalic de culoare închisă, îndeajuns de mic încât să-i încapă lui în palmă – care o făcu pe ea să se cutremure.

— Karen, vreau să iei și ăsta cu tine.

— Nu.

— Vorbesc serios, Karen. – El apăsă obiectul în palma ei. – Doar în caz că se întâmplă ceva. E un pistol Beretta de calibru 22. Are piedica pusă. S-ar putea să nu fie nimic. Dar nu știi în ce te bagi. Chiar tu ai spus-o: au murit oameni. Așa că ia-l cu tine. *Te rog.* Doar ca să fie acolo, în caz de ceva.

Karen se uită lung la armă, cu inima bătându-i mai repede. Încercă să i-o dea înapoi.

— Ty, te rog, e vorba doar de Charles...

— E vorba de Charles, spuse el, dar tu n-ai nici cea mai vagă idee cine altcineva s-ar putea să mai fie acolo. Ia pistolul, Karen. Nu-i o rugăminte, ci un ordin. Poți să mi-l dai înapoi după-amiază.

Ea se uită lung la armă și aceasta îi reaminti că, indiferent cum ar încerca ea să-și joace cărțile, el avea dreptate – era speriată.

— Nu prea vreau să-l iau cu mine fiindcă mă gândesc că s-ar putea să mă apuce nebunia și să-l folosesc împotriva lui, încercă ea să glumească.

Dar îl vârî în geantă, sub celelalte lucruri.

— *Karen, ascultă-mă*, spuse Ty, ridicându-și ochelarii de soare pe frunte. Te iubesc din tot sufletul. Cred că m-am

îndrăgostit de tine chiar din prima zi când am intrat în casa ta. Știi bine asta. Nu știu ce se va întâmpla cu noi după ce se termină ceea ce facem aici. Vom vedea atunci. Dar acum e rândul meu și vreau să mă asculți, să-ți intre bine în cap ce-ți spun acum. Fii cât se poate de atentă, Karen. Încearcă să rămâi pe cât se poate în locuri publice. Nu te duce nicăieri cu el... *după*. Nu-ți asuma niciun fel de risc, m-ai înțeles?

— *Da, să trăiți,* dădu Karen din cap, cu un surâs involuntar făcându-și drum prin starea ei de agitație.

— Ce naiba te aștepți să-ți spun, Karen? Doar sunt polițist!

Pilotul vasului, un negru de vreo treizeci de ani, în pantaloni scurți de surfing și cu o șapcă de baseball pe cap, sări de pe șalupă. Numele scris pe ea era *Sea Angel.* Îngerul Mării. Pilotul părea să se uite la ceasul de la mână.

Karen spuse:

— Cred că trebuie să plec.

Se aplecă spre el și el o îmbrățișă. Ea îl sărută pe obraz și-l strânse tare.

— Nu-ți face griji pentru mine, Ty. – Se ridică în picioare și se strădui cât putu să surâdă. – E vorba de Charlie. Probabil că pe la zece o să fim în vreun local, bând bere amândoi.

Porni în grabă spre debarcader, întorcându-se o dată ca să-i facă lui Hauck cu mâna, dar cu inima bătându-i totuși nebunește în piept. Ty ieși de sub umbrar și o urmă câțiva pași, în nisip, fluturând din mână. Apoi ea ajunse la debarcader în fugă și se apropie de pilotul bărcii *Sea Angel*, care o privea cu o expresie afabilă.

— Dumneata ești Neville?

— Da, doamnă, spuse el, luându-i geanta. Ar cam trebui s-o luăm din loc. – Îl observă pe Ty făcând un pas sau doi în direcția lor. – A spus să veniți numai dumneavoastră, doamnă. Numai dumneavoastră, altfel nu plecăm.

Karen îl prinse de mână și sări la bord.

— Nu sunt decât *eu*. *Unde* să plecăm?

Neville păşi şi el la bordul şalupei, aruncând frânghia de amaraj înapoi pe debarcader.

— A spus că o să ştiţi dumneavoastră.

CAPITOLUL

OPTZECI ȘI TREI

Într-adevăr, știa. Undeva adânc în inima ei. Își aduse aminte după ce ieșiră în larg, pe măsură ce insulițele îi deveneau tot mai familiare. Cu un fior crescând de anticipație în suflet.

Mergeau spre vest. După ce au trecut de recif, ambarcațiunea cu două motoare luă viteză. Karen se duse la pupa. Flutură din mână în direcția lui Hauck, care venise la debarcader. Câteva minute mai târziu, barca luă o curbă strânsă și el dispăru din vedere.

Karen era acum în mâinile lui Charles.

Priveliștea era splendidă. O mulțime de insulițe cu nisip alb, fâșii minuscule și nelocuite de plajă imaculată și palmieri. Apa era de-un verde-albastru transparent, smălțuit cu vălurele de spumă albă. Soarele bătea în jos spre ei, prin aerul limpede și cald. Șalupa sălta în viteză peste valuri, lăsând în urma ei un siaj lat, pilotul simțindu-se evident ca la el acasă pe apele din zonă. Părul lui Karen flutura în briza sărată.

— Îl cunoști pe Charles? strigă ea spre Neville, căutând să se facă auzită peste zgomotul motoarelor.

— Adică pe domnul Hanson? spuse el. Da. Eu îi conduc vasul.

— Șalupa asta?

— Nu, doamnă, râse larg Neville, parcă amuzat. Nu, nici vorbă.

Treceau pe lângă plaje pustii. Câteva sătucuri înghesuite la umbra copacilor. Locuri în care fuseseră împreună. Dintr-odată, ea își dădu seama de ce îi ceruse Charles să vină aici. Din când în când, depășeau în viteză câte-un iaht magnific, ieșit în larg. Sau bărcuțe de pescuit, cu pescari în bustul gol. La un moment dat, Neville zâmbi larg și-i arătă cu mâna spre orizont:

— Pește-spadă.

Starea nelămurită de agitație a lui Karen începu să se domolească.

Călătoria a durat cincizeci de minute. Șalupa începea să se apropie de niște insulițe nelocuite.

Brusc, își dădu seama că Neville avusese dreptate. Un sentiment bizar de familiaritate începu s-o copleșească. Recunoscu un restaurant de pe plajă lângă care opriseră odată – nu mai mult decât o colibă mare, acoperită de stuf, cu un grătar în aer liber, unde mâncaseră homar și pui. Câteva bărci mai mici erau ancorate acolo. Ceva mai departe, clădirea unui far de care își amintea, zugrăvit cu dungi albe și albastre. Numele îi veni brusc în minte lui Karen.

Bertram's Cay.

Acum știa unde o duce Charles. Un ultim golfuleț cu apă albastră și gata, îl văzu.

Inima îi crescu în piept.

Plaja izolată unde veniseră ei odată cu barca lor cu pânze, unde ancoraseră amândoi. Gândul îi zbură la Charlie, cu părul vâlvoi și ochelarii de soare pe nas, stând la cârmă. Trebuiseră să se ducă înot până la mal, ducând cu ei ceva de mâncare și bere într-o cutie etanșă, și apoi cutreieraseră ca niște căutători de comori plaja pustie, cu nisip alb și fin, apărată de palmieri unduitori.

Golfulețul lor propriu și personal. Cum îl botezaseră? Laguna „Nu-i treaba voastră".

Unde naiba s-au dus Charlie și Karen? ar fi întrebat toți.

Karen se duse la prova, în timp ce ambarcațiunea își încetinea mersul, și-și puse mâna streașină la ochi. Cu pulsul accelerându-i-se, cercetă din priviri plaja micuță, în formă de potcoavă. Neville dirijă cu pricepere șalupa, care trebuie că pătrundea aproape un metru adâncime în apă, până la vreo câțiva metri de mal.

Arăta la fel. Exact la fel ca atunci când o descoperiseră ei, cu opt ani în urmă. Pe nisip era trasă o bărcuță gonflabilă de culoare galbenă. Inima lui Karen începu să bată mai repede. Se uită în jur. Nu văzu pe nimeni. Nu se-auzea decât țipăt de păsări – câțiva pescăruși și pelicani zburând deasupra copacilor.

Charlie...

N-ar fi știut să spună ce simte. Nu știa nici ce reacție ar fi putut avea. Își scoase încălțările ușoare și păși cu grijă pe punte, sprijinindu-se cu mâna de balustradă. Aruncă o privire peste umăr spre Neville, iar el îi făcu un semn de avertizare cu mâna, să aștepte, în timp ce împingea barca puțin mai aproape și se apropia de mal dintr-o parte. Apoi dădu din cap, arătându-i din bărbie că poate să coboare. *Acum...*

Karen sări jos, cu geanta pe umăr. Apa era caldă și înspumată, ajungându-i până la jumătatea coapselor, udându-i partea de jos a rochiei. O luă spre plajă. Nu vedea pe nimeni acolo. Se întoarse să se uite înapoi. Îl văzu pe Neville cum pornește motoarele și se îndepărtează cu *Îngerul Mării* de mal. El îi făcu un semn de salut cu mâna. Karen se răsuci iarăși cu fața spre mal și, pentru prima oară, începu realmente să-i fie frică.

Era singură. Pe această fâșie de pământ complet pustie. Care probabil că nici nu apărea pe vreo hartă.

Și dacă el n-avea să vină după ea?

Își dădu seama brusc că nu l-a sunat pe Ty. *Rămâi undeva într-un loc public*, insistase el. Loc public? Acesta era cel mai pustiu loc cu putință, din toată lumea asta afurisită!

Karen făcu câțiva pași șovăielnici spre vârful dunei nu prea înalte. Soarele de dimineață încălzise nisipul, pe care-l simțea fierbinte și mătăsos sub picioarele goale. Nu se auzea niciun sunet, doar un ciripit de păsări dinspre copaci și foșnetul moale al valurilor.

Băgă mâna în geantă după telefon, în timp ce un freamăt abia simțit de frică îi traversa suprafața pielii, ridicându-i firișoarele de păr.

Atunci a auzit tufele mișcându-se și apoi glasul lui, înainte de a-i vedea silueta.

Încet, straniu de familiar. Parcă retezând-o cu cuțitul.

— *Karen.*

Simți cum i se încordează pieptul și se răsuci în loc.

CAPITOLUL

OPTZECI ȘI PATRU

Ca o fantomă, Charlie ieși din tufărișul dens și întunecat.

Inima lui Karen mai să se oprească în loc.

Pe buzele lui se desenase un surâs ezitant. Se uită la ea și-și scoase ochelarii de soare.

— Bună, iubito.

Karen simți cum o străpunge o undă de șoc, ca un cuțit.

— Charles?...

Uitându-se lung la ea, el confirmă din cap.

Karen și-a dus mâna la gură. Nici n-a știut ce să facă, la început. A uitat și să mai respire. Stătea doar acolo și se holba la el. Arăta foarte schimbat. Complet schimbat. Probabil că nici nu l-ar fi recunoscut, dacă ar fi trecut pe lângă el pe stradă. Purta o șapcă de baseball kaki, dar dedesubt Karen văzu că era practic ras în cap. Obrajii îi erau acoperiți cu țepi de barbă, ochii ascunși. Trupul îi părea mai zvelt și mai bine legat. Și era bronzat. Purta pantaloni scurți de plajă, cu motive florale verzi și rozalii, sandale de mers prin apă și un baston ușor, alb. N-ar fi putut spune dacă arată mai tânăr sau mai bătrân. Doar... altfel.

— *Charles?*

El păși spre ea.

— Bună, Karen.

Ea se dădu un pas înapoi. Nu prea știa ce-ar trebui să simtă. Era toată un ghem confuz de emoții, văzându-l brusc pe bărbatul lângă care trăise toate momentele fericite și importante ale vieții ei de adult și pe care îl jelise crezându-l mort, și simțind dezgustul care-i ardea acum în suflet față de străinul care-i abandonase pe ea și pe copiii ei. Simți că dă înapoi chiar și numai la auzul vocii lui. Vocea unui om pe care ea îl îngropase. Soțul ei.

Atunci el se opri. Din reflex, ea făcu vreo câțiva pași stângaci ca să micșoreze distanța dintre ei. Privirea lui era șovăitoare, stânjenită. Ea îl săgetă cu o privire ca din raze X.

— Arăți cu totul altfel, Charles.

— O schimbare inevitabilă aici, dădu el din umeri, cu un surâs subțire și vag ironic.

— Cred și eu. Drăguț din partea ta, Charles, să mă aduci în locul ăsta.

Continuând să vină spre el, absorbindu-i imaginea, ca și cum ar fi privit o lumină incomod de strălucitoare care se domolește încet-încet, până se pierde în umbră.

El îi făcu cu ochiul.

— Mă gândeam eu că o să-ți placă.

— Mda, zise Karen, pășind și mai aproape. Întotdeauna te-ai priceput la ironii, nu-i așa, Charles? Acum chiar că te-ai întrecut pe tine.

— Karen... – Se schimbă la față. – Îmi pare atât de rău...

— *Taci!* scutură ea din cap. Să nu spui asta, Charles!

Sângele i se înfierbântase acum, după ce șocul trecuse. Adevărul o pocni brusc în moalele capului, de ce o adusese el aici.

— Să nu-mi spui că-ți pare rău, Charles! Tu nici măcar n-ai habar ce înseamnă regretul!

Un val nemilos de furie și neputință o cuprinse de sus până jos. Își simți pumnii cum se strâng singuri, instinctiv. Charles dădu resemnat din cap, primind lovitura, îndepărtându-și ochelarii de soare. Karen îl privi fix, cu dinții

încleștați, îngustându-și ochii și săgetând cu o căutătură mânioasă familiarii lui ochi cenușii.

Îl plesni cu toată puterea peste față. El se clătină pe picioare, făcu un pas înapoi, dar nu încercă să se apere.

Karen îl lovi din nou – și mai tare, deruta inițială transformându-se într-o mânie clocotitoare și dezlănțuită.

— Cum ai putut? *Blestemat să fii, Charles!* Cum poți sta acum în fața mea, să mi te uiți în ochi?!

Ridică mâna și-l lovi din nou. De data aceasta în piept, cu pumnul, făcându-l să se clatine pe picioare.

— Blestemat să fii până-n fundul iadului, Charles! Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Cum ai putut să ne faci *nouă* una ca asta? Lui Alex și Sam, Charles, familiei tale. Ne-ai omorât și pe noi. Ai luat cu tine o părticică din noi, Charles. Pe care nimeni și nimic nu poate să ne-o mai dea înapoi vreodată. *Tu*, însă, ești aici... N-ai să știi niciodată cum a fost. Te-am jelit, Charles, cu atâta durere, încât ai fi zis că a murit și o parte din noi. – Îl izbi iarăși în piept cu pumnii, lacrimi de mânie strălucindu-i în ochi, Charles apărându-se acum de loviturile ei, care continuau să plouă asupra lui, dar fără să încerce să plece. – Te-am plâns în fiecare zi, timp de un an de zile! Am aprins lumânări în amintirea ta. *Cum poți să stai acum în fața mea, Charles?*

— Știu, Karen, spuse el, plecându-și capul. Știu.

— Ba nu, Charles, nu știi! îl înfruntă ea cu ochii aprinși. N-ai nici cea mai vagă idee, fir-ar să fie, ce-ai putut să ne răpești! Lui Sam și lui Alex, Charles. Și pentru ce?! Numai că *eu* știu. Știu exact ce-ai făcut. Știu în ce minciună ai trăit. Știu ce-ai ținut ascuns de mine. Dolphin. Falcon. Petrolierele acelea, Charles. Bătrânul acela din Pensacola...

Privirea lui se fixă asupra ei.

— Cu cine ai stat de vorbă, Karen?

Ea îl lovi din nou.

— Du-te dracului, Charles. Asta vrei de la mine, de asta m-ai adus aici? Ca să-ți spun ce știu?

În cele din urmă el o apucă de braț, prinzându-i încheietura cu degetele.

— *Tot spui că știi, Karen!* Ba nu știi! Trebuie să mă asculți, și să mă asculți până la capăt. Nicio clipă n-am vrut să-ți fac un asemenea rău. Dumnezeu mi-e martor, nici într-o mie de ani n-am crezut că tu ai să afli. Tot ce-am făcut, Karen, am făcut ca să vă salvez pe voi. Pe voi toți. Îmi dau seama cât de mult trebuie să mă urăști. Îmi dau seama ce trebuie să simți, văzându-mă aici. Dar trebuie să faci ceva pentru mine, Karen. Te rog, doar ascultă-mă până la capăt, ascultă ce am de spus. Fiindcă tot ce am făcut și motivul pentru care stau *acum* aici, în fața ta, luându-mi viața în mâini, a fost pentru tine.

— *Pentru mine?*

— Da, pentru tine, Karen. Și pentru copii.

— Bine, Charles, îngână Karen, abia stăpânindu-și lacrimile.

Se mutară din soare, în apropiere de tufăriș. Se așezară pe nisip, care aici era mai puțin fierbinte.

— Întotdeauna te-ai priceput să mă farmeci, Charles, nu-i așa? Bine, hai să-ți aud cea mai bună încercare de-a spune adevărul.

El înghiți greu.

— Spui că știi ce-am făcut. Firmele din străinătate, Falcon, Dolphin Oil... Toate astea sunt adevărate. Sunt vinovat de toate. Ani de zile am rulat bani despre care nu ți-am spus niciodată nimic, Karen. Pe urmă am întâmpinat niște probleme. Probleme de lichiditate. Foarte mari, Karen. A trebuit să mă acopăr cumva. Am intrat în panică. Am pus la cale o schemă frauduloasă foarte elaborată.

— Petrolierele acelea goale... Te-ai apucat să falsifici documente pentru transporturi de petrol.

Charles dădu din cap că da și trase aer în piept.

— N-am avut încotro. Rezervele mele erau atât de scăzute încât dacă băncile unde eram dator prindeau de veste,

mi-ar fi revocat contractele de împrumut înainte de scadență. Aveam un grad de îndatorare a capitalului de opt la unu, Karen. Pentru fiecare dolar propriu, eram dator alți opt la bănci. Trebuia neapărat să vin cu garanții. Asta a fost.

— Dar de ce, Charlie, de ce? De ce a trebuit să faci toate aceste lucruri? Nu te iubeam destul, Charlie? Nu-ți eram aproape? Nu aveam o viață suficient de bună împreună? Și copiii...

— Nu, nicio clipă n-a fost vorba de asta, Karen. N-a avut nicio legătură cu tine. – El clătină din cap. – Ții minte că acum câțiva ani gradul de îndatorare al firmei mele devenise excesiv și a fost cât pe-aci ca Harbor Capital să dea faliment?

Karen încuviință din cap.

— Am fi rămas fără nicio lețcaie, Karen. Eu aș fi rămas fără *absolut nimic*. Aș fi sfârșit prin a mă întoarce iar la un birou de operator mărunt de bursă, cu coada între picioare, încercând să-mi fac iarăși drum spre vârf. Aș fi avut nevoie de ani de zile ca să-mi plătesc datoriile. Dar salvarea a avut și ea un preț.

— Un preț?

— Mda.

Îi povesti despre fondurile pe care le administrase.

— Nici nu se compară cu flecuștețele de care mă ocupam la Harbor, acolo era doar mărunțiș.

Societățile în comandită înființate în străinătate. Falcon. Conturile ascunse.

— Miliarde de dolari, Karen.

— Dar erau bani murdari, Charles. Tu ai spălat bani. De ce nu-i spui pe nume? Cine ți-a făcut asta, Charles?

— Ba nu, *nu* spălam bani, Karen. Nu înțelegi... nu judeci niște fonduri atât de mari. Doar le rulezi. Gestionezi banii. Și cu asta mă ocup eu, Karen. Asta mi-e meseria. Era șansa noastră de scăpare. Și am profitat de ea, Karen, în ultimii zece ani. Habar n-aveam de unde naiba vin banii sau pe cine

naiba jefuiseră sau de la cine îi furaseră. Eu știam doar că sunt acolo și trebuie gestionați. Și știi ceva? Nici nu-mi păsa. Din punctul meu de vedere, erau doar niște conturi ale unor clienți. Eu doar investeam pentru ei. Exact la fel, cu nimic deosebit de ce făceau și alții, unii ca Levinson sau Coumier sau Smith Barney. Eu nici măcar nu i-am cunoscut vreodată pe oamenii ăștia, Karen. Saul i-a găsit pentru mine. Și tu ce-ți închipui, că nu mai sunt și alții? Că nu mai sunt și alții care fac asta în fiecare zi, oameni respectați, care vin acasă în fiecare seară și bat mingea pe gazon cu copiii, și se uită la *Spitalul de urgență*, și-și duc nevestele la operă! Oameni la fel ca mine! Asta e lumea în care trăim, Karen. Finanțatori ai traficului cu droguri, mafioți, oameni care golesc în propriile buzunare conductele de petrol ale țărilor lor. Așa că am profitat de ocazie. Așa cum ar fi făcut oricine altcineva. Era calea noastră de scăpare. N-am spălat niciodată niciun ban, Karen. Eu doar le-am administrat conturile.

Karen se uită lung la el – ca o rază laser, îl străpunse cu privirea. Adevărul, ca un norișor pe cer, topindu-se în înalt.

— Ai făcut mai mult decât să le gestionezi pur și simplu conturile, Charlie. Asta sună foarte bine, nu-i așa? Dar greșești. *Și eu știu*... Ăsta e lucrul pe care voia să mi-l spună Jonathan Lauer, Charlie. După ce tu ai „murit" la țanc. Numai că acum *el* e mort, Charlie. De-adevăratelea. Nu se mai poate întoarce pe vreo insulă. Așa ca tine... Era programat să depună mărturie, la câteva săptămâni după ce tu ai dispărut, dar a fost ucis, călcat de o mașină, exact la fel că băiatul acela nevinovat din Greenwich, Charlie.

Charles își feri chipul într-o parte.

— Pe care tu te-ai dus să-l întâlnești, Charlie, după explozia de la Grand Central, când ai furat identitatea unui biet mort. Băiatul la a cărui moarte ai dat și tu o mână de ajutor, Charlie. Sau pe care poate *chiar tu* l-ai omorât. N-am de unde naiba să știu. Ce urma să facă bietul băiat, Charlie, să te dea de gol? Să scoată la lumina zilei mica ta escrocherie?

Nu ești doar un spălător de bani oarecare... ești mult mai rău decât atât, Charlie. Oamenii ăștia au murit, nu-i mai aduce nimeni înapoi. Ca să nu mai vorbim de câte alte mii s-au văzut ruinați sau uciși, în numele acestor bani pe care tu i-ai investit cu atâta sfințenie! Of, Charlie... *ce mama dracului ai făcut?* Cum de ți-ai rătăcit calea? Asta era marea ta șansă de scăpare, iubitule, nu?... Ei bine, uită-te acum la tine! Uită-te unde ne-a adus pe toți.

Charles se uită lung la ea, cu o privire imploratoare. Clătină din cap și-și umezi buzele uscate.

— N-am făcut asta, Karen. Ceea ce crezi tu. Îți jur. Poți să mă urăști, dacă vrei, poți să mă urăști pentru toate lucrurile pe care le-am făcut. – Își scoase șapca din cap și-și trecu o mână peste scalpul ras. – Dar nu l-am ucis eu pe băiatul acela, Karen. Indiferent ce-ai crede tu. M-am dus acolo ca să încerc să-l salvez.

CAPITOLUL

OPTZECI ȘI CINCI

— Să-l salvezi? – Un val de mânie răbufni cu forță în Karen. – Așa cum voiai să mă salvezi și pe *mine*, Charlie?

— M-am dus acolo ca să-l opresc, Karen! Știam ce voiau ei să facă.

— *Cine*, Charles? îl înfruntă Karen, dând din cap exasperată. Spune-mi, despre cine vorbești?

— Nu pot să-ți spun, Karen. Nici măcar nu vreau să știi, fir-ar să fie! – Expresia de pe fața lui Charles se întunecă; trase cu dificultate aer pe nas, își umflă obrajii și expiră prelung, încet. – Îl mai întâlnisem o singură dată. Lângă atelierul unde lucra. Am încercat să-l conving să-l facă pe catârul de taică-su să-și vadă pur și simplu de treabă, să nu se mai amestece. Dacă ieșea la iveală ce făceam noi cu petrolierele, riscam să se deșire tot firul, să se afle tot. Lucrurile astea sunt ca un glonț tras aiurea, nu știi niciodată pe cine nimerește. Așa că m-am dus acolo. Înapoi la Greenwich. După explozia din gară. Eram complet debusolat. O parte din mine vedea asta ca pe-o ocazie ideală, să dispar pur și simplu. Ar fi trebuit să mor acolo, oricum. Oamenii ăștia deja mă amenințaseră, Karen. Nici n-ai idee. O altă parte din mine nu voia decât să facă în așa fel încât să dispară toată povestea asta. Așa că l-am sunat. Pe Raymond. Să vină și să ne întâlnim. L-am sunat de peste drum, folosindu-mă de

numele tipului mort în explozia de la gară. Și am stat acolo, la o nenorocită de masă, fără să am habar ce-o să fac sau ce-o să-i spun. Nu mă gândeam decât că povestea asta trebuie să se termine odată. *Acum.* Oamenii ăștia sunt răi, nu se joacă. Nu puteam să am pe conștiință moartea bietului băiat. Și pe urmă am văzut totul. – Charles se uită prin Karen, în gol. – L-am văzut pe băiat, prin nenorocita de fereastră, venind spre mine, traversând strada, deschizându-și telefonul mobil... Și am văzut mașina, un SUV negru, venind în jos pe Post Road, în paralel cu el, și mărind viteza. Mașina a luat colțul. Puștiul, cu părul ăla roșu al lui strâns la spate, și-a dat seama ce o să i se întâmple. În momentul acela mi-am dat seama că ușa se închisese după mine, Karen. Pierdusem toți banii aceia. Îmi falsificasem rezervele. Nemernicii ăștia voiau sânge. Iar acum, eu am pe mâini sângele bietului băiat. – Își ridică privirea spre ea. – Nu se poate să nu înțelegi, Karen, că eram în pericol. *Tu* erai în pericol, copiii... Nu mai aveam cum să repar situația. Nu voiam să-mi petrec următorii zece ani din viață în pușcărie. În fond, ar fi trebuit să-mi pierd viața în trenul acela. Deci, așa am și făcut.

— Pentru ce, Charles? Ca să-i protejezi pe monștrii ăia?

— *Tu chiar nu înțelegi!* exclamă el, clătinând din cap în direcția ei. Am pierdut peste o jumătate de miliard de dolari! În fiecare zi mă uitam cum diferența negativă dintre pozițiile mele de investiții devenea tot mai mare, pe măsură ce trebuia să-mi onorez contractele a căror valoare scădea. Mă uitam cum se duce viața noastră de râpă. Mi-am epuizat toate rezervele. Nu mai aveam cu ce să-mi acopăr împrumuturile. Oamenii ăia m-ar fi omorât, Karen. Trebuia să-i țin la distanță. Așa că am început să falsific diverse chestii. Am trimis nenorocitele alea de tancuri petroliere să se fâțâie în zigzag pe tot globul: Indonezia, Jamaica, Pensacola... Toate goale! Iar idiotul ăla încăpățânat ca un catâr, din Pensacola, care nu voia să-și vadă de treabă...

Karen îi atinse brațul. El se cutremură de parcă l-ar fi lovit.

— Puteai să-mi spui, Charles. Eram nevasta ta. Eram o familie. Ai fi putut să împarți toate astea cu mine.

— Cum aș fi putut să le *împart* cu tine, Karen? Mi-au trimis felicitare de Crăciun cu fețele copiilor decupate din poză. Ți-ar fi plăcut să împart cu tine așa ceva? Au omorât-o pe Sasha. Mi-au trimis un bilețel în care-mi spuneau că urmează la rând copiii noștri. *Cum ți s-ar fi părut, Karen?* Oamenilor de soiul ăsta nu le poți trimite un raport în care să le promiți că repari lucrurile cândva, în trimestrul viitor. Casa noastră mare, viața noastră frumoasă... totul a avut un preț, Karen. Să-ți fi *împărtășit* și asta? Cine eram eu? Ce făceam? Oamenii ăștia sunt niște ucigași, Karen. Ăsta e târgul pe care l-am făcut.

— Târgul pe care l-ai făcut? Fir-ar să fie, Charles, uită-te unde te-a adus. Uită-te la noi. Acum ești mulțumit?

Charles trase aer în piept, cu greu, de parcă l-ar fi durut.

— Știi, de sute de ori m-am gândit să plecăm. Să plecăm cu toții. Chiar am făcut rost de pașapoarte pentru noi toți. Pe nume false. Ții minte când v-am pus să vă faceți toți fotografii? Am spus că sunt pentru vize, pentru o călătorie în Europa, în care nu ne-am mai dus nicicând...

Karen clipi des, înghițindu-și cu greu lacrimile.

— O, Charlie...

— Așa că spune-mi, continuă Charlie, trebuia să vin la tine, Karen? Asta e viața pe care ți-ai fi dorit-o? Să-ți fi spus ce-am făcut eu și ce trebuie să facem acum cu toții, să-i dezrădăcinăm pe copii, pe tine, și să plecăm, în câteva zile? Să-i luăm pe furiș de la școală, să-i ducem departe de toate lucrurile pe care le cunoșteau, care reprezentau toată viața lor. Să vă pun pe toți în primejdie. Să vă fac și pe voi părtași la toată nenorocirea asta. Ce mi-ai fi spus tu atunci, Karen? Spune-mi, draga mea, ai fi acceptat?

Charles se uită lung la ea, privirea lui oglindind o rază sfărâmată de înțelegere, dând răspuns la întrebare, în locul ei.

— Oamenii ăștia au mijloacele cu care să dea de urma oricui, Karen. Tot timpul ați fi fost în pericol, și tu, și copiii... Când a avut loc atentatul cu bombe, a fost aproape ca un cadou. Răspunsul a părut deodată perfect limpede. Știu că tu nu-l poți vedea la fel. Știu că tu crezi că ar fi existat căi prin care eu să pot face față situației, și poate chiar au existat. Dar niciuna care să fie mai sigură decât asta, Karen. Nu pentru voi.

— *Dar n-a fost deloc sigură pentru noi, Charlie.*

Tulburată toată, ea îi povesti despre vizita celor de la Archer, care o speriase prima oară, apoi despre individul care o acostase pe Sam în mașina ei. Și, de curând, cum i se trimisese broșura de la Tufts, unde urma să meargă Sam din toamnă, cu cuvintele *Suntem în continuare aici.* Nici vorbă să fi renunțat să ceară înapoi banii.

— Totuși, cu cine ai stat de vorbă, Karen?

— Cu nimeni, Charlie. Doar cu un detectiv de la poliție care m-a ajutat. Cu Saul. Asta-i tot.

Charlie își încleștă maxilarul. O luă de mână.

— Cum ai aflat că sunt aici? Cum ai aflat că trăiesc?

— *Ți-am văzut chipul, Charlie!*

Ochii lui Karen scânteiau, umezi și larg deschiși, și ea se uita direct la el, luptându-se din greu să-și stăpânească valul de lacrimi.

— Mi-ai văzut chipul...?

— Da.

Îi povesti despre filmul documentar. Cum un an de zile îl jelise, păstrând neatinse acele părți din viața lui pe care nu le putuse da deoparte, încercând să-și astupe golul din inimă.

— N-ai idee cum a fost, Charlie.

Iar apoi văzuse documentarul, în ziua când se împlinea un an de la atentat. Cum se forțase să se uite, dar era prea mult, și se dusese să închidă televizorul.

Și atunci, pentru o clipă care trecuse ca fulgerul, apăruse imginea lui. Pe stradă. După explozie. Ferindu-și fața de aparatul de filmat.

— Te-am văzut. Trecând în fugă, pierzându-te în mulțime. Cred că m-am uitat la cadrul acela de mii de ori. Dar tu erai. Oricât de imposibil mi-ar fi fost mie să cred. Atunci am știut că trăiești.

Charles se îndreptă de spate. Chicoti, la început aproape amuzat, parcă nevenindu-i să creadă. Viețile lor, separate de moarte, se încrucișaseră într-un moment captat pe-o videocameră oarecare, în ciuda miilor de precauții.

— M-ai văzut.

— N-am știut ce să fac. Simțeam că înnebunesc, Charlie. Copiilor nu le-am spus. Cum aș fi putut? Ei te iubesc, Charles. I-aș fi distrus.

Umezindu-și buzele, el încuviință din cap.

— Pe urmă am găsit caseta ta de valori.

El făcu ochii mari.

— Cea în care țineai celălalt pașaport, Charlie. Pe un alt nume. Și toți banii ăia.

— Cum ai ajuns la caseta de valori?

Karen îi povesti despre bucata de hârtie smulsă din blocnotesul lui și pe care ea o primise, înrămată. După explozie. Cineva o găsise în gara Grand Central. Cu toate mâzgălelile acelea pe ea.

— Printre care erau și informațiile despre caseta de la bancă. Nu aveam nimic altceva de făcut, Charlie.

Charles se uită lung la ea. Cu o figură șocată. Pământiu la față. Un blocnotes. Asta o condusese pe ea la el. Ceva ce nu fusese distrus în explozie. Apoi, se încordă. Ochii i se întunecară. O strânse de mână, însă de data aceasta cu răceală, mai tare decât ar fi făcut-o doar în semn de sprijin.

— Cine mai știe despre asta, Karen?

CAPITOLUL

OPTZECI ȘI ȘASE

Neliniștit, Hauck se hotărî să facă o tură de alergare, ieșind din incinta împrejmuită a complexului și luând-o în sus pe drumul care șerpuia pe lângă malul oceanului, în pas rapid și constant. Nu mai putea sta fără să facă nimic. Tot uitându-se la GPS, lăsându-și mintea să-i rătăcească spre concluzii de neevitat, simțea că o ia razna.

GPS-ul se oprise cu ceva timp în urmă. Fixat. La 18,50 grade latitudine nordică și 68,53 grade longitudine vestică. Un minuscul recif acoperit cu nisip din mijlocul Caraibelor. La aproape patruzeci de kilometri depărtare. Cam cel mai puțin public loc în care s-ar fi putut afla Karen. El îi spusese să-l sune și să-i dea de știre ce face.

Asta fusese în urmă cu două ceasuri.

În timpul serviciului, Hauck participase alături de un partener la zeci de misiuni de pândă și supraveghere. Așteptase neliniștit în mașină, în timp ce partenerii lui își riscau viața în prima linie. Întotdeauna i se păruse mai ușor să fie el cel care se duce să dea ochi cu adversarul. Și totuși, nicicând nu se simțise mai neajutorat sau mai răspunzător ca acum. Continuă să alerge de-a lungul drumului asfaltat, dar denivelat, care se întindea pe toată circumferința insuliței. Trebuia să facă ceva.

Să se miște.

Picioarele lui musculoase înteţiră ritmul. În faţa lui se ridica o colină destul de mare, înverzită de vegetaţie şi având în vârf un pinten de stâncă, ieşind ca un dinte din ocean. Hauck o luă într-acolo, urcând panta colinei, simţind cum i se accelerează bătăile inimii, o peliculă de sudoare întunecându-i partea din spate a tricoului şi scurgându-i-se pe piele. Soarele îl ardea direct în cap. Câtă briză o fi fost, rămăsese jos, la nivelul plajei.

Din când în când, se oprea şi verifica ecranul GPS-ului, pe care şi-l prinsese la brâu. Tot aceeaşi latitudine şi longitudine. Tot în acelaşi loc. Tot nicio veste. Trecuseră deja două ore. El încercase s-o sune. Dar intrase căsuţa ei vocală. Poate că n-avea semnal, acolo unde se afla. Ce putea el să facă, să se urce într-o barcă şi să pornească după ea? Îi dăduse cuvântul lui.

Aşa că a alergat. Priveliştea dinspre mare era superbă, panorama neîngrădită a unor întinderi de apă verde-albastră, câteva ridicături de teren înverzit răsărind pe neaşteptate din albul plajelor, ici şi colo câte-o ambarcaţiune albă pe oglinda mării, conturul ceţos al unei insule îndepărtate la orizont.

Dar Hauck n-avea ochi pentru aşa ceva. Era furios pe sine însuşi că o lăsase să se ducă. Furios că cedase rugăminţilor ei. Muşchii din coapse începeau să-l ardă ca fierul înroşit, pe măsură ce terenul se înălţa. Îşi scoase tricoul şi şi-l înfăşură pe după mijloc, simţind transpiraţia cum îi îmbracă trupul ca o platoşă. *Haide, Karen, sună-mă... Sună-mă!* Plămânii i se încordau.

Încă o sută de metri...

În sfârşit, ajunse în vârful colinei. Se opri, aplecându-se în faţă, simţindu-se plin de mânie, neajutorat, răspunzător.

Strigă în pustiu:

— Fir-ar al dracului!

Îşi turnă în cap apa din sticla de la brâu. Se părea că se află pe cel mai înalt punct al insulei. Se uită înapoi, în direcţia din care venise, şi văzu clădirile complexului mici şi îndepărtate, părând să se afle la mulţi kilometri distanţă.

Ceva îi atrase atenția, în larg.

În apropierea capătului îndepărtat al insulei. Hauck își duse o mână streașină la ochi, ca să-i ferească de soare.

Era un vas mare și negru. O ambarcațiune cu pânze. Ceva nemaivăzut de el până atunci. O barcă imensă: trebuie să fi avut lungimea unui teren de fotbal american, și ultramodernă, cu trei catarge metalice strălucitoare, reflectând razele de soare. Se uita hipnotizat.

Băgă mâna în borseta de la brâu și scoase binoclul pe care-l adusese cu el. Își aținti privirea spre ocean și-i potrivi teleobiectivul.

Spectaculos. Zvelt și de-un negru scânteietor. Numele era scris de-a latul pupei. Focaliză binoclul.

The Black Bear. Ursul negru.

Barca aceea îi inspira un sentiment de admirație, dar, în același timp, îi dădea o nelămurită senzație de neliniște. Știa că o mai văzuse undeva.

Își scoase telefonul mobil și-i făcu o poză.

O mai văzuse, precis – încercă să-și amintească.

Doar că nu reușea să-și mai aducă aminte unde.

CAPITOLUL

OPTZECI ȘI ȘAPTE

— Ascultă-mă, Charles, chestia asta e importantă. – Karen se întinse și-l atinse pe braț. – Noi nu suntem singurii care știm că trăiești.

El se scărpină nedumerit pe frunte.

— „Noi"?

— Da, „noi". – Karen îi spuse despre Hauck. – E detectiv. De la poliția din Greenwich. Încerca să rezolve cazul lui Raymond, accident de mașină cu autor necunoscut, care s-a întâmplat în aceeași zi. Băiatul avea în buzunar o hârtie cu numele tău și numărul de telefon. A avut grijă de mine, cât de cât, în zilele acelea, când nu eram siguri dacă ai murit. Pe urmă au început să se întâmple toate chestiile astea fără noimă.

— Ce fel de chestii?

— Oameni care dintr-odată încercau să te găsească pe tine, Charles. Sau măcar toți acei bani. Ți-am spus, vorbeau despre sute de milioane de dolari. Au venit la noi acasă. Pe urmă au amenințat-o pe Samantha. La școală. Nu știam la cine să apelez, Charles.

— Când zici „oameni", la cine te referi, Karen?

— Nu știu cine erau. N-am reușit să aflăm. Nici poliția, nici Saul. Dar nu asta contează de fapt acum. Ce contează e că detectivul acesta, Hauck, *el* a descoperit toată povestea.

Ascultă, Charles, se pare că ei te caută și pe tine. Nu numai banii. *Pe tine!* Ți-au luat urma prin conturile bancare de aici. Individul ăsta, pe nume Dietz... Îl cunoști?

— *Dietz?*

Charles clătină din cap.

— A luat parte la accidentul în care a fost ucis Raymond. Era unul din martori, acolo în Greenwich. Dar chestia e că a fost de față și la accidentul lui Jonathan Lauer! Ambele morți au fost crime, aranjate să pară altceva, Charles. N-au fost accidente. Dar deja știi asta, nu? Știi foarte bine ce încercau ei să protejeze. Iar acum eu cred că au venit și aici, Charles, încercând să te găsească. Cumva, nu știu cum, au aflat. Ești în pericol.

Charles își împinse în sus șapca și-și masă fruntea, părând că încearcă să revadă în minte o serie de evenimente, iar concluzia la care păru să ajungă îl alarmă.

— Ei știu de contul de comisioane, spuse, uitându-se sumbru la ea.

— Ce comisioane, Charles?

— O grămadă de bani, Karen. Bani pe care i-am câștigat, din munca mea, spuse el. Nu i-am furat. Un procent și un sfert, la două miliarde de dolari. Cumulate de-a lungul ultimilor opt ani. Întotdeauna am ținut banii ăștia într-un cont din străinătate. Scutit de taxe. Erau pentru insula noastră. Îți amintești? *Vorbim despre mai mult de șaizeci de milioane de dolari, Karen.*

Ochii lui Karen se lărgiră brusc.

— Niciodată nu mi-a păsat de bani, Charlie. Niciodată nu mi-am dorit insula asta a ta. Era o prostie. N-avea cum să se întâmple vreodată. Era doar visul nostru prostesc. – Se uită lung la el. – Mie nu-mi păsa decât de tine, Charlie. Îmi păsa de noi, de familia noastră. Oamenii ăștia vor să pună mâna pe tine. Pot și ei să-ți dea de urmă, la fel ca mine. Ce-ai de gând să faci, Charlie, să fugi de ei tot restul vieții tale?

El lăsă capul în jos, trecându-și o mână tremurândă peste scalpul ras. Un mic zâmbet nostalgic apăru în ochii lui cenușii.

— Știi că m-am întors o dată, Karen? La ceremonia de absolvire a lui Sam. Am găsit data pe site-ul Web al școlii.

— *Ai fost acolo?*

El dădu din cap, înduioșat.

— Într-un fel. Am stat în mașină și m-am uitat la voi cum ieșiți, după ceremonie, de peste drum. Tu purtai o rochiță scurtă, galbenă. Sam avea o floare în păr, după ureche. I-am văzut și pe ai mei acolo. Iar Alex... ce înalt s-a făcut...

— Ai fost acolo! exclamă Karen, simțind un junghi în inimă. O, Charlie, cât mai ai de gând să lași să continue încurcătura asta?

— Nu știu. Nu știu, spuse el. Iar apoi:

— Spune-mi... – cu privirea luminându-i-se – cum merge jocul de lacrosse al lui Alex?

— *Lacrosse?* – Lacrimi de derută se adunară în ochii ei. – Nu știu, Charlie, cred că joacă în linia a doua, sau în atac. În cea mai mare parte a timpului stă pe banca de rezerve. Sam însă a avut un an bun. A marcat golul învingător contra Academiei Greenwich. Are... – Apoi se opri. – Of, Charlie, de ce facem noi asta? Vrei să știi cum a fost? A fost greu, Charlie. Al dracului de greu. Știi cum s-ar simți ei dacă ar putea să vadă acum? I-ar ucide, Charlie. Sam, Alex... ar muri pe loc.

— Karen...

O forță ciudată o împinse spre el, care era speriat și confuz, și amândoi își întinseră brațele unul spre celălalt. Cât de straniu se simțea, să-i simtă brațele cum o înconjoară. Atât de familiar, și totuși atât de stângaci. Ca o fantomă.

— A fost un adevărat iad, Charlie. Mai întâi, fiindcă tu nu mai erai, iar apoi... Cât de tare m-ai făcut să sufăr. – Se trase înapoi, ceva între durere și acuzație scăpărându-i în

ochi. – Nu te pot ierta, Charlie. Nici nu sunt sigură că am să pot vreodată. *Ne-ai distrus viața, Charles!*

— Știu că a fost greu, Karen, dădu el din cap, înghițind cu noduri. Știu ce-am făcut.

Karen își trase nasul și se șterse la ochi cu podul palmei.

— Ba nu, spuse ea, nu știi deloc. N-ai habar, n-ai idee ce-ai putut să faci.

El se uită lung la ea. Pentru prima oară, păru s-o privească *în întregime*. Chipul ei. Silueta. Cum arăta în rochia aceea. Un surâs abia mijit îi lumină privirea.

— Și acum arăți bine, Karen.

— Mda, și tu nu mai porți ochelari?

— Operație Lasik, dădu el din umeri. Ce vrei, necesitate ocupațională, ca să zic așa.

Ea zâmbi.

— În sfârșit, ți-ai luat inima-n dinți?

— M-ai prins.

Zâmbetul lui Karen se amplifică, o rază de soare reflectându-se luminoasă din pistruii de pe fața ei.

— Vreau să fii fericită, Karen. Vreau să-ți trăiești viața mai departe. Învață să iubești pe altcineva. Trebuie să fii fericită.

— Ei da, ți-ai găsit un moment ideal ca să te simți brusc preocupat de mine, Charlie.

Pe fața lui se desenă un mic surâs plin de regret, care inspira milă.

— Ascultă, Charles, nu trebuie să se termine așa. Poți să te predai. Detectivul de care-ți spuneam, Hauck, a venit și el cu mine aici, Charlie.

Charles păru îngrijorat.

— Poți avea încredere în el, Charlie, pe cuvânt. E prietenul meu. N-a venit ca să te aresteze. Poți să le explici ce s-a întâmplat. Tu n-ai omorât pe nimeni. Ai falsificat niște garanții, Charlie. Ai mințit. Poți să dai banii înapoi. Să plătești o amendă. Chiar dacă va trebui să faci închisoare, poți

să te întorci la viața ta dinainte. Copiii merită să fie lângă tatăl lor, Charlie. Chiar dacă nu ne mai putem întoarce la ce-a fost, ei te vor ierta. Sunt sigură de asta. Poți s-o faci, Charlie.

— Nu, clătină el din cap, fără vlagă. Nu pot.

— Ba da, poți. Te cunosc, Charlie.

— Nu pot s-o fac, Karen. O să stau la pușcărie douăzeci de ani. *Nu pot!* Plus că n-aș fi nicicând în siguranță. Și nici tu. Așa e mai bine, indiferent cum ar părea. – El se uită lung la ea și zâmbi. – Și, ca să fim foarte sinceri, Karen, niciunul dintre noi nu-și dorește să fie nevoit să le explice toate astea copiilor.

— Copiii și l-ar dori pe tatăl lor înapoi, Charlie. – Ea trase adânc aer în piept. – Ce-ai de gând să faci, să fugi pentru tot restul vieții tale?

— Nu. – Clătină din cap, apoi în ochi parcă i se aprinse o luminiță de înțelegere. – Ascultă, Karen, sunt câteva lucruri pe care trebuie să ți le spun. Spui că oamenii ăștia mă caută. Dacă mi se întâmplă ceva, am mai multe casete de valori, în diverse locuri. Pe St. Kitts, în Panama, pe Tortola...

— N-am nevoie de banii tăi, Charles. Tot ce vreau eu de la tine este...

— Ssst... – El îi luă mâna și o opri. O strânse cu blândețe. – Încă mai ai Mustangul, nu-i așa?

— Bineînțeles că-l mai am, Charlie. Doar așa ai spus tu. În testamentul tău.

— Foarte bine. Sunt câteva lucruri pe care vei avea nevoie să le știi. Lucruri importante, Karen. Dacă o fi să mi se întâmple ceva. Adevărul. Adevărul a fost întotdeauna în inima mea. Trebuie să înțelegi asta, Karen. Promite-mi că ai să te uiți. Asta va explica o mulțime de lucruri.

— Despre ce naiba vorbești, Charlie? Trebuie să vii înapoi cu mine. Poți să depui mărturie împotriva lor, a oamenilor care te urmăresc. Poți să intri în arest preventiv, dacă

altfel nu se poate. Dar ei or să te găsească, Charlie. Nu poți fugi la nesfârșit.

— N-am de gând să fug la nesfârșit, Karen.

— Ce vrei să spui?

El își aruncă privirea pe ceasul de la mână.

— E momentul să pleci înapoi. Am să mă gândesc la ce mi-ai spus. Dar nu-ți promit nimic. – Se ridică în picioare, se uită în depărtare spre ocean și flutură din mână. De pe *Îngerul Mării*, Neville semnaliză înapoi. Karen auzi motoarele pornind. Ceva mai departe în larg, o ambarcațiune mai mare apăruse de după cotitura plajei. Charlie îi arătă cu mâna spre ea. – Barca asta e a mea. Casa și căminul meu, de-un an încoace. Să te uiți, când treci pe lângă ea la întoarcere. S-ar putea să te surprindă să-i vezi numele.

Inima lui Karen începu să bată mai repede, îngrijorată, în timp ce se uita la șalupa care venea s-o ia. Era absolut convinsă că exista ceva ce ea neglijase să spună.

— Promite-mi că nu uiți de mașină.

— *Ce* anume să nu uit, Charlie?

— Trebuie să pleci acum. – El o prinse de umeri și apoi îi așeză blând o mână pe obraz. – Întotdeauna te-am considerat foarte frumoasă, Karen. Cel mai frumos lucru de pe lumea asta. Mă rog, poate cu excepția culorii ochilor scumpetei mele.

— Charlie, nu pot să te las aici pur și simplu.

El aruncă o privire în sus spre cer.

— Trebuie să pleci, Karen.

Neville manevră dibaci șalupa către mal. Charles luă brațul lui Karen și intră cu ea în apa călduță a golfulețului. Ea porni înainte, plescăind prin spuma clipocitoare și îndreptându-se spre partea din față a bărcii. Zâmbind cu gura până la urechi, Neville o trase la bord. Ea se întoarse spre Charlie. Mica șalupă începu să se îndepărteze. Ea se uita la el cum stă în picioare pe mal. Un val de tristețe o covârși.

Simțea că lasă ceva acolo, o parte din ea însăși. Părea atât de însingurat. Era sigură că-l vede pentru ultima oară.

— *Charlie!* strigă ea, peste uruitul motorului.

— O să mă gândesc, spuse el, făcându-i cu mâna. Promit. Dacă mă răzgândesc, am să-l trimit mâine pe Neville după voi. – Făcu un pas în apa puțin adâncă și flutură iar din mână. – Mustangul, Karen...

Apoi își lăsă înapoi pe ochi ochelarii de soare Ray-Ban cu lentile întunecate.

Karen rămase ținându-se de balustradă, în timp ce motoarele gemene ale *Îngerului Mării* prindeau viteză, lăsând un siaj larg în urma lor. Neville întoarse ambarcațiunea pe loc, iar Karen fugi la pupa, înainte ca barca să prindă de-a binelea viteză. Silueta lui Charlie de pe plajă devenea tot mai mică. El îi mai făcu o ultimă dată semn cu mâna. Karen cedă în sfârșit imboldului de-a izbucni în plâns.

— Să știi că mi-a fost dor de tine, murmură ea. Mi-a fost atât de dor de tine, Charlie.

Depărtându-se în viteză de golfuleț, *Îngerul Mării* trecu la mică distanță pe lângă vasul lui Charlie – o barcă cu pânze mai mare, în genul la care visase el dintotdeauna, care se îndrepta spre mal. Pe măsură ce se apropiau, Karen putu să deslușească numele bărcii, scris în litere aurii cu înflorituri pe pupa din lemn.

Emberglow.

Aproape că o făcu să râdă, în timp ce lacrimi calde și înduioșate îi inundau ochii. Își scoase telefonul mobil și-i făcu o poză, drept amintire, fără să știe ce va face cu ea sau dacă va putea s-o arate cuiva vreodată.

Nici nu băgă de seamă micul avion care se rotea sus, în înaltul cerului, deasupra ei.

CAPITOLUL

OPTZECI ȘI OPT

Karen n-a ajuns înapoi la hotel decât mult după ora prânzului. Hauck era deja în camera lui, așezat într-un scaun de ratan și cu picioarele ridicate pe marginea patului, lucrând la rapoartele departamentale ca să-și mai distragă atenția. Cele mai negre temeri ale lui se risipiseră. Karen îl sunase de îndată ce șalupa ajunsese în larg, ca să-i dea de știre că n-a pățit nimic. Vorbea pe un ton cumva vag, poate chiar ușor distant emoțional, dar îi spusese că o să-i povestească mai multe după ce va ajunge înapoi la hotel.

Se auzi un ciocănit în ușă.

— E deschis, spuse el.

Karen păși în cameră. Arăta puțin obosită și pradă unor sentimente contradictorii. Avea părul în neorânduială, cu totul altfel decât de obicei. Lăsă geanta pe care-o purta pe umăr să cadă pe măsuța de lângă ușă.

El întrebă:

— Deci cum a mers?

Ea se strădui să surâdă.

— Cum a mers?

Putea foarte bine să descifreze – oricine ar fi putut să descifreze ceea ce întrebase el de fapt. *S-a schimbat ceva?*

— Poftim, spuse ea, așezând pe măsuța de lângă pat pistolul pe care el i-l dăduse. Nu el i-a ucis pe oamenii aceia, Ty.

A comis o fraudă, cu tancurile petroliere, ca să-și acopere pierderile, și a recunoscut că s-a dus în Greenwich după atentatul de la gară, așa cum ai spus tu... luând identitatea altcuiva. Ca să se *întâlnească* cu Raymond, Ty, nu ca să-l omoare. Ca să încerce să-l determine, o dată pentru totdeauna, să-l facă pe tatăl lui să înceteze.

Hauck dădu din cap a încuviințare.

Ea se așeză pe marginea patului, în fața lui.

— Eu îl cred, Ty. Mi-a spus că a văzut cum s-a întâmplat toată povestea și că și-a dat seama, atunci, că nu mai avea cale de întoarcere. Oamenii ăștia îl amenințaseră. Ți-am arătat felicitarea aceea de Crăciun. Biletul în care spuneau ce i-au făcut cățelușei noastre. El a crezut că ne salvează, Ty, indiferent cum sună chestia asta. Dar tot ce spune... se potrivește.

— Ce se potrivește e că s-a vârât până-n gât într-o mare grămadă de rahat, Karen.

— Și asta știe. Am încercat să-l fac să vină cu mine, ca să se predea. I-am spus chiar și despre tine. I-am spus că n-a omorât pe nimeni, că tot ce-a făcut a fost să comită o fraudă, că ar putea să dea banii înapoi, să plătească o amendă, să stea o vreme la închisoare, orice va decide justiția că trebuie. Să depună mărturie.

— Și?...

— Și el a spus că o să se gândească. Dar nu sunt foarte sigură. E speriat. Îi e frică să se confrunte cu ce-a făcut. Să vină în fața copiilor, a familiei noastre. Cred că pur și simplu i se pare mai ușor să fugă. Când șalupa s-a îndepărtat, mi-a făcut cu mâna. Am sentimentul că ăsta a fost răspunsul lui. Nu cred că-l voi mai vedea vreodată.

Hauck își trase picioarele jos de pe pat și aruncă hârtiile pe masă.

— Karen, tu vrei ca el să se întoarcă?

— *Să se întoarcă? Să-l vreau înapoi?* – Ea se uită lung la el și clătină din cap, cu ochii aburindu-i-se ușor. – Nu în

felul în care te gândești tu, Ty. Între noi doi nu mai este nimic de felul ăsta. N-aș putea în veci să mă întorc la ce-a fost. Așa cum nici el n-ar putea. Dar mi-am dat seama de ceva, cât am stat acolo. Uitându-mă la el, ascultându-l...

— De ce anume?

— Copiii mei, Ty. Merită să afle adevărul. Merită să-l aibă înapoi pe tatăl lor, indiferent ce-ar fi făcut, câtă vreme mai trăiește.

Hauck încuviință din cap. Înțelegea foarte bine. Și el o avea pe Jessie. Indiferent ce-ar fi făcut el. Trase aer în piept.

Karen se uita la el, sfâșiată.

— Îți poți da seama cât de greu mi-a fost să fac asta, Ty?

Ceva îl reținu pe loc.

— Da, cred că da.

— Să-l văd. – Ochii ei se umplură de lacrimi. – Să-mi văd soțul, în fața mea, din nou. Să-l aud vorbind. După tot ce-a făcut...

— Știu cum a fost, Karen.

— *Cum?* Cum a fost, Ty?

— Ce vrei să fac, Karen?

— Vreau să mă ții în brațe, fir-ar să fie! Vreau să-mi spui că am făcut ce trebuia. Chiar nu înțelegi? – Își lăsă mâna să cadă pe piciorul lui. – Oricum, mi-am mai dat seama de un lucru, cât am stat cu el acolo.

— De ce anume?

Ea se ridică și veni să i se așeze în poală.

— Mi-am dat seama că te iubesc cu adevărat, Ty. Nu ceva pe-aproape... – Zâmbi, ștergându-și o lacrimă. – Te iubesc pe de-a-ntregul.

— Pe de-a-ntregul?

— Îhî, dădu Karen din cap și se trase mai aproape, lipindu-se de pieptul lui. Pe de-a-ntregul.

El o înconjură cu brațele, apăsându-și fața de umărul lui. Își dădu seama că ea a început să plângă. Nu se mai putuse abține. El continuă s-o țină la piept, simțindu-i trupul cald și

simțindu-și propria inimă devenind mai ușoară, în timp ce a ei bătea ritmic lângă trupul lui. Pe gât simțea boarea umedă a câtorva lacrimi călduțe.

— Te iubesc, șopti ea, cuibărindu-se în el. Oricât de imposibil ar părea.

El ridică din umeri, aducându-i blând fața până în dreptul pieptului lui.

— Nu-i chiar atât de imposibil.

— Ba da, este. Total și al naibii de imposibil. Tu chiar crezi că nu pot să te citesc? Ca pe-o carte deschisă. – Apoi, se trase înapoi. – Dar nu-l pot lăsa să dispară iar, pur și simplu. Vreau să-l aduc înapoi acasă, la copii. Orice ar fi făcut. Tatăl lor trăiește.

Hauck îi șterse cu vârful degetului mare o picătură umedă de pe obrazul pistruiat.

— O să găsim noi o cale, spuse el. O să găsim.

Ea îl sărută fugar pe buze și-și rezemă fruntea de a lui.

— Îți mulțumesc, Ty.

— Mie nu mi se pare chiar atât de imposibil, spuse el din nou. Bineînțeles, poate pentru copii...

— Of, Doamne! – Karen scutură din cap, măturându-și de pe față o cascadă de bucle. – Când mă gândesc câte explicații o să am de dat, după ce se întorc copiii...

În noaptea aceea au rămas amândoi în camera lui. N-au făcut dragoste. Doar au stat acolo, el cu un braț petrecut după mijlocul ei, ținându-i trupul cuibărit aproape, cu umbra soțului ei plutind amenințător, ca un vânt de rău augur venit dinspre mare, peste liniștea lor.

Pe la ora unu, Hauck s-a ridicat din pat. Karen dormea adânc, făcută covrig. El o acoperi cu cuvertura, își trase pe el pantalonii scurți și se apropie de fereastră, uitându-se în depărtare la marea luminată de lună. Ceva îl rodea.

Ursul Negru.

Barca aceea imensă pe care-o văzuse ieri. Îi apăruse în somn. În vise. O prezență întunecată. Și își amintise, în vis, unde anume o mai văzuse înainte.

În biroul lui Dietz. Într-o fotografie.

Dietz cu brațele petrecut pe după umerii a doi acoliți de-ai lui, cu un pește-spadă atârnând între ei.

Dietz fusese pe vasul acela.

CAPITOLUL

OPTZECI ȘI NOUĂ

Charles Friedman stătea singur pe puntea vasului *Emberglow*, ancorat acum în larg lângă Gavin's Cay. Noaptea era liniștită. Charles stătea cu picioarele pe balustradă și ajunsese la jumătatea unei sticle de rom Pyrat xo Reserve, care încerca să-l ajute să se hotărască.

Ar trebui pur și simplu s-o ia din loc. În noaptea asta. Ceea ce-i spusese Karen, cum că sunt niște oameni pe urma lui, îl îngrijora. Avea o casă pe care o cumpărase la Bocas del Toro, mai la nord, în Panama. Nimeni nu știa de ea. Nimeni nu i-ar putea lua urma într-acolo. Iar apoi, mai departe spre Pacific, dacă va fi nevoie...

Felul în care ea se uitase la el. *Ce-ai de gând să faci, Charles, să fugi pentru tot restul vieții tale...?*

N-ar trebui să-i implice și pe ei, tocmai acum.

Și totuși, un gând nou începuse să-l răscolească, să nu-i dea pace. Gândul la cine era acum, față de cine fusese. Vederea lui Karen îl trezise la viață. Nu, nu pentru ea – partea aceea era încheiată. Nicicând nu-i va mai recâștiga încrederea. Și nici n-o merita. Măcar atâta lucru știa și el.

Ci pentru copii. Alex și Sam.

Ecoul vorbelor ei îi răsuna în cap: *Ei te vor ierta, Charles...*

Oare?

Mintea îi zbură înapoi la ziua ceremoniei de absolvire, când îi văzuse ieșind din curtea școlii. Cât de greu fusese numai să se uite, cu sufletul greu de dor, iar apoi să demareze și să plece mai departe. Cât de profund îi ardea în memorie imaginea lor, și dorul nebun în inimă. Ce bine-ar fi să-și poată relua viața. Să fie doar o fantasmă? Să fie doar o speranță la beție? Să-și reia viața, oricât l-ar costa. Să redevină cine a fost. S-o smulgă din mâinile acestor oameni.

De ce trebuie să câștige ei mereu?

Ce făcuse el, de fapt? Nu omorâse pe nimeni. Putea să explice totul. Să facă închisoare. Să-și plătească datoria. Să-și recapete viața.

Gândul la ceea ce pierduse îl făcu pe Charles să-și dea seama cât de groaznic de rău îi pare că a trebuit să renunțe la tot.

Neville era pe mal. La o petrecere între marinari. De dimineață urmau s-o ia spre Barbados. De acolo, el va lăsa barca și va lua avionul spre Panama.

Faptul că o văzuse făcea dintr-odată ca lucrurile să fie mult mai dificile.

Cu un an în urmă, avusese de făcut o alegere similară. Se uitase cum fusese omorât băiatul acela. Călcat de mașină în fața ochilor lui. Se uitase plin de groază cum mașina neagră ia viteză și dispare. Ceva dinăuntrul lui îi spusese atunci că nu se mai poate întoarce. Că de-acum lumea aceea era închisă pentru el. Groapa era deja săpată. *Așa că de ce să nu profite de ocazie?* Timp de o clipă, stătuse pe gânduri dacă să cheme sau nu o mașină. Să-i spună șoferului s-o ia în sus pe Post Road. Spre orășelul lui – Old Greenwich. Pe urmă pe Soundview, înspre Shore – în direcția oceanului. *Acasă...* Karen ar fi trebuit să fie acolo. Îngrijorată, poate chiar panicată, după ce auzise despre atentatul cu bombă. Și văzuse că el nu sună. El îi va spune că a fost în stare de șoc. Și îi va mărturisi totul. Dolphin. Falcon. Nimeni nu va trebui să știe unde a fost el. Acolo era locul lui.

În loc de asta, fugise.

Întrebarea continua să-l chinuie, ca un junghi ascuțit. *De ce trebuie să câștige ei mereu?*

Imaginea lui Sam și a lui Alex apăru în mintea lui Charles odată cu răspunsul: *Nu trebuie.* Se gândi la bucuria pe care-o simțise cu Karen, doar auzind-o cum îi pronunță numele.

Nu trebuie să câștige. Charles așeză romul jos. Răspunsul apăruse dintr-odată limpede în mintea lui.

Dădu fuga jos sub punte. Își găsi telefonul mobil în cabină și-i lăsă lui Neville un mesaj detaliat cu instrucțiuni. În cap îi răsunau întruna aceleași cuvinte: *Nu trebuie să câștige.* Se duse la măsuța rabatabilă din perete care-i servea drept birou și-și deschise laptopul. Căută adresa de e-mail a lui Karen și tastă repede cele câteva vorbe venite din inimă.

Citi încă o dată mesajul. Da. Se simțea ușurat. Se simțea din nou viu în propriul trup, pentru prima oară într-un an întreg. *Nu trebuie să câștige.* Se gândi la momentul când o va vedea din nou. Când își va ține iar copiii în brațe. Putea să-și capete viața înapoi.

Apăsă pe butonul de trimitere.

Un zgomot se auzi atunci de sus, ca o barcă lovindu-se de marginea vasului, pregătindu-se să amareze. Neville, întorcându-se de la petrecăreții lui. Charles îl strigă. Emoționat, o luă în sus pe scări spre punte. Inima îi bătea nebunește. Ieși de sub covertă.

— Schimbare de plan...

Când colo, se trezi față în față cu doi bărbați. Unul era înalt și ciolănos, îmbrăcat cu o cămașă înflorată și pantaloni scurți, și ținând un pistol în mână. Celălalt era mai scund, cu piept ca de taur și cu mustăcioară.

Amândoi aveau un aer foarte satisfăcut, de parcă tocmai încheiaseră o lungă căutare și acum se uitau la un premiu pe care și-l doreau de foarte multă vreme. Cel cu mustață afișa un rânjet.

— *Bună, Charles.*

CAPITOLUL

NOUĂZECI

— Ty, trezește-te! Uite!

Karen era în picioare la marginea patului, scuturându-l ca să se trezească.

Hauck se ridică în capul oaselor. Până aproape în zori nu mai reușise să adoarmă la loc, tulburat de descoperirea făcută în legătură cu barca neagră.

— E un mesaj de la Charlie, spuse Karen pe un ton plin de entuziasm. Vrea să venim la el.

Hauck își aruncă un ochi pe ceas. Văzu că era aproape de ora opt. Niciodată nu dormea atât de târziu.

— Să venim unde?

Karen, într-un halat de baie de-al hotelului, abia ieșită de la duș, îi vârî sub nas BlackBerry-ul ei, vrând parcă să-i alunge somnul din ochii încă lipiți.

Karen, m-am tot gândit la ce mi-ai spus. Nu ți-am spus chiar tot ce știu. Neville te va aștepta la debarcader la ora zece și te va aduce la mine. Poți să aduci cu tine pe cine vrei. Poate a venit momentul. Ch.

Se repezi la mâna lui Hauck și-o prinse strâns, cu un aer victorios.

— O să vină cu noi, Ty.

Se îmbrăcară rapid și se întâlniră jos, în sala pentru micul dejun. Abia acolo a informat-o Hauck pe Karen, temându-se să nu-i taie elanul, că soțul ei va trebui să fie arestat. În timp ce se bărbierea, ajunsese la concluzia că unicul mod în care problema putea fi rezolvată cât de cât convenabil era să-l determine pe Charles să vină de bunăvoie cu ei înapoi în Statele Unite. Ajunși acolo, Hauck putea să-l rețină oficial. Aici, Charles ar fi obligat să stea în închisoare, în așteptarea extrădării. Ei ar trebui să obțină un mandat de arestare, ceea ce însemna să spună totul autorităților de acasă, inclusiv, și nu era deloc puțin lucru, partea care-i revenea lui Hauck în toată tărășenia și tot ce făcuse. Putea să dureze zile, dacă nu chiar săptămâni. Extrădarea putea fi contestată. Lui Charles putea să i se facă teamă și să se răzgândească. Iar Dietz și oamenii lui deja dădeau târcoale prin apropiere.

Puțin înainte de ora zece, el și Karen porniră spre debarcader. Neville, la cârma *Îngerului Mării* cu chila lui cea albă, tocmai venea încet dinspre intrarea golfului.

Karen îi făcu semn cu mâna de pe mal.

— Bună ziua, doamnă.

Pilotul îi răspunse și el cu o fluturare de mână, în timp ce șalupa se apropia de țărm. Un angajat al hotelului, care avea grijă de ambarcațiunile andocate, apucă parâma aruncată de Neville. O ajută pe Karen să urce la bord, în timp ce Hauck o urmă fără niciun ajutor.

— Ne duci la domnul Friedman?

— La domnu' Hon-son, doamnă. Asta mi-a spus el, îi răspunse respectuos Neville.

— Ne întoarcem tot acolo?

— Nu, doamnă. Nu de data asta. Barca e pe mare. Nu-i departe.

Hauck se așeză în partea dinspre pupa, iar Karen își găsi loc față în față cu el; ajutorul de la hotel îi azvârli înapoi lui Neville parâma. Hauck își pipăi discret în buzunar pistolul Beretta pe care-l luase cu el. Acolo se putea întâmpla orice.

O luară spre vest, dar fără să depășească o jumătate de kilometru în larg, ocolind de aproape coastele insulițelor împrăștiate ca niște pistrui pe obraz. Cerul era albastru, dar bătea vântul, și barca sălta pe valuri, motoarele gemene desenând creste înalte de siaj.

Niciunul dintre ei n-a prea vorbit cât a durat călătoria. Un sentiment nou, de jenă și tulburare, coborâse asupra lor. Charles îi putea da lui Hauck pista spre ucigașul lui AJ Raymond, care era exact motivul pentru care se vârâse în toată povestea asta, de la bun început. Karen era și ea tăcută, poate frământată de gândul cum le va explica toate acestea copiilor ei.

Cam la vreo patru insule la est față de St. Hubert, Neville reduse mult viteza. Hauck verifică pe hartă. Era o fâșie de pământ pe nume Gavin's Cay. În partea nordică a insulei se afla un orășel, Amysville. Ei se aflau în partea cvasi-nelocuită, la sud. Dădură ocol unei limbi de pământ.

Neville arătă cu mâna.

— Acolo e!

O barcă cu pânze de dimeniuni mari se legăna ancorată într-un golfuleț izolat.

Ținându-se cu mâna de balustradă ca să nu-și piardă echilibrul, Hauck o porni spre prova. Karen îl urmă. Barca era lungă de vreo optsprezece metri. Probabil cu destul loc înăuntru cât să adăpostească opt persoane, aprecie Hauck. La pupa flutura drapelul panamez.

Neville coborî și mai mult viteza, până sub zece noduri. Ocoli cu precizie un recif, fiind evident că știa locurile. Apoi ridică o stație de emisie-recepție și spuse:

— Ne apropiem cu *Sea Angel*, domnu' Hon-son.

Niciun răspuns.

Vasul lui Charlie era cam la vreo jumătate de kilometru distanță. Ancorat. Hauck nu zărea pe nimeni la bord. Neville ridică iar stația, din care se auzeau pârâituri.

— Ce s-a întâmplat? strigă Hauck spre el.

Pilotul își aruncă privirea pe ceasul de la mână și ridică din umeri.

— Nu e nimeni acolo.

— Ce s-a întâmplat, Ty? întrebă Karen, brusc alarmată.

El clătină din cap.

— Nu știu.

Cu viteză minimă, se apropiară dinspre babord de ambarcațiunea care sălta ușor pe valuri. Un cablu de ancoră se întindea sub apă dinspre prova. Niciun semn de viață pe punte. Nimic.

— Când ai vorbit ultima oară cu el? strigă Hauck spre Neville.

— N-am vorbit. – Pilotul ridică din umeri. – Mi-a lăsat mesaj pe telefonul mobil aseară. A zis să vă iau la zece și să vă aduc aici.

Aduse *Îngerul Mării* la distanță de vreo cincisprezece metri.

În continuare nu se vedea nici țipenie.

Hauck se cățără cât putu de sus pe balustradă și-și încordă privirea.

Neville veni încet cu șalupa și mai aproape de vas. Strigă:

— Domnu' Hon-son?

Doar tăcere. O tăcere de rău augur.

Karen își puse o mână pe umărul lui Hauck.

— Nu-mi place chestia asta, Ty.

— Nici mie.

Hauck își scoase pistolul din buzunar. Întinse mâna și se apucă de balustrada bărcii mai mari, când *Îngerul Mării* ajunse în paralel cu ea. Îi spuse lui Karen:

— Tu stai acolo unde ești.

Sări la bord.

— *Alo, e cineva aici?*

Puntea principală a vasului lui Charles era complet pustie. Dar într-o dezordine deloc liniștitoare. Șezuturile tapițate

ale banchetelor erau ridicate. Sertarele erau trase afară. Hauck remarcă o sticlă goală de rom pe jos. Se aplecă, atingând cu degetul o mică pată pe care-o observase, și nu-i plăcu deloc ce văzu.

Urme de sânge.

Se întoarse spre Karen, care era tot pe *Îngerul Mării*, și se uita la el cu o expresie îngrijorată pe față.

— Stai acolo.

Trăgând piedica armei, Hauck coborî sub punte. Prima încăpere de care dădu a fost o bucătărie spațioasă. *Cineva* fusese aici. Chiuveta era plină de vase, căni și farfurii. Dulapurile aveau ușile deschise, se cotrobăise prin ele, se vedeau condimente împrăștiate peste tot pe podea. Mai încolo, spre pupa, Hauck dădu peste trei cabine de dormit. În primele două, paturile fuseseră răvășite, iar sertarele trase afară și golite. Cabina mai mare arăta de parcă trecuse pe-acolo „furtuna perfectă" – cel mai cumplit uragan. Salteaua stătea într-o rână, și peste tot erau cearșafuri sfâșiate, sertare aruncate, haine împrăștiate pe podea.

Hauck îngenunche. Privirea îi fusese atrasă de aceleași urme roșii, pe podea.

Se întoarse pe puntea principală.

— Poți să urci, strigă el spre Karen. Nu-i nimeni la bord.

Neville îi aruncă o parâmă și-o ajută să urce.

— Cum adică nu e nimeni? Unde naiba e Charles, Ty? spuse Karen, agitată de-acum.

— „Zodiac" e tot aici, spuse Neville, arătând spre barca gonflabilă din cauciuc galben pe care Karen o văzuse în ziua dinainte; voia să spună că Charles nu se dusese cu ea spre mal.

— Cine știa că el era aici? îl întrebă Hauck pe Neville.

— Nimeni. Domnu' Hanson nu prea vorbea cu nimeni. Abia ieri după-masă ne-am schimbat poziția.

Pe fața lui Karen se citi încordarea.

— Nu-mi place deloc chestia asta, Ty. El a vrut să venim încoace.

Hauck își aruncă privirea până dincolo de golfuleț, către insulă, cam la vreo două sau trei sute de metri depărtare. Charles putea fi oriunde. Mort. Răpit. Dus pe alt vas. Nu voia să-i spună lui Karen despre sânge, care complica lucrurile.

— Unde este cel mai apropiat post de poliție? îl întrebă pe Neville.

— În Amysville, răspunse pilotul. Cam la vreo zece kilometri. După cotul plajei, spre nord.

Hauck dădu grav din cap.

— Contactează-i prin radio și spune-le să vină aici.

— *Doamne, Charlie...*, suspină amar Karen, clătinând din cap.

Hauck se duse spre capătul dinspre prova al punții și examină iar pernele aruncate de pe banchetă, uitându-se după picăturile de sânge. Păreau să ducă drept spre marginea vasului. Se aplecă peste balustradă. Cablul ancorei cobora în apă imediat de dedesubt. Hauck își trecu o mână peste cablu.

— Neville, stai puțin!

Pilotul se întoarse spre el, de pe puntea de comandă, cu stația radio în mână.

Hauck îl întrebă:

— Știi de unde se ridică ancora?

— Bineînțeles.

— Ridic-o, te rog.

Karen trase puternic aer pe nas, apoi întrebă, pe un ton speriat:

— Poftim? De ce?

Neville se uită și el puțin nedumerit, apoi apăsă pe un comutator de lângă timonă. Instantaneu, cablul ancorei începu să se învârtă înapoi pe tamburul de sus. Hauck se aplecă în afară, pe cât de departe putea, ținându-se de balustradă.

— *Nu te apropia*, îi spuse el lui Karen.

— Ty, ce crezi tu că se petrece? întrebă ea, cu neliniște crescândă.

— Stai acolo, când îți spun!

Motorul ancorei zuruia. Cablul împletit strâns se învârti la loc. În cele din urmă, un obiect străpunse suprafața apei. Ca un fel de sfoară. Fir de pescuit. Cu alge înfășurate în jur.

— Ty?...

O groaznică presimțire îl traversă pe Hauck, ca un fior, când se uită mai atent.

Firul de pescuit era legat pe după o mână.

— Neville, *stop!* strigă el, ridicându-și propria mână.

Se întoarse spre Karen. Privirea lui spunea tot.

— O, Cerule mare, Ty, nu se poate, *nu!...*

Alergă spre margine ca să se uite, panicată. Hauck veni repede după ea și-o prinse, ascuzându-i ferm fața în pieptul lui, ca s-o scutească de oribila priveliște.

— Nu...

O ținu strâns, când ea zvâcni, încercând să scape din brațele lui. Îi făcu semn din cap lui Neville să mai ridice puțin ancora.

Cablul se mai învârti de câteva ori după tambur. Mâna care ieși de sub apă era prinsă ca o gheară în jurul cablului. Încet-încet, începu să apară și restul trupului.

Hauck simți că-i stă inima în loc.

El nu-l văzuse niciodată pe Charles, decât în fotografiile lui Karen. Ceea ce-i apăru acum în fața ochilor era o versiune umflată de apă și fantomatică a lui. Hauck apăsă tare capul lui Karen de pieptul lui, ca să nu vadă.

— El este? întrebă ea, ferindu-și ochii, incapabilă să se uite.

Fața albă și buhăită a lui Charles se ridică la suprafața apei – cu ochii larg deschiși.

Hauck ridică mâna și-i făcu semn lui Neville să se oprească.

— *El este, Ty?* întrebă Karen din nou, abia stăpânindu-și lacrimile.

— Da, el este. – Hauck îi apăsă iar fața aproape de pieptul lui și-o ținu în brațe, în timp ce ea se scutura de plâns. – *El este.*

CAPITOLUL

NOUĂZECI ȘI UNU

O vedetă cu polițiști în uniforme albe din orașul Amysville a sosit o oră mai târziu, având la bord și un detectiv criminalist.

Împreună, l-au ridicat din apă.

Karen și Hauck au rămas pe margine, uitându-se cum cadavrul lui Charles este tras pe punte, cum sunt îndepărtate algele unsuroase și alte gunoaie care se agățaseră de el și cum sunt tăiate firele de pescuit care-l ținuseră legat de cablul ancorei.

Hauck s-a legitimat ca detectiv de poliție din Statele Unite și a stat de vorbă cu reprezentantul oficial local, pe nume Wilson, în timp ce Karen stătea deoparte, ținându-și fața în mâini. Hauck a spus că este fosta soție a lui Hanson, explicând că reluaseră legătura după un an și că veniseră în vizită. Amândoi au declarat că nu au idee cine-ar fi putut să facă un asemenea lucru oribil. Tâlhari, probabil. Uitați-vă la dezordinea de pe vas. Varianta asta părea cea mai simplă, nedând totul în vileag. Indiferent ce se va întâmpla în continuare, Hauck ajunsese la concluzia că era important ca el să controleze din Statele Unite ancheta, iar dacă le spuneau autorităților locale întregul adevăr, acest lucru n-ar mai fi fost posibil. Și-au dat numele și adresele din Statele Unite. Câte o scurtă declarație. I-au spus detectivului cu ce se ocupase

Hanson – investiții. Hauck știa că, atunci când polițiștii vor verifica, noul nume al lui Charles nu le va spune mare lucru.

Detectivul le mulțumi cordial, dar păru să privească declarațiile lor cu scepticism.

Doi dintre oamenii lui îl ridicară pe Charles și-l așezară într-un sac galben de morgă. Karen întrebă dacă i se poate acorda un moment pentru a sta singură lângă trupul lui. Ei n-au avut nimic împotrivă.

Ea îngenunche alături de el. Simțea că deja și-a luat la revedere de la el, de atâtea ori înainte, și l-a plâns până i-au secat toate lacrimile. Dar acum, uitându-se la expresia straniu de calmă de pe fața lui, la pielea puhavă, care prinsese o nuanță albăstrie, și amintindu-și atât chinul sufletesc, cât și surâsul resemnat pe care i le arătase el, pe plajă, cu o zi înainte, lacrimile începură să-i curgă iar. Îndurătoare de data aceasta, fără să-l mai judece. Pârâiașe fierbinți croindu-și drum pe obrajii ei.

O, Doamne, Charlie... Karen îi culese din păr o bucățică de algă.

Atât de multe amintiri dădeau acum năvală în mintea ei. Seara în care se cunoscuseră, la serata de binefacere – Charlie la patru ace în smoching, cu o cravată roșie ca focul. Ochelarii cu ramă de baga pe care-i purta mereu. Ce-i spusese, de o fermecase? „Cu ce-ai greșit, de trebuie să stai în compania asta plicticoasă?” Nunta lor la restaurantul Pierre. Ziua în care își deschisese firma, Harbor Capital, și prima lui tranzacție – cu titluri Halliburton, își aminti ea – totul atât de plin de speranțe și optimism. Cum se ducea el la meciurile de lacrosse ale lui Alex, și fugea pe lângă tușă, murind și înviind cu fiecare punct marcat, încurajându-l: „Hai, Alex, hai, nu te lăsa!”, bătând exuberant din palme.

Dimineața în care strigase de jos spre ea, încă aflată în baie, și-i spusese că va lua trenul spre serviciu.

Karen își trecu vârfurile degetelor peste fața lui. „Cum de-ai lăsat să se întâmple una ca asta, Charlie? Ce să le spun

eu acum copiilor? Cine-o să te mai plângă acum, Charlie? Ce naiba să fac eu cu tine, fir-ar să fie?"

Oricât s-ar fi străduit, nu putea să-l ierte. Dar el continua să fie bărbatul cu care ea își împărțise viața timp de aproape douăzeci de ani. Care făcuse parte din absolut fiecare moment important al existenței ei. Care era în continuare tatăl copiilor ei.

Iar ea văzuse, în căința din ochii lui, ieri, o imagine grăitoare a ceea ce lui îi lipsea atât de tare.

Sam. Alex. *Ea.*

Ce naiba să fac eu cu tine, Charlie?

— Karen... – Hauck veni în spatele ei și-i așeză blând palmele pe umeri. – Trebuie să-i lăsăm pe oamenii aceștia să-și facă datoria.

Ea dădu din cap. Își puse degetele pe pleoapele lui Charlie și-i închise ochii pentru ultima oară. Așa era mai bine. Acesta era chipul pe care voia să-l ia mai departe cu ea. Se ridică cu greutate în picioare și se rezemă, ușor, abia simțit, de Hauck.

Unul dintre polițiști se apropie de Charles și trase fermoarul sacului protector.

Și asta a fost tot. El nu mai era.

— Or să ne lase să plecăm, îi spuse Hauck la ureche. Le-am dat eu toate datele de contact. Dacă apar unele chestii, și e foarte probabil să apară, or să vrea să discute iar cu noi.

Karen încuviință din cap.

— Știi că s-a întors o dată în State? – Karen își ridică privirea spre Hauck. – Pentru ceremonia de absolvire a Samanthei. A stat acolo, în mașină, peste drum, și s-a uitat la noi. Vreau să-l aduc înapoi acasă, Ty. Vreau să fie iar cu noi. Vreau să afle și copiii tot ce s-a întâmplat. Era tatăl lor.

— Putem solicita trimiterea cadavrului, după ce medicul legist termină autopsia.

Karen smârcâi din nas.

— Bine.

Urcară înapoi la bordul *Îngerului Mării* și se uitară la Charles cum este ridicat în vedeta poliției.

— Oamenii aceia l-au găsit până la urmă, Ty... – Karen își stăpânea cu greu valul de furie care-i înfierbânta tot mai tare sângele. – Ar fi venit cu noi acasă. Știu sigur asta. De-aceea ne-a și chemat.

— Nu ei l-au găsit, Karen. – Imaginea neliniștitoare a imensului schooner negru pe care Hauck îl văzuse devenea tot mai clară în mintea lui. – *Noi* am făcut-o. Noi i-am condus direct la el. – Se uită lung la barca răvășită a lui Charles. – Iar adevărata întrebare este, ce mama dracului căutau?

CAPITOLUL

NOUĂZECI ȘI DOI

Poate că așa a fost, admise Karen într-un târziu, revăzând iar și iar în minte, de nenumărate ori, oribila imagine a lui Charles, în următoarele câteva zile.

Poate că li se întinsese o cursă. Poate că ei doi i-au condus direct la el.

Dar cine erau ei?

Hauck îi povestise despre barca neagră cu pânze pe care o văzuse în ziua anterioară. Și pe care o văzuse și acasă la Dietz, într-o fotografie pe perete. Karen își aminti și ea un avion care zburase în cerc sus pe cer, deasupra insulei, atunci când ea și Charles își luaseră rămas-bun, deși pe moment nu-l remarcase.

Dar nimic din toate astea nu mai conta pentru ea acum.

Să-l vadă așa pe Charlie – bietul lui trup umflat de apă, indiferent ce-ar fi făcut, indiferent câtă suferință a provocat, acesta era lucrul care-i bântuia mintea. Își petrecuseră jumătate din viață împreună. Împărțiseră unul cu celălalt cam toate momentele fericite din viața fiecăruia. Stând să reflecteze acum, lui Karen îi venea greu până și să-și separe propria viață de a lui, atât de întrepătrunse erau cele două. Lacrimile i-au revenit și odată cu ele niște simțăminte amestecate, greu de înțeles. Pentru ea, era ca și cum el ar fi murit din nou. Nu-și închipuise niciodată, după ce-l pierduse în

urmă cu un an, iar apoi ținuse în ea atâta furie adunată împotriva lui, că putea fi atât de dureros. Cine, sau de ce – asta era treaba lui Ty să afle.

Au luat avionul spre casă a doua zi. Hauck a vrut ca ei să ajungă înapoi în țară înainte ca ancheta din insule să descopere că Steven Hanson n-avea niciun fel de trecut. Înainte ca ei să se vadă obligați să dea explicații complete.

Iar Karen... ea voia să scape de lumea aceea de coșmar cât mai curând posibil. Odată ajunși acasă, Hauck a lăsat-o cu prietena ei, Paula. În niciun caz nu putea rămâne singură. Trebuia să-și deschidă sufletul, într-un târziu, față de cineva.

— Nici măcar nu știu de unde să încep, a spus Karen, iar Paula a prins-o de mână. Dar trebuie să-mi juri, Paula, că asta va rămâne numai între *noi*. Între mine și tine. Nu se poate să spui nimănui. Nici măcar lui Rick.

— Firește că n-am să spun, Karen, promisese Paula.

Karen a înghițit greu. A clătinat din cap și a lăsat să-i scape un suspin care părea că fusese închis acolo, adânc în sufletul ei, de săptămâni întregi. Și chiar așa și era. S-a uitat la prietena ei cu un surâs încurcat.

— Ții minte documentarul acela, Paula?

În aceeași după-amiază, Hauck s-a dus în Greenwich. La secția de poliție. Fără a-și saluta oamenii din propria unitate, s-a dus direct la comandantul Fitzpatrick, în biroul de la etajul al patrulea.

— Ty! se ridică Fitzpatrick în picioare, parcă transportat de bucurie. Toată lumea se întreba când o să te mai vedem la față. Avem deja vreo câteva ciudățenii care te așteaptă, dacă ești gata să te întorci. Pe unde-ai umblat?

— Stai jos, Carl.

Comandantul se așeză încet.

— Nu știu dacă-mi place cum sună chestia asta, frate.

— N-o să-ți placă.

Înainte să intre în problemă, Hauck își privi șeful ferm în ochi.

— Îți amintești accidentul ăla cu fuga autorului de la locul faptei, de care mă ocupam eu?

Fitzpatrick trase aer în piept.

— Aha, mi-amintesc.

— Ei bine, am câteva informații în plus.

Hauck îi povesti apoi totul, de-a fir a păr. Începând cu începutul.

Karen. Numărul de telefon al lui Charles în buzunarul victimei. Vizita făcută de el în sud, la Pensacola. Cum descoperise conturile din străinătate, cum duseseră toate înapoi la Charles. Cu stăpânire de sine, îi relată lui Fitzpatrick escapada lui în casa lui Dietz. Ochii comandantului se lărgiră de uimire. Apoi încleștarea lui cu Hodges...

— Cred că-ți bați joc de mine la modul absolut, domnule locotenent. – Comandantul își împinse scaunul la distanță de biroul din fața lui. – Ce dovezi aveai? Ceea ce s-a petrecut acolo... Ca să nu mai vorbim că n-ai raportat imediat, fir-ar al dracului, că ai împușcat pe cineva!... Ceea ce s-a petrecut acolo a fost totalmente ilegal!

— N-am nevoie să-mi reciți regulamentul, Carl.

— Nici nu mai știu, Ty, spuse șeful lui, privindu-l lung. Poate că ai nevoie!

— Mă rog, înainte de asta ar mai fi ceva.

Hauck continuă prin a-i povesti despre al doilea accident cu fugă de la locul faptei, petrecut în New Jersey. Cum Dietz fusese martor și acolo.

— Au fost crime premeditate, Carl. Ca să reducă niște oameni la tăcere. Ca să-și acopere pierderile financiare. Știu că n-am procedat corect. Știu că s-ar putea să trebuiască să fiu sancționat. Dar accidentele au fost puse la cale. *Asasinate*, Carl.

Comandantul își duse mâinile la față și-și apăsă cu vârfurile degetelor pielea din jurul ochilor.

— Partea bună e că s-ar putea să fi descoperit suficiente date ca să redeschizi cazul. Partea proastă... e că s-ar putea să fie folosite într-un caz împotriva *ta*. Ai mai multă minte decât atât, Ty. De ce naiba nu te-ai oprit la timp?

— Încă n-am terminat, Carl.

Fitzpatrick clipi neîncrezător.

— O, Sfinte Părinte și Fecioară...

Hauck îi relată și ultima parte. Călătoria pe St. Hubert. Cu Karen. Cum îl localizaseră pe Charles.

— *Cum?*

— Nu contează, ridică Hauck din umeri. L-am găsit și gata.

Îi povesti șefului lui cum găsiseră cadavrul lui Charles legat de ancora vasului. Pe urmă, cum îi indusese oarecum în eroare pe anchetatorii insulari.

— Sfinte Dumnezeule, Ty, tu chiar *ai ținut morțiș* să încalci absolut toate regulile?!

— Nu. – Hauck surâse și clătină din cap, în sfârșit încheindu-și povestea. – S-a întâmplat de la sine, Carl.

— Cred că va trebui să-mi dai insigna și arma ta de serviciu, Ty.

Înainte să plece, Hauck se duse la un calculator de la al doilea etaj. Membrii unității lui veniră la el, curioși și nerăbdători.

— Gata, te-am primit înapoi, șefu'?

— Nu chiar, spuse el cu un aer de resemnare, încă nu.

Se așeză la computer și dădu o căutare pe Google – ceva ce-l sâcâia de câteva zile.

The Black Bear. Ursul Negru.

Căutarea îi aduse mai multe răspunsuri. Vreo duzină de site-uri despre animale sălbatice. Un hotel-cabană din Vermont.

Abia pe a treia pagină de rezultate găsi Hauck în sfârșit prima informație relevantă.

Pe site-ul unui constructor italian de nave, Perini Navi.

The Black Bear. Iaht de lux cu pânze. Acest clipper de 88 de metri lungime (290 de picioare) este cel mai mare vas privat cu pânze din lume, care folosește conceptul tehnologic avansat de propulsie DynaRig. Are două motoare Duetz de câte 1800 de cai-putere. Viteza maximă este de 19,5 noduri. Design ultramodern, pe negru, cu trei catarge din fibră de sticlă, înalte de 58 de metri, suprafață totală sub pânze de 2 400 de metri pătrați. Vasul are șase cabine de lux, dotate cu sisteme complete de comunicații prin satelit, terminal Bloomberg, televizor cu plasmă extralat, sală de forță complet echipată, plasmă de 50 de inci în salonul principal, sistem de sunet. Are în dotare o șalupă de servitute Pascoe cu două motoare. Capacitate de 12 pasageri, plus echipajul de 16 persoane.

Remarcabil, își zise Hauck, căutând mai departe printre rezultate. O pagină mai încolo, pe site-ul unei reviste electronice pentru entuziaștii navigatului pe mare, găsi ceea ce căuta de fapt.

Hauck își împinse scaunul în spate. Se opri îndelung asupra numelui. Își aducea aminte. Odată chiar fusese la om acasă. *Și ce mai casă*!

Iahtul *The Black Bear* era proprietatea magnatului rus Gregory Khodoshevsky.

CAPITOLUL
NOUĂZECI ȘI TREI

Noi i-am condus la el, Karen.

Toată acea primă zi de la întoarcerea acasă, după ce-i povestise Paulei întreaga tărășenie și-o pusese să jure că va ține secretul, Karen își scormonise creierii încercând să înțeleagă.

Pe cine am condus?

Ea nu spusese nimănui unde se duceau. Rezervările le făcuse ea însăși. Foindu-se fără rost prin casă, în încercarea de a-și lua gândul de la Charles, reanaliză totul de la bun început.

Documentarul. Groaznicul șoc de a-i vedea chipul la televizor. Apoi bucata de hârtie smulsă din blocnotesul lui de la birou, pe care o primise prin curier – fără nicio adresă a expeditorului. Care o condusese la pașaport și la bani.

Apoi indivizii aceia de la Archer, nemernicul care-o îngrozise pe Sam în propria-i mașină. Lucrurile oribile pe care ea le găsise în biroul de acasă al lui Charles – felicitarea de Crăciun și biletul despre Sasha. Mintea ei se întorcea inevitabil la Charles. Pe plajă. Și apoi pe vas.

Ce încercau ei să găsească acolo, Charles?

Cine sunt „ei”? Cine, Charlie? Spune-mi! De cine fugeai tu? Și de ce ar continua ei să se țină și acum după tine?

Karen știa că Ty se dusese la serviciu ca să dea totul pe față. Va trebui să redeschidă cele două cazuri de accidente cu autor necunoscut. Acum ar trebui să aibă posibilitatea de-a descoperi cine erau investitorii lui Charlie.

Spune-mi, Charlie. De unde au știut ei că n-ai murit? Trebuie că au văzut că fusese lichidat contul de comisioane, spusese el. Urmăriseră traseul banilor prin bănci. După un an întreg, ce mai voiau de la el? Ce credeau ei că are? Toți acei bani?

Karen își lăsă mintea să hoinărească, în timp ce se uita pe fereastra de la birou. Răspunsese câtorva mesaje e-mail primite de la copii. Asta îi stârnise entuziasmul, făcuse ca lucrurile să pară normale. Copiii se simțeau nemaipomenit.

Ușile de la garaj erau deschise. Observă Mustangul lui Charlie, parcat în spațiul cel mai îndepărtat față de casă.

Brusc, își aminti. Ceea ce îi spusese Charlie: *Adevărul a fost întotdeauna în inima mea, Karen.*

Ceva chiar *ți s-a întâmplat, Charlie.*

De ce n-ai putut să-mi spui? De ce-a trebuit să-mi ascunzi lucrul acela, Charlie, la fel ca pe toate celelalte? Ce anume spusese el, atunci când ea insistase? *Tu chiar nu înțelegi, Karen, nici nu vreau să știi.*

Nu vrei să știu ce, Charlie?

Tocmai se pregătea să semneze mesajul către copii, când mintea îi zbură din nou la toate cele petrecute.

De data aceasta, tot trupul parcă i se cutremură.

Adevărul... a fost întotdeauna în inima mea.

Karen se ridică în picioare. O năpădi un val de sudoare. Își aruncă privirea pe geam.

Spre mașina lui Charlie.

Încă mai ai Mustangul, Karen, nu-i așa?

Ea crezuse că el doar trăncănește aiurea!

O, cerule mare!

Karen se repezi afară din birou, cu Tobey pe urme, ieșind pe ușă și îndreptându-se spre garajul deschis.

Acolo era. Pe bara de protecție din spate a Mustangului. Acolo unde fusese tot timpul. Autocolantul de pe mască. Ea îl văzuse, își trecuse privirea peste el – în fiecare zi, de un an încoace. Cuvintele scrise acolo: IUBIREA VIEȚII MELE.

Scrise pe o inimă de-un roșu strălucitor!

Karen își simți tot trupul apucat de convulsii.

— O, Charlie, gemu ea cu voce tare. Dacă totuși nu asta ai vrut să spui, te rog să nu crezi despre mine că-s cea mai mare cretină din lume.

Karen îngenunche lângă bara din spate a mașinii. Curios, Tobey își împinse și el botul rece și umed în sus. Karen îl dădu ușurel la o parte.

— Lasă-mă puțin, scumpule, te rog.

Se lăsă jos, întinsă pe spate, își vârî mâna pe sub bara cromată și începu să pipăie în jur.

Nimic. Și la ce se așteptase? Doar praf și mizerie unsuroasă, umplându-i mâna de dâre negre ca de funingine. Se prefăcu că nu se simte ca ultima caraghioasă.

Va explica o mulțime de lucruri, Karen.

Karen întinse iarăși mâna. De data aceasta, cât putu de departe.

— Mă străduiesc, Charlie, spuse cu voce tare. *Îmi dau toată silința.*

Pipăi orbește imediat în spatele „interiorului" inimii.

Degetele ei dădură de ceva. Un obiect micuț. Lipit cu bandă adezivă pe partea interioară a măștii.

Inima lui Karen începu să bată mai repede. Își împinse corpul încă puțin sub mașină și desprinse obiectul de marginile cromate.

Ceea ce era acolo se desfăcu.

Era un pachețel strâns înfășurat într-o folie de plastic cu bule antișoc.

Karen se uită lung spre Tobey, nevenindu-i să creadă.

— *O, Doamne Dumnezeule.*

CAPITOLUL

NOUĂZECI ȘI PATRU

Karen veni cu pachețelul în bucătărie. Căută în sertar, scoase o lamă cu mâner pentru desfăcut ambalaje și tăie banda adezivă, desfăcând cu atenție folia de plastic protectoare. Ridică obiectul în mână.

Era un telefon mobil.

Dar nu un telefon pe care ea să-l mai fi văzut vreodată înainte. Gândindu-se, își aduse aminte că și Charlie avea un BlackBerry. Care nu fusese nicicând găsit. Karen îl privi lung – parcă temându-se să-l țină în mâinile ei.

— Ce încerci tu să-mi spui, Charlie?

Într-un târziu, apăsă butonul de pornire. Uluitor, după atâta timp, ecranul cu cristale lichide reveni la viață.

TASTATURĂ BLOCATĂ.

La naiba. Dezamăgită, Karen îl lăsă pe blatul melaminat.

Recapitulă în minte un fișier virtual al parolelor pe care Charles le-ar fi putut folosi. Mai multe posibilități, începând cu cea mai evidentă. Tastă data lor aniversară, 0716. Ziua în care Harbor Capital începuse să funcționeze. Numele lui de pe e-mail. Apăsă *enter.*

Nimic. TASTATURĂ BLOCATĂ.

Draci. Introduse în continuare 0123, douăzeci și trei ianuarie, ziua lui de naștere. Tot nimic. Pe urmă douăzeci și

unu august, aniversarea ei. Greșit – a treia oară. Karen încercă atunci amândouă datele de naștere ale copiilor. Treizeci martie, pe urmă doisprezece noiembrie. Nici acum n-avu noroc. Începea s-o exaspereze. Chiar dacă raționamentul ei era corect, tot rămâneau sute de variante posibile. Un număr cu trei cifre, poate – să elimine zeroul din față? Sau poate un număr de cinci cifre – să includă și anul?

Draci.

Karen se așeză pe un scaun. Luă un carnețel din sertar. Trebuia să fie una dintre combinații. Se pregăti să le parcurgă pe toate la rând.

Atunci și-a amintit brusc! Ce altceva îi mai spusese Charles în ziua aceea? Ceva despre „Tot frumoasă ești, Karen".

Ceva despre „culoarea ochilor scumpetei mele".

Scumpa lui Charlie.

La inspirație, Karen tastă cuvântul – culoarea „scumpetei" lui. *Emberglow*. Licăr de jăratic.

Spre uluirea ei, iconița BLOCAT dispăru de pe ecranul telefonului.

CAPITOLUL
NOUĂZECI ȘI CINCI

Saul Lennick stătea în biblioteca spațioasă a casei sale de pe Deerfield Road, pe terenurile Country Clubului Greenwich.

Din sistemul stereo răsunau acordurile operei lui Puccini, *Turandot*. Muzica aceasta îi inducea dispoziția potrivită pentru studierea procesului-verbal al celei mai recente ședințe de consiliu a Operei Metropolitane din New York la care participase. Din fotoliul lui de piele, Lennick avea în față panorama grădinii impecabil amenajate din spatele casei, cu copaci înalți și o pergolă ducând spre splendidul foișor ridicat la marginea lacului – totul luminat ca un decor de teatru pitoresc.

Se auzi trilul telefonului mobil.

Lennick deschise telefonul. Aștepta acest apel.

— M-am întors, spuse Dietz. Acum poți să te odihnești nițel. S-a rezolvat.

Lennick închise ochii și dădu din cap.

— Cum?

— Nu te frământa tu peste măsură cu chestia asta. S-ar părea că vechiul tău amic Charlie avea o slăbiciune pentru partidele de înot la lumina lunii.

Vestea îl făcu pe Lennick să se simtă ușurat. Dintr-odată, greutatea pe care-o tot purtase după el păru să i se

ridice de pe umerii obosiți. Nu-i fusese deloc ușor. Charlie era prietenul lui. Saul îl cunoștea de peste douăzeci de ani. Trecuseră prin multe împreună, bune și rele. Fusese cuprins de tristețe atunci când auzise că a murit în atentatul cu bombă. Acum, însă, nu mai simțea nimic. Charlie se transformase de multă vreme într-o povară inutilă care se cerea îndepărtată.

Lennick nu simțea *nimic* – în afara unui nou și înspăimântător sentiment de conștientizare a lucrurilor de care era capabil.

— Ai reușit să afli ceva?

— *Niente*. Indiferent ce informații o fi avut, amărâtul naibii le-a luat cu el în mormânt. Și doar știi bine că pot să fiu extrem de convingător. I-am răscolit barca de sus până jos. Am demontat până și afurisitul de bloc motor. Nimic.

— Nu-i nimic, oftă Lennick. Poate că nici n-a avut nimic, niciodată. Oricum, trebuia de mult rezolvată treaba asta.

Poate că nu era decât o spaimă a lui. *Instinctul de supraviețuire*, reflectă Lennick. Cu adevărat uimitor, ce poate face omul când se simte amenințat.

— S-ar putea totuși să mai fie o problemă, spuse Dietz, întrerupându-i gândurile.

— Ce anume?

Detectivul, își aminti Lennick. Acum, că se întorsese.

— Charles s-a întâlnit cu nevastă-sa. Înainte ca noi să putem ajunge la el. Ea și cu polițistul, ei l-au găsit.

— Nu, spuse Lennick cu amărăciune, asta nu-i bine.

— Au discutat vreo două ceasuri pe insula aia. Aș fi încercat să fac eu ceva încă de-acolo, dar peste tot mișunau polițiștii locali. Tipul știe despre amândouă accidentele. Și despre Hodges. Și cine poate ști ce i-o fi spus băiatul tău, Charles, nevesticii lui?

— Nu, nu putem lăsa chestia asta în aer, conchise Lennick.

Acesta era un lucru pe care el îl lăsase să coacă prea mult, ca pe un abces netratat. Îl întrebă pe Dietz:

— Ei unde sunt acum?

— Aici acasă.

— Hmmm...

Lennick fusese student la Yale. La vremea lui, se numărase printre cei mai tineri parteneri promovați vreodată la Goldman Sachs. Acum, era în termeni amicali cu câțiva dintre cei mai puternici oameni din lume. Putea să sune pe oricine și i s-ar fi răspuns imediat. Avea pe telefonul mobil, în meniul de apelare rapidă, numărul direct al ministrului de Finanțe al Statelor Unite. Avea patru nepoți drăgălași și iubitori...

Dar când vine vorba de afaceri, niciodată nu poți fi prea prudent sau prea abil.

— Hai să facem ceea ce avem de făcut, spuse Lennick.

CAPITOLUL

NOUĂZECI ȘI ȘASE

— Am fost trimis în concediu fără plată, ca măsură disciplinară, spuse Hauck la Arcadia, încălzindu-și degetele în jurul ceștii de cafea.

Karen îl sunase cu un ceas mai devreme. Îi spusese că are ceva important să-i arate. El venise s-o întâlnească în oraș.

— Și cu slujba ta cum rămâne? îl întrebă ea.

— Nu știu sigur, oftă Hauck resemnat. Nu cred că mă mai propune nimeni pentru Polițistul Anului. Le-am spus tot. – Zâmbi pe sub mustață. – De la cap la coadă. Va avea loc o anchetă. Problema e că mi-am cam dat singur cu stângul în dreptul, băgându-mă în povestea aia de acasă de la Dietz, în Jersey. Totuși, avem cele două cazuri de așa-zis accident cu autor necunoscut... Sunt sigur că Pappy Raymond va depune mărturie că Dietz a fost cel care l-a forțat să nu se mai amestece în povestea cu petrolierele. Deocamdată va trebui să fie suficient – până mai apare și altceva.

— Îmi pare rău, spuse Karen. – Își puse o mână peste mâna lui. Ochii ei scânteiau, rotunzi. Și în ei miji un zâmbet. – Dar cred că s-ar putea să te pot ajuta, domnule locotenent.

— Cum așa?

Se uită la ea, iar pulsul începu să i se accelereze ușor.

Ea râse:

— A apărut altceva.

Karen își vârî o mână în geantă.

— Un cadou. De la Charlie. L-a lăsat intenționat ca să-l găsesc eu. A pomenit ceva de el, când m-a condus înapoi spre barcă, atunci, la întâlnirea de pe insulă, spunând că sunt lucruri pe care ar trebui să le știu, dacă e să i se întâmple lui ceva. A zis că adevărul este undeva în inima lui. Credeam că bate câmpii. Nici măcar n-am vrut să mă mai gândesc la asta, până nu am văzut-o.

— Ce-ai văzut?

— Inima! exclamă Karen, triumfătoare. Mustangul lui Charlie. *Scumpetea* lui!

Îi întinse lui Ty telefonul mobil. El se uită lung la ea, neînțelegând nimic.

— Era lipit cu bandă adezivă pe dinăuntrul măștii din spate de la mașina lui. De-aceea nu voia s-o vând. Acolo l-a ținut tot timpul ascuns! Asta voia el ca eu să găsesc.

— Ce anume, Karen?

Ea dădu din umeri.

— Nici eu nu prea știam. Așa că am verificat toată agenda de contacte. Dar nu mi-a spus mare lucru. Poate găsești tu vreun număr sau două pe care să le pui în legătură cu toată povestea. Pe urmă m-am gândit mai bine... telefon mobil... *poze!* Poate că avea niște fotografii în memorie, care să implice pe cineva. Trebuia să existe un motiv pentru care el l-a ascuns atât de bine. Așa că am intrat în meniul Media... la poze. – Karen deschise capacul telefonului. – Dar nici acolo nu era nimic.

Hauck luă telefonul.

— Pot să-l dau la verificat tehnicienilor de la laborator.

— Nu-i nevoie, domnule locotenent... am găsit eu! Era o înregistrare audio. Habar n-aveam că jucăriile astea funcționează și ca reportofon, dar era acolo, lângă submeniul de poze. Așa că am dat clic. – Karen luă înapoi telefonul și căută submeniul de înregistrare audio. – Poftim! Aici este

altcevaul tău, Ty. Un cadou din partea lui Charlie. Direct din mormânt.

Hauck se uită lung la ea.

— Nu pari prea încântată, Karen.

— Stai puțin și ascultă, spuse ea, apăsând pe o tastă.

Începu să se audă o voce cu timbru metalic. *„Tu crezi că mie-mi convine unde a trebuit să ajung."*

Hauck se uită la Karen și Karen spuse:

— Ăsta-i Charles.

„Crezi că mie-mi place în ce dezastru m-am băgat. Dar sunt înăuntru până-n gât. Și nu mai pot continua așa."

„Ba nu", îi replică o a doua voce. Pe aceasta, Hauck era sigur că o mai auzise undeva și înainte. *„Suntem amândoi băgați, Charles."*

Karen se uita lung la el; expresia de șoc dispăruse, înlocuită de un licăr vindicativ.

— Ăsta-i Saul Lennick.

Hauck clipi surprins.

Înregistrarea continuă. *„Asta-i toată problema, Charles. Tu crezi că ești singurul a cărui viață ești pe cale s-o nenorocești, din cauza propriei tale nesocotințe. Dar și eu sunt amestecat, exact la fel de mult ca tine. Știai care sunt riscurile. Știai cine-s oamenii ăștia. Dacă vrei să joci la masa celor mari, Charles, trebuie să pui miza potrivită."*

„Am primit o felicitare de Crăciun, Saul. Pentru numele lui Dumnezeu, cu fețele copiilor mei decupate din poză! De unde naiba putea să vină decât de la ei?"

„Iar eu am nepoți, Charles. Tu crezi că numai capul tău e în joc?" O scurtă pauză. *„Ți-am spus ce să faci. Ți-am spus cum să gestionezi situația. Ți-am spus că trebuie să-i închizi gura țărănoiului bătrân de acolo. Și-acum ce vrei să faci?"*

„E prea târziu", oftă Charles. *„Cei de la bancă deja suspectează că..."*

„De bancă pot să mă ocup eu, Charles! Dar tu... tu trebuie să-ți cureți singur mizeria pe care ai făcut-o. Dacă nu, te asigur că mai există și alte metode, Charles."

„Ce alte metode?”

„Mi s-a spus că are un băiat, care locuiește aici, în zonă.”

Pauză.

„E un avantaj, Charles. Un avantaj de care te-ai folosit fără probleme când a fost vorba să ne bagi pe amândoi la apă.”

„Nu-i decât un moșneag amărât, Saul.”

„Vrea să se ducă la ziare, Charles. Vrei să-i vezi pe jurnaliști că-și bagă nasul, crezând că descoperă nu știu ce subiect de securitate națională, și cu ocazia asta să dea peste ce știi foarte bine că vor da? O să am eu grijă ca bătrânul să-și țină gura. Am oameni care sunt specializați în genul ăsta de lucruri. Tu doar ai grijă să-ți pui la punct bilanțul contabil, Charles. Avem la dispoziție o lună. O lună, Charles, și fără alte belele! M-ai înțeles ce vreau să spun, Charles? Nu ești singurul care are capul în laț.”

Un răspuns abia auzit. *„Am priceput, Saul.”*

Hauck se uită lung la Karen.

— *Saul a fost*, spuse ea, lacrimile luptându-se să-și croiască drum în ochii ei. Dietz, Hodges... lucrează pentru el.

El îi acoperi mâna cu a lui.

— Îmi pare rău, Karen.

O umbră de tristețe îi întunecă fața lui Karen.

— Charlie îl iubea ca pe un frate mai mare, Ty. Saul a fost lângă noi de fiecare dată când viața noastră se afla la cotitură. Ca un frate mai mare... – Își încleștă dinții. – Nemernicul a luat cuvântul la ceremonia memorială a lui Charles. Și a putut să-i facă una ca asta... *Saul a fost*, Ty! Dumnezeule mare, și eu m-am dus la el când au venit indivizii de la Archer. Când Sam a fost atacată. Îmi vine să vărs...

Hauck o strânse de mână.

— M-am dus la el, Ty... înainte să plecăm. Nu i-am spus exact unde ne ducem, dar probabil că și-a putut da seama și singur. – Fața ei se făcu albă ca hârtia. – Poate am fost și urmăriți, nu-mi dau seama.

— Tu n-ai greșit cu nimic, Karen.

— Chiar tu ai spus că noi i-am condus la el. – Karen ridică telefonul de pe masă. – Asta e ce căutau ei, atunci când au întors pe dos barca lui Charles. S-ar putea ca el să le fi spus că are dovezi. Înainte de atentatul cu bombă. Ca un fel de poliță de asigurare. Pe urmă, au descoperit că n-a murit în explozie.

Lăsă să-i scape un suspin lung, plin de un sentiment al trădării și mâniei.

— Deci ce facem acum?

— Tu ai să te duci acasă, spuse Hauck, uitându-se ferm la ea. Du-te și împachetează-ți câteva schimburi și așteaptă-mă acolo. Dacă oamenii ăștia ne-au urmărit până la Charles, nu se poate să nu știe și că te-ai întâlnit cu el acolo.

— OK. Dar tu?

El se întinse după telefonul mobil.

— Eu mă duc până acasă, să fac o copie după înregistrarea asta, doar ca să fim mai siguri. Pe urmă am să-l sun pe comandantul Fitzpatrick. Până mâine, o să obțin un mandat. Înainte ca povestea asta să meargă mai departe.

— L-au omorât pe Charles, spuse Karen, strângând ușor din pumni, după care îi dădu lui Hauck telefonul. Fă ceva util cu el, Ty. Charlie voia să ajungă la mine. Nu-i lăsa să câștige.

— Îți promit că nu vor câștiga.

CAPITOLUL

NOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Karen s-a întors cu mașina acasă.

Degetele îi tremurau pe volan. Nicicând nu mai simțise un asemenea gol în stomac, o asemenea senzație de incertitudine. Nu cumva era în pericol acum?

Cum a putut Saul să-i facă așa ceva? Ei, lui Charles?

Un om în care avusese încredere nestrămutată, ca într-un membru al familiei, de-a lungul ultimilor zece ani. Un om la care alergase ea însăși după sprijin. Aproape că-i venea să verse. O mințise. Se folosise de ea ca să ajungă la Charlie, exact așa cum se folosise și de soțul ei. Iar Karen știa că și-o făcuse cu mâna ei. Brusc, se simțea complice la tot ceea ce se întâmplase.

Până și la moartea lui Charlie.

Gândul îi zbură la Saul, amintindu-și cu câtă dragoste vorbise despre Charles la înmormântare. Cât de tare trebuie să-l fi amuzat, își zise Karen în sinea ei, clocotind de furie, că soarta intervenise cu atâta grație, exact la țanc! Dând la o parte din calea lui Saul un asemenea pericol potențial.

Și în tot acest timp Charlie fusese în viață.

Oare Charlie știa? Și-a dat el seama vreo clipă cine anume îl vâna? Credea că îl urmăresc investitorii lui, ca să se răzbune. *Sunt oameni răi, fără scrupule, Karen...* Dar Dietz și Hodges lucraseră pentru Saul. De la început până la sfârșit

fusese doar vechiul lui partener, înfricoșat. Încercând să-și protejeze propriul cap de iepure fricos și laș.

Of, Charlie, mereu le-ai înțeles greșit, nu-i așa?

Coti pe Shore, îndreptându-se spre ocean. Se gândea să se ducă direct la Paula acasă, dar apoi își aminti ce-i spusese Ty. Întoarse iar pe Sea Wall. Nu văzu pe nimeni. Intră cu Lexusul pe aleea de acces spre casă.

Toate luminile erau stinse.

Karen intră în grabă, pe ușa din garaj, și aprinse lumina de îndată ce ajunse în bucătărie.

Pe loc avu senzația că ceva nu era în regulă.

— *Tobey!* îl strigă pe cățel.

Îndreptă cu mâna teancul de corespondență pe care-l lăsase pe masa din bucătărie. Câteva facturi, vreo două cataloage. Întotdeauna se simțea nițel altfel când Alex și Sam erau plecați de acasă. De când nu mai era Charles. De câte ori se întorcea în casa întunecată.

Strigă iar:

— Tobey? Unde ești, băiete?

De obicei, îl auzea imediat zgâriind la ușă.

Nicio reacție.

Karen scoase o sticlă de apă din frigider și se duse în casă cu corespondența.

Deodată îl auzi pe cățel – dar undeva departe, schelălăind.

În birou, la etaj? Karen se opri, încercând să-și amintească. Nu-l lăsase în bucătărie, când plecase?

O luă prin casă după lătratul câinelui. Aprinse o lumină de la comutatorul de lângă ușa principală.

Un fior înghețat îi traversă șira spinării.

Saul Lennick stătea pe un scaun din camera de zi, cu fața spre ea și picioarele încrucișate.

— *Bună, Karen.*

CAPITOLUL

NOUĂZECI ȘI OPT

Simți cum inima i se târăște sus în gât. Se uită la el, înmărmurită, scăpând plicurile din mână pe podea.

— Ce naiba cauți aici, Saul?

— Vino încoace și stai jos, îi făcu el semn, bătând ușurel cu palma pernele canapelei de lângă el.

— *Ce cauți aici?* întrebă Karen din nou, simțind un fior de spaimă.

Ceva dinăuntrul ei îi striga că ar trebui s-o rupă imediat la fugă. Era lângă ușă. *Ieși de-aici, Karen! Acum!* Ținându-și respirația, privi spre ușa principală.

— Vino și stai jos, Karen, spuse Lennick din nou. Nici prin cap să nu-ți treacă să pleci. Mă tem că asta nu-i în cărți.

O siluetă se desprinse din umbrele de pe holul care ducea spre biroul ei, unde Tobey lătra din toate puterile.

Karen îngheță.

— Ce vrei de la mine, Saul?

— Avem câteva lucruri de pus la punct, tu și cu mine, nu-i așa, draga mea?

— N-am idee despre ce vorbești, Saul.

— Hai să nu ne mai prefacem, bine? Amândoi știm că te-ai întâlnit cu Charles. Și acum știm amândoi că este mort. În sfârșit e mort, Karen. Haide... – Bătu iar ușurel cu palma pernele canapelei, de parcă ar fi încercat să convingă cu

binișorul un nepoțel recalcitrant. – Vino și stai lângă mine, draga mea.

— Nu mă lua cu „dragă”, Saul! se răsti Karen la el, cu privirea arzând. Știu ce-ai făcut.

— Ce-am făcut? – Saul își încrucișă degetele. Căldura binevoitoare din privirea lui se duse. – Nu e o rugăminte, Karen.

Bărbatul de pe coridor se mișcă în direcția ei. Era înalt, îmbrăcat cu o cămașă colorată de plajă, și avea părul strâns la spate, într-o codiță scurtă. Cumva, ea avu impresia că-l mai văzuse și înainte.

— *Ți-am spus să vii aici.*

Cu inima începând să-i bată mai repede, Karen se apropie lent de el. Gândul îi zbură la Ty. Cum să facă să-i dea de veste? Ce aveau de gând să facă cu ea? Se lăsă pe canapea, acolo unde îi arătase Lennick.

El zâmbi.

— Aș vrea să încerci să înțelegi, Karen, cam ce înseamnă, de fapt, cifra de un miliard. Dacă am vorbi despre timp, un milion de secunde ar fi cam unsprezece zile și jumătate. Un miliard, Karen... ar însemna peste *treizeci și unu de ani!* Iar un trilion... – Ochii lui Lennick se luminară. – Ei da, îți vine greu până și să te gândești... treizeci și unu *de mii* de ani!

Karen se uită la el încordată.

— De ce-mi spui asta, Saul?

— *De ce?* Ai măcar idee cât de mulți bani se află depuși în conturile bancare din locuri scutite de taxe, cum ar fi Grand Cayman și Insulele Virgine, Karen? În jur de 1,6 trilioane de dolari. Greu de imaginat cât înseamnă asta, de fapt... peste o treime din toate depozitele bancare din Statele Unite. Aproape cât PIB-ul Marii Britanii sau al Franței, Karen. „Economia turcoaz”, cum i se mai spune. Deci spune-mi tu, Karen, la o sumă atât de mare, atât de monumental de importantă, ce poate fi greșit?

— Ce încerci să justifici față de mine, Saul?

— *Să justific.* – Lennick purta un pulover subțire cafeniu din cașmir, cu deschizătură în formă de V, și dedesubt o cămașă albă imaculată. Se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele pe genunchi. – N-am nevoie să justific nimic față de tine, Karen. Sau față de Charles. Am zece oameni ca și Charles. Fiecare cu sume sub formă de investiții cel puțin la fel de mari. Ai măcar vreo idee pe cine reprezentăm noi? Poți să-i cauți pe Internet, Karen, dacă dorești, și motorul Google îți va întoarce la rezultate câțiva dintre cei mai cunoscuți și mai influenți oameni din lume. Nume pe care le-ai recunoaște imediat. Familii importante, Karen, magnați, și *alții*...

— *Infractori*, Saul!

— Infractori? – El izbucni în râs. – Noi nu spălăm bani, Karen. Noi îi investim. Când banii vin la noi, indiferent dacă din vânzarea tabloului unui maestru clasic sau dintr-un fond fiduciar din Liechtenstein, nu sunt decât bani pur și simplu, Karen. La fel de verzi și de curați ca ai tăi sau ai mei. Nu supui banii la judecăți morale, Karen. Până și Charlie ți-ar fi putut spune asta. Banii îi înmulțești. Îi investești.

—Tu ai pus să fie omorât Charlie, Saul! Deși te iubea ca pe fratele lui!

Saul zâmbi, parcă amuzat.

— Charlie avea *nevoie* de mine, Karen. Exact la fel cum și eu, având în vedere ce făcea, aveam nevoie de el.

— Ești un mare ticălos, Saul! – Lacrimile tremurau în ochii lui Karen. – Cum e posibil să aud așa ceva din gura ta?! Cum de-am putut să mă înșel atât de îngrozitor?

— Ce-ai vrea tu să recunosc acum, Karen? Că am făcut nu știu ce lucruri? Am fost obligat, Karen. Și la fel a fost și Charles. Crezi că el a fost vreun sfânt? A înșelat bănci. Și-a falsificat conturile...

— Ai pus să fie omorât băiatul acela, Saul, în Greenwich...

— *Din cauza mea a murit*? *Eu* m-am jucat cu petrolierele alea? – Figura lui Lennick se încordă. – *Charles a*

pierdut peste un miliard din banii lor afurisiți, fir-ar să fie! S-a jucat de-a alba-neagra cu propriile lui credite bancare. Împrumuturi de care eu îi făcusem rost. *Eu* l-am omorât? Tu crezi că aveam de ales, Karen? Tu cum crezi că procedează oamenii ăștia? Te mângâie pe cap și te consolează, „Nu-i nimic, ți-ai dat toată silința, lasă, poate avem mai mult noroc data viitoare"? Toți suntem supuși la aceleași riscuri aici, Karen. Toți care jucăm jocul ăsta. Nu numai Charles.

Karen îl fulgeră cu o privire scăpărătoare.

— Deci cine erau cei de la firma *Archer*, Saul? Cine era individul acela care-a atacat-o pe Samantha în mașină? Din partea ta veneau? Ticălosule, te-ai folosit de mine. Te-ai folosit de copiii mei, Saul. Te-ai folosit de Sam. Ca să ajungi la soțul meu, la prietenul tău. *Ca să-l ucizi, Saul.*

El încuviință din cap, cu un aer nițel vinovat, dar ochii îi rămaseră reci și terni.

— Da, m-am folosit de tine, Karen. Din momentul când am descoperit că, nu se știe cum, Charles era în viață. Din momentul când am constatat că toate comisioanele care rămăseseră în conturile lui din străinătate, după presupusa lui moarte, au fost retrase. Cine altcineva ar fi putut să fie? Pe urmă am dat peste însemnarea aceea a lui, din blocnotesul de la birou, cu codul casetei de valori. Trebuia neapărat să aflu ce conține, Karen. Nu reușeam să ajungem nicăieri, urmărind conturile. Așa că am încercat să te speriem puțin, atâta tot. Să te băgăm și pe tine în joc, în speranța, oricât de slabă, că poate Charles te va contacta. N-am avut de ales, Karen. Nu mă poți învinovăți pentru asta.

— M-ai pândit ca o pasăre de pradă! – Karen căscă ochii mari, tot nevenindu-i să creadă. – *De ce, Saul, de ce?* Îi erai ca un frate lui Charles. Te-ai ridicat și l-ai omagiat la ceremonia memorială...

— *A pierdut peste un miliard de dolari din banii lor, Karen!*

— Nu.

Ea îl privi lung, pe acest om care întotdeauna îi păruse atât de important, atât de stăpân pe el și pe destinele altora. Și, într-un mod ciudat, simți brusc că ea e mai puternică decât el, indiferent cine i-ar fi suflat în ceafă. Indiferent ce i-ar fi putut el face.

— Nicio clipă, dar absolut nicio clipă, n-a fost vorba de bani, Saul.

Expresia de pe chipul lui se înmuie. Nici măcar nu încercă să se ascundă.

— Nu.

— Nu banii aceia lipsă îi căutai tu, nu din cauza asta au întors oamenii tăi peste cap barca lui Charlie. – Karen zâmbi. – Ai găsit-o, Saul?

— Am găsit ceea ce ne trebuia, Karen.

— Ba nu, clătină Karen din cap, prinzând curaj. Nu prea cred. Te-a învins, Saul. S-ar putea să nu-ți dai seama încă, dar a reușit. Tu ai pus să fie omorât băiatul acela. Ca să-ți protejezi propriile interese. Ca să ții ascuns ceea ce reușise să descopere tatăl lui. Pentru că tu erai în spate, Saul, nu-i așa? Șeful cel mare și important, care trăgea toate sforile. Dar pe urmă, când ai văzut că fondurile din conturile lui Charles au fost retrase, ai înțeles brusc că era viu. Că trăia, Saul, nu-i așa? Prietenul tău. Partenerul tău. Care știa adevărul despre tine, corect?

Karen chicoti.

— Ești jalnic, Saul. Nu l-ai ucis pentru bani. Chestia asta măcar ți-ar putea conferi un pic de demnitate. Ai pus să fie ucis din lașitate, Saul... fiindcă ți-era frică. Pentru că te avea la mână, iar tu nu puteai conta pe el că nu va vorbi niciodată. Că nu va depune într-o zi mărturie contra ta. Și era ca o bombă cu ceas. Care oricând putea să explodeze, fără niciun avertisment. Într-o zi, când pur și simplu ar fi obosit să tot fugă... Cum se numește asta, Saul, în cercurile de afaceri? O datorie pe termen lung?

— *Un miliard de dolari, Karen!* I-am acordat toate șansele posibile. Mi-am pus și viața în joc pentru el... *și viețile nepoților mei!* Nu, nu puteam lăsa să-mi atârne o asemenea sabie deasupra capului, Karen. Nu mai puteam avea încredere în el. Nu după ce făcuse. Într-o zi, când obosea, când obosea să se tot ascundă, putea să vină și să ceară un târg, ca să se predea. – Sprâncenele vârstate cu alb ale lui Saul se încruntară. – După un timp, ajungi să te obișnuiești... influență, putere. Nu te mai poți lipsi de ele, Karen. Îmi pare sincer rău, dacă nu-ți place ce vezi când te uiți la mine.

— *Ce văd?* – Îl privi lung, cu ochii strălucind de lacrimi mânioase. – Ce văd eu nu e un om puternic, Saul. Văd un om bătrân... și speriat. Și demn de milă. Dar știi ceva? *El a învins.* Charlie a învins, Saul. Știai că are o dovadă împotriva ta. Tocmai de-aceea ai și venit acum aici, nu-i așa? Ca să afli ce știu eu. Ei bine, Saul, ticălos laș și nenorocit ce ești, poftim: a făcut o înregistrare audio. Cu vocea ta, Saul. Vocea ta, clară și inconfundabilă, spunând răspicat ce anume te pregăteai să-i faci bietului băiat din Greenwich. De asta ce mai spui? Cu oamenii tăi cu tot, care se ocupă de lucruri de-astea. Chiar în acest moment, și sper să te amuze și pe tine, Saul, la fel de mult cât mă amuză pe mine ideea, înregistrarea se află în mâinile celor de la poliție, care o folosesc ca să emită un mandat de arestare pe numele tău. Așa că, orice aveați de gând să-mi faceți, tu și lacheii tăi, zău nu mai are niciun rost. Până și tu poți vedea asta, Saul, deși știu că în niciun caz n-o să-ți provoace insomnii. E prea târziu. *Poliția știe.* Știe că tu ești la mijloc, Saul. Polițiștii deja știu.

Karen îl fixa cu o privire arzând de mânie. Și, pentru câteva clipe, Saul chiar păru să ezite, nesigur pe ce-ar trebui să facă acum, expresia de aroganță topindu-se de pe fața lui. Ea așteptă să-l vadă cum își pierde sângele rece.

Dar nu s-a întâmplat așa.

În loc de asta, el ridică din umeri și buzele i se încrețiră într-un surâs ironic.

— Sper că nu te referi la prietenul acela al tău, Karen. Cum îl cheamă? A, da, Hauck.

Privirea scăpărătoare a lui Karen rămase fixată asupra lui, dar o senzație de frică începu să-și facă drum prin măruntaiele ei.

— Pentru că, dacă la el te gândeai, mă tem că problema a fost deja rezolvată, Karen. Bun polițist, totuși... perseverent. Pare și să țină sincer la tine. – Saul se ridică în picioare, își aruncă ochii pe ceasul de la mână și oftă. – Din păcate, mă tem că la ora asta nici măcar nu mai e în viață.

CAPITOLUL
NOUĂZECI ȘI NOUĂ

Hauck a plecat spre casă de la cafeneaua din Old Greenwich, aflată cam la cinci minute de mers cu mașina în sus pe Post Road. Plănuia să copieze pe o casetă înregistrarea audio din telefon, după care să i-o ducă în chiar seara aceea lui Carl Fitzpatrick, care stătea aproape, în Riverside. Karen găsise exact ceea ce îi trebuia lui: dovezi inatacabile, care să nu poată fi anulate din motive de procedură. Fitzpatrick va trebui acum să redeschidă totul.

Ajuns în Stamford, coti de pe Post Road pe Elm Street, plin de elan. Întoarse înapoi pe sub autostradă și pe sub pasarela căii ferate Metro-North, către Cove, spre ocean, spre strada Euclid, unde locuia. În casa de peste drum, a restauratorilor de mobilă Robert și Jacqueline, luminile erau aprinse. După toate aparențele, dădeau o petrecere. Hauck coti la stânga pe aleea îngustă, cât să încapă o singură mașină, din fața casei lui.

Deschise compartimentul de bord, scoase pistolul Beretta pe care i-l dăduse lui Karen și-l vârî în buzunarul de la sacou. Trânti portiera Fordului Bronco și se repezi în sus pe scări, oprindu-se să ia corespondența.

În timp ce-și scotea cheile, nu se putu abține să nu zâmbească, gândindu-se la Karen. Ce-i spusese Charles înainte să moară, cum pusese ea totul cap la cap și găsise telefonul.

Ar ieși o polițistă pe cinste din ea – râse el în gând – dacă afacerea cu agenția imobiliară nu merge cum și-ar fi dorit. De fapt...

Un bărbat ieși din umbra întunecată, ținând în mână ceva îndreptat spre pieptul lui.

Înainte să tragă, Hauck apucă să-l privească în față, recunoscându-l instantaneu, și, în aceeași clipă, mintea îi fugi iarăși la Karen și își dădu seama că făcuse o greșeală enormă.

Prima împușcătură îl doborî la pământ, o durere ascuțită și arzătoare săgetându-l în partea de jos a abdomenului, în timp ce se răsucea într-o parte, ferindu-se. Băgă mâna inutil după pistolul din buzunar, în timp ce se prăbușea.

Al doilea glonț l-a nimerit în coapsă, când se răsturna pe spate, căzând neajutorat în jos pe scări.

Nu auzise niciun sunet.

Deznădăjduit, Hauck încercă să se apuce de balustradă, și, nereușind, se rostogoli până jos. Odată ajuns la capătul scărilor, rămase într-o poziție șezândă în vestibul, cu creierul învăluit de un nor cețos de buimăceală. O imagine reuși totuși să-și facă drum prin aburul din creierul lui, însoțită de-un sentiment paralizant de groază.

Karen.

Atacatorul coborî în urma lui pe scări.

Hauck încercă să se ridice, dar parcă întreg trupul îi era din cauciuc. Se răsuci cu fața spre casa lui Robert și Jacqueline și clipi des înspre luminile scânteietoare. Știa că ceva îngrozitor e pe cale să se întâmple. Încercă să strige. Cât mai tare. Deschise gura, dar de pe limbă nu-i alunecă decât un gust metalic, ca de cupru oxidat. Încercă să gândească, dar creierul îi era pur și simplu scurtcircuitat. Gol.

Deci așa se petrece...

Îi veni în minte o imagine de-a fetiței lui, nu Norah, ci Jessie, ceea ce i se păru ciudat. Își dădu seama că n-a sunat-o deloc de când s-a întors. Pentru o clipă, se gândi că parcă era vorba să vină și să petreacă împreună weekendul ăsta, nu-i așa?

Auzi zgomot de pași venind în jos pe scări.

Își băgă mâna în buzunarul de la sacou. Instinctiv, dibui după ceva de-acolo. Telefonul lui Charlie – nu-i putea lăsa să-l ia! Sau era vorba de pistolul Beretta? Creierul lui era amorțit.

Suflând greu, se uită din nou peste stradă, la casa lui Robert și Jacqueline.

Pașii se opriră. Cu ochii încețoșați, Hauck ridică privirea. Un bărbat se oprise lângă el.

— Hei, jigodie nenorocită, mă mai ții minte?

Hodges.

— Îhî..., dădu Hauck din cap. Te țin minte.

Individul îngenunche deasupra lui.

— Arăți absolut jalnic, domnule locotenent. Ești varză.

Hauck pipăi orbește în sacou și apucă cu degetele obiectul metalic de acolo.

— Știi ce-am tot purtat după mine în ultimele două săptămâni? spuse Hodges.

Își puse două degete în fața ochilor lui Hauck. Ca prin ceață, Hauck desluși obiectul închis la culoare și turtit pe care-l ținea acolo. Un glonț. Hodges îi deschise gura cu forța lui Hauck, îi împinse înăuntru țeava pistolului, metalică și călduță, mirosind a cordită, și trase cocoșul.

— Mă gândeam să ți-l dau înapoi.

Hauck se uită în ochii lui care râdeau.

— Păstrează-l.

Apăsă pe trăgaciul din buzunarul lui. Se auzi un pocnet scurt, urmat de un miros de ars. Glonțul îl lovi pe Hodges sub bărbie, fixându-i pe veci rânjetul pe față. Capul îi zvâcni brusc înapoi, sângele explodându-i din gură. Trupul lui căzu violent într-o parte, deasupra lui Hauck, de parcă l-ar fi împins cineva. Ochii i se dădură peste cap.

Hauck își trase picioarele de sub cele ale mortului. Arma lui Hodges îi alunecase pe piept. Nu voia decât să stea câteva clipe așezat acolo. Durerea îl săgeta prin tot corpul. Dar nu asta era problema. Nu asta îl îngrijora.

Groaza care-și croia drum prin valul de durere.

Karen.

Adunându-și toate forțele, Hauck își împinse trupul în sus, ridicându-se în picioare. Un strat alunecos de sânge i se așternu pe palmă, acolo unde-și atinsese rana de sub coaste.

Luă arma lui Hodges și se împletici spre mașină. Deschise portiera și se întinse spre stația radio. Se conectă la postul de poliție din Greenwich. Îi răspunse subofițerul de serviciu, dar Hauck nu recunoscu vocea.

— Aici locotenentul Hauck, spuse el, mușcându-și buzele ca să-și stăpânească durerea. A fost un atac armat la mine acasă, la numărul 713 pe Euclid Avenue, în Stamford. Vreau să trimiteți un echipaj local.

O pauză.

— Cerule mare, sunteți domnul locotenent Hauck?...

— Cu cine vorbesc? întrebă Hauck, cu o grimasă de durere.

Răsuci cheia în contact, închise portiera și ieși cu spatele din alee, izbind o mașină parcată pe stradă, după care porni mai departe.

— Sunt sergentul Dicenzio, domnule locotenent.

— Sergent, ascultă-mă cu atenție, ai auzit ce-am spus... dar mai întâi, și e foarte important, vreau ca două echipaje, oricine se află mai aproape, să fie trimise imediat la numărul 73 de pe Surfside Road, în Old Greenwich. Vreau să controlați și să păziți casa. M-ai înțeles, sergent? Vreau să o găsiți pe femeia care locuiește acolo, Karen Friedman. Situație potențial periculoasă. *M-ai înțeles, sergent Dicenzio?*

— Foarte bine, domnule locotenent.

— Și eu mă îndrept într-acolo.

CAPITOLUL

O SUTĂ

Un fior de spaimă o traversă pe Karen, făcând ca tot sângele să i se scurgă din obraji. Neîncrezătoare, se mulțumi să clatine din cap.

— Ba nu, ăsta-i un *bluff*, Saul.

Ty n-avea cum să fie mort. Abia se despărțise de ea. Plecase spre secția de poliție. Urma să se întoarcă s-o ia.

— Mă tem că nu, Karen. Am rugat un vechi prieten de-al lui să-l aștepte când se întoarce acasă. S-ar putea chiar ca Ty să aibă asupra lui ceva care ne interesează direct. Am dreptate, draga mea?

— *Nu!* – Karen se ridică în picioare. Sângele îi clocotea de turbare. – *Nu!*

Se repezi la Lennick să-l lovească, dar bărbatul cu codiță la spate, care se furișase pe tăcute în spatele ei, o prinse de mâini și-o ținu pe loc.

Ea încercă să se smulgă din strânsoarea lui.

— *Du-te dracului, Saul!*

— Eventual mai târziu, spuse el ridicând din umeri. Dar între timp, Karen, mă tem că n-am să mă duc decât înapoi la mine acasă, la o cină cam târzie. Cât despre tine... – Își netezi cutele de la pulover și-și îndreptă gulerul cămășii. Avea o expresie pe față care părea de-a dreptul întristată. – Știi că nu-mi face absolut nicio plăcere ce se întâmplă, Karen,

fiindcă dintotdeauna am ținut la tine. Dar trebuie să-ți dai seama că nu există nicio altă cale, nu ne putem permite să te lăsăm să scapi.

În acel moment, ușile din sticlă care dădeau spre curtea din spate se deschiseră și un alt bărbat păși înăuntru – mai scund, cu părul negru și o mustață încărunțită.

Karen îl recunoscu pe loc, după descrierile auzite. *Dietz.*

— Liber peste tot, spuse acesta.

Karen observă că pantofii îi erau murdari de nisip și noroi.

Lennick dădu din cap.

— Bine.

Karen fu cuprinsă brusc de frică.

— Ce-ai de gând să-mi faci, Saul?

— Mă gândeam că nu ți-ar strica o mică partidă de înot la lumina lunii. Copleșită de durere și oroare, după ce-ai descoperit că soțul tău trăiește... doar ca să-l vezi din nou mort. E mult prea mult pentru oricine, Karen.

Karen scutură din cap.

— N-o să țină, Saul. Hauck s-a dus deja la șeful lui. I-a povestit tot. Despre așa-zisele accidente de mașină, despre Dietz și Hodges. Își vor da seama cine a făcut asta. Și vor veni după tine, Saul.

— După *mine*? – Lennick pornise spre ușă, în timp ce Karen se lupta cu individul care-o ținea de mâini. – Nu-ți bate tu capul tău drăgălaș cu chestia asta, scumpo. Prietenul nostru Hodges va trece și el prin câteva momente dificile, în noaptea asta. Iar domnul Dietz, aici de față... – Lennick îi făcu un semn conspirativ din cap. – Mă rog, poate-ar fi mai bine să-l las chiar pe el să-ți explice situația.

Ea se căzni iar să scape din strânsoarea de oțel a atacatorului ei, cu lacrimi de ură arzându-i în ochi.

— Cum de-ai putut să te transformi într-o asemenea târâtură grețoasă, Saul? Cum ai să mai poți vreodată să-i privești în ochi pe copiii mei, după asta?

— Sam și Alex. – Lennick își netezi cu mâna părul rărit din creștet. – O, poți să fii convinsă că nu le va lipsi nimic, Karen. Copiii aceștia se vor trezi cu o grămadă de bani, pe care i-au moștenit. Răposatul tău soț era un om foarte bogat. *Nu știai?*

— *Arză-te-ar focul, Saul!* Ticălos nenorocit ce ești!

Karen se zvârcoli înnebunită, în timp ce el închidea ușa în urma lui.

Plecase. Karen începu să suspine. Hauck. Charles. Nu-i va mai revedea niciodată pe Sam și pe Alex. Gândul că Saul o va „jeli" și pe ea. Că Sam și Alex nu vor ști niciodată, ceea ce-i stârni un val arzător de mânie în piept. Se gândi la Ty și-o copleși o tristețe amară. *Ea* îl târâse în toată povestea asta. Se gândi la fiica lui, care nu va afla niciodată.

Apoi se întoarse spre Dietz, împietrită de spaimă. Lacrimi fierbinți îi curgeau pe față.

— Nu trebuie să faci asta, se rugă ea.

— Ei hai, nu te mai da atâta de ceasul morții, ca să zic așa, o luă în bătaie de joc individul cu mustață. Se spune că e ca atunci când adormi. Te lași pur și simplu în voia lucrurilor. Cam ca atunci când faci sex, nu? Îți place mai brutal? Sau îți place cu binișorul? – Chicoti în direcția acolitului său. – N-am vrea să fim considerați niște sălbatici, nu-i așa, Cates?

— Sălbatici? Nu, în niciun caz, spuse cel care-o ținea.

Îi trase un genunchi în partea din spate a picioarelor și Karen scoase un țipăt, prăbușindu-se cu toată greutatea.

Dietz luă în mână o rolă de bandă adezivă care era pusă pe masă. Rupse o bucată și-o lipi fără menajamente peste gura lui Karen. Îi tăie răsuflarea. Apoi rupse o fâșie mai lungă și i-o înfășură strâns pe după încheieturi.

— Haide, păpușă, zise el, prinzând-o de braț. Păcat de iubițelul tău, totuși. Adică, vreau să spun, după ce-a dat buzna așa la mine-n casă... mi-ar fi plăcut să-l aranjez *eu*, cu mâna mea.

O târâră după ei prin ușile deschise de la terasa din spatele casei. Karen îl putea auzi pe Tobey lătrând înnebunit

din camera unde era încuiat. Se luptă cu ei, împinsă în întuneric împotriva voinței ei, schelălăiturile cățelului umplând-o acum nu doar de îngrijorare, ci și de un sentiment crescând de amărăciune.

De ce dracu' trebuie să câștige ei?

O traseră mai departe, coborând-o de pe terasă în curtea din spate. Era o cărare în spatele proprietății ei, trecând de poarta de lemn, care ducea spre drumul lăturalnic către Teddy's Beach, o porțiune de plajă rezervată numai rezidenților riverani, aflată la doar câțiva zeci de metri distanță.

Teddy's Beach. Brusc, un val nou de spaimă o cuprinse pe Karen. Bucata aceea de plajă era mică și pustie. Avea un dig de protecție sparge-val, din bucăți de stâncă, și, în afară poate de ceva adolescenți teribiliști, care să se fi dus acolo noaptea ca să facă un foc de tabără sau să fumeze puțină marijuana, Karen își dădu seama că va fi complet pustie. Și ferită vederii dinspre celelalte case.

La asta se referise Dietz, când spusese „Liber peste tot".

Fir-ar să fie, nu! Îl izbi pe Dietz în gleznă cu vârful pantofului, iar acesta se răsuci pe loc, enervat, și-o plesni peste față cu dosul palmei lui grosolane. Lui Karen îi țâșni sângele pe nas. Neputând să tușească, fu cât pe-aci să se înece.

Dietz îi aruncă o căutătură fioroasă.

— *Ți-am spus să stai cuminte!*

O luă pe sus și-o aruncă peste un umăr, ca pe un sac de făină, și-i smulse pantofii din picioare. Apoi o coborî la loc și-i propti țeava pistolului în nări.

— Ascultă aici, nenorocito, ți-am spus exact ce variante ai. Vrei s-o termini simplu... sau mai brutal? Tu hotărăști, lua-te-ar naiba. Mie îmi e totuna, și-așa, și-așa. Dar te-aș sfătui să stai dracului cuminte și să te bucuri de cât ți-a mai rămas. Nici n-o să-ți dai seama când s-a terminat. Poți să mă crezi pe cuvânt, ai parte de-o soartă mult mai blândă decât a iubițelului tău.

O cără pe sus de-a lungul potecii dintre copaci; crenguțe pline de spini ieșite din tufișuri îi zgâriau picioarele. Singura ei speranță era să-i vadă cineva. Încercă să strige, mișcându-și buzele frenetic pe sub banda adezivă, dar abia dacă putea scoate vreun sunet. *Te rog, Doamne, fă să fie cineva acolo,* se rugă ea în gând, *te rog...*

Dar chiar și-așa, cu ce s-ar alege? Probabil doar cu un glonte în cap.

Ieșiră din pădurice la capătul celălalt al drumului lăturalnic. Complet întunecat și pustiu. Nu era nimeni. Briza sărată îi pătrundea în nări lui Karen. Dincolo de golf, câteva lumini sclipeau dinspre casele aflate la mare depărtare.

Dietz o lăsă să cadă pe pământ și-o trase de brațe.

— Hai să mergem.

Nu... Karen plângea. Încrâncenată, își trase încheieturile legate din mâinile lui, dar nu avea nicio scăpare. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Se gândi la Ty, și lacrimile îi deveniră și mai grele, imposibil de controlat, înecând-o, nelăsând-o să respire. O, iubitule, nu se poate să fii mort. Te rog, Ty, te rog, încearcă să mă auzi... Inima aproape că-i plesni în două, la gândul că din cauza ei i se întâmplase ceva rău.

Cei doi o târâră în jos, prin nisip, în timp ce ea scutura din cap înainte și înapoi, urlând în sinea ei: *Nu!*

Cates, nemernicul cu codiță la spate, o îmbrânci în apă.

Karen îi trase un genunchi în testicule. El scoase un grohăit de durere, iar apoi se răsuci spre ea, turbat de furie.

— Mama dracului!

Îi trase un pumn în stomac, apoi o împinse cu fața înainte, în apa puțin adâncă. Extenuată, Karen nu mai putu opune nicio rezistență. Cates îi ținu cu sila capul sub spuma călduță a mării.

— Am auzit că-n perioada asta a anului curentul e numai bun pe-aici, chicoti Cates. N-ar trebui să-i displacă foarte tare.

CAPITOLUL

O SUTĂ UNU

I-au trebuit doar câteva minute lui Hauck, coborând în viteză pe autostrada Route 1, cu girofarul portabil scos pe mașină, să ajungă până-n fața casei de pe Sea Wall.

Două echipaje locale, cu însemne alb-albastre, i-o luaseră deja înainte și erau acolo.

Hauck remarcă Lexusul alb al lui Karen parcat în fața garajului. Își scoase pistolul și se strecură afară din Fordul lui, menajându-și pe cât posibil piciorul drept. Doi polițiști în uniformă, fiecare cu câte-o lanternă aprinsă în mână, ieșeau de pe ușa principală a casei. Îl recunoscu pe unul dintre ei, Torres. Hauck se apropie de ei, ținându-se cu o mână de coaste.

— E cineva înăuntru?

Torres ridică din umeri.

— Am găsit un cățel încuiat într-o cameră, domnule locotenent. În afară de asta, nimic.

Ceea ce nu era deloc în regulă. Mașina lui Karen era aici. Dacă ei veniseră după el, era clar că veniseră și după ea.

— Dar doamna Friedman? Ați verificat și la etaj?

— Am căutat prin toată casa, domnule locotenent. O'Hearn și Pallacio sunt încă înăuntru... – Privirea polițistului căzu pe partea laterală a corpului lui Hauck. – Cerule mare, ce-ați pățit, domnule locotenent...

Hauck trecu pe lângă el și intră în casă, lăsându-l pe agentul de patrulă să se holbeze la urmele de sânge pe care le lăsa în urmă.

Hauck strigă:

— *Karen?*

Niciun răspuns. Inima începu să-i bată nebunește. Auzi un lătrat. Agentul Pallacio cobora pe scări, cu arma pregătită în mână.

— Afurisitul ăla de cățel, spuse clătinând din cap. A zburat pe lângă mine ca o mașină de formula unu. – Păru surprins să-l vadă pe Hauck. – Domnule locotenent!

— E cineva pe-aici? îl întrebă Hauck pe un ton imperativ.

— Nimeni, domnule. Doar Scooby Doo, care-a fugit afară.

Arătă cu degetul spre partea din spate a casei.

— Ați verificat și la subsol?

Polițistul încuviință din cap.

— Peste tot, domnule.

La dracu'! Mașina lui Karen era aici. Poate se dusese la prietena ei?... Hauck se căzni să-și amintească. Oare cum o cheamă? Paula. Privirea îi căzu pe o rolă de bandă adezivă, pentru împachetat, aruncată pe un scaun. Mai multe reviste și plicuri zăceau împrăștiate pe jos. Ușile cu geam dinspre terasa din spate erau întredeschise – iar Tobey lătra ca un dement afară!

Nu-i plăcea deloc senzația pe care începuse s-o aibă.

Ieși pe ușile cu geam și se uită afară, în curte. Noaptea era limpede, cu un cer fără nori. Simțea în nări mirosul brațului de ocean din apropiere. Pe terasă, câinele lătra întruna. Era clar agitat.

— Unde naiba s-a dus, Tobey?

Hauck trase aer în piept. De fiecare dată când făcea asta, simțea că-și dă duhul.

Șchiopătând, o luă spre capătul curții din spate. Era o mică piscină acolo, cu vreo două șezlonguri alături. Instinctul îi spunea că ea este în pericol. Vorbise cu Charles. Știa. N-ar fi trebuit în veci s-o lase să vină aici singură. *Ce rost ar fi avut să-l reducă la tăcere numai pe el?*

Un pic mai încolo, privirea îi fu atrasă de ceva zăcând în iarbă.

Pantofi. Ai lui Karen. Cei pe care îi purtase ceva mai devreme, astă-seară. O rafală de adrenalină îi străbătu tot corpul. Bătăile inimii i se intensificară.

— *Karen?* o strigă iar.

De ce-ar fi venit ei până aici?

Se uită și mai departe. Pe jos se vedeau niște unelte de grădinărit, o stropitoare din plastic. Către capătul îndepărtat al curții, dădu peste o poartă din lemn – descuiată. Dădea într-o potecă îngustă, șerpuind printre copaci. O luă pe-acolo. Brusc, Hauck își dădu seama unde ducea.

Ocolind prin pădurice, ajungea la drumul lateral care lega șoseaua Surfside de malul oceanului.

Spre Teddy's Beach.

Auzi o voce în spatele lui:

— Domnule locotenent, aveți nevoie de ajutor acolo?

Cu mâna încleștată pe pistol, forțându-se să-și scoată din minte durerea, Hauck o luă înainte pe potecă. Împinse la o parte din calea lui câteva crengi. După vreo treizeci-patruzeci de metri, prin spatele altor case de pe Sea Wall, văzu capătul drumului lateral.

Își duse mâinile pâlnie la gură:

— *Karen!*

Niciun răspuns.

Ceva de pe jos îi atrase privirea. Îngenunche, gata să se prăbușească sub valul de durere care-l înjunghiase prin coapsă.

O bucată de țesătură. Portocalie.

Inima i se opri în loc. Karen purta o bluză portocalie, mai devreme.

Un tremur de groază îl scutură din cap până-n picioare. Își aruncă privirea spre plajă. *Cerule mare!* Se căzni din toate puterile s-o ia la fugă.

CAPITOLUL

O SUTĂ DOI

Fața ei era apăsată sub apă, respirația încordându-i dureros plămânii. Deși flutura disperată din brațe ca să se desprindă de atacatorul ei, mâinile puternice ale lui Cates îi pironeau ceafa.

Karen se luptase cu el din toate puterile. Zgâriindu-l, încercând să-l muște de braț, căscând gura avid, ca să tragă în plămâni o gură de aer prețios. La un moment dat chiar reușise să-l dezechilibreze, răsturnându-l peste capul ei în apă, amuzându-l pe Dietz și udându-l până la piele pe Cates, care-o amenințase cu pumnul în față, turbat de furie.

— Mamă, Cates, a dracului muiere! îl auzise ea pe Dietz chicotind.

Karen scuipă apă din gură și încercă să țipe. El o vârî iarăși cu capul sub apă.

Acum se apropia sfârșitul. Cates îi smulsese într-un târziu banda adezivă de pe gură, iar ea înghițea apă, în sforțarea ei disperată de-a găsi un pic de aer, străduindu-se cu ultimele picături de energie, tușind, dar el îi astupă gura cu mâna și-o împinse înapoi sub apă, înaintea ca ea să fi apucat să scoată vreun sunet.

Și oricum, cine-ar fi putut s-o audă? Cine s-o audă la timp? Gândul îi zbură la Ty. *O, Doamne, te rog... te implor...* Apa năpădea acum nestăvilită. Ea se răsuci o ultimă

dată în mâinile lui Cates, horcăind. Gata, s-a sfârșit. Nu mai avea putere să se lupte. Într-o încercare disperată, Karen întinse o mână în spate, căznindu-se în van să-l apuce pe nemernic de picior.

Îl auzi strigând:

— Cum ți se pare temperatura apei, scârbă?

Un efort deznădăjduit de voință se ridica în calea impulsului de a-și deschide pur și simplu gura, de a se da bătută. De a se lăsa în voia valului întunecat. Se gândi la Sam și Alex.

Nu, Karen, nu...

Nu te mai gândi la ei. Te rog... Ar însemna că s-a terminat. *Nu te da bătută.*

Apoi refuzul dinăuntrul ei destinzându-se încet, mintea rătăcindu-i, printre ultimele-i sforțări inutile, către o imagine care până și-n spaima ei nemăsurată o surprinse: o insuliță cu palmieri unduind în bătaia brizei, cineva pe nisipul alb, cu o șapcă de baseball pe cap, pășind spre ea.

Făcându-i cu mâna.

Karen făcu și ea un pas către el. *O, Doamne...*

Chiar în clipa când mâna care-o pironea sub apa întunecată păru brusc să-și slăbească strânsoarea.

Hauck ieși clătinându-se dintre ierburile înalte de pe creasta dunei, simțind cum piciorul îi explodează de crâncenă durere.

De la treizeci de metri distanță, îl zări pe bărbatul îngenuncheat deasupra ei în apă, apăsând-o cu fața în jos. Un altul – Dietz, mai mult ca sigur – stând în picioare la câțiva metri în spate pe plajă, părând amuzat de ceea ce se întâmpla.

— *Karen!*

Pași înainte, potrivindu-și pistolul cu ambele mâini în poziție de tragere, în chiar momentul când cel îngenuncheat deasupra lui Karen ridică privirea.

Prima împușcătură îl nimeri în umăr, împingându-l înapoi, cu o expresie de surpriză pe figură. A doua și a treia îl nimeriră fără greș în cămașa înflorată de plajă, scuipând roșu în jurul lor. Bărbatul se prăbuși pe spate în apă și nu se mai mișcă.

Karen se prăvăli într-o parte și ridică o mână prin valul înspumat.

— Karen!

Hauck făcu un pas spre ea și, în același timp, se răsuci pe loc spre Dietz, care venea anevoie prin nisip, trăgându-și arma de la brâu. Lumina strălucitoare a lunii căzuse direct pe primul individ, cel din apă, dar pe nisip era întuneric. Dietz era ca o umbră mișcătoare. Hauck apăsă pe trăgaci. Glonțul trecu pe lângă. Următorul îl lovi în genunchi, când încerca să se repeadă în fugă spre dig. Dar se căzni mai departe, împiedicat, ca un mânz care-și rupsese piciorul.

Hauck alergă, chinuit, înspre Karen.

Încet, anevoie, ea se rostogoli în apa puțin adâncă, înecându-se, tușind și scuipând apă. Se săltă cu greu în patru labe. Îngrozită, se holbă la cadavrul lui Cates, care murise cu ochii larg deschiși – lângă ea în apă, cu fața în sus, și se dădu înapoi cu oroare, de parcă ar fi fost o reptilă dezgustătoare. Se întoarse spre Hauck, nevenindu-i să creadă, cu ochii plini de lacrimi la fel de usturătoare ca apa sărată.

Dar Dietz se mișcase strategic până în spatele ei, plasând-o direct în raza vederii lui Hauck. Își ținea pistolul ațintit asupra lui Hauck, deocamdată ferit de trupul lui Karen ca de-un scut.

— Las-o să vină încoace, spuse Hauck, continuând să pășească înainte. Las-o, Dietz. N-ai nicio cale de scăpare. – Își potrivi arma cu cătarea în dreptul pieptului lui Dietz. – Probabil îți închipui cu câtă plăcere te-aș împușca.

— Ai face bine să mă nimerești, se hlizi Dietz. Dacă ratezi, domnule locotenent, următorul glonte e pentru ea.

— N-am să ratez, dădu Hauck din cap.

Hauck făcu un pas spre el. Mai mult un șchiopătat împiedicat prin nisip. Abia atunci își dădu seama că i se muiau genunchii și că-l lăsau puterile, încet-încet. Pierduse foarte mult sânge.

— N-are rost să mori ca prostul aici, Dietz, spuse el. Știm cu toții că Lennick s-a aflat în spatele crimelor. Ai pe cine să dai vina, Dietz. De ce să mori pentru el? Poți să faci o înțelegere.

— *De ce?...* – Dietz dădu roată pe după Karen, dar fără s-o scape din priviri. Ridică din umeri. – Bănuiesc că asta mi-e firea, domnule locotenent...

Folosind-o pe Karen drept paravan, apăsă pe trăgaci.

Un fulger strălucitor trecu razant pe deasupra umărului lui Hauck, căldura lui arzându-l. Piciorul rănit i se îndoi, moale de genunchi, când el făcu un pas clătinat înapoi. Se strâmbă de durere, coborând brațul, rămânând descoperit.

Văzând că e în avantaj, Dietz făcu un pas înainte, gata să tragă din nou.

— *Nu!...*, țipă Karen ascuțit, ridicând mâinile din apă să-l oprească. Nu!

Dietz își îndreptă pistolul spre ea.

Hauck urlă cât îl țineau bojocii:

— *Dietz!*

Trase. Glonțul îl nimeri pe Dietz drept în frunte. Brațul ucigașului plătit zvâcni convulsiv, în timp ce arma i se descărca în aer. Căzu pe spate în nisip, inert, aterizând ca un înger de zăpadă, cu brațele și picioarele larg desfăcute. Un firișor de sânge începu să se scurgă din gaura rotundă ca un bănuț, din fruntea lui, în spuma clipocitoare a valurilor.

Karen se întoarse, cu fața udă, lucind. Timp de câteva clipe, Hauck rămase nemișcat acolo, răsuflând anevoie, cu ambele mâini ținând strâns mânerul pistolului.

— N-ai plecat, spuse ea, clătinând din cap.

— Niciodată, spuse el, cu un surâs chinuit, după care se prăbuși în genunchi.

— *Ty!*

Karen se ridică greu în picioare și-o luă la fugă spre el. Din trupul lui se scurgea o dâră de sânge întunecat, udându-i mâna cu care se ținea de coaste. În spatele lor se auzeau strigăte, raze de lanternă luminând plaja în evantai.

Epuizată, Karen îl apropie de pieptul ei, cuprinzându-l strâns cu brațele, un suspin de ușurare ca un hohot de râs strecurându-se printre lacrimile ei de spaimă și extenuare. Începu să plângă.

— S-a terminat, Ty, s-a terminat, spuse ea, ștergându-i fața de sânge, lăsând lacrimile să-i năpădească ochii.

— Ba nu, spuse el, nu s-a terminat. – Se prăvăli greu peste ea, mușcându-și buzele de durere, cu fața îngropată în umărul ei. – Mai avem o ultimă oprire de făcut.

CAPITOLUL

O SUTĂ TREI

Apelul a venit exact când Saul Lennick se așezase să ia o cină mult întârziată, la masa din bucătărie, în casa lui de pe Deerfield Road.

Ida, menajera, îi încălzise niște ruladă de carne cu ciuperci gratinate, înainte să plece. Lennick își turnă un pahar de vin Chateau Conseillante, cam trezit. Mimi vorbea la telefon în dormitorul de la etaj, recapitulând lista donatorilor de fonduri pentru Balul Crucii Roșii din acest sezon.

Își zări fața reflectată în fereastra care dădea spre grădina lui Mimi. Fusese cât pe-aci. Doar câteva zile să fi întârziat, și nu se știe unde-ar fi ajuns lucrurile. Dar el avusese grijă să le îndrepte la timp. Povestea se terminase chiar foarte convenabil.

Charles era mort și, odată cu el, orice teamă că Lennick s-ar putea trezi cu vreo problemă pe cap. Pierderile imense și încălcarea contractelor de împrumut aveau să fie puse pe seama lui Charles. Sărmanul idiot pur și simplu fugise, de frică. Polițistul era mort. Hodges, un alt potențial pericol, va fi și el „rezolvat" în același mod, chiar în noaptea asta. Hodorogul ăla din Pensacola, ce mai conta acum dacă-i mai turuie gura verzi și uscate? Dietz și Cates, de îndată ce el va fi primit apelul, vor fi niște oameni bogați și în drum spre țări mai calde. Departe de ochii tuturor.

Da, Lennick făcuse niște lucruri de care nici el nu se crezuse vreodată capabil. Lucruri pe care nepoții lui nu le vor afla niciodată. Dar asta era, de fapt, cariera lui. Întotdeauna trebuie să faci compromisuri, nu poți câștiga fără să pierzi ceva. Uneori ești pur și simplu obligat să faci anumite lucruri ca să-ți protejezi capitalul, nu-i așa? Fusese cât pe-aci să se ducă totul de râpă. Dar acum era în siguranță, reputația lui fără nicio pată, rețeaua lui de contacte rămasă neatinsă. De dimineață, avea niște bani de făcut. Așa se procedează – pur și simplu mergi mai departe.

Dai uitării pierderile din ziua precedentă.

Auzind trilul telefonului, Lennick deschise clapeta, identitatea afișată pe ecran a apelantului luându-i o piatră de pe inimă și, în același timp, întristându-l nițel. Dădu pe gât o gură de vin, ca să împingă la vale o îmbucătură de mâncare.

— *S-a rezolvat?*

Vocea de la capătul celălalt îi făcu inima să se oprească în loc.

Nu doar să se oprească – să se *sfarme* în bucăți. Lui Lennick i se bulbucară ochii în cap, zărind abia acum luminile de girofar care scăpărau afară.

— Da, Saul, s-a rezolvat, spuse Karen, care vorbea de pe telefonul lui Dietz. Acum s-a rezolvat întru totul.

Trei mașini de poliție cu însemne alb-albastre ale secției din Greenwich erau trase în curtea impunătoarei case a lui Lennick, o adevărată fortăreață în stil normand, care se ridica la marginea terenurilor împădurite ale Country Clubului Greenwich.

Karen stătea rezemată de una din ele, înfășurată într-o pătură, cu hainele încă ude pe ea. Plină de satisfacție, îi dădu înapoi lui Hauck telefonul luat de la Dietz.

— Mulțumesc, Ty.

Carl Fiztpatrick însuși se dusese înăuntru – dat fiind că Hauck se afla în îngrijirea unui asistent de pe ambulanță – și

comandantul împreună cu doi agenți de patrulă în uniformă îl scoaseră pe Lennick afară din casă, încătușat cu mâinile la spate.

Soția bancherului, îmbrăcată doar cu un halat subțire peste cămașa de noapte, alerga după ei, înnebunită.

— De ce te-au luat așa, Saul? Ce se petrece? Ce tot spuneau... de unde până unde *crimă*?!

— Sună-l pe Tom! îi strigă Lennick peste umăr, în timp ce-l conduceau pe aleea circulară, pavată cu cărămizi, spre una din mașini.

Privirea lui se încrucișă cu a lui Hauck; Lennick îi aruncă detectivului o căutătură plină de dispreț.

— O să fiu acasă până mâine, își asigură el soția, aproape batjocoritor.

Ochii îi căzură pe Karen. Ea se cutremură, în ciuda păturii groase de pe umeri, dar nu-și feri privirea. În ochii ei se citea urma unui surâs satisfăcut, fără cuvinte.

De parcă i-ar fi spus: *El a învins, Saul.* Dând tacit din cap. *El a învins.*

Îl împinseră pe Lennick într-una din mașini. Karen veni spre Hauck. Doborâtă de oboseală, își odihni capul pe brațul lui slăbit.

S-a terminat.

Sunetul veni din spatele lor. Doar un zgomot ascuțit, ca de sticlă care se sparge.

Le-a luat doar un moment ca să-și dea seama. Moment în care Hauck striga deja că se trage și o trânti pe Karen pe aleea de acces, acoperind-o cu trupul lui, încercând s-o protejeze.

— Ty, ce se petrece?

Toată lumea se aruncă la pământ sau se lăsă în genunchi în spatele mașinilor. Pistoalele polițiștilor fură scoase din toc, stațiile radio pârâiră. Oamenii țipau:

— *La pământ! Toată lumea la pământ!*

Totul se opri la fel de brusc pe cât începuse.

Împușcătura venise de undeva de sus, din copaci. Dinspre terenurile clubului. Nu se auzi nicio mașină pornind. Niciun zgomot de pași.

Cu armele scoase afară, polițiștii îl căutară pe trăgător în întuneric.

Se auziră strigăte:

— *E cineva rănit?*

Nu răspunse nimeni.

Freddy Muñoz se ridică și luă stația de emisie-recepție ca să ceară încercuirea zonei, dar existau zeci de moduri prin care se putea ieși de acolo. Către Hill Street. Pe Deerfield Road. Pe North Street.

Pe oriunde.

Hauck se trase la o parte de deasupra lui Karen. Privirea îi fugi spre mașina de poliție care aștepta. Stomacul îi urcă în gât.

— O, Doamne, Dumnezeule...

Pe geamul portierei din spate, în dreapta, era desenat un păienjeniș de sticlă crăpată. Cu o găurică rotundă în mijloc.

Saul Lennick era căzut într-o rână spre geam, de parcă ar fi ațipit.

Pe tâmplă i se lățea o pată întunecată. Părul alb începuse să-i devină roșu.

CAPITOLUL

O SUTĂ PATRU

Percheziție ilegală. Intrare prin efracție. Folosirea neautorizată a armei de foc din dotare. Neraportarea unui delict criminal.

Acestea erau doar câteva dintre infracțiunile cu care Hauck știa, de pe patul de spital din Greenwich, că se va confrunta. Ca să nu mai vorbim de inducerea voită în eroare a anchetării unei crime, în Insulele Virgine, dar asta, cel puțin pentru moment, era în afara jurisdicției de aici.

Dar, în timp ce zăcea conectat la o întreagă rețea de tuburi și electrozi de monitoare, recuperându-se după operațiile la abdomen și la picior, își dădu seama că speranța de a-și putea continua cariera ca apărător al legii și ordinii avea acum cam aceeași valoare ca o perfuzie cu morfină.

În dimineața următoare, veni în vizită comandantul Carl Fitzpatrick. Adusese cu el un aranjament de narcise, pe care îl puse lângă florile trimise de sindicatul local al polițiștilor, pe pervazul ferestrei, ridicând din umeri spre Hauck cu o expresie cam nătângă, ca și cum ar fi încercat să spună: *Ce vrei, Ty, nevastă-mea m-a obligat s-o fac!*

Hauck dădu din cap și spuse, cu o expresie cât se poate de serioasă pe față:

— De fapt, să știi că le prefer pe cele cu violet și roșu, Carl.

— Bine, am să țin minte pentru data viitoare, zâmbi Fitzpatrick pe sub mustață, așezându-se.

Se interesă de rănile lui Hauck. Glonțul care-l lovise într-o parte avusese bunul-simț să treacă pe lângă organele vitale. Rana aceea avea să se vindece fără probleme. Piciorul, însă – de fapt, șoldul drept al lui Hauck – era, după cât alergase și șchiopătase pe urmele lui Dietz și ale lui Lennick, cam dus pe copcă.

— Doctorul zice că mi-am luat adio definitiv de la îmbrățișările frățești pe patinoarul de hochei, zâmbi Hauck.

Șeful lui dădu grav din cap, de parcă i s-ar fi părut mare păcat.

— Mă rog, nu că ai fi fost cine știe ce Bobby Orr...

Apoi, după o pauză, Fitzpatrick se aplecă în față:

— Știi, mi-ar plăcea să-ți pot spune „Bună treabă, Ty". Adică, vreau să spun, aia chiar că a fost mama descinderilor ca-n filme. – Clătină grav din cap. – De ce n-ai venit de la început cu toată chestia asta la mine, Ty? Am fi putut s-o facem naibii ca la carte.

Hauck se foi în pat.

— Cred că m-am lăsat dus de val... până peste cap.

— Îhî, zâmbi subțire șeful lui, părând să sesizeze dublul înțeles al exprimării lui Hauck. Cam așa i-ai putea spune, că te-ai lăsat dus... până peste cap.

Fitzpatrick se ridică în picioare.

— Trebuie s-o-ntind.

Hauck întinse o mână spre el.

— Fii sincer cu mine, Carl, ce șanse am să mă întorc la serviciu?

— Sincer?

— Da, suspină Hauck. Sincer.

Comandantul expiră îndelung.

— Nu știu ce să zic... – Înghiți în sec. – Categoric va trebui să facem o anchetă. Oamenii vor aștepta de la mine vreun soi de suspendare.

Hauck inspiră adânc.

— Înțeleg.

Fitzpatrick ridică din umeri.

— Eu știu, Ty, tu ce părere ai? Așa, cam vreo săptămână? – Pe față i se desenă un zâmbet hâtru. – Al naibii să fiu, locotenente, dacă aia n-a fost o acțiune de toată isprava! Nu prea pot să aprob pe față cum ai procedat. Dar m-a uns pe suflet. Îndeajuns ca să te vreau înapoi. Așa că odihnește-te. Ai grijă de tine, Ty. Probabil că n-ar trebui să-ți spun chestia asta, dar ar trebui să fii mândru de tine.

— Mulțumesc, Carl.

Fitzpatrick îi strânse camaraderește brațul lui Hauck și o luă înspre ușă.

— Hei, Carl...

Comandantul se întoarse din prag.

— Da?

— Dacă aș fi procedat ca la carte... Dacă aș fi venit la tine și ți-aș fi spus că vreau să redeschid cazul puștiului Raymond. Înainte să fi avut vreo dovadă. Spune-mi-o pe-a dreaptă, ai fi fost de acord?

— *Să fiu de acord*? – Comandantul își miji ochii, cugetând. – Să redeschidem cazul? *Fără nimic la mână*? – Începu să râdă, în timp ce ieșea pe ușă. – Domnule locotenent, un singur cuvânt pot să-ți spun: *exclus!*

Hauck moțăi o vreme. Se simțea renăscut. Pe la ora prânzului, se auzi un ciocănit în ușă. Jessie intră în salon.

Cu Beth.

— Bună, scumpo..., râse Hauck larg.

Când încercă să-și deschidă brațele ca s-o cuprindă, îl săgetă un fior de durere.

— Vai, tati... – Cu lacrimi de îngrijorare în ochi, Jessie veni în fugă și-și rezemă fața de pieptul lui. – Tati, o să te faci bine?

— Deja sunt bine, scumpo. Și-o să-mi revin complet. O să fiu mai tare ca niciodată.

Jessie dădu din cap și Hauck o strânse lângă el. Se uită spre Beth.

Ea își trecu pe după urechi părul castaniu tuns scurt și se rezemă de ușă. Zâmbind. El era convins că o să-i spună ceva gen: *Bună treabă, domnule locotenent, bravo ție* sau *Chiar că te-ai depășit pe tine însuți de data asta, Ty.*

Dar n-a făcut-o.

În loc de asta, s-a apropiat și s-a oprit în picioare lângă pat. Ochii îi luceau umezi, cu o privire adâncă, și i-a trebuit ceva timp până să poată spună ceva, dar când a făcut-o, a fost cu un surâs înduioșat și strângându-l tandru de mână.

— E în regulă, a spus ea, poți s-o iei *tu* de Ziua Recunoștinței.

El se uită la ea și zâmbi.

Și, pentru prima oară după ani de zile, simți ceva acolo. În ochii ei înlăcrimați. Ceva ce el aștepta de multă, foarte multă vreme. Un lucru care se pierduse și pe care el nu-l mai putuse găsi timp de atâția ani, dar pe care acum, cu obrajii uzi ai fiicei lor apăsându-i pieptul, îl regăsi.

Iertare.

Îi făcu cu ochiul lui Beth și-o ținu pe Jessie strâns.

— Îmi pare bine să aud asta, Beth.

În noaptea aceea, Hauck se simțea cam amețit de la atâtea medicamente. Deschisese televizorul la meci, dar nu-l putea urmări. Auzi o bătaie ușoară în ușă.

Karen păși înăuntru.

Purta tricoul ei gri cu Texas Longhorns și o jachetă de blugi aruncată peste umeri. Avea părul ridicat la spate. Hauck observă o tăietură într-o parte a buzei – acolo unde o plesnise Dietz. Adusese un singur trandafir, într-o vază micuță, pe care veni și-o așeză lângă patul lui.

— Inima mea, spuse, arătând floarea cu mâna.

El zâmbi.

— Arăți bine, îi spuse el.

— Da, precis. Arăt de parcă m-a călcat autobuzul.

— Ba nu. Totul arată bine. Morfina își face efectul.

Karen zâmbi.

— Am fost aici și azi-noapte, când te operau. Doctorii au stat de vorbă cu mine. Ai noroc cu carul, Ty. Ce-ți face piciorul?

— Eh, niciodată n-a fost el chiar mlădios ca nuiaua. Acum e doar plin de plumb, de la un cap la altul. – Hauck chicoti. – Pe de-a-ntregul....

— N-o spune, îl opri Karen. Te rog. – Îi strânse mâna între amândouă mâinile ei și-l privi lung în ochii umbriți de pleoapele grele. – Îți mulțumesc, Ty. Îți datorez totul. Aș vrea să știu ce naiba să spun.

— Nu spune...

Karen își apăsă degetele în palme și scutură din cap.

— Pur și simplu nu știu dacă putem lua lucrurile de unde le-am lăsat.

El încuviință din cap.

— Charlie e mort, spuse ea. O să fie nevoie de ceva timp... Iar copiii... se întorc în curând.

Se uită lung la el. Printre toate tuburile acelea, cu monitoarele clipind și bipăind. Începu să plângă.

— Înțeleg.

Ea își așeză capul pe pieptul lui. Îi simți respirația.

— Pe de altă parte... – Smârcâi din nas, înghițindu-și câteva lacrimi. – Cred că am putea măcar încerca.

Hauck râse. Mai mult o strâmbătură, durerea săgetându-l prin pântec.

— Aha.

O ținu acolo. Îi mângâie părul. Curbura moale a obrazului. O simți cum încetează să mai tremure. Și simți cum începe și el să se destindă.

— Am putea încerca.

CAPITOLUL

O SUTĂ CINCI

Două săptămâni mai târziu

La volanul Fordului Bronco, Hauck veni până în fața porții masive de piatră.

Coborî geamul de la portieră și se aplecă să apese un buton de interfon. O voce răspunse:

— Da?

— Sunt locotenentul Hauck, spuse Hauck în microfon.

— Veniți cu mașina până în fața casei, îi replică vocea, în timp ce porțile se deschideau încet. Domnul Khodoshevsky vă așteaptă.

Hauck porni în sus pe aleea lungă, asfaltată. Chiar și când apăsa foarte ușor pe pedală, piciorul drept tot îl mai durea. Începuse să facă fizioterapie, dar mai avea în față destule săptămâni de muncă. Doctorii îi spuseseră că s-ar putea să nu mai fie niciodată în stare să meargă fără să șchioapete.

Proprietatea era uriașă. Trecu pe lângă un ditamai iazul. Se vedea și un câmp împrejmuit cu gard – pentru cai, probabil. Ajuns pe culmea colinei, se apropie de o monumentală clădire din cărămidă roșie, în stil georgian, cu o grădină magnifică în față, având în centru o fântână arteziană bogat ornamentată, cu apa țâșnind din fețele sculptate în havuzul de marmură.

Miliardarii îi dau la o parte pe milionari și le strică toată plăcerea, își aminti Hauck. Chiar și judecând după standardele din Greenwich, care nu erau neglijabile, niciodată nu mai văzuse ceva chiar atât de grandios.

Se dădu jos din mașină. Trase afară și bastonul. Îl ajuta. Urcă treptele spre ușile impozante de la intrare.

Apăsă pe butonul soneriei. Acorduri corale grave, răsunând puternic. Nu fu deloc surprins. Îi răspunse o femeie tânără. Est-europeană. Probabil o menajeră.

— Domnul Khodoshevsky mi-a spus să vă conduc în salonul mic, spuse ea cu un zâmbet. Pe aici.

Un țânc de vreo cinci-șase ani trecu în viteză pe lângă el, călare pe-un soi de mașină de jucărie cu motor.

— Tiit! Tiit!

Menajera strigă la el:

— Michael, nu!

Apoi surâse cu un aer încurcat:

— Scuze.

— Sunt polițist, îi făcu Hauck cu ochiul. Așa că spune-i să nu depășească șaizeci la oră prin casă.

Fu condus printr-o serie de încăperi demne de un palat către o cameră amenajată confortabil, în partea laterală a casei, având ca element central un perete curbat cu ferestre ce dădeau spre terenurile proprietății. O canapea de piele, având agățat deasupra un tablou în stil contemporan, despre care Hauck presupuse că e nemăsurat de valoros, deși nu-i era prea clar felul în care pictorul se folosise de albastru. Un sistem TV-audio cu boxe uriașe era clădit lângă perete, cu sunet stereo care nu se oprea niciodată. Plasma de rigoare, cu ecran de șaizeci de inci.

Pe care rula acum un western de pe vremuri.

— *Domnule locotenent.*

Hauck zări o pereche de picioare ridicate pe un taburet turcesc. După care un trup masiv, cu păr des și sârmos, se ridică dintr-un fotoliu, îmbrăcat în pantaloni largi, scurți

până la genunchi, și un tricou galben lălâu pe care scria: BANII SUNT CEA MAI BUNĂ RĂZBUNARE.

— Sunt Gregory Khodoshevsky, spuse bărbatul, întinzând o mână și strângând-o pe-a lui Hauck cu putere. Vă rog să luați loc.

Hauck se lăsă cu grijă într-un fotoliu, scăpând de greutatea care-i apăsa picioarele. Se rezemă în baston.

— Mulțumesc.

— Nu vă simțiți prea bine, din câte văd?

— Fac puțină fizioterapie, minți Hauck. Mă mai supără șoldul din când în când.

Rusul dădu din cap.

— Și eu mi-am scos genunchiul din balamale, de câteva ori. La schi. – Surâse larg. – Așa am învățat... că omul nu-i făcut să schieze printre copaci. – Se întinse după telecomandă și dădu sonorul mai încet. – Vă plac filmele western, domnule locotenent?

— Bineînțeles. Cui nu-i plac?

— Și eu sunt fan. Ăsta-i preferatul meu: *Cel bun, cel rău, cel urât*. Deși n-aș putea spune, foarte exact, cu care dintre ei aș putea să mă identific. Nevastă-mea insistă să creadă că cel urât, firește.

Hauck râse.

— Dacă mai țin bine minte, chiar asta era una dintre temele filmului. Fiecare își avea motivele lui.

— Da. – Rusul surâse. – Cred că aveți dreptate... fiecare avea niște motive. Deci cărui fapt îi datorez această vizită, domnule locotenent Hauck?

— Lucrez la un caz. A apărut un nume care speram că poate vă spune dumneavoastră ceva. Charles Friedman.

— Charles Friedman? ridică rusul din umeri. Îmi pare rău, dar nu, domnule locotenent. Ar trebui să-mi spună ceva?

Tipul e bun, se gândi Hauck. Un actor înnăscut. Îl privi atent.

— Așa speram.

— Deși, acum că tot ați adus vorba... – Fața lui Khodoshevsky se lumină. – Chiar îmi amintesc de cineva pe nume Friedman. A organizat un bal de binefacere la care am fost și eu, acum vreun an sau doi. Muzeul Bruce, parcă. Am făcut o donație. Da, acum mi-amintesc, avea o soție tare drăguță. Cred că îl chema Charles, dacă despre el e vorba. Deci ce spuneați că a făcut?

— E mort, spuse Hauck. Avea o anume legătură cu un caz de care mă ocupam, un accident de mașină în care autorul a fugit de la locul faptei.

— Un accident de mașină, grimasă Khodoshevsky. Mare păcat. Traficul auto de-aici e infernal, domnule locotenent. De nesuportat. Sunt convins că și dumneavoastră știți asta. Uneori mi-e și frică să traversez, când ies în oraș.

— Mai ales când cineva își dorește să nu reușiți, spuse Hauck, uitându-se fix în ochii ca de oțel ai rusului.

— Da. Îmi închipui că așa e. Există vreun motiv pentru care ați făcut legătura între acest domn și mine?

— Da, încuviință Hauck. Saul Lennick.

— *Lennick!* exclamă rusul, trăgând apoi zgomotos aer în piept. Ei, da, pe Lennick într-adevăr l-am cunoscut. Groaznic. Că se poate întâmpla un asemenea lucru. Chiar la bietul om acasă. Chiar aici, în oraș. În văzul lumii. O mare provocare pentru dumneavoastră, sunt convins, domnule locotenent.

— Domnul Friedman a fost și el omorât acum vreo câteva săptămâni. În Insulele Virgine... A reieșit în final că el și domnul Lennick erau parteneri financiari.

Ochii lui Khodoshevsky se dilatară, parcă de surpriză.

— Parteneri? Ce lucruri bizare se mai întâmplă pe-aici! Dar mă tem că eu nu l-am mai întâlnit niciodată pe acest domn. Îmi pare rău că ați bătut atâta drum, până la mine acasă, ca să aflați asta. Mi-aș fi dorit să vă pot ajuta mai mult.

Hauck se întinse după baston.

— Nu-i chiar o pierdere totală. Nu mi se întâmplă des să văd asemenea case.

— Aș fi încântat să v-o arăt în întregime.

Hauck se ridică anevoie în picioare, strâmbându-se de durere.

— Altă dată.

— Vă urez noroc cu piciorul. Și să-l găsiți pe cel vinovat de un asemenea lucru îngrozitor.

— Mulțumesc. – Hauck făcu un pas spre ușă. – Știți, înainte să plec, ar mai fi ceva ce-aș vrea să vă arăt. Doar așa, în eventualitatea că v-ar putea împrospăta memoria. Eu însumi am fost în Caraibe acum o săptămână. – Hauck își scoase telefonul mobil. – Am remarcat ceva interesant... în apă. Lângă insula asta. De fapt, chiar i-am făcut o poză. Ca să vedeți ce coincidență, la doar câțiva kilometri depărtare de locul unde a fost omorât Charles Friedman.

Îi întinse telefonul mobil lui Khodoshevsky, care se uită curios la imaginea de pe ecran. Cea pe care Hauck o captase când ieșise să alerge.

Schoonerul lui Khodoshevsky. *Ursul Negru.*

— Hmmm... – Rusul clătină din cap, întâlnind privirea fixă a lui Hauck. – Ciudat, cum ajung viețile oamenilor să se intersecteze, nu-i așa, domnule locotenent?

— La timpul trecut. De-acum încolo, s-a terminat, spuse Hauck uitându-se la el.

— Da, aveți dreptate. – Îi dădu telefonul înapoi. – S-a terminat.

— Nu mă conduceți, mă descurc, spuse Hauck, punându-și telefonul înapoi în buzunar. Doar un ultim sfat din partea mea, domnule Khodoshevsky, dacă nu vă supărați. Păreți să aveți o slăbiciune pentru westernuri, deci cred că veți înțelege ce vreau să spun.

— Și care-ar fi acest sfat? spuse rusul, privindu-l cu un aer nevinovat.

Hauck ridică din umeri.

— Cunoașteți expresia „Să dispăreți din Dodge"?

— Cred că am mai auzit-o. Șeriful le-o spune mereu tipilor răi din film. Dar, bineînțeles, ei nu-l ascultă niciodată.

— Nu, nu-l ascultă. – Hauck făcu un pas spre ușă. – Altfel nu s-ar mai putea face westernurile. Dar de data asta, măcar de data asta, ar trebui să asculte, domnule Khodoshevsky. – Hauck îl scrută atent. – *Dumneavoastră* ar trebui să ascultați. Dacă m-ați înțeles ce vreau să spun.

— Cred că am înțeles, zâmbi rusul.

— A, și apropo... – Hauck se răsuci pe loc, în pragul ușii, înclinându-și bastonul. – Barca aia e super-meseriașă, domnule Khodoshevsky... dacă înțelegeți ce vreau să spun!

EPILOG

— Carnea se face țărână și cenușă. Cenușa noastră se întoarce în pământ. Acolo unde, în prefacerea lucrurilor pe care Atotputernicul ne-a sortit-o, viața va răsări din nou.

Era o zi caldă de vară, cu cerul de-un albastru perfect. Karen privi în jos, la sicriul lui Charlie aflat în groapă. Îl adusese acasă, așa cum promisese că va face. Charlie merita asta. O lacrimă îi ardea lui Karen în colțul ochilor.

Merita asta, și chiar mai mult.

Karen îi ținea strâns de mâini pe Sam și pe Alex. Pentru ei era cumplit de greu, mai greu decât pentru oricine altcineva. Nu înțelegeau. Cum a putut el să țină astfel de secrete, să se ascundă așa de ei? Cum a putut să plece, pur și simplu, indiferent ce-ar fi făcut? Indiferent cine-ar fi fost?

— Eram o familie, îi spusese Samantha lui Karen, deruta, amestecată chiar cu un dram de acuzație, tremurând în vocea ei.

— Da, eram o familie, spusese Karen.

Ea ajunsese să-l ierte. Ajunsese până și să-l iubească din nou – într-un anumit fel.

Eram o familie. Într-o zi, poate, vor ajunge și ei să-l iubească din nou.

Rabinul își rosti ultimele rugăciuni. Karen îi strânse și mai tare pe copii de mână. Își revăzu întreaga viață. Ziua în care ei doi se cunoscuseră. Cum se îndrăgostiseră unul de celălalt. Cum, într-o zi, ea își spusese că el era cel sortit.

Charlie, pilotul de vas – la cârma bărcii cu pânze în care navigase prin Caraibe. Făcându-i cu mâna, de pe plaja lor personală, la sfârșit.

Sângele îi alerga iute prin vene, împins de curentul cald al celor optsprezece ani.

— Iar acum, obiceiul nostru este să-i cinstim o ultimă dată pe cei morți, aruncând în groapă un pumn de țărână, reamintindu-ne astfel că orice viață-i trecătoare și umilă în fața lui Dumnezeu.

De groapă se apropie tatăl lui Karen. Luă lopățica de la rabin și azvârli puțin pământ peste sicriu. Și mama ei, la fel. Apoi mama lui Charlie, Margery, susținută de braț de fratele lui. Apoi Rick și Paula.

Pe urmă Samantha, care făcu gestul iute, cu un aer rănit, întorcându-și capul. Îi întinse lopățica lui Alex, care rămase multă vreme la marginea gropii, ridicând în cele din urmă privirea spre Karen și clătinând din căpșorul lui de adolescent.

— Nu pot, mamă... *Nu.*

— Dragul meu, îl strânse Karen mai tare de mână. Ba da, poți. – Cine-ar fi putut să-l blameze? – Este tatăl tău, iubitule, indiferent ce-ar fi făcut.

Într-un târziu, luă lopățica și aruncă peste sicriu grămăjoara de pământ, încercând să-și stăpânească lacrimile care-l podideau.

Apoi a venit rândul lui Karen. Ridică lopățica plină cu țărână. Ea își luase deja la revedere de la el, și nu o dată. Ce altceva ar mai fi fost de spus?

Te-am iubit cu adevărat, Charlie. Și știu că și tu m-ai iubit, la rândul tău.

Aruncă pământul peste sicriu.

Deci se terminase. Viața lor împreună. *Tocmai mi-am îngropat soțul astăzi,* își spuse Karen în sinea ei. De tot. Irevocabil. Își câștigase dreptul că spună acest lucru.

Toată lumea veni s-o îmbrățișeze și ei trei au mai rămas să aștepte câteva minute, în timp ce restul cortegiului o porni în jos pe deal. Karen își trecu mâna pe după cotul lui Alex. Cu cealaltă o prinse pe Samantha de după umeri, aducând-o mai aproape de ea.

— Într-o zi îl veți ierta și voi. Știu că e greu. Dar a venit înapoi, Sam. A stat afară, în stradă, și s-a uitat la noi, când am fost la ceremonia ta de absolvire. Îl vei ierta. În asta constă viața, de fapt.

În timp ce coborau colina, ea îl văzu stând sub un ulm înfrunzit, puțin mai la o parte. Purta un sacou sport bleumarin și arăta bine. Tot cu bastonul după el.

Privirile li se întâlniră.

Ochii lui Karen se umplură de-un sentiment cald, pe care de mulți ani nu-l mai simțise.

— Haideți, le spuse ea copiilor, vreau să cunoașteți pe cineva.

În timp ce se apropiau, Alex îi aruncă o privire derutată:

— Dar deja îl cunoaștem pe domnul locotenent Hauck, mamă.

— Știu, iubitule, spuse Karen, ridicându-și pe cap ochelarii de soare și zâmbindu-i. Dar aș vrea să-l cunoașteți din nou. Îl cheamă Ty.

MULȚUMIRI

Fiecare carte este o oglindă care reflectă lumea din afară, și eu aș vrea să le mulțumesc persoanelor menționate mai jos, care au adus mai multă culoare și vitalitate acestei lumi, ajutând la crearea *Valului întunecat*:

Lui Mark Schwarzman, Roy și Robin Grossman, și Gregory Kopchinsky, pentru că m-au ajutat să înțeleg funcționarea fondurilor de investiții cu capital protejat și mișcarea banilor între continente – totul legal și pe față, firește.

Lui Kirk Dauksavage, Rick McNees și Pete Carroll de la Riverglass, creatorii unui software avansat de securitate mult mai sofisticat decât cel descris aici, pentru că mi-au oferit informații despre felul în care se cercetează Internetul în scopuri de securitate națională. Cum bine spune un personaj: „Mă simt mai în siguranță, știind că există așa ceva".

Lui Vito Collucci Jr., fost detectiv la poliția din Stamford, statul Connecticut, actualmente consultant pentru jurnalele de știri și autor de cărți el însuși, pentru informațiile ce țin de investigații și organizarea poliției.

Lui Liz și Fred Scoponich, pentru că există, și pentru mâna de ajutor dată în privința modelelor clasice de Ford Mustang.

Lui Simon Lipskar de la Writers House, pentru sprijinul pe care mi l-a acordat, și echipei mele de la Editura William Morrow: Lisa Gallagher, Lynn Grady, Debbie Stier, Pam Jaffee, Michael Barrs, Gabe Robinson, și, mai ales, David

Highfill, care mă laudă destul cât să mă facă să cred că mă pricep din când în când la ceea ce fac, și mă îndrumă exact cât să mă țină departe de cele mai rele obiceiuri ale mele. Și, de asemenea, mulțumiri Amandei Ridout și Juliei Wisdom, de la HarperCollins din Londra.

Lui Maureen Sugden, încă o dată, pentru hărnicia și stăruința cu care nu se dă bătută în lupta ei perfect întemeiată contra excesului de italice.

Soției mele, Lynn, care este alături de mine la fiecare pas și care întotdeauna mă încurajează să dau ce-i mai bun.

Dar în primul rând lui Kristen, Matt și Nick, de care sunt mai mândru acum, când au devenit adulți, decât atunci când mă lăudam cu toate recitalurile de balet, admiterile la colegiu și meciurile de squash câștigate când erau adolescenți. Imaginea voastră se reflectă în fiecare pagină.

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul A.S.P.R.O. din România, nr. R086 RNCB 0072 0497 0704 0001, deschis la BCR, Sucursala Dr. Felix, Sector 1, București

Tiparul executat la *Graficprint Industries*
Tel: 0752 754 147
e-mail: silviustancu@graficprint.eu